MIREASA PRINȚULUI
WILLIAM GOLDMAN

O poveste despre dragostea adevărată, aventuri, piraţi, prinţese, uriaşi, vraci şi tot felul de creaturi fioroase — Mireasa Prinţului este un basm clasic într—o interpretare modernă.

În timp ce între statele Florin şi Guilder războiul este pe cale să izbucnească, Prinţesa Buttercup se luptă cu deznădejdea pierderii iubitului său, este răpită de către un mercenar şi acoliţii acestuia, din mâinile cărora o salvează un pirat, iar mai apoi este obligată să se mărite cu Prinţul Humperdinck. Pe parcursul acestei aventuri care te ţine cu sufletul la gură, îi va întâlni pe Vizzini, machiavelicul criminal care ar face orice pentru o pungă de galbeni, pe Fezzik, uriaşul prietenos, pe Inigo, spadasinul a cărui sabie este însetată de răzbunare şi pe Contele Rugen, păpuşarul diabolic care trage toate iţele.

Pe neaşteptate — şi stricându—le acestora toate planurile —, în scenă îşi face apariţia Westley, adevărata iubire a Prinţesei Buttercup şi singurul care poate schimba soarta lucrurilor.

Cuprins

PREFAȚĂ LA EDIȚIA DE LA A TREIZECEA ANIVERSARE DE WILLIAM GOLDMAN 3
PREFAȚĂ LA CEA DE—A DOUĂZECI ŞI CINCEA EDIȚIE ANIVERSARĂ DE WILLIAM GOLDMAN 12
MIREASA PRINȚULUI..... 18
1.MIREASA..... 33
2.MIRELE..... 46
3.CURTAREA..... 48
4.PREGĂTIRILE 53
5.ANUNȚUL..... 54
INIGO 62
FEZZIK..... 76
6.FESTIVITĂȚILE..... 102
7. NUNTA..... 130

8.LUNA DE MIERE 148
BEBELUŞUL LUI BUTTERCUP .....
O EXPLICAŢIE 157
BEBELUŞUL LUI BUTTERCUP .....
1. FEZZIK 169
2. INIGO 172
3. BUTTERCUP ŞI WESTLEY 178
4. CĂDEREA LUI FEZZIK 192

PREFAŢĂ LA EDIŢIA DE LA A TREIZECEA ANIVERSARE DE WILLIAM GOLDMAN

Până acum vreo două săptămâni, această prefaţă ar fi fost foarte scurtă: „De ce cumpăraţi cartea?", aş fi întrebat. Sau, mai bine zis, *această ediţie* a cărţii?

„Cumpăraţi ediţia apărută la a douăzeci şi cincea aniversare", v—aş fi spus. „Are o introducere lungă, scrisă de mine, în care vă explic o mulţime de lucruri despre patrimoniul Morgenstern şi despre problemele juridice îngrozitoare pe care le—am avut cu reprezentanţii săi. Versiunea aceea e încă disponibilă şi, de fapt, vă interesează ce mă interesează şi pe mine — să vedeţi, în sfârşit, publicat romanul *Bebeluşul lui Buttercup.*

Aş fi continuat spunându—vă, de asemenea, că, de pe acel front, n—ar fi nimic de raportat. Toate vechi. Ei bine, asta a fost atunci, cum se spune.

Între timp s—au petrecut multe lucruri noi.

Haideţi să vă povestesc cum am aflat pentru prima oară de existenţa Muzeului Morgenstern.

Ne întoarcem în 1986, la Sheffield, în Anglia, unde filmăm pentru *File de poveste.* Eram atât de fericit — în sfârşit, Morgenstern prindea viaţă pe ecran. Scrisesem scenariul cu peste un deceniu înainte — dar, până atunci nu fusese „cules", cum spun *ei Acolo.*

De obicei nu—mi place deloc, deloc să asist la filmări. Am scris cândva că prima zi pe un platou de filmare e cea mai fericită zi din viaţă, iar următoarele sunt cele mai rele. Sunt anoste şi îngrozitoare, din mai multe motive: (1) *sunt* anoste şi îngrozitoare (dar n—o să credeţi aşa ceva, ştiu) şi (2), dacă eşti scriitor, în esenţă, munca ta s—a încheiat.

Eu unul induc actorilor o stare de nervozitate, dar mai mult decât atât — şi, dacă am mai scris acest lucru, săriţi peste această parte —, am uimitorul „talent" de a strica filmările. Când porneşte camera, mă ascund pe platou, într—un loc în care să nu stau în calea nimănui, dar nu vă pot spune cât de des se—ntâmplă să fiu zărit de regizor tocmai în momentul când e gata să—nceapă şi sunt rugat să plec, pentru că locul ales de mine este cel în care urmează să se filmeze ultima scenă.

Cu câteva zile înaintea momentului despre care vreau să vă vorbesc, filmam scena din Mlaştina de Foc. Suntem la secvenţa filmului în care Cary Elwes (Westley) o conduce prin mlaştină pe Robin Wright (Buttercup).

Ştiu ce trebuie să se—ntâmple — ţâşneşte o flacără şi rochia ei ia foc. Cum de sunt atât de deştept? Pentru că Morgenstern a scris întâmplarea, iar eu am adaptat—o ca să o introduc în roman şi am folosit—o în toate ciornele scenariului care, credeţi—mă, au fost foarte multe.

Bun, deci, iată—mă acolo, pe platoul unde se toarnă scena din mlaştină şi Rob Reiner spune:

—Dă—i drumul, Cary.

Şi în faţa mea apar cei doi minunaţi actori, pe care eu îi urmăresc cu privirea dintr—un colţ, ea înaintează călăuzită de el: un pas, încă unul...

...moment în care flacăra ţâşneşte şi rochia ei se aprinde.

—*I—a luat foc rochia, i—a luat foc rochia!* încep eu să strig (ce umilitor), stricând iremediabil filmarea.

—Tăiaţi! zbiară Rob. Apoi se întoarce spre mine şi, cu o voce pe care şi—acum o mai aud, îmi spune, cu toată răbdarea de care e în stare:

—Bill, *trebuia* să ia foc.

Iar eu îmi aduc aminte că am dat un răspuns cu adevărat inteligent:

—Ştiam, îmi cer scuze. Şi mă ascund.

Bun, acum puteţi reîncepe să citiţi.

În seara următoare filmam afară scena atacului asupra castelului şi era frig. Un frig înţepător, englezesc. Cu toţii eram înfofoliţi, dar vântul ne pătrundea oricum până la os. Mi—aduc aminte că nu mi—a mai fost niciodată atât de frig pe un platou de filmare. Toată lumea era îngheţată.

În afară de Andre.

N—am cum să explic asta, dar lui nu—i era niciodată frig. O fi o chestie specifică uriaşilor, nu l—am întrebat. Dar în noaptea aia stătea acolo, îmbrăcat în pantalonii lui strâmţi, în timp ce în partea de sus avea un prosop *foarte* subţire, pus pe umeri. (Bineînţeles că, fiind un prosop de dimensiuni normale, nu—i acoperea umerii în întregime.) Şi cât am stat de vorbă, nu exagerez cu nimic spunând că, *zeci* de oameni au venit la el salutându—l şi întrebându—l dacă să—i aducă o haină sau o pătură, sau orice altceva care să—i ţină de cald.

—Nu, şefule, mulţumesc, şefule, le răspundea el tuturor, revenind la discuţia cu mine.

Pur şi simplu îmi plăcea să stau în preajma lui. îmi încep al cincilea deceniu de nebunie cinematografică şi el rămâne, de departe, cea mai populară persoană pe de toate platourile de filmare pe care—am ajuns vreodată. Câţiva dintre noi — printre care şi Billy Crystal — ne storceam creierii, gândindu—ne la realizarea unui serial TV pentru el, încât să mai poată reduce numărul celor peste trei sute de zile de călătorii făcute în fiecare an, impuse de luptele de wrestling[1]. Cred că titlul trebuia să fie ceva de genul „Iată—l pe Andre", iar eroul poveştii era un atlet care, sătul de luptele greco—romane, şi—a luat o slujbă de dădacă.

Copiii erau înnebuniţi după el. Ori de câte ori intram pe platoul de filmare al Mlaştinii de Foc, dădeam peste el, cu un puştan pe cap, cu doi pe fiecare umăr, cu câte unul în fiecare mână. Erau copiii oamenilor care participau la filmări şi cu toţii stăteau acolo în linişte, urmărind scenele turnate.

—*Biiill*?

Revenind la noaptea aceea rece, la un moment dat mi—am dat seama, după tonul lui, că intram pe un teren minat. După o pauză lungă, a continuat:

—Ce *creeezi*, cum *eee pina* acum *Feh—ziiik* al meu? I—am spus adevărul, adică i—am mărturisit că scrisesem rolul pentru el. În 1941, când mi l—a citit tata pentru prima oară pe Morgenstern, nu ştiam, firește, că pentru filme se scriu scenarii. Erau chestiile alea pe care îmi plăcea grozav să le văd la Teatrul Alcyon. Mai târziu, când am intrat în branşă şi am adaptat povestea pentru cinematograf, habar n—aveam cine urma să—l joace pe Fezzik, nu ştiam nici măcar dacă filmul avea să se toarne vreodată. A urmat o noapte petrecută urmărind canalul unde se transmiteau luptele de wrestling ale lui Andre. Pe atunci era tânăr, nu cred că trecuse de douăzeci şi cinci de ani.

Eu şi Helen (soţia mea de atunci, psihiatră de renume internaţional), stăteam în pat şi ne uitam la televizor. Sau, mai degrabă, numai eu mă uitam, ea îşi traducea o carte în franceză.

—Helen, Dumnezeule, uite, *Fezzik!* am strigat.

Ea ştia despre ce vorbeam, ştia cât de important era pentru mine filmul după Morgenstern, *îşi dădea seama* de câte ori ajunsesem aproape de punctul de a începe filmările şi cât de supărat eram fiindcă, după toate aparenţele, asta n—avea să se—ntâmple niciodată. încercase de câteva ori să mă convingă să accept situaţia, faptul că n—avea să—l ecranizeze nimeni. Cred că tocmai voia să—mi aducă din nou aceleaşi argumente, apoi mi—a văzut privirea în timp ce—l urmăream pe Andre măcelărind o ceată de băieţi răi.

—O să fie nemaipomenit, a zis, străduindu—se din greu să mă convingă că spunea un adevăr.

Şi acum iată—mă, un deceniu mai târziu, stând de vorbă cu acest francez uimitor, care—o să—mi rămână pentru totdeauna în amintire astfel, cu nişte copii căţăraţi pe el.

—Fezzik al tău e minunat, i—am spus.

Şi chiar era. Da, avea un accent franţuzesc o idee cam prea puternic, dar, odată ce te obişnuiai cu el, nu mai reprezenta o problemă.

—Am muncit *foaarte* mult pentru asta. E mult mai profund *decit Biiig—fooooot.* (Unicul său alt rol în care nu se bătea fusese al lui Bigfoot, jucat cu ani în urmă, cred că în *Six Million Dollar Man,)* Am *facuut foaarte* multe cercetări. Pentru persul meu.

Mi—am dat imediat seama că „persul" era, în versiunea lui Andre, „personajul".

—Ce fel de cercetări, mai exact?

Mă aşteptam să—mi răspundă că citise de mai multe ori ediţia în limba franceză.

—M—*aam* urcat pe *stiinci.*

—*Pe Stâncile Nebuniei ?*

Eram uluit. Nu vă puteţi imagina cât de abrupte sunt.

—Oh, oui, de mai multe ori, în sus şi—n jos, în sus şi—n jos.

—Dar, Andre, dacă ai fi căzut?

—Prima *oar* am fost *foaarte* speriat, dar ştiam aasta: *Feh—ziiik* n—ar fi căzut niciodat.

M—am simţit, dintr—odată, ca de parcă aş fi stat de vorbă cu Lee Strasderg[2].

—Şi am luptat cu *gruupuuri* de oameni. Feh—ziiik a luptat cu *gruupuri*, eu am luptat cu *gruupuri*.

Şi pe urmă a adăugat amănuntul crucial:

---

[1] Sport prin care doi luptători creează spectacol, practicând o gamă vastă de tehnici şi manevre de luptă. Spectacol originar în Statele Unite.

[2] Actor, regizor şi profesor de actorie american, pe numele său adevărat Israel Strassberg (190l—l981).

— ...ai viiziitat Muzeul? Acolo *mii*—am *facuut* cele *maii* bune cercetări.

I—am spus că habar n—aveam despre ce muzeu vorbea.

Şi, în următoarele momente, Andre a început să—mi povestească...

Dar m—am dus acolo? Nu. N—am fost niciodată în Florin, nu m—am gândit niciodată prea mult la asta. Ba nu, nu e adevărat, m—am gândit, dar nu m—am dus să vizitez locurile dintr—un anumit motiv: de teamă să nu mă dezamăgească.

Prima călătorie am făcut—o trimis acolo de Stephen King, în perioada în care făceam cercetări pentru primul capitol din *Bebeluşul lui Buttercup.* (Pentru explicaţii, aruncaţi o privire prin prefaţa ediţiei de la a douăzeci şi cincea aniversare, veţi înţelege mult mai multe după ce o veţi citi — e inclusă în volumul de faţă, la pagina 29, alături de capitolul în sine, pe care—l veţi găsi la sfârşitul actualei retipăriri a romanului *Mireasa Prinţului.)*

În acea primă călătorie, am petrecut mai multe zile atât în oraşul Florin, cât şi în zona rurală din împrejurimi, am cutreierat ca un nebun în toate părţile, am văzut un număr uimitor de lucruri — dar, în timpul şederii mele, Muzeul era închis pentru renovare.

M—am gândit că aveam să—l prind deschis data viitoare. Indiferent când avea să fie asta.

Până la urmă, a fost mai curând decât m—am aşteptat.

Probabil nu vă spun o noutate, de vreme ce numele meu a apărut în toate ziarele din lume. Am luat din nou premiul Bunicul Anului. Avansul meu a fost atât de mare înaintea celorlalţi, încât au decis să retragă cupa. Un bătrânel din India a pretins că l—am răsfăţat pe Willy, dar, cum se spune, strugurii sunt acri.

Se apropia a zecea aniversare a nepotului meu, o excelentă ocazie pentru mine de—ai oferi un cadou extravagant, şi, cu două seri înainte, aflându—mă în vizită la fiul meu, Jason, şi la soţia lui, Peggy, şi luând cina împreună, le—am cerut nişte indicii. De obicei au o listă cu diverse cadouri. Dar de data asta n—aveau. Au afişat amândoi o expresie stranie şi au schimbat vorba murmurând:

—Găseşti tu ceva.

Am bătut la uşa băiatului şi l—am întrebat dacă pot intra. Mi—a deschis în tăcere, ciudat lucru, fiindcă de obicei se mulţumeşte să—mi răspundă strigându—mă de dincolo de uşă.

—Voiam să vorbim despre ziua ta, i—am spus.

Iată ce trebuie să ştiţi — Willy e minunat când primeşte daruri. Se entuziasmează atât de mult. Chiar dacă e vorba de ceva ales de el însuşi, când i—l ofer e foarte încântat!

Acum a spus că fusesem atât de extraordinar de—a lungul anilor încât orice alegeam eu avea să fie minunat.

—Tu n—ai nicio idee? am insistat.

Mi—a răspuns că nu, în plus avea atât de multe teme de făcut pentru a doua zi încât, dacă nu mă supăram, ar fi vrut să se apuce de ele.

M—am ridicat să plec, dar m—am aşezat din nou, fiindcă mi—am dat seama că ştia foarte bine ce—şi dorea, dar, dintr—un motiv sau altul, se jena să—mi spună.

Am aşteptat.

Willy s—a instalat tăcut la masa lui de lucru. A răsuflat adânc. O dată şi încă o dată. Eram sigur că urmează să—mi vorbească, aşa că m—am grăbit să trântesc:

—Indiferent ce este, răspunsul e că n—ai să—l primeşti.

—Păi, a început el, rostind şuierător cuvintele, zece are o mare importanţă în familia noastră, pentru că tu aveai zece ani când te—ai îmbolnăvit şi ţi—a citit tatăl tău, iar tati avea tot zece ani când i—ai dat tu cartea, şi în clipa aceea ţi—ai dat seama că ai face bine să treci la lucru şi s—o prescurtezi, şi eu împlinesc acum zece ani, şi nu—i împlinesc decât o singură dată şi... şi...

Şi părea atât de stânjenit încât arătându—i către urechea mea i—am şoptit:

—Spune—mi la ureche. Şi chiar aşa a făcut.

Nu vreau să pară exagerat, dar prima noastră dimineaţă în Florin, clipa aceea minunată când am deschis ochii şi m—am trezit pe deplin, imediat după ivirea zorilor, cu puştiul Willy sforăind în patul de alături, a fost, fără îndoială, unul dintre cele mai luminoase momente ale vieţii mele. Eu împreună cu unicul meu nepot, la începutul acestei aventuri din oraşul lui Morgenstern, la a zecea aniversare a băiatului. Nu putea fi nimic mai frumos.

Willy era leşinat de oboseală după călătorie — compania aeriană Florin Air fusese din nou la înălţime

— aşa c—a trebuit să—l zgâlţâi o vreme înainte de a deschide ochii, el a clipit, a făcut „uhuh" de câteva ori, apoi a revenit printre oameni.

—Unde mergem? m—a întrebat ca apoi să—şi răspundă. Pe Insula Un Copac, nu—i aşa?

Îi promisesem o călătorie cu elicopterul până acolo, ca să poată vedea unde—a fost invadat Fezzik, unde—a împlântat sabia, salvând viaţa lui Waverly Buttercup. (Trebuia să mă fi ascultat mai devreme, când v—am spus să vă duceţi la sfârşitul cărţii şi să citiţi capitolul *Bebeluşul lui Buttercup.)*

Am clătinat din cap.

—Ştiu, ştiu, nu—mi spune — în camera din castel unde l—a ucis Inigo pe Conte!

A sărit din pat şi, mişcându—se ca un spadasin, a zis:

—Salut, sunt Inigo Montoya, mi—ai ucis tatăl, pregăteşte—te să... — aici şi—a împlântat spada — ...MORI.

Îi plăcea să facă asta — se lua la întrecere cu prietenii lui ca să vadă cui îi reuşeşte cel mai bine — iar mie—mi plăcea că—i place. Am clătinat iarăşi din cap.

—O să facem cu siguranţă turul, dar nu azi. El m—a îndemnat cu un gest să continui.

—Mai e foarte puţin până la ora de deschidere a Muzeului Morgenstern, ai face bine să te pregăteşti.

A icnit şi s—a întins la loc, în pat.

—Oh, bunicule, te rog, te rog, te rog, chiar trebuie să—ncepem cu un muzeu? Nu pot să sufăr muzeele, ştii că nu pot să le sufăr.

—Ţi—a plăcut Galeria Campionilor.

Îl dusesem cu o vară în urmă la Cooperstown.

—Acolo—i vorba de *baseball.*

—Trebuie să merg la Muzeu, i—am spus. Ce—i drept e drept. Ştii că această călătorie a fost planificată.

Să vă spun adevărul adevărat? Mă bătea gândul să—l îndemn să—şi continue somnul. De fapt, nu era nimic care să mă oprească să fac cunoştinţă cu Muzeul de unul singur.

Dar n—am spus nimic, şi—i mulţumesc, Celui de Sus, pentru asta.

După ce ieşi din Piaţa Florin, imediat în stânga dai de Muzeul Morgenstern. E într—o vilă veche, încântătoare, ridicată acum cine ştie câţi ani, şi când am ajuns acolo Will era din nou entuziasmat, adică revenise la starea lui normală şi ţopăia pe trotuar, înaintea mea. Mi—a ţinut uşa deschisă, m—a invitat înăuntru cu o plecăciune...

Apoi a căpătat o expresie grăitoare — „săfiualnaibii" spunea privirea lui —, şi—a încremenit locului. Fiindcă exact în faţă, în centrul grandioasei săli vechi, într—o vitrină mare, splendid luminată, se afla sabia pentru şase degete.

Ştiam că era expusă, Andre îmi vorbise despre ea, îmi povestise totul în amănunt în noaptea aceea îngheţată, din Sheffiled. Dar nu eram nici pe departe pregătit să fac faţă impresiei puternice pe care a creat—o asupra mea. Ştiam de ea de atâta vreme, îl întrebasem pe tata, cu atâtea decenii în urmă, când aveam zece ani, ce anume o făcea atât de specială, atât de magică, oare cum ar fi putut arăta?...

Şi acum iat—o în faţa mea, tatăl lui Inigo murise pentru ea, iar viaţa lui se preschimbase cu totul din cauza ei, a lamei fascinante — cea mai măreaţă sabie de la Excalibur până în vremurile noastre.

Willy m—a luat de mână şi ne—am apropiat împreună de ea şi ştiu că vorbele mele n—au sens, dar, chiar în clipa aceea, când o vedeam pentru prima oară, părea să danseze.

—Se mişcă? a—ntrebat Willy. Pare că asta face.

—Cred că pare aşa din cauza luminii. Dar ai dreptate, în jurul vitrinei se strânsese un grup de oameni, copii

şi bătrâni, oameni de toate vârstele, şi ciudat a fost că, atunci când ne—am uitat noi la ea, nimeni nu s—a dat deoparte, am trecut pur şi simplu de cealaltă parte, am privit sabia de acolo, apoi i—am dat ocol analizând—o din toate unghiurile.

Un băieţel mai mic decât Willy i—a şoptit, cu accent franţuzesc, unei femei care presupun că era mama lui:

—Allo, mon nom est Iinigo Maun—tau—ya...[3]

—În engleză sună mai bine, mi—a şoptit nepotul meu. Şi atunci mi—am dat seama de un lucru. Jur—împrejurul vitrinei de sticlă se aflau copii mimând mânuirea săbiei, mişcând din buzele care nu scoteau niciun sunet, dar pe care se puteau citi cuvintele lui Morgenstern, şi nu ştiu sigur când au fost

[3] „Numele meu este Inigo Montoya..." în franceză, în original.

expuse obiectele din muzeu, dar ce minunat ar fi fost dacă marele om ar fi avut ocazia să vadă cu ochii lui ce vedeam eu atunci!

Următorul obiect care l—a impresionat pe băiat a fost un mulaj al degetelor lui Fezzik. (Andre îmi vorbise o grămadă despre el — nu credea că există degete mai mari ca ale lui, până să le vadă pe acestea.) Willy le—a măsurat cu deosebită grijă.

—Toată mâna mea nu e cât degetul lui mare, a anunţat. Am dat din cap. Cam aşa era.

Pe urmă, am dat de un perete pe care erau expuse hainele lui Fezzik, frumos călcate. Willy s—a uitat în sus, acolo unde ar fi trebuit să se afle creştetul uriaşului, şi a clătinat din cap cu uimire.

Urma rochia de mireasă a lui Buttercup, dar de care nu prea te puteai apropia din cauza fetelor care se înghesuiau în jurul ei.

Erau atât de multe de văzut — o săgeată indica o altă încăpere, în care se afla maşina absorbitoare de viaţă a Contelui Rugen — însă eu ardeam de nerăbdare să ajung la custode căruia Stephen King îi trimisese o scrisoare anunţându—i sosirea mea.

Custodele urma să mă conducă într—un loc unde aveam mare nevoie să ajung — i se spunea Sanctuarul, şi acolo erau păstrate scrisorile şi notiţele lui Morgenstern. Nu era un spaţiu deschis publicului, numai cărturarii aveau acces, dar în acea zi chiar asta eram şi eu.

Am pus câteva întrebări şi am primit îndrumări până ce am dat, în sfârşit, de custode — un tip mai tânăr decât mi—am imaginat, evident de o inteligenţă sclipitoare şi cu o privire care transmitea o blândeţe deosebită.

Stătea în biroul lui, într—un colţ de la etajul al doilea. Pereţii biroului erau acoperiţi de cărţi, ceea ce nu m—a surprins şi, la intrarea noastră, a ridicat privirea zâmbind.

—Probabil că vreţi să vedeţi camera tinerilor băieţi, a început el. E chiar alături. Cei mai mulţi dintre vizitatori sunt interesaţi de acea cameră.

Am zâmbit la rândul meu şi i—am spus cine sunt şi că venisem tocmai din America, cu intenţia a studia o vreme în Sanctuar.

—Dar aşa ceva nu e cu putinţă, a răspuns custodele. E deschis numai erudiţilor.

—Sunt William Goldman, am repetat. Stephen King v—a scris ca să—mi anunţe sosirea.

—Domnul King este, fără nicio îndoială, un descendent celebru al Florinului, dar nu am primit nicio scrisoare.

(Trebuie să ştiţi ceva despre mine — în astfel de momente pot să devin extrem de paranoic. Ce am să vă spun acum e adevărat — când am făcut parte din juriul Festivalului Internaţional de Film de la Cannes, am fost invitat la dineul oficial. Pentru mine însemna foarte mult, mariajul meu se afla în pragul colapsului şi, pentru prima oară în viaţa mea, eram singur şi mergeam la o petrecere unde toată lumea vorbea în toate limbile, dar foarte puţini engleza. Ne aşteptau trei mese rotunde — din fericire locurile erau indicate cu câte o carte de vizită — şi, când ni s—a spus că era timpul să ne aşezăm, am abandonat colţul în care stătusem de unul singur şi m—ara grăbit să dau un ocol primei mese.

N—am văzut nicio carte de vizită cu numele meu.

M—am repezit la a doua masă, mi—am făcut circuitul.

Nu eram.

Când am pornit—o în jurul celei a treia mese, care era ultima, paranoia mea se instalase, fiindcă *ştiam* deja că nici acolo n—avea să fie vreo carte de vizită cu numele meu. îmi amintesc şi—acum transpiraţia rece care m—a năpădit dându—mi seama că nici de acea dată n—aveam să—l descopăr.

Vă puteţi imagina un om atât de ţăcănit?

Dar ştiţi ce? Numele meu nu exista nici pe a treia masă. S—a dovedit că era greşeala organizatorilor. Iar povestea e cât se poate de adevărată.)

OK, deja simţeam că îmi alunecă pământul de sub picioare. Era posibil să—mi fi imaginat pur şi simplu că Stephen King intenţiona să trimită scrisoarea? Nu, sigur nu—mi imaginasem, îmi spusese că dorea să fac din *Bebeluşul lui Buttercup* ceva cât mai autentic. De aceea mă deplasasem până la muzeu.

Apoi m—am întrebat de ce nu—mi dăduse afurisitul ăla de bilet ca să—l aduc personal? (Mi—a trecut prin cap că, dacă l—aş fi primit de la King şi i l—aş fi înmânat chiar eu, custodele mi l—ar fi putut înapoia spunând că nu cunoaşte scrisul lui King şi că nu, nu mi se poate sub nicio formă permite să intru în Sanctuar.)

Stând aşa acolo, în faţa dragului meu nepot, mă simţeam atât de neajutorat încât am vrut pur şi simplu

să fac stânga—împrejur şi să plec.

Şi atunci a spus el:

—Bunicule, e o neînţelegere, *sună—l.*

Urăsc telefoanele mobile, însă, pe timpul călătoriei, îmi indusesem în abonament şi convorbiri internaţionale, ca să—i sun pe Jason şi Peggy, după ce ajungeam la hotel.

Aşa că am format numărul lui King din Mâine, am intrat în legătură şi i—am explicat care era situaţia. Şi el a fost extraordinar.

—Iisuse, Bill, îmi pare atât de rău — serviciul poştal din Florin e cel mai prost din întreaga Europă, probabil că scrisoarea va ajunge acolo săptămâna viitoare. (Şi chiar a sosit o săptămână mai târziu.) Vonya e de serviciu azi? Dă—mi—l la telefon.

Şi probabil auzindu—şi numele custodele a făcut un gest de încuviinţare şi s—a întins către mobil. I l—am înmânat, s—a ridicat de la birou şi a ieşit pe coridor, unde s—a foit puţin încoace şi încolo, rămânând destul de aproape ca să—l pot auzi spunând:

—Firește, domnule King. Şi apoi: O să fac tot ce pot ca să fiu de ajutor, domnule King, puteţi fi sigur.

Willy a ridicat privirea şi, uitându—se la mine, şi—a unit degetul mare şi arătătorul într—un semn încurajator (şi discret, aş putea adăuga). Vonya a revenit o clipă mai târziu.

Ne—a făcut semn să—l urmăm, mormăind:

—Ce să vă spun? Aşa merge poşta, ştiţi.

I—am răspuns că eram pur şi simplu încântat că se lămurise totul.

—O situaţie atât de neplăcută pentru mine, domnule Goldman. Stephen King mi—a spus cine sunteţi. încercam să—mi adun puterile pentru ce putea să urmeze după acel „sunteţi". Şi a sosit fraza ucigătoare:

—Ştiţi, am citit mai multe cărţi de—ale dumneavoastră, eram un soi de fan, aţi fost un scriitor minunat... *cândva.*

N—ar fi trebuit să resimt atât de puternic vorbele lui. Dar ştiu de ce am simţit—o astfel. Mă temeam că era adevărat. Scrisesem câteva cărţi bune. Dar asta se întâmplase cu mult timp în urmă, într—o altă ţară. Erau unul dintre motivele pentru care eram atât de nerăbdător să încep lucrul la *Bebeluşul lui Buttercup. Mireasa Prinţului* îmi trezise dorinţa de a deveni romancier. Speram că cealaltă carte a lui Morgenstern mă va ajuta să *redevin* romancier.

Pe urmă l—am auzit pe Willy strigând:

—E minunat şi acum!

—Sst, e OK, l—am liniştit eu. Serios că e.

M—a privit, iar eu am încercat să—i ascund adevărul, dar ştiu c—a înţeles ce era în sufletul meu.

Afurisitul de Vonya ne—a mai condus câţiva paşi, a deschis o uşă, ne—a poftit să intrăm şi ne—a părăsit.

Eram singuri în Sanctuar.

Willy era încă surescitat.

—Îl *urăsc* pe tipul ăsta.

Credeţi că nu—mi venea să—l îmbrăţişez pentru cuvintele lui? Dar m—am abţinut şi doar am murmurat:

—E timpul să muncim puţin.

Şi am început să studiez încăperea.

Nu foarte mare. Mii de scrisori, toate clasificate, albume cu fotografii de familie, cu câte ceva scris sub fiecare dintre ele, explicându—i semnificaţia.

Ce speram eu să găsesc erau carnetele de notiţe. Morgenstern era cunoscut pentru firea lui meticuloasă, dar, tot învârtindu—mă, am studiat albumele cu fotografii, încercând să înţeleg cum era viaţa lui când s—a apucat de scris.

Apoi l—am auzit pe Willy spunând cel mai uluitor lucru cu putinţă:

—Ştiai că Rügen, Contele, l—a ucis pe Inigo? M—am întors spre el.

—Ce tot spui?

Mi—a arătat carnetul de notiţe pe care îl luase de pe un raft şi a început să—mi citească.

—În dimineaţa asta, m—am trezit cu gândul că Rügen ar trebui într—adevăr să—l ucidă pe Inigo. Sunt conştient că nu o să mai aud niciodată cuvintele «Salut, sunt Inigo Montoya» şi c—o să—i simt lipsa, dar, dacă Inigo ar fi să moară aici, atunci Westley ar trebui să—i înfrângă atât pe Humperdinck cât şi

pe Rügen, şi asta la scurtă vreme după uciderea lui Inigo, şi nu uita te rog că Westley e eroul principal.

Eram amândoi aşezaţi la o masă, uitându—ne la jurnalul *Miresei Prinţului.*

Cine mai ştia că exista aşa ceva?

Ce miracol — stăteam acolo, în Sanctuarul lui Morgenstern, alături de nepotul meu, iar prin minte îmi alergau amintiri despre tata, în timp ce îmi citea în engleza lui stâlcită schimbându—mi viaţa pentru totdeauna.

Willy a întors pagina şi a reînceput lectura:

—Am decis că Inigo nu trebuie să moară *Eram treaz la jumătatea nopţii şi mă străduiam să scriu scena în care îl omoară pe Rügen, repetând într—una replica aceea, până când, în cele din urmă, strigă:* îmi vreau tatăl înapoi, ticălosule...

Şi, când am scris aceste cuvinte, mi—am dat seama că tot ceea ce—mi doream cel mai mult pe acest pământ şi nu puteam avea era să—mi aduc înapoi propriul tată...

Aşa că Inigo va triumfa şi va trăi, iar Westley va trebui să se mulţumească să—l înfrângă doar pe Humperdinck.

Willy a ridicat privirea din jurnal.

—Hopa — aproape că şi—a dat peste cap propria carte.

Am încuviinţat fără să rostesc niciun cuvânt, întorcându—mă cu gândul în trecut şi întrebându—mă dacă mie îmi trecuseră vreodată prin minte astfel de lucruri. Mi—am amintit că detestasem să—i ucid pe Butch şi Sundance, dar n—aveam încotro, pentru că în viaţa reală dispăruseră aşa cum scrisesem în povestea lor, şi nu puteam schimba istoria doar de dragul unui final fericit.

Dar iată—l pe el, pe Morgenstern, omul care jucase un rol atât de important în viaţa mea, făcând ceea ce am dezaprobat întotdeauna cel mai mult — gândindu—se să schimbe istoria — şi asta mă deranja.

Bine, au trecut sute de ani din vremurile când era Florinul o putere europeană. Dar cândva a avut importanţa lui, aşa cum are orice adevăr. Dacă citeşti cărţi despre istoria lor, aşa cum am citit eu, nu ştii decât că, da, a existat un Vizzini, deşi nu s—a dovedit niciodată, spre satisfacţia majorităţii academicienilor, că era cocoşat. Da, avea un picior mai scurt, asta se ştie. Şi că era sicilian.

Şi, da, i—a angajat pe Fezzik şi Inigo. Iar Fezzik a stabilit recorduri, unele încă uimitoare, în lumea sportului de contact din Turcia. Iar Inigo Montoya în continuare e considerat cel mai mare spadasin din istorie. Citiţi orice carte despre arta mânuirii lamei de oţel şi veţi vedea că nu greşesc.

OK. Vizzini i—a angajat, ştiţi pentru ce (în ce scop), dar au dat greş, i—a oprit omul în negru, Buttercup a scăpat cu viaţă. Şi acum punctul culminant — Inigo l—a ucis pe Contele Rugen. Asta este varianta consemnată de istoria flo—rineză. Am vizitat camera în care—a murit nobilul malefic. (Şi în această privinţă, s—a născut o altă dispută, experţii dezbătând încă asupra locului din încăpere în care a murit. Mie puţin în pasă dacă s—a întâmplat sau nu în cel mai îndepărtat colţ al încăperii, lângă masa de biliard.)

Dar nu poţi schimba cursul istoriei doar de dragul propriei poveşti, făcându—l pe Inigo să moară aşa, ca un ratat, după toate prin câte a trecut ca să—şi răzbune tatăl.

—Sari peste asta, i—am spus însoţitorului meu. Care e următorul punct important pe care l—a notat?

Willy a mai dat vreo două pagini şi, s—a oprit icnind.

—Shakespeare, a zis. Chiar trebuie să citesc?

I—am făcut semn să continue cu însemnările lui Morgenstern.

—Am tăiat camera în lung şi—n lat aproape toată noaptea. Gândindu—mă la momentul în care, copil fiind, m—a dus tata în Danemarca, la Castelul Elsinore. Şi mi—a povestit că acolo, între acele ziduri, s—a petrecut cea mai mare dramă a tuturor timpurilor. Hamlet. (În saga islandeză, numele lui era Amleth.) Şi a continuat povestindu—mi cum i—a otrăvit unchiul său tatăl şi cum s—a însurat mai târziu cu mama lui, şi că o să—mi facă plăcere să—i citesc povestea când o să devin ceva mai înţelept.

Iar Shakespeare a folosit acest crâmpei de istorie, i—a dat anvergură, fără a—i modifica părţile esenţiale după cum i—ar fi fost necesar. De exemplu, nu l—a făcut pe Hamlet să moară ca un ratat.

În timp ce eu aproape că l—am făcut pe Inigo să piardă în faţa maleficului Rugen.

Să—mi fie ruşine pentru asta. Inigo îşi merită locul în istoria noastră. Westley este cel mai important erou al nostru. Nu trebuie să—i devalorizăm victoria.

Promit că voi avea mai multă grijă pe viitor.

Nu veţi şti probabil niciodată cât de bine m—am simţit în acea clipă.

Şi, pe nesimţite, aproape uimitor, se făcuse ora amiezii. Stătuserăm acolo mai bine de două ore, întorcând cu grijă paginile jurnalului, şi nu parcursesem nici măcar a zecea parte din el.

—Aş vrea să—l putem lua cu noi, la hotel, a spus Willy. Dar ştia că era imposibil — afişele de pe pereţi atrăgeau atenţia, cu severitate, în nenumărate limbi, că *nimic* nu putea fi scos din încăpere şi că nu existau excepţii.

—Ai văzut vreun jurnal al *Bebeluşului lui Buttercupl* l—am întrebat. Eu nu.

A clătinat din cap.

—Nu sunt prea multe jurnale. Poate că nu a ţinut unul. S—a dus la raftul cu jurnale şi a pus la loc *Mireasa Prinţului.*

—Poate—ar trebui să—l întreb pe Vonya. E posibil să se afle—n biroul lui sau în altă parte.

—Bunicule, nu cred că e o idee bună.

—Ce rău poate face o mică întrebare?

Şi atunci am surprins privirea puştiului Willy.

—Nu mai vorbi cu tipul ăla, nu—i mai da ocazia să—ţi spună ceva.

Avea dreptate. Am părăsit Sanctuarul, am plecat din Muzeu, am pornit să căutăm un loc unde să mâncăm, dar era frig, şi Willy purta o jachetă, dar îşi lăsase haina mai groasă în cameră şi voia să treacă pe la hotel, aşa că asta am şi făcut.

M—am întins pe pat, în timp ce băiatul, încă îmbrăcat cu jacheta, s—a dus în baie. A ieşit de—acolo după o vreme, a trecut în camera de zi a apartamentului, unde a mai pierdut încă un minut, apoi m—a strigat.

—Bunicule?

—Despre cine oi fi vorbind?

Nu—i plăcea niciodată când mă purtam copilăreşte.

—Ha—ha—ha.

—Bunicule ce?

—Ce părere ai despre o pasăre uriaşă? Pe urmă Willy a apărut în uşă.

—Îţi aminteşti sfârşitul capitolului din *Bebeluşul lui Buttercup,* în care Fezzik moare, ţinând—o în braţe pe Waverly? Ei bine, ce—ai zice dacă o pasăre vorbitoare uriaşă ar zbura sub ei şi i—ar salva?

—O pasăre vorbitoare? Oh, te rog. Poate că istoricii n—or fi ştiind cu certitudine cum a supravieţuit Fezzik, dar eu ştiu că Morgenstern nu s—ar fi înjosit niciodată alegând o soluţie atât de idioată. Adică, la fel de bine ar putea să se dovedească că stâncile de jos erau din cauciuc, aşa încât Fezzik a săltat pur şi simplu o vreme, ricoşând de ele, şi cei doi ar fi salvaţi? Ar avea tot atât de mult sens.

—Da, domnule Ştie—Tot?

Apoi a dispărut o clipă şi când a reapărut a continuat să citească.

—Aş vrea să mă fi gândit cum să—l salvez pe Fezzik înainte să cadă de pe stâncă. Ar fi putut să—ntindă pur şi simplu mâinile şi s—o prindă pe Waverly în ultima clipă. Cum ajung în astfel de situaţii ? E veşnica mea problema legată de Hamlet, care se iveşte peste tot. Cât de mult poate fi manipulat adevărul în numele artei ?

Willy a dat pagina.

—Cred că, în ce priveşte salvarea lui Fezzik, principala mea problemă este că nu reuşesc să accept existenţa păsării uriaşe. Cu toate că i—am văzut scheletul, cu toate că până şi cei mai mari savanţi ai noştri m—au asigurat că a tăiat într—adevăr cerul de la un capăt la altul, am în continuare senzaţia că această salvare legendară este mai degrabă o coincidenţă. Cine ştie cum o voi scoate până la urmă la capăt.

Mă ridicasem din pat înainte ca el să termine de citit şi am rămas holbându—mă la carnetul din care citea. Am înţeles atunci ce făcuse: ascunsese sub jachetă carneţelul, ca să mă pot bucura de acest dar fără să mai fiu jignit, urmând să—l înapoieze peste câteva ore, fără ca nimeni să—i sesizeze absenţa.

I l—am luat din mâini cu mare grijă, l—am răsfoit, m—am bucurat că puteam să aflu totul despre copilăria lui Westley înainte ca acesta să ajungă argat, la fel cum puteam afla despre marea dragoste a lui Fezzik, inima frântă a lui Inigo, coşmarurile lui Buttercup, care începuseră să prindă contur în realitate, despre problemele de memorie ale Vraciului Max şi despre cei mai nesăţioşi monştri ai mării, care prinseseră de veste că pe Insula Un Copac trăiau oameni, oameni gustoşi.

Ţineam în mâini *Jurnalul lui Buttercup.* Ce chestie!

Tot ce trebuia să fac era să—ntorc fila...

Şi dacă tu, dragă cititorule, cum obişnuiam să spunem, o să—ntorci fila, ce necaz ţi se poate întâmpla?

Nimic altceva decât să dai de prefaţa ediţiei de la a douăzeci şi cincea aniversare, peste care sper că deja ţi—ai aruncat privirea. Urmează selecţia „paginilor captivante" din *Mireasa Prinţului,* în versiunea mea, şi de unicul şi singurul capitol terminat vreodată *din Bebeluşul lui Buttercup,* prescurtat. Dar te rog să nu disperi.

N—am muncit niciodată mai din greu decât în aceste ultime zile, uneori de unul singur, alteori alături de copilul—minune care, stăpânit de o dorinţă mai nebunească decât a mea, ţine morţiş să—mi completez cercetările şi să termin cartea.

Nu mai făgăduiesc nimic. Dar îţi fac o promisiune (aceeaşi pe care i—am făcut—o şi lui Willy când l—am dus la mormântul lui Fezzik. Andre îl văzuse cu ani în urmă. Ca să—şi înţeleagă mai bine personajul, după cum argumentase el): înainte de a veni pe lume (uf) ediţia de la a cincizecea aniversare, *Bebeluşul lui Buttercup* va ajunge la tine.

Sper că o să—ţi placă... iar dacă n—o să—ţi placă, mai bine nu—mi spune...

PREFAŢĂ LA CEA DE—A DOUĂZECI ŞI CINCEA EDIŢIE ANIVERSARĂ DE WILLIAM GOLDMAN

Aceasta este în continuare cartea mea preferată.

Şi acum, mai mult ca oricând, îmi doresc s—o fi scris eu. Uneori îmi place să—mi închipui că am scris—o, că eu l—am născocit pe Fezzik (personajul meu preferat), că imaginaţia *mea* a pus cap la cap episodul otrăvirii cu iocană[4] şi inteligentul război, pe viaţă şi pe moarte care a urmat.

Dar, din păcate, Morgenstern e cel care—a inventat totul, iar eu trebuie să mă consolez cu gândul că rezumatul realizat de mine (deşi *desfiinţat* în 1973 de toţi experţii florinezi — m—am simţit agresat de recenziile din revistele erudite; de—a lungul carierei mele de scriitor, numai volumul *Boys and Girls Together* a avut parte de un tratament mai sălbatic) a reuşit cel puţin să—l facă pe Morgenstern cât mai cunoscut publicului american.

Ce e mai puternic decât o amintire din copilărie? Nimic, cel puţin pentru mine. Din când în când încă mai revine visul în care tatăl meu, sărac şi trist, îmi citeşte cartea cu glas tare — numai că în vis nu e nici trist, nici sărac; are o viaţă minunată, pe măsura bunei lui cuviinţe, iar când citeşte, în engleza lui, în realitate atât de chinuită, e superbă. Iar el îmi apare fericit. Şi mama atât de mândră...

Dar filmul este motivul pentru care suntem iarăşi împreună. Dacă n—ar fi existat filmul, mă îndoiesc că editorii mei ar fi fost interesaţi de această ediţie. Dacă o citiţi, fără îndoială aţi văzut deja filmul. Când a ajuns pentru prima oară în cinematografe, nu s—a bucurat de un succes extraordinar, însă după apariţia în format DVD i s—a dus vestea. A fost la modă în magazinele de profil. încă mai este. Dacă aveţi copii, probabil că l—aţi privit împreună. Robin Wright, actriţa din rolul principal, şi—a început cariera cinematografică în rolul de Buttercup, şi sunt sigur că ne—am reîndrăgostit cu toţii de ea în filmul *Forrest Gump.* (Eu unul sunt de părere că ea a creat un fenomen din acest film. Apărea atât de încântătoare şi de afectuoasă încât pur şi simplu îţi doreai extraordinar de mult ca sărmanul personaj pe care Tom Hanks îl interpreta să trăiască fericit alături de o astfel de femeie.)

Cei mai mulţi dintre noi iubim filmele. Poate că pe vremuri, când Broadway avea un cuvânt greu de spus, oamenilor le plăceau piesele de teatru, dar acum lucrurile nu cred că mai stau chiar aşa. Şi aş putea paria că n—o imploră nimeni pe Julia Louis—Dreyfus să povestească despre turnarea episodului 89 din *Seinfeld.* Despre scriitori ce să mai vorbim? Vă vedeţi încolţindu—l pe Dostoievski şi rugându—l să vă povestească o întâmplare nostimă legată de *Idiotul?*

Oricum, am ales să împărtăşesc cu voi câteva amintiri legate de filmul *Mireasa Prinţului* pe care m—am gândit că v—ar plăcea să le ştiţi.

Luasem o pauză din scrierea scenariului pentru *Neveste perfecte* ca să prescurtez textul lui Morgenstern. Şi cineva de la Fox a aflat despre asta, a făcut rost de un exemplar din manuscrisul cărţii, l—a citit, i—a plăcut şi a devenit interesat să facă un film după ea. Vorbim despre ceva petrecut la începutul anului 1973. Iar acel „cineva" de la Fox era, pentru ei, *Tipul Undă Verde.* (La care mă voi referi de aici înainte numindu—l TUV)

în reviste precum *Premiere, Entertainment Weekly* şi *Vanity Fair* puteţi găsi nenumărate liste cu „Primii 100 cei mai influenţi" oameni din studiourile cinematografice. Aceşti indivizi au titulaturi de genul: vicepreşedinte responsabil de asta, director executiv responsabil de ailaltă etc.

Adevărul: toţi sunt doar o faţadă. Singurul om din studio care deţine ceea ce poate fi considerat influenţă e acest TUV. El poate decide turnarea unui film. El (sau ea) e singura persoană care scoate cele cincizeci de milioane de dolari — dacă filmul e pentru festivalul Sun—dance. Şi de trei ori pe—atât dacă e ceva cu efecte speciale. Oricum, TUV—ului de la Fox i—a plăcut *Mireasa Prinţului.* Problemă: nu era sigur că e vorba de un film. Prin urmare, am făcut o înţelegere bizară — aveau să cumpere cartea, dar nu şi scenariul, decât dacă se hotărau să meargă mai departe. Cu alte cuvinte, deţineam, şi eu, şi ei, câte o jumătate de plăcintă. Şi, cu toate că eram copleşit de oboseală pentru că abia terminasem prescurtarea, am continuat, susţinut de energia nervoasă, şi am scris scenariul imediat după aceea.

Extraordinarul meu agent, Evarts Ziegler, a venit în oraş. El orchestrase şi contractul pentru *Butch Cassidy,* care, împreună cu *The Temple of Grold,* primul meu roman, mi—au schimbat viaţa mai mult decât orice altceva. Am mers să luăm prânzul la Lutece, am stat de vorbă, ne—am bucurat unul de prezenţa celuilalt, apoi am luat—o fiecare pe drumul lui, eu am plecat către biroul meu din Upper East

[4] Substanţă extrem de toxică, cunoscută mai ales în Australia. Cuvântul este mai degrabă o anagramă a cuvântului „cocaină". (N. red.)

End, într—o clădire care avea şi piscină. Obişnuiam să merg în fiecare zi la înot, fiindcă la vremea aceea mă supăra foarte tare spatele şi înotul îmbunătăţea lucrurile. Mă îndreptam spre piscină când mi—am dat seama de un lucru: nu voiam să înot.

Nu—mi doream decât să mă văd cât mai repede acasă. Pentru că tremuram îngrozitor. Am ajuns, m—am aşezat în pat, fierbinţeala a luat locul tremuratului. Helen, psihiatra—super—star care—mi era soţie, s—a întors de la serviciu şi, după ce mi—a aruncat o singură privire, m—a dus la New York Hospital.

Au venit tot felul de doctori să mă vadă — toată lumea îşi dădea seama că aveam ceva foarte grav, dar nimeni nu ghicea despre ce ar putea fi vorba.

Era patru dimineaţa când m—am trezit. Şi am *ştiut* de ce sufeream. îngrozitoarea pneumonie care fusese cât pe ce să—mi vină de hac la zece ani — tata îmi citise *Mireasa Prinţului* în primul rând ca să m—ajute să trec de primele zile de după ieşirea din spital — ei bine, pneumonia aia se—ntorsese cumva ca să—şi termine treaba.

Şi chiar atunci, în acel spital (şi, da, mă aştept ca toate astea să vi se pară curată nebunie), trezit de dureri chinuitoare şi aiurând, am ştiut, într—un fel sau altul, că, dacă voiam să supravieţuiesc, trebuia să mă—ntorc în locul copilăriei. Am început s—o strig pe asistenta din tura de noapte...

Cumva, viaţa mea era legată pentru totdeauna de *Mireasa Prinţului.*

Femeia a venit, şi eu am rugat—o să—mi citească din Morgenstern.

—Ce anume, domnule Goldman? a întrebat ea.

—Începeţi cu Grădina Zoologică a Morţii, i—am răspuns. Apoi m—am răzgândit:

—Nu, nu, lăsaţi asta, începeţi cu Stâncile Nebuniei. M—a privit cu mare atenţie, a dat din cap şi a zis:

—Oh, bine, exact cu asta o să—ncep, dar mi—am uitat exemplarul din Morgenstern în birou, mă duc să—l iau.

Următorul lucru pe care mi—l amintesc e c—a apărut Helen. Şi mai mulţi doctori.

—Am fost în biroul tău şi cred c—am adus ce trebuia. Ce anume vrei să—ţi citesc?

—Nu vreau să—mi citeşti tu, Helen, ţi—e nu ţi—a plăcut niciodată cartea, nu vrei să citeşti din ea, mă iei pur şi simplu în râs şi, în plus, nu există niciun rol pentru tine...

—Aş putea fi Buttercup...

—Ei, haide, ea are douăzeci şi unu de ani.

—E un scenariu? a—ntrebat un doctor, destul de arătos. Mi—am dorit întotdeauna să fiu vedetă de cinema.

—O să fii omul în negru, am zis. Apoi am arătat către un doctor voinic, care stătea în uşă. Daţi—i un imbold lui Fezzik.

Şi aşa am văzut pentru prima oară scenariul. Cu toţi medicii şi cu soţia mea genială luptându—se cu el în miez de noapte, pe când eu îngheţam şi transpiram, şi febra urla în mine.

După scurt timp mi—am pierdut conştienta. Şi, tot ce—mi mai amintesc este că înainte de asta m—am gândit că doctorul voinic nu era rău şi că Helen, deşi distribuită într—un rol nepotrivit şi aşa mai departe, era o Buttercup OK, aşa că, în ciuda rigidităţii doctorului arătos, aveam să supravieţuiesc.

Ei bine, aşa s—a născut scenariul.

TUV—ul de la Fox i l—a trimis lui Richard Lester, la Londra — Lester a mai regizat, printre altele *O Zi cu Beatles,* primul film cu adevărat frumos despre ei — şi neam întâlnit, am muncit, am rezolvat probleme. TUV—ul era încântat, şi eram gata să batem palma, când a fost concediat şi în locul lui a venit un alt TUV

Iată ce se—ntâmplă *Acolo* în asemenea cazuri: vechiului TUV i se smulg gradele şi posibilitatea de a intra la Morton's în serile de luni, şi pleacă foarte bogat — a stabilit o înţelegere valabilă în acest caz inevitabil — dar în dizgraţie.

Iar noul TUV este întronat respectând o singură regulă, gravată temeinic în piatră: nimic din tot ce—a pus în mişcare predecesorul său n—o să se mai înfăptuiască vreodată. De ce? Să presupunem că se face. Să presupunem că e un succes. Cine primeşte elogiile? *Fostul* TUV Şi noul TUV n—ar vrea, acum că poate să meargă lunea la Morton's, şi trebuie să înfrunte furcile caudine, să ştie că toţi confraţii lui râd pe înfundate:

—Uită—l şi pe nefericitul ăsta, nici n—a fost filmul lui.

Moarte curată.

Aşa *că Mireasa Prinţului* era îngropată, probabil, pentru totdeauna.

Şi mi—am dat seama că situaţia îmi scăpase pur şi simplu de sub control. Fox avea cartea. Aşa că degeaba aveam eu scenariul; ei puteau să aleagă alt scenarist. Puteau să schimbe tot ce pofteam. Prin urmare, am făcut ceva de care sunt foarte mândru. Am cumpărat cartea, de la studio, pe *banii mei.* Cred că s—au gândit c—aveam vreun contract sau vreun plan, dar n—a fost aşa. Pur şi simplu nu voiam s—apară vreun neghiob care să distrugă ceea ce consideram că reprezenta cel mai important lucru în care fusesem implicat vreodată.

După o serie de îndelungi negocieri, a reintrat în posesia mea. Din acel moment, eram singurul neghiob care o putea distruge.

Am citit de curând că *Time and Again,* excelentul roman al lui Jack Finney, a împlinit aproape douăzeci de ani de existenţă şi încă n—a fost ecranizat. *Mireasa Prinţului* n—a avut nevoie de atâta timp, dar nici puţin n—a fost. Nu mi—am făcut însemnări, aşa că tot ce vă povestesc e din memorie. Ştiţi, ca să faci un film ai nevoie de două lucruri: de pasiune şi de bani. S—a dovedit *că Mireasa Prinţului* era pe placul multor oameni. Ştiam cel puţin doi TUV—i care erau înnebuniţi după ea şi cu care chiar am reuşit să ajung la o înţelegere. Care voiau ca, pornind de la povestea cărţii, să realizeze cel mai bun film din istorie.

Amândoi au fost concediaţi în weekendul dinaintea săptămânii în care urmau să treacă la fapte. Un studio (unul mic într—adevăr) s—a închis chiar în weekendul dinaintea săptămânii când trebuia să—nceapă totul. Scenariul a început să devină cunoscut — într—un articol a apărut în lista celor mai bune scenarii care n—au ajuns niciodată pe peliculă.

Adevărul este că, după mai bine de un deceniu, credeam că filmul n—o să se mai filmeze nicicând. De fiecare dată când cineva îşi manifesta interesul, mă aşteptam să se petreacă ceva rău — şi aşa se şi întâmpla. Dar, fără ca eu să—mi dau seama, lucrurile s—au pus în mişcare cu un deceniu înainte de ceea ce avea să devină, în final, salvarea mea.

După ce s—a turnat *Butch Cassidy şi Sundance Kid,* m—am retras pentru o vreme din industria filmului. (Acum suntem în anii 1960.) Voiam să—ncerc ceva ce nu mai făcusem niciodată — nonficţiune.

Am scris o carte despre Broadway, intitulată *The Season.* Timp de un an, am mers de sute de ori la teatru, atât la New York cât şi în afara lui, şi am văzut toate reprezentaţiile, pe unele chiar de mai multe ori. Dar cel mai des am ajuns la o comedie grozavă, scrisă de Cari Reiner, cu titlul *Something Different.*

Reiner, de care îmi plăcea extrem de mult, mi—a fost de foarte mare ajutor. După ce am terminat *The Season,* i—am trimis un exemplar. Iar câţiva ani mai târziu, când a fost gata *Mireasa Prinţului,* i—am trimis romanul. Iar într—o zi el i l—a dat fiului său mai mare.

—Uite ceva ce cred c—o să—ţi placă, i—a spus băiatului său, Robert.

Avea să mai treacă un deceniu până ca Rob să—şi înceapă cariera de regizor, dar în 1985 ne—am întâlnit, şi Norman Lear (fie binecuvântat) ne—a dat bani ca să—ncepem turnarea filmului.

Nu lăsaţi speranţa să moară.

Scenariul l—am citit prima dată într—un hotel din Londra, în primăvara anului 1986. Rob şi producătorul său, Andy Scheinman, erau şi ei prezenţi. Cary Elwes şi Robin Wright, adică Westley şi Buttercup se aflau şi ei acolo. Ca şi Chris Saradon şi Chris Guest, în rolurile celor doi ticăloşi, Prinţul Humperdinck şi Contele Rugen, plus Wally Shawn, adică Vizzini, geniul răului. Mandy Patinkin, care l—a jucat pe Inigo, era de asemenea de faţă. Iar de unul singur, în tăcere — se străduia întotdeauna să păstreze tăcerea — stătea Uriaşul Andre, *întruchipându—l* pe Fezzik.

Nu era tocmai obişnuitul grup Hadassah[5].

Într—un colţ, binevoitor, era *moi* — eu în persoană. Două dintre cele mai importante personalităţi din anii pe care i—am petrecut în industria filmului — Elia Kazan şi George Roy Hill — mi—au spus, în interviuri, acelaşi lucru: că, în momentul în care actorii distribuiţi în roluri se strâng pentru prima citire a scenariului, partea crucială a muncii s—a încheiat. Dacă ai făcut scenariul funcţional şi ai ales distribuţia potrivită, ai şansa să iasă ceva de calitate. în caz contrar, indiferent de câtă iscusinţă s—ar da dovadă în continuare, baţi pasul pe loc.

Pentru neiniţiaţi totul sună probabil nebuneşte, pe bună dreptate, totuşi lucrurile stau exact cum vă

[5] Organizaţia sionistă a femeilor din America.

spun. Sună a nebunie din următoarele motive: revista *Premiere*[6] nu e prin preajmă când se pregăteşte scenariul, şi nici *Entertainment Tonight*[7] nu e acolo când se stabileşte distribuţia. Trimit echipă doar la filmare — cea mai irelevantă parte în realizarea unui film. Ţineţi minte ce vă spun: *filmarea nu e decât fabrica în care se asamblează maşina.*

În dimineaţa dedicată repetiţiilor, A. R. Roussimoff era cea mai dificilă parte a acţiunii noastre. Sub numele de Uriaşul Andre, se afla cel mai cunoscut atlet din lume în sfera luptelor greco—romane. Eu unul nu mai aveam nicio îndoială că, dacă filmul avea să se facă vreodată, el trebuia să fie Fezzik — cel mai puternic om.

Şi Rob îl considera pe Andre potrivit pentru rol. Singura problemă era că nimeni nu reuşea să—i dea de urmă. Lupta în mai mult de trei sute treizeci de zile pe an, întotdeauna în deplasare.

Aşa că am continuat să căutăm pe altcineva. Audiţiile pentru rol au fost cele mai stranii pe care le—am văzut vreodată. Au venit tipi voinici — adică indivizi imenşi — dar nu erau uriaşi. Din când în când apărea câte unul — dar fie nu era în stare să joace, fie era costeliv, iar noi nu aveam nevoie de un uriaş sfrijit.

Dar Andre era de negăsit.

Într—o bună zi, pe când Rob şi Andy se aflau în Florin, pentru o ultimă explorare a zonei, am fost anunţaţi că Andre avea să fie la Paris în după—amiaza următoare. Rob şi Andy au luat avionul ca să—l întâlnească. N—a fost uşor, de vreme ce oraşul Florin n—are curse zi de zi către niciuna dintre marile capitale ale Europei. Ca să nu mai spun că programarea zborurilor se face în funcţie de numărul pasagerilor — toate avioanele companiei Florin Air sunt blocate, fiindcă niciunul nu decolează înainte să fie plin—ochi. Pasagerii ajung să stea până şi pe culoarul dintre scaune. (N—am mai văzut aşa ceva decât o singură dată, în Rusia, în timpul unei călătorii de coşmar de la Tblisi la Sankt Petersburg.) In cele din urmă, Rob şi Andy au fost nevoiţi să—nchirieze un avion de mici dimensiuni, cu elice, ca să poată ajunge la întâlnire. S—au dus la Ritz, unde au fost întâmpinaţi de portar care le—a transmis, cu o voce stranie:

—Sunteţi aşteptaţi de un domn în bar.

Pentru mine, Andre e ca Pentagonul — nu contează cât de mare ţi s—a spus că este, când ajungi lângă el, apare şi mai mare.

Greutatea lui oficială era de două sute cincizeci de kilograme, iar înălţimea de doi metri şi douăzeci şi opt de centimetri.

Dar nu era foarte sigur de aceste măsuri şi nici nu—şi petrecea întreaga dimineaţă cu măsurătorile. Mi—a povestit că la un moment dat când a fost bolnav a pierdut patruzeci şi cinci de kilograme în trei săptămâni şi atunci a fost singura dată când l—am auzit vorbind despre dimensiunile lui.

Cei trei au stat de vorbă la bar, apoi au urcat în camera lui Rob, şi s—au uitat peste scenariu. în privinţa a cel puţin două lucruri nu există nicio îndoială. Andre avea un accent franţuzesc de—ţi stătea mintea—n loc şi mai rău decât atât, vocea i se auzea ca dintr—un butoi.

Rob a riscat şi i—a dat rolul pe care l—a înregistrat pentru el, fiecare replică, sperând să fie evidente inflexiunile vocii — pentru ca Andre să—l poată lua cu el în deplasări, ca să—l studieze în lunile rămase până la începerea repetiţiilor.

Prima repetiţie, cea de la Londra, a fost intenţionat foarte uşoară: două citiri ale scenariului, câteva comentarii. Când ne—am oprit pentru masa de prânz, după—amiaza era superbă, şi am găsit în apropiere un bistro cu mese în aer liber. Totul era perfect, exceptând scaunul mult prea mic pentru Andre. în interior se afla masa cu banchetă, şi cineva a sugerat să mâncăm acolo. Dar Andre nici n—a vrut s—audă. Aşa că am rămas afară. îl văd şi—acum trăgând de braţele metalice ale scaunului încercând să le îndepărteze, îndesându—se între ele şi apoi privindu—le revenind la vechea poziţie, imobilizându—l între ele tot timpul cât a durat prânzul. A mâncat foarte puţin. Şi tacâmurile păreau de jucărie, atât de mici apăreau mâinile lui mari.

După prânz am reluat repetiţia, cu scene, de această dată Andre lucra cu Inigo al nostru, Mandy Patinkin. Era clar că studiase înregistrările lui Rob, dar citea într—un ritm prea lent şi părea să fi învăţat totul pe dinafară.

Repetau una dintre scenele lor de după momentul reîntâlnirii. Mandy încerca să scoată nişte

---

[6] Revistă cinematografică publicată în New York între anii 1987—2007.

[7] Tabloid cu ştiri din domeniul televiziunii.

informaţii de la Andre, iar acesta i le dădea poticnindu—se în replicile memorate. Inigo, se străduia să—l facă pe Fezzik să vorbească mai repede. Andre a continuat să răspundă la fel de lent, ştiut pe dinafară. Au reluat, au încercat în mai multe rânduri. Interpretându—l pe Inigo, Mandy i—a cerut lui Andre—Fezzik, să vorbească mai repede, dar uriaşul a reluat cu aceeaşi viteză ca mai înainte...

Moment în care Mandy a spus:

—Grăbeşte—te, Fezzik!

Şi, fără niciun avertisment, l—a pleznit cu toată puterea peste faţă.

Încă—l mai văd pe Andre căscând ochii mari. Cred că nu—l mai pălmuise nimeni în afara ringului din copilărie.

S—a uitat la Mandy... şi a urmat o scurtă pauză. O tăcere apăsătoare a umplut încăperea.

Şi pe urmă Andre a—nceput să vorbească mai repede. S—a ridicat la înălţimea situaţiei, a pus mai mult ritm în cuvinte, mai multă energie. Aproape că puteai vedea ce—i trecea prin minte:

„Oh, deci aşa—i în afara ringului, să—ncercăm o vreme."

Adevărul e că palma aceea a reprezentat începutul celei mai frumoase perioade din viaţa lui.

Şi pentru mine au fost vremuri minunate. După mai bine de un deceniu de aşteptare, cea mai importantă carte a tinereţii mele prindea în sfârşit viaţă. Când s—au încheiat filmările şi am văzut filmul, mi—am dat seama că, în întreaga mea carieră, îmi plăcuseră cu adevărat doar două dintre peliculele în a căror realizare mă implicasem: *Butch Cassidy şi Sudance Kid* şi *Mireasa Prinţului.*

Dar filmul a făcut mult mai mult decât să mă încânte. M—a readus la viaţă. Scrisorile au început din nou să sosească. Una chiar azi — pe cuvântul meu de cercetaş — de la un tip din LA. pe care l—a părăsit Buttercup a lui şi, după un deceniu în care—au fost despărţiţi, a auzit că ea avea necazuri. I—a trimis un exemplar din roman şi, ei bine, acum sunt din nou împreună. Nu—i aşa că e minunat — mai ales pentru cineva ca mine, care—şi petrece viaţa într—un hău personal, scriind în încercarea de a atinge un alt suflet?

Fireşte că, pe lângă bucurie, apar şi regretele. îmi pare rău că patrimoniul Morgenstern îmi face, în plan juridic, necazuri, dar despre asta o să vorbesc mai târziu. îmi pare rău că eu şi Helen ne—am despărţit brusc. (Nu vreau să spun că n—am fi ştiut amândoi că asta ne aştepta — dar ea a plecat chiar în ziua premierei din New York a filmului.) Şi—mi pare rău că Stâncile Nebuniei au ajuns acum cea mai mare atracţie turistică din Florin, preschimbând viaţa pădurarilor într—un iad.

Dar aşa stau lucrurile pe pământ, nu poţi avea totul.

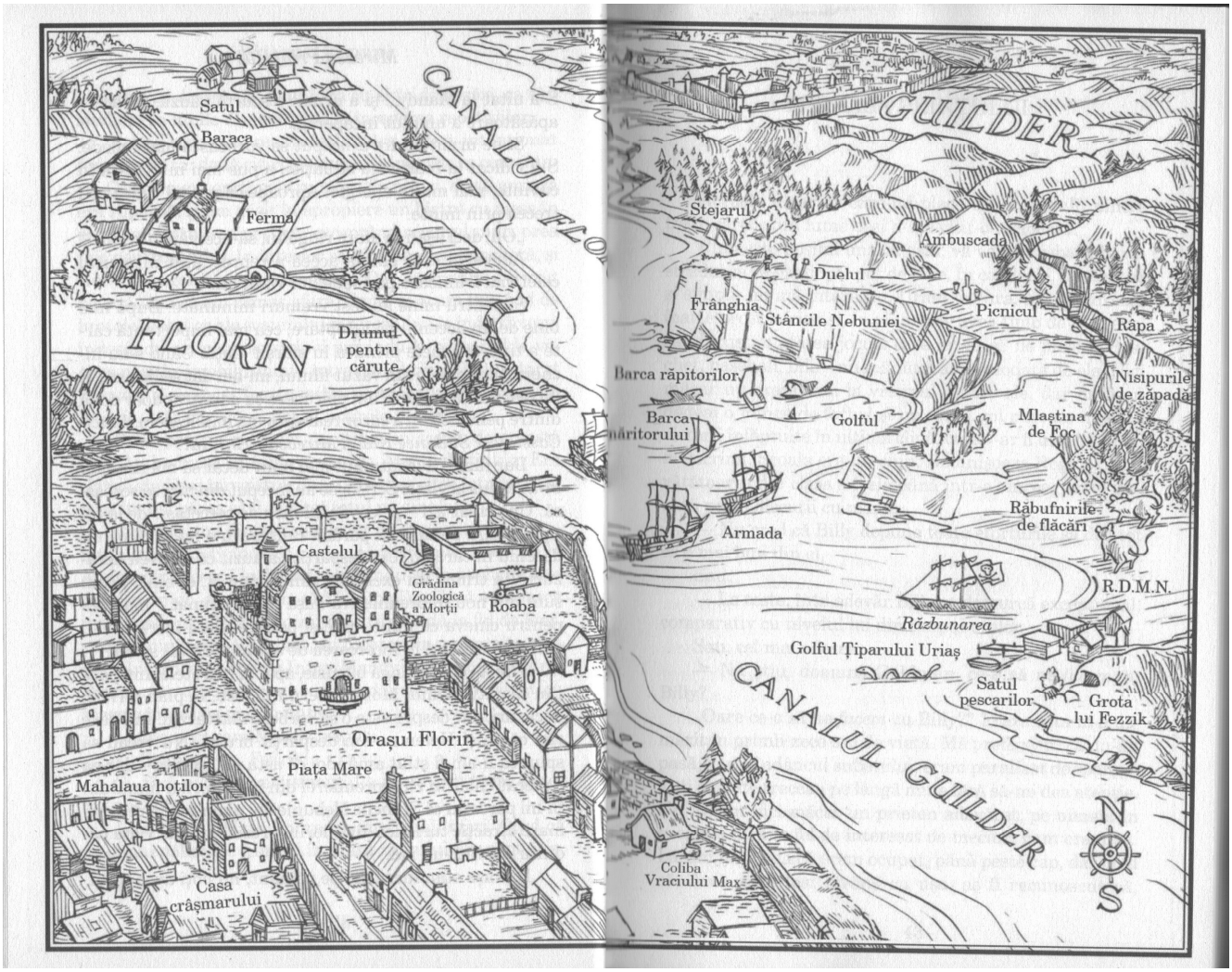
Satul
Baraca
Ferma
FLORIN
Drumul pentru căruțe
CANALUL FLO
Castelul
Grădina Zoologică a Morții
Roaba
Orașul Florin
Piața Mare
Mahalaua hoților
Casa crâșmarului
GUILDER
Stejarul
Ambuscada
Duelul
Frânghia
Stâncile Nebuniei
Picnicul
Râpa
Barca răpitorilor
Nisipurile de zăpadă
Barca năritorului
Golful
Mlaștina de Foc
Armada
Răbufnirile de flăcări
R.D.M.N.
Răzbunarea
Golful Țiparului Uriaș
Satul pescarilor
Grota lui Fezzik
CANALUL GUILDER
Coliba Vraciului Max
N
S

MIREASA PRINŢULUI

Aceasta e cartea care—mi place cel mai mult, dintre toate cărţile din lume deşi n—am citit—o niciodată.

Cum este posibil una ca asta, vă veţi întreba? Mă voi strădui să vă explic cât pot de bine. In copilărie, cărţile pur şi simplu nu mă interesau. Uram lectura, mă descurcam foarte prost la citit şi, în plus, cine avea timp de aşa ceva, când existau atâtea jocuri care urlau să fie jucate? Baschet, baseball, bile — nu mă săturam niciodată de ele. Nici măcar nu eram bun la vreunul dintre ele, dar dacă—mi dădeai o minge de fotbal şi un teren gol puteam inventa victorii înfăptuite în ultima clipă, care v—ar fi umplut ochii de lacrimi. Şcoala era un chin. Domnişoara Roginski, învăţătoarea din clasa a treia până într—a cincea, purta discuţii peste discuţii cu mama.

—Nu cred că Billy depune toate eforturile să dea tot ce e mai bun din el.

Sau:

—La teste, într—adevăr Billy se descurcă excepţional, comparativ cu nivelul lui din timpul orelor.

Sau, cel mai adesea:

—Nu ştiu, doamnă Goldman, ce—o să ne *facem* cu Billy?

„Oare ce—o să ne *facem* cu Billy?" Fraza asta m—a urmărit în primii zece ani de viaţă. Mă prefăceam că nu—mi pasă, dar, în adâncul sufletului, eram paralizat de spaimă. Toţi şi toate treceau pe lângă mine fără să—mi dea atenţie. Nu aveam nici măcar un prieten adevărat, pe nimeni în preajma mea la fel de interesat de meciuri cum eram eu. Lăsam impresia că eram ocupat, până peste cap, dar cred că, dacă aş fi fost strâns cu uşa, aş fi recunoscut că, în ciuda freneziei care mă stăpânea, în realitate eram destul de singur.

—Ce—o să ne *facem* cu tine, Billly?

—Nu ştiu, domnişoară Roginski.

—Cum a fost posibil să pici testul ăsta de citire? Te—am auzit doar folosind toate cuvintele.

—Îmi pare rău, domnişoară Roginski. Probabil că nu m—am gândit.

—Gândeşti în permanenţă, Billy. Numai că nu te gândeşti la testul de citire.

Puteam doar să dau din cap.

—Ce s—a mai întâmplat de data asta?

—Nu ştiu. Nu—mi amintesc.

—Din nou Stanley Hack?

(Stanley Hack era, în acea perioadă şi în anii care i—au urmat, al treilea jucător de pe linia de bază al echipei Cubs. Am fost o dată în tribună în timp ce juca şi, chiar şi de la acea distanţă, avea cel mai prietenos zâmbet pe care—l văzusem până—n ziua aceea şi puteam să jur că—mi zâmbise mie, de mai multe ori. îl veneram pur şi simplu. Plus că dădea o grămadă de lovituri.)

—Bronko Negurski. E jucător de fotbal american. Unul excepţional, şi în ziarul de aseară scrie că s—ar putea întoarce să joace din nou pentru Bears. S—a retras pe când eram eu mic, dar, dacă revine şi pot convinge pe cineva să mă ducă la meci, şi dacă acel cineva o să—l cunoască, poate c—o să—l întâlnesc după încheierea jocului şi, dac—o să—i fie foame, o să—i pot da sandvişul pe care—o să—l am la mine.

—Încercam să descopăr ce fel de sandviş i—ar plăcea lui Bronko Negurski.

Ea s—a lăsat în scaunul de la catedră.

—Ai o imaginaţie extraordinară, Billy.

N—am ştiut ce să răspund. Poate „mulţumesc" sau cam aşa ceva.

—Dar nu eşti în stare să ţi—o struneşti. De ce?

—Cred că am nevoie de ochelari, şi nu pot citi fiindcă literele sunt atât de neclare. Asta ar explica şi de ce mijesc tot timpul ochii. Poate, dacă m—aş duce la un oftalmolog care să—mi prescrie ochelari, aş citi cel mai bine din clasă şi nici n—ar mai fi nevoie să mă ţineţi atât de mult după ore.

Ea s—a mulţumit să—mi facă un semn cu degetul peste umăr.

—Treci la treabă, Billy, şterge tabla!

—Da, doamnă.

La ştersul tablei eram cel mai bun.

—Par neclare? m—a mai întrebat ea după o vreme.

—Oh, nu, am inventat totul.

Nici măcar nu mijeam ochii. Dar părea atât de afectată din pricina asta. Ca întotdeauna. Aşa stăteau lucrurile de trei ani.

—Uneori pur şi simplu nu reuşesc să ajung la tine.

—Nu e vina dumneavoastră, domnişoară Roginski. (Chiar nu era. Şi pe ea o veneram. Era bondoacă şi durdulie, dar obişnuiam să—mi imaginez că e mama mea. Nu ar fi putut niciodată fi adevărat decât dacă ar fi fost prima soţie a tatei, şi apoi ar fi divorţat şi tata s—ar fi însurat cu mama, ceea ce ar fi fost OK, pentru că domnişoara Roginski trebuia să muncească, aşa că tata ar fi primit custodia mea — asta ar fi avut într—adevăr sens. Numai că, tata şi domnişoara Roginski, nu păreau să se cunoască vreodată. Ori de câte ori se întâlneau — adică la spectacolul anual de Crăciun, la care se adunau toţi părinţii — îi urmăream pe amândoi ca un nebun, sperând să descopăr un soi de licăr tainic, sau o privire care să nu spună decât: „Ei, ce mai faci, cum e viaţa ta după divorţul nostru?", dar n—aveam nicio şansă. Nu era mama mea, nu era decât învăţătoarea mea, iar pentru ea eu nu eram decât un pericol public în permanentă ameninţare.)

—Până la urmă, o să—ţi fie bine, Billy.

—Sper din toată inima, domnişoară Roginski.

—Eşti o floare târzie, atâta tot. Ca şi Winston Churchill.

Am fost cât pe ce s—o—ntreb la ce echipă juca, dar ceva din tonul ei mi—a dat de înţeles destul de multe cât să n—o fac.

—Şi Einstein.

Nici pe el nu—l ştiam. Cum nu ştiam nici ce înseamnă „floare târzie". Dar, Cerule, îmi doream să fiu unul dintre ei.

La douăzeci şi şase de ani, Alfred A. Knopf (care acum este parte din Random House, care este parte din R.C.A., care este o parte vinovată din tot ceea ce merge rău în activitatea editorială din America zilelor noastre, dar care nu face parte din această poveste.) a publicat primul meu roman, *The Temple of Gold*. Oricum, înainte de publicare, oamenii din departamentul de publicitate de la Alfred A. Knopf au stat de vorbă cu mine, încercând să descopere ce—ar fi putut face ca să—şi justifice salariile, şi m—au întrebat cui ar putea să trimită exemplare pentru recenzii, înainte de lansarea pe piaţă, iar eu le—am răspuns că nu cunoşteam pe nimeni din domeniul ăsta, dar ei au insistat:

—Gândeşte—te, toată lumea cunoaşte pe câte cineva. Şi cuprins de un febril entuziasm, fiindcă tocmai îmi venise o idee, am răspuns:

—OK, trimiteţi—i un exemplar domnişoarei Roginski. Şi mi s—a părut logic şi extraordinar, pentru că, dacă

mie îmi formase cineva vreo opinie, atunci ea fusese aceea. (Şi, apropo, în *The Temple of Gold* apare peste tot, numai că am numit—o „domnişoara Patulski" — chiar şi aici am fost creativ.)

—Cui? a întrebat doamna de la publicitate.

—Bătrânei mele învăţătoare, trimiteţi—i un exemplar şi eu o să—l semnez şi poate o să şi scriu câteva rând...

Eram extrem de entuziasmat, până când m—a întrerupt tipul de la publicitate:

—Ne gândeam mai degrabă la o figură mai cunoscută.

—Domnişoara Roginski, am insistat eu, cu voce foarte blândă, trimiteţi—i, vă rog, un exemplar, bine?

—Da, a răspuns el, cum să nu!

V—aduceţi aminte că, din cauza tonului ei, nu avusesem curaj să o întreb din ce echipă face parte Churchill? De această dată probabil că vorbeam şi eu pe acelaşi ton. Oricum, ceva trebuie să fi fost, pentru că tipul i—a notat imediat numele, întrebându—mă doar dacă se termina cu *ski* sau cu *sky*.

—Cu *i,* i—am spus, deja călătorind printre ani, cu intenţia de a găsi o dedicaţie fantastică pentru ea.

Ştiţi, una abilă, modestă, sclipitoare şi perfectă, cam aşa ceva.

—Prenumele?

Asta m—a readus imediat cu picioarele pe pământ. Nu—i ştiam numele de botez. „Domnişoară", aşa—i spusesem întotdeauna. Nu—i ştiam nici adresa. Nici măcar dacă mai trăia. Nu mai fusesem în Chicago de zece ani; pe atunci eram doar un copil, îmi muriseră şi părinţii, ce nevoie de Chicago puteam să mai am?

—Trimiteţi—o la Şcoala Primară Highland Park, le—am spus, şi m—am gândit mai întâi la dedicaţie: „Domnişoarei Roginski, un trandafir de la elevul dumneavoastră care—nfloreşte târziu", însă mi—am

spus că suna prea vanitos, aşa că m—am decis că „Domnişoarei Roginski, o buruiană de la elevul dumneavoastră care—nfloreşte târziu" ar fi avut un aer mai umil. Prea umil, am hotărât aproape imediat şi, cu asta, mi s—au terminat ideile sclipitoare din acea zi.

Nu mai vedeam nicio soluţie. După care mi—a încolţit un gând în minte: şi dacă nici măcar nu—şi mai aminteşte de mine? Sute de elevi care i—au trecut prin mână de—a lungul anilor, de ce şi—ar mai aminti? Aşa că, în final, fără nicio altă soluţie mai inspirată, am scris: „Pentru domnişoara Roginski, de la William Goldman — îmi spuneaţi Billy şi ziceaţi că sunt o floare târzie, această carte e pentru dumneavoastră, cu speranţa c—o să vă placă. Mi—aţi fost învăţătoare în clasele a treia, a patra şi a cincea, şi vă mulţumesc foarte mult. William Goldman."

Cartea a apărut şi a fost un dezastru; n—am mai ieşit din casă o vreme, simţindu—mă la fel de dezastruos şi încercând să mă împac cu ideea. Romanul nu numai că nu mă transformase în cel mai original scriitor de la Kit Marlowe[8] încoace, dar nici măcar n—a fost citit de cineva. Exagerez. A fost citit de câţiva oameni, toţi cunoscuţi de—ai mei. Dar cred că nu greşesc spunând că nu s—a bucurat din plin de el niciun necunoscut. A fost o experienţă dureroasă şi reacţia a fost exact ca cea descrisă mai sus. Aşa că, atunci când a sosit biletul domnişoarei Roginski — cu întârziere — fusese trimis la Knopf şi ei nu se grăbiseră să mi—l expedieze — chiar aveam nevoie de ceva care să—mi ridice moralul.

„Dragă domnule Goldman, îţi mulţumesc pentru carte. N—am apucat încă s—o citesc, dar sunt sigură că e o încercare excelentă. Bineînţeles că—mi amintesc de tine. Nu uit niciun elev de—al meu. Cu sinceritate, Antonia Roginski."

Ce lovitură. Mă uitase cu desăvârşire. Rămăsesem înmărmurit, cu biletul în mână. Oamenii nu—şi amintesc de mine. E un adevăr. N—are nimic de—a face cu paranoia; am acest obicei, să alunec din memoria oamenilor. Nu mă deranjează chiar atât de tare, deşi nu cred că vreau să recunosc acum; chiar mă sâcâie. Din nu ştiu ce motiv sunt extrem de uşor de uitat.

Aşa că, atunci când am primit de la domnişoara Roginski biletul care n—o mai distingea nicicum de ceilalţi, m—am bucurat că era tot nemăritată, oricum nu—mi plăcuse niciodată de ea, fusese întotdeauna o învăţătoare mizerabilă şi Antonia era un nume care i se potrivea.

—N—am vrut să spun asta, am rostit imediat, cu glas tare.

Eram singur în încântătorul meu birou din West Side, Manhattan, vorbind cu mine însumi.

—Îmi pare rău, îmi pare rău, am continuat. Credeţi—mă pe cuvânt, domnişoară Roginski.

Nu pentru că s—ar fi petrecut ceva deosebit, doar că în cele din urmă observasem post—scriptumul. Era pe spatele biletului de mulţumire şi suna în felul următor: „Prostule. Nici măcar nemuritorul S. Morgenstern n—ar putea avea sentimente mai părinteşti decât ale mele."

S. Morgenstern! *Mireasa Prinţului!* Îşi amintea!

Amintire fulgerătoare.

1941. Toamnă. Sunt puţin irascibil pentru că aparatul meu de radio nu vrea să prindă meciurile de fotbal. Joacă Northwestern cu Notre Dame, partida începe la ora unu, şi la unu şi jumătate eu încă nu reuşesc să prind transmisia. Muzică, ştiri, seriale, de toate, dar nu şi singurul lucru care mă interesează pe mine. O strig pe mama. Vine. îi spun că aparatul meu de radio e defect, că nu pot găsi partida Northwestern — Notre Dame. „Adică meciul de fotbal?" mă întreabă ea. „Da, da, da", zic eu. „E vineri", îmi răspunde. „Credeam că joacă sâmbătă."

Sunt un idiot!

Mă întind la loc, ascult serialul şi, după un timp, încerc iarăşi să găsesc meciul. Aparatul meu cretin prinde toate posturile din Chicago, în afară de acela care transmite partida. încep să urlu de—a binelea, şi mama dă buzna înăuntru. „O s—arunc radioul ăsta pe fereastră", îi spun. „Nu poate să—l prindă, nu poate să—l prindă, nu—l pot face să—l prindă." „Ce să prindă?" întreabă ea. *Meciul de fotbal,* răspund. „Cât de proastă eşti, *meeeeeciul".* „Sâmbătă, tinere, şi controlează—ţi limba", zice ea, „ţi—am mai spus odată, azi e vineri".

A mai existat vreodată un nătâng atât de mare?

Umilit, mă întorc către aparatul meu Zenith, demn de toată încrederea, încercând să găsesc meciul. E atât de frustrant să zac acolo, transpirând, cu stomacul parcă înnebunit şi bătând deasupra radioului, încercând să—l fac să meargă cum trebuie, şi aşa se descoperă că delirez, fiindcă am pneumonie.

În ziua de azi, pneumonia nu mai e ce—a fost, mai ales comparând cu vremurile în care am avut—o

[8] Christopher „Kit" Marlowe (1564—l593), dramaturg, poet şi traducător englez.

eu. Vreo zece zile în spital, apoi, acasă, o îndelungată perioadă de refacere. Cred c—am mai stat în pat încă trei săptămâni, sau poate o lună. Fără pic de energie, chiar şi fără chef de meciuri. Eram, pur şi simplu, un bulgăre inform, străbătând o perioadă de adunare a puterilor, şi nimic mai mult.

Cam aşa mă simţeam când am dat peste *Mireasa Prinţului.*

Era prima noapte de după întoarcerea acasă. Mă simţeam secătuit; încă bolnav. A intrat tata, şi am crezut că voia să—mi spună „noapte bună". În loc de asta, el s—a aşezat la capătul patului.

—Capitolul unu. Mireasa, a spus.

Atunci am ridicat privirea şi am văzut că ţinea în mână o carte. Chiar şi numai asta era un lucru surprinzător. Tata era aproape analfabet. Cel puţin când venea vorba de limba engleză. Venea din Florin (decorul poveştii *Miresei Prinţului),* iar acolo nu fusese un prostănac. A spus o dată că dacă ar fi rămas acolo, ar fi devenit avocat, şi poate chiar aşa era. Sigur este faptul că, la şaisprezece ani, i s—a ivit ocazia să plece în America, a mizat totul pe ţara tuturor oportunităţilor şi a pierdut. Aici n—a găsit nimic care să i se potrivească. Nu era un bărbat frumos, era foarte scund şi chelise de la o vârstă foarte fragedă, în plus învăţa cu greutate. Odată ce pricepea un lucru, îi rămânea în minte, dar timpul de care avea nevoie ca să—i intre ceva în cap era incredibil de mare. Accentul lui ridicol îi amintea în continuare că era imigrant, şi nici asta nu l—a ajutat în carieră. Pe mama a cunoscut—o pe vapor, în timpul traversării, s—au căsătorit ceva mai târziu şi, când au considerat că—şi puteau permite, m—au avut pe mine. A fost toată viaţa bărbierul numărul doi din cea mai puţin prosperă frizerie din Highland Park, Illinois. Când a îmbătrânit, obişnuia să moţăie toată ziua în scaunul lui. Aşa a şi murit. Şi—a dat ultima suflare cu o oră înainte ca bărbierul numărul unu să—şi dea seama. A crezut că tata mai trage un pui de somn. Poate că aşa şi e. Poate că la asta se reduce totul. Când m—au anunţat, am fost foarte îndurerat, dar în acelaşi timp, m—am gândit că, pentru el, o asemenea plecare dintre cei vii era aproape un mod de a—şi dovedi existenţa.

Oricum, în seara în care a venit să—mi citească am spus:

—Eh? Ce? N—am auzit.

Eram atât de slăbit, atât de groaznic de epuizat...

—Capitolul unu. Mireasa. Pe urmă a ridicat cartea.

—Îţi citesc ca să te linişteşti.

Mi—a vârât pur şi simplu volumul sub nas.

—De S. Morgenstern. Un mare scriitor florinez. *Mireasa Prinţului.* Şi el a venit în America. S. Morgenstern. Acum nu mai trăieşte, a murit la New York. El a tradus—o în engleză. Vorbea opt limbi.

Şi tata a lăsat cartea jos ridicând degetele. *Opt.*

—Cândva am fost în cafeneaua lui, din oraşul Florin. De data asta a clătinat din cap; un gest pe care—l făcea ori de câte ori îşi dădea seama că a formulat ceva greşit.

—Nu era cafeneaua *lui.* Era acolo, şi eram şi eu, amândoi în acelaşi timp. L—am văzut. Pe S. Morgenstern. Avea un cap cam aşa, atât de mare.

Şi—a curbat palmele, desenând forma unui balon imens.

—Un om mare în oraşul Florin. Nu atât de mare aici, în America.

—În carte e vorba despre vreun sport?

—Scrimă. Lupte corp la corp. Tortură. Otravă. Dragoste adevărată. Ură. Răzbunare. Uriaşi. Vânători. Oameni răi. Oameni buni. Femei frumoase. Şerpi. Păianjeni. Animale de toate soiurile, care mai de care mai diferite. Durere. Moarte. Oameni curajoşi. Laşi. Cei mai puternici bărbaţi. Urmăriri. Evadări. Minciuni. Adevăruri. Pasiuni. Miracole.

—Pare OK, am zis, şi aproape c—am închis ochii. O să mă străduiesc să n—adorm... dar, tati, îmi e groaznic de somn...

Cine poate şti când o să i se schimbe lumea? Cine poate spune, înainte ca totul să se întâmple, că toate experienţele, toţi anii, sunt pregătiri pentru... nimic. Imaginaţi—vă acest tablou: un bătrân, aproape analfabet, luptându—se cu un grai inamic şi un băieţel istovit luptându—se cu somnul. Iar între ei nimic altceva decât cuvintele unui alt străin, traduse cu durere pentru a se transforma din sunetele limbii materne într—ale uneia străine. Cine—ar fi putut bănui că în dimineaţa următoare avea să se trezească un copil diferit? Despre mine nu—mi aduc aminte decât că încercam să—nfrâng oboseala cumplită. Chiar şi după o săptămână nu eram conştient de ce începuse în acea noapte, de uşile care se închideau cu zgomot, în timp ce altele se deschideau pe nesimţite către lumină. Poate c—ar fi trebuit totuşi să intuiesc

câte ceva, sau poate că nu; cine poate simţi revelaţiile în aer?

Pur şi simplu am fost captivat de poveste.

Pentru prima oară în viaţa mea am devenit interesat, la modul serios, de o carte. Eu, fanaticul iubitor de sporturi, monstruos de îndrăgostit de jocuri, singurul copil de zece ani din Illinois care ura alfabetul, abia aşteptam să aflu ce—o *să se—ntâmple în continuare.*

Ce—avea să se—aleagă de frumoasa Buttercup, şi de sărmanul Westley, şi de Inigo, cel mai mare spadasin din istoria omenirii? Şi cât de puternic era cu adevărat Fezzik, şi oare cruzimea lui Vizzini, sicilianul diabolic, chiar nu avea limite?

Tata îmi citea în fiecare seară, capitol după capitol, străduindu—se din greu pentru ca toate cuvintele să sune aşa cum trebuie, pentru a se face înţeles. Iar eu stăteam întins acolo, cu ochii aproape închişi, cu trupul care îşi începuse călătoria liniştită către sănătate. Cum am mai spus, convalescenţa a durat probabil o lună şi, în tot acest timp, tata mi—a citit *Mireasa Prinţului* de două ori. Chiar şi după ce eram deja în stare să citesc eu însumi, cartea aceea a rămas a lui. Nici prin vis nu mi—a trecut vreodată s—o deschid eu. Tânjeam după vocea lui, după modul în care rostea sunetele. Mai târziu, chiar şi după mai mulţi ani, mi se—ntâmpla uneori să spun:

—Ce zici de duelul de pe stânci dintre Inigo şi omul în negru?

Şi tata mârâia şi bombănea, dar lua cartea până la urmă, ducea degetul la buze, îl umezea, şi răsfoia paginile până la începutul acelei lupte grandioase. Şi mie îmi plăcea. Chiar şi acum mă reîntorc la amintirea asta cu tata, atunci când simt nevoia. Gârbovit, mijind ochii, ezitând înainte să pronunţe fiecare cuvânt, oferindu—mi capodopera lui Morgenstern atât de bine cât se pricepea s—o facă. *Mireasa Prinţului* îi aparţinea tatei.

Orice altceva era al meu.

Nu mai exista poveste cu aventuri care să—mi scape.

—Haideţi, i—am spus domnişoarei Roginski după însănătoşire. Stevenson, mi—aţi tot vorbit despre Stevenson, şi l—am terminat pe Stevenson, acum cine mai urmează?

—Păi, încearcă pe Scott, vezi dacă—ţi place, mi—a răspuns ea.

Aşa că am încercat să—l citesc pe bătrânul Sir Water, care mi—a plăcut destul de mult ca să dau gata o jumătate de duzină de cărţi în decembrie (o mare parte a lunii a fost ocupată de vacanţa de Crăciun, când n—a trebuit să—mi întrerup lectura pentru nimic altceva decât ca să mănânc din când în când câte puţin.)

—Cine altcineva, cine?

—Poate Cooper, a zis ea, aşa că m—am afundat în *Vânătorul de cerbi* şi în toate aventurile lui Ochi—de—şoim, iar apoi, într—o bună zi, am dat de unul singur peste Dumas şi D'Artagnan şi, cu tipii ăştia, am ţinut—o până—n februarie.

—Ai devenit, sub ochii mei, un cititor fanatic, a zis domnişoara Roginski. îţi dai seama că acum petreci mai mult timp citind decât îţi petreceai înainte cu meciurile? Şi ştii că notele tale la aritmetică sunt, de fapt, din ce în ce mai proaste?

Nu mă supăram niciodată când mă dojenea. Eram singuri în clasă şi eu mă ţineam scai de ea ca să—mi recomande altceva bun de devorat. Ea a clătinat din cap.

—Înfloreşti cu siguranţă, Billy. Sub ochii mei. Numai că nu ştiu ce soi de floare o să devii.

Eu mă mulţumeam să stau în picioare, aşteptând să—mi spună pe cine să citesc.

—Depăşeşti orice imaginaţie, stând aşa aici, în aşteptare. S—a gândit o clipă.

—Bine. încearcă—l pe Hugo. *Cocoşatul de la Notre Dame.*

—Hugo, am repetat eu. *Cocoşatul.* Mulţumesc.

Şi am făcut stânga—mprejur, gata s—o iau la fugă spre bibliotecă. îndepărtându—mă, am auzit—o spunând, în urma mea, cu un oftat.

—Nu poate s—o ţină la nesfârşit. Pur şi simplu nu se poate.

Dar a durat.

Şi mai durează. Şi acum sunt la fel de pasionat de romanele de aventuri, şi pasiunea mea n—o să moară niciodată. *The Temple of Gold,* prima carte scrisă de mine, despre care am pomenit mai înainte — ştiţi de la ce vine titlul? De la *Gunga Din,* pe care l—am văzut de şaisprezece ori şi despre care continui să cred că e cel mai bun film de aventuri din toate timpurile. (Poveste adevărată despre *Gunga Din:* când am fost eliberat din serviciul militar, am jurat că n—o să mă mai întorc într—un post din armată câte zile

voi avea. N—a fost mare lucru, un simplu jurământ făcut pentru toată viaţa. în fine, iată—mă acasă. O zi mai târziu ies în oraş, văd un camarad de la Fortul Sheridan, aflat în apropiere, îl strig ca să—l salut şi el zice:
—Ei, i—a ghiceşte ce film rulează diseară în cazarmă! *Gunga Din.*
—Mergem şi noi, spun.
—E complicat, comentează el, acum eşti civil. Urmarea: în prima noapte de după ieşirea din armată, mi—am pus din nou uniforma şi am intrat clandestin într—o cazarmă ca să văd filmul. M—am întors *pe furiş.* Un hoţ în noapte. Cu inima care îmi bătea nebuneşte, transpirat, şi toate celelalte.) Sunt dependent de acţiune/aventură/spuneţi—i cum vreţi, în toate modurile, sub toate formele etc. N—am scăpat niciodată un film cu Alan Ladd sau cu Errol Flyn. Şi nici acum nu—mi scapă niciunul cu John Wayne.

Viaţa mea a început cu adevărat când tata a început să—mi citească din Morgenstern, pe când aveam zece ani. Fapt: *Butch Cassisy şi Sundance Kid* este, fără nicio îndoială, cel mai popular dintre toate lucrurile cu care—am avut vreodată legătură. Dacă, la moartea mea, o să—mi apară un necrolog în *Times,* asta o să i se datoreze lui *Butch.* Şi care e scena despre care vorbeşte toată lumea, singurul moment care rămâne proaspăt în amintirea voastră, şi a mea, şi a celorlalţi? Răspuns: săritura de pe stâncă. Ei bine, mi—aduc aminte că, atunci când am scris asta, m—am gândit că stâncile de pe care săreau erau Stâncile Nebuniei, pe care—ncearcă toată lumea să se caţere în *Mireasa Prinţului.* Când am scris *Butch,* gândurile mi se tot învârteau prin minte, oprindu—se la amintirea cu tata care citeşte despre urcuşul pe frânghie către culmea Stâncilor Nebuniei şi despre moartea care pândea dedesubt.

Cartea asta a fost cel mai bun lucru care mi s—a întâmplat vreodată (îmi cer scuze fiindcă spun asta, Helen; Helen e soţia mea, excepţionala specialistă în psihiatrie pediatrică) şi, cu mult înainte de a mă căsători, am ştiut c—o să împart acest lucru cu fiul meu. Am ştiut şi c—o să am un fiu. Prin urmare, când s—a născut Jason (dacă ar fi fost fată, s—ar fi numit Pamby; vă vine să credeţi că o femeie care lucrează în domeniul psihiatriei infantile poate alege pentru copiii ei astfel de nume?) — oricum, când s—a născut Jason, mi—am propus să ţin minte să—i cumpăr, la a zecea aniversare, un exemplar din *Mireasa Prinţului.*

După care am uitat complet de asta.

Amintire: Hotelul Beverly Hills, luna decembrie a anului trecut. Sunt înnebunit, am întâlniri peste întâlniri legate de *Neveste Perfecte,* romanul lui Ira Levin, pe care—l adaptez pentru ecran. îmi sun soţia în timpul cinei la ora din New York, aşa cum fac întotdeauna — doar aşa o să se simtă aproape de mine — stăm de vorbă şi, în final, zice:
—Ah. îi facem cadou lui Jason o bicicletă cu zece viteze. Am cumpărat—o azi. M—am gândit că se potriveşte, nu—i aşa?
—De ce se potriveşte?
—Ei, haide, Willy, zece ani, zece viteze.
—Mâine face zece ani? Mi—a ieşit cu totul din minte.
—Sună—ne mâine, la cină, şi—o să—i poţi ura „La mulţi ani".
—Helen? spun eu atunci. Ascultă, fă ceva pentru mine. Sună la librăria Nine—nine—nine şi cere—le să trimită *Mireasa Prinţului.*
—Stai să iau un creion. Dispare câteva clipe. OK. Spune. Ce mireasă?
—*Mireasa Prinţului.* De S. Morgenstern. E un roman clasic pentru copii. Spune—i c—o să—i pun întrebări despre carte săptămâna viitoare, când mă—ntorc, şi că nu trebuie să—i placă şi aşa mai departe, dar, dacă nu—i place, mă sinucid. Te rog să—i transmiţi mesajul meu cu exactitate. N—aş vrea să—l presezi mai mult decât atât şi aşa mai departe.
—Sărută—mă, prostănacul meu.
—Mmmm—uah.
—Şi—acum fără starlete.

Asta este replica ei de rămas—bun ori de câte ori sunt singur în însorita şi libertina Californie.
—Starletele sunt o specie dispărută, neghioabe Asta e întotdeauna replica mea finală. Închidem amândoi.

În după—amiaza următoare, se întâmplă s—apară de undeva o starletă vie, bronzată, cu sânii tresăltând la fiecare respiraţie. Stau tolănit lângă piscină, ea trece pe lângă mine în costum de baie şi e superbă. Eram liber în acea după—amiază, nu cunosc pe nimeni şi încep să mă joc încercând să—mi dau

seama cum aş putea s—o abordez fără să—mi râdă—n nas. Eu nu trec niciodată la fapte, dar privirile galeşe sunt un exerciţiu excelent, iar trasul cu ochiul la fete e un sport pe care—l practic în liga mare. Fără a fi în stare să găsesc nicio abordare demnă de un scenariu real, încep să înot în piscină. înot câte patru sute de metri pe zi, fiindcă am un disc cu probleme la baza coloanei vertebrale.

Înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, optsprezece lungimi, şi, când termin, rămân suspendat în capătul adânc, gâfâind, şi către mine înoată starleta. Se prinde şi ea de aceeaşi bordură poate la vreo cincisprezece centimetri distanţă, cu părul ud scânteind şi cu trupul sub apă, ceea ce nu te—mpiedică să ştii că e acolo, şi spune:

—Scuzaţi—mă, dar nu sunteţi William Goldman, cel care a scris *Boys and Girls Together?* O carte care—mi place mai mult decât oricare altă carte din lume.

Mă încleştez de bordură şi dau din cap. Răspund... nu mai îmi amintesc exact ce—am răspuns. (Minciună: ţin minte cu precizie, numai că e o replică prea idioată ca s—o scriu aici. Dumnezeule, am patruzeci de ani.

—Goldman, da, Goldman, eu sunt Goldman. Turui totul ca pe un singur cuvânt, aşa că poate ea nici nu—şi dă seama în ce limbă vorbesc.)

—Eu sunt Sandy Sterling, se prezintă. Bună.

—Salut, Sandy Sterling, spun eu, ceea ce e destul de politicos, cel puţin când vine din partea mea; aş repeta replica într—o situaţie similară.

Pe urmă, numele meu se revarsă din boxele sistemului de comunicare.

—Familia Zanuck[9] nu—mi dă pace, spun, iar ea izbucneşte în râs, apoi mă îndrept în grabă către telefon, întrebându—mă dacă a fost într—adevăr ceva atât de ingenios, şi în clipa în care ajung să decid că a fost, şi spun, în receptor:

—Ingenios.

Nu „alo". Nu „Bill Goldman". Spun „ingenios".

—Ai spus „ingenios", Willy? Sunt Helen.

—Sunt într—o şedinţă legată de scenariu, Helen, şi—o să stăm de vorbă diseară, la ora cinei. De ce m—ai sunat la prânz?

—Glacial, glacial.

Dacă nevasta e psihanalistă cu diplomă, să nu te cerţi niciodată cu nevasta pe tema glacialităţii.

—E din cauza şedinţei, m—au înnebunit cu idei stupide. Ce s—a—ntâmplat?

—Probabil nimic, cu excepţia faptului că romanul lui Morgenstern s—a epuizat. Am întrebat şi la Doubleday. Din câte mi—ai spus, am dedus că e pesemne important, aşa c—am vrut pur şi simplu să te—anunţ că Jason va trebui să se mulţumească numai cu foarte potrivita bicicletă cu zece viteze.

—Nu e important, răspund.

Sandy Sterling zâmbeşte. Din capătul adânc al piscinei. Drept spre mine.

—Îţi mulţumesc, oricum. Sunt gata să—nchid, apoi mă răzgândesc şi adaug: Ei, dacă tot ai ajuns până—n punctul ăsta, sună şi la Argosy, de pe Fifty—ninth Street. Cărţile epuizate sunt specialitatea lor.

—Argosy. Fifty—ninth. Am înţeles. Vorbim la cină. Şi închide.

Omiţând să spună „Şi—acum fără starlete". O spune la sfârşitul fiecărei convorbiri, dar de data asta n—o face. Să fi fost în tonul meu ceva care m—a trădat? Fiind psihiatru, Helen dă dovadă de calităţi aproape supranaturale în privinţa asta. Vinovăţia începe să clocotească în mine precum o budincă.

Mă întorc la şezlongul meu. Singur.

Sandy Sterling înoată, mai parcurge câteva lungimi de bazin. Eu îmi iau exemplarul din *New York Times. În* jur se simte o doză de tensiune sexuală.

—Gata cu înotul? întreabă ea.

Las ziarul jos. O văd la marginea bazinului, în locul cel mai apropiat de şezlongul meu. Dau din cap, fixând—o cu privirea.

—Care Zanuck, Dick sau Darryl?

—Era soţia mea, răspund, subliniind ultimele două cuvinte.

Ea nu se simte încurcată. Iese şi se întinde pe şezlongul de alături. Sâni disproporţionat de mari şi blondă. Dacă—ţi plac astfel de femei, îţi place Sandy Sterling. Mie îmi plac.

—Eşti aici pentru Levin, nu—i aşa? *Neveste Perfecte?*

---

[9] Probabil referire la Richard Darryl Zanuck (1934—2012), producător de film.

—Eu fac scenariul.
—Chiar mi—a plăcut cartea asta. Mai mult decât oricare alta, din întreaga lume. Mi—ar plăcea să joc într—un asemenea film. Scris de tine. Aş face orice ca să am şansa asta.

Deci asta era. Şi mi—o spune pe faţă, fără ocolişuri. Fireşte că mă grăbesc să lămuresc lucrurile.
—Ascultă, răspund, eu nu fac astfel de lucruri. Dacă mi—ar sta în fire, aş accepta, fiindcă eşti superbă, nu e nevoie s—o mai spun, şi—ţi doresc să ai numai fericire, dar viaţa e deja destul de complicată şi fără aşa ceva.

Asta plănuiam să răspund. însă mă gândesc o clipă: Hei, ia stai puţin, ce lege zice că trebuie să fii simbolul puritanismului din industria cinematografică? Am lucrat cu oameni care—şi notează chestiile astea în registre. (E adevărat; întrebaţi—l pe Joyce Haber.)
—Ai jucat în multe filme artistice? mă aud întrebând. Şi acum, când îmi amintesc, ştiu cât de mult mi—am dorit să aflu răspunsul.
—În nimic care să—mi extindă cu adevărat orizontul, înţelegeţi ce vreau să spun?
—Domnule Goldman?

Ridic privirea. E ajutorul salvamarului.
—Din nou pentru dumneavoastră, îmi întinde telefonul.
—Willy?

Simplul sunet al vocii soţiei mele îmi trimite în fiecare fibră a corpului îndoieli cu contururi neclare, dar în stare pură.
—Da, Helen?
—Ai glasul straniu.
—Ce s—a—ntâmplat, Helen?
—Nimic, dar...
—Nu poate fi nimic, altminteri nu mă sunai.
—Care—i problema, Willy?
—Nu—i *nicio* problemă. încercam să găsesc logica. La urma urmelor, tu ai sunat. Eu mă străduiam pur şi simplu să pricep de ce.

Când îmi dau silinţa, pot să fiu destul de distant.
—Îmi ascunzi ceva.

Nimic nu mă înnebuneşte mai mult decât Helen atunci când face asta. Fiindcă, înţelegeţi, datorită oribilei ei formaţii de psihiatru, nu mă acuză că—i ascund ceva decât atunci când chiar îi ascund ceva.
—Helen, sunt în plină şedinţă; treci la subiect. Aşadar se întâmplă din nou. îmi mint soţia în privinţa altei femei, iar acea altă femeie o ştie.

Pe şezlongul de alături, Sandy Sterling zâmbeşte privindu—mă în ochi.
—La Argosy n—au cartea, n—o au nicăieri, la revedere, Willy.

Şi închide.
—Din nou soţia?

Dau din cap şi pun telefonul pe măsuţa de lângă şezlongul meu.
—E clar că vorbiţi foarte mult unul cu altul.
—Da, îi răspund. Când încerc să scriu ceva, e un supliciu.
Îmi închipui că surâde. Nu—mi pot domoli inima din trapul nebun. „Capitolul unu. Mireasa", zice tata. Probabil că tresar vizibil, sau cam aşa ceva, fiindcă o aud spunând:
—Ce e?
—Ta..., încep eu. Am ere..., încep din nou. Nimic, răspund în cele din urmă.
—Calmează—te, spune ea, şi—mi aruncă un zâmbet plin de dulceaţă.

Îşi lasă mâna peste a mea pentru nu mai mult de o secundă, cu extrem de multă blândeţe, extrem de liniştitoare. Mă întrebam dacă e cu putinţă să dea dovadă şi de înţelegere. Superbă *şi* înţelegătoare? E legal? Helen nu e niciodată înţelegătoare. Spune întotdeauna că este —„înţeleg de ce spui asta, Willy" — dar, în realitate, e în căutarea nevrozelor mele.

Ba nu, cred că e înţelegătoare, dar nu şi compătimitoare. Şi nu e nici superbă. Slăbănoagă, da. Sclipitor de inteligentă, da.
—Mi—am cunoscut soţia la cursurile post—universitare. îşi lua doctoratul, îi spun lui Sandy Sterling.

Ei îi e puţin cam greu să—mi urmărească firul gândurilor.

—Eram nişte puştani. Câţi ani ai?
—Vrei vârsta mea reală, sau pe cea de baseballistă[10]? Asta chiar m—a făcut să râd. Superbă *şi* înţelegătoare *şi* amuzantă?

„Scrimă. Lupte corp la corp. Tortură", zice tata. „Dragoste. Ură. Răzbunare. Uriaşi. Vânători. Animale de toate soiurile, care mai de care. Adevăruri. Pasiuni. Miracole."

E ora douăsprezece şi treizeci şi cinci de minute:
—Un singur telefon, bine? zic eu.
—Bine.
—Informaţiile din New York, rostesc în receptor, iar când am legătura continui: Vă rog, îmi puteţi da numele tuturor librăriilor de pe Fourth Avenue? Trebuie să fie vreo douăzeci.

Pentru bibliofilii vorbitori de engleză, Fourth Avenue e locul unde se găsesc cărţi de anticariat, precum şi cele la care s—a epuizat stocul. în timp ce operatoarea caută, mă—ntorc către creatura din şezlongul de alături.
—Puştiul meu împlineşte azi zece ani, îi explic, şi aş vrea să primească de la mine cartea asta, n—o să dureze decât o secundă.
—Termină ce—ai de făcut, zice ea.
—Vă dau numărul singurei librării numite Fourth Avenue Bookshop, mă anunţă operatoarea, şi mi—l dictează.
—Nu—mi mai puteţi da şi alte numere? Sunt toate acolo, grămadă.
—Dacă o să—mi daţi numele lor, o să vă pot ajuta, îmi răspunde operatoarea, pe tonul specific meseriei ei.
—O să încerc să mă descurc numai cu ăsta, răspund, şi—i cer centralistei de la hotel să—mi facă legătura. Ascultaţi—mă, spun apoi, sun din Los Angeles şi am nevoie de romanul *Mireasa Prinţului,* de S. Morgenstern.
—Nu—l avem. îmi pare rău, zice tipul şi închide înainte să mai apuc să—i spun: „Bine, dar îmi puteţi spune numele celorlalte librării din zonă?"
—Mai daţi—mi o dată legătura, o rog pe centralista hotelului şi, când tipul e din nou la celălalt capăt al firului, spun: Sunt clientul care v—a sunat din Los Angeles, vă rog, nu mai închideţi atât de repede.
—Nu—l am, domnule.
—Am înţeles asta. Fiindcă sunt tocmai în California, v—aş ruga să—mi daţi numerele de telefon şi numele altor librării din vecinătatea dumneavoastră. S—ar putea să—l aibă ei, iar pe aici cărţile de telefon din New York nu se găsesc din abundenţă.
—Ei nu mă ajută, eu nu—i ajut. Şi închide din nou.
—Ce carte e asta, atât de deosebită? întreabă Sandy Sterling.
—N—are importanţă, răspund, şi închid. Ba da, are, spun apoi, şi ridic din nou receptorul, obţin în cele din urmă legătura cu editura mea din New York, Harcourt
Brace Jovanovich, şi, după câteva minute, secretara editorului îmi dă numele tuturor librăriilor din zona Fourth Avenue şi numele lor de telefon.

„Vânători. Oameni răi. Oameni buni. Femei frumoase", spune tata.

Şi—a ridicat tabăra în mintea mea, gârbovit, chel şi cu ochii mijiţi, străduindu—se să citească, să ofere bucurie, să—şi ţină fiul în viaţă şi lupii departe.

Se face unu şi zece minute înainte de a avea lista completă şi de a încheia convorbirea cu secretara.

Pe urmă iau librăriile la rând.
—...îmi pare rău...
—...îmi pare rău... Sună ocupat.
—...n—o mai avem de ani de zile... Din nou ocupat.

Unu treizeci şi cinci.

Sandy înoată. Începe să se enerveze puţin. Probabil îşi închipuie că—mi bat joc de ea. Nici prin minte nu—mi trece o asemenea intenţie, dar cu siguranţă las impresia asta.
—...îmi pare rău, am avut un exemplar în decembrie...
—...îmi pare rău, nu ţinem telenovele...
—Acesta e un mesaj înregistrat. Numărul pe care l—aţi format nu mai e funcţional. Vă rog să—nchideţi

[10] Vârsta unui jucător raportată la data de 1 iulie a anului în care joacă.

şi...
—...nu...
Sandy e supărată de—a binelea. îmi aruncă priviri aspre, îşi adună resturile demnităţii rănite.
—...cine—l mai citeşte azi pe Morgenstern?... Sandy pleacă, pleacă, superbă, pleacă.
Pa, Sandy. îmi pare rău, Sandy.
—...ne pare rău, e ora închiderii.
E unu cincizeci şi cinci. Patru cincizeci şi cinci în New York.
Panică în Los Angeles.
Ocupat.
Nu răspunde nimeni. Nu răspunde nimeni.
—Cred că am ediţia în florineză. Undeva, prin spate, îmi îndrept umerii în şezlong. Accentul librarului e puternic.
—Mie—mi trebuie traducerea în engleză.
—În zilele noastre nu—l mai cere multă lume pe Morgenstern. Nu mai ştiu ce am acolo, în spate. Veniţi mâine şi vă puteţi uita.
—Sunt în California, spun.
—*Mashuganuh*[11], zice el.
—Pentru mine ar însemna foarte mult dac—aţi putea să vă uitaţi.
—Rămâneţi la telefon cât caut? Eu n—am de gând să plătesc pentru convorbirea asta.
—Căutaţi pe îndelete, îi spun.
Îi ia şaptesprezece minute. Aştept, ascultând. Din când în când aud paşi, cărţi trântite sau câte un mormăit — *uch... uch*. În cele din urmă:
—Ei bine, am ediţia în florineză, aşa cum credeam. Am fost atât de—aproape!
—Dar nu şi în engleză, spun.
Şi dintr—odată începe să zbiere la mine:
—Ce, chiar sunteţi nebun? Eu îmi frâng spatele şi el zice că n—am găsit—o, ba da, am găsit—o, am dat de ea exact acolo şi, credeţi—mă, o să coste bani frumoşi.
—Excelent! Serios, fără glumă, ascultaţi—mă, iată ce—aveţi de făcut: chemaţi un taxi şi spuneţi că volumele trebuie duse în Park şi...
—Domnule Mashuganuh din California, ascultaţi ce vă spun *eu:* începe să viscolească şi eu nu plec nicăieri, aşa cum nu pleacă nici cărţile, nu fără bani — şase cincizeci pentru fiecare, cu banii jos, dacă vreţi cartea în engleză, o luaţi şi pe cea în florineză, şi închid la şase fix. Cărţile nu pleacă din magazinul meu înainte de a trece treisprezece dolari dintr—o mână—ntr—alta.
—Rămâneţi acolo, spun, şi închid.
Dar pe cine să suni când toată lumea şi—a terminat treaba şi Crăciunul bate la uşă? Nu—ţi poţi suna decât avocatul.
—Charley, îi spun, după ce dau de el. Te rog, fă—mi un serviciu. Du—te pe Fourth Avenue, la Abromowitz, dă—i treisprezece dolari pentru două cărţi, ia un taxi până la mine acasă şi spune—i portarului să le ducă în apartamentul meu, şi, da, ştiu că ninge, ce zici?
—E o cerere atât de bizară, încât nu pot s—o refuz. Îl sun din nou pe Abromowitz.
—Avocatul meu ajunge acolo imediat.
—Nu accept cecuri, zice el.
—Ai o inimă mare.
Închid şi încep să socotesc. în jur de o sută douăzeci de minute de convorbiri interurbane, cu un dolar şi treizeci şi cinci pentru fiecare dintre primele trei minute, plus treisprezece pentru cărţi, plus probabil zece pentru taxiul lui Charley, plus, după toate probabilităţile, şaizeci pentru timpul lui... fac...? Presupun că două sute cincizeci. Totul ca să aibă Jason al meu cartea lui Morgenstern. Mă las pe spate şi închid ochii. Două sute cincizeci de dolari, ca să nu mai pun la socoteală două ore întregi de suferinţă chinuitoare, şi să n—o uităm pe Sandy Sterling.
Jaf în toată regula.
Primesc un telefon pe la şapte şi jumătate. Sunt în apartamentul meu.
—Bicicleta îi place la nebunie, zice Helen. Şi—a pierdut pur şi simplu controlul.

[11] „Ţăcănit", în idiş, în original.

—Minunat.
—Şi au sosit cărţile tale.
—Ce cărţi? întreb. Chevalier n—a fost niciodată atât de nepăsător.
—*Mireasa Prinţului.* în mai multe limbi, una dintre ele fiind din fericire engleza.
—Ei, asta—i bine, spun, încă detaşat. Uitasem că am cerut să fie trimise.
—Cum au ajuns aici?
—Am sunat—o pe secretara editorului meu şi am rugat—o să facă rost de două exemplare. Probabil le—aveau la Harcourt, nu ştiu...? (Şi chiar le—aveau, vă vine să credeţi? Mai încolo poate o să vă spun şi de ce.) Dă—mi—l pe băiat.
—Salut, zice puştiul, o clipă mai târziu.
—Ascultă, Jason. Ne—am gândit să—ţi cumpărăm de ziua ta o bicicletă, dar până la urmă am hotărât să n—o facem.
—Te înşeli, am primit—o deja.

Jason a moştenit lipsa de umor a mamei sale. Sau, nu ştiu; poate că el e cel amuzat şi nu eu. Tot ce pot spune fără urmă de îndoială e că nu râdem prea mult împreună. Jason al meu e un copil cu o înfăţişare incredibilă — vopsiţi—l în galben şi—l vor lua imediat în echipa de sumo a şcolii. Un mâncău. îşi umple tot timpul fălcile cu câte ceva. Eu îmi supraveghez greutatea, în timp ce Helen nu e vizibilă decât dac—o priveşti exact din faţă, plus că, mai presus de toate, e pe locul unu în topul specialiştilor în psihologie infantilă din Manhattan. în schimb, fiul nostru se poate rostogoli mai repede decât e în stare să meargă.
—Se exprimă prin mâncare, zice întotdeauna Helen. Îşi exprimă anxietăţile. Când o să fie pregătit să—nfrunte orice dificultate, o să slăbească.
—Hei, Jason? Mama ta mi—a spus că azi a sosit o carte. Cea cu mireasa? Aş fi încântat dac—ai reuşi s—o citeşti cât lipsesc. Mie mi—a plăcut grozav când eram copil, şi mă interesează părerea ta.
—Trebuie să—mi placă şi mie? Jason e întru totul fiul mamei sale.
—Nu, Jason. Vreau adevărul, exact ce gândeşti. Mi—e dor de tine, voinicule. Şi mai vorbim de ziua ta.
—Greşeşti din nou. Azi e ziua mea.

Ne mai tachinăm puţin, trecând de punctul în care nu mai avem nimic de spus. Pe urmă fac acelaşi lucru cu Helen şi închid, cu promisiunea c—o să mă—ntorc peste o săptămână.

Până la urmă a fost nevoie de două săptămâni.

Şedinţele se prelungesc, producătorii au inspiraţii care trebuie temperate cu mare grijă, regizorilor trebuie să li se domolească orgoliile. Oricum, am stat în însorita Californie mai mult decât anticipasem. în cele din urmă, mi s—a permis să mă reîntorc în sânul familiei, să mă bucur de grija şi siguranţa ei, aşa că am fugit la aeroport înainte ca cineva să mai aibă timp să se răzgândească. Ajung devreme la aeroport, cum se întâmplă întotdeauna la întoarcere, fiindcă trebuie să—mi încarc buzunarele cu tot felul de mărunţişuri pentru Jason. De fiecare dată când mă întorc dintr—o călătorie, aleargă (legănându—se ca un răţoi) la mine, strigând:
—*Lasămăsămăuit, lasămăsămăuit* în buzunare!

Ş apoi începe să mă controleze îşi ia toată prada şi, odată ce jaful se încheie, îmi oferă o îmbrăţişare de toată frumuseţea. Nu ajungeţi la concluzia că tot ce facem pe lumea asta ca să ne simţim iubiţi e îngrozitor?
—Lasă—mă să mă uit în buzunare! zbiară Jason, alergând pe hol către mine.

E joi, la ora cinei, şi, în timp ce noi ducem la bun sfârşit ritualul, Helen iese din birou şi mă sărută pe obraz, cu un „Ia te uită ce bărbat spilcuit am" — tot un ritual, apoi, împovărat de daruri, băiatul reuşeşte cumva să mă îmbrăţişeze şi pleacă grăbit (legănându—se) în camera lui.
—Angelica tocmai a terminat de pregătit cina, spune soţia mea. Nici nu se putea să ajungi într—un moment mai potrivit.
—Angelica?

Helen îşi duce degetul la buze şi şopteşte:
— E a treia zi de când e la noi, dar cred c—ar putea fi o adevărată comoară.
—Ce n—a fost în ordine în privinţa comorii pe care—o aveam când am plecat? întreb eu, tot în şoaptă. Era la noi doar de o săptămână.
—S—a dovedit a fi o dezamăgire, zice Helen.

Atâta tot. (Helen e o femeie sclipitor de inteligentă — membră junioară în frăţia studenţească Phi

Beta Kappa, deţinătoare a tuturor distincţiilor academice imaginabile, posesoare a unui intelect de o uluitoare amploare şi desăvârşire — dar este incapabilă să păstreze o menajeră. în primul rând, cred că, se simte vinovată, căci, în zilele noastre, aproape toate menajerele sunt de culoare sau de origine hispanică, iar ea e ultra—super—liberală. În al doilea rând, ea însăşi e atât de riguroasă, încât le sperie. în al treilea rând, după ce sunt cuprinse de panică, se străduieşte să le explice, în calitate de psihanalistă, de ce n—ar trebui să se teamă şi, după o jumătate de oră de analizare a egoului împreună cu ea, devin înspăimântate *cu adevărat.* Oricum, în ultimii ani am avut în medie, câte patru „comori" pe an.)

—Am avut ghinion, dar sigur ni se se va schimba şansa, spun, pe cel mai optimist ton de care sunt în stare.

Pe vremuri obişnuiam s—o tachinez pe tema ajutoarelor angajate în gospodărie, dar între timp am învăţat că nu e neapărat o idee înţeleaptă.

În scurt timp, cina e gata şi, cu un braţ în jurul umerilor soţiei mele şi cu celălalt în jurul umerilor fiului nostru, mă îndrept către camera de oaspeţi. Mă simt în siguranţă, la adăpost, înconjurat de toate lucrurile frumoase. Mâncarea e pe masă: cremă de spanac, piure de carton, sos de carne, friptură înăbuşită. Excepţional, numai că eu mănânc rareori carne, prin urmare nu—mi place friptura înăbuşită. După crema de spanac, în schimb, mă dau în vânt, aşa că, una peste alta, pe masă se află un ospăţ comestibil. Helen ne serveşte carnea. în rest, dăm platourile din mână în mână. Bucata mea de friptură înăbuşită nu e prea suculentă, dar sosul îi compensează hiba. Helen sună. Angelica îşi face apariţia. Are vreo optsprezece—douăzeci de ani, brunetă, cu mişcări lente.

—Angelica, începe Helen, dumnealui este domnul Goldman.

Zâmbesc, spun „Bună", flutur furculiţa. Ea îmi răspunde dând din cap.

—Angelica, nu lua spusele mele drept o critică, de vreme ce tot ce s—a întâmplat e *numai din vina mea,* dar pe viitor trebuie să ne străduim amândouă din toate puterile să nu uităm că domnului Goldman îi place friptura de vită în sânge...

—Asta a fost friptură de vită? spun eu. Helen mă săgetează cu privirea.

—De data asta, Angelica, nu e o problemă, şi ar fi trebuit să—ţi repet şi eu de mai multe ori care sunt preferinţele domnului Goldman în loc să mă mulţumesc să ţi le spun numai o singură dată, dar, data viitoare când vom avea coastă dezosată, să ne dăm silinţa s—o lăsăm rozalie la mijloc, da?

Angelica se retrage în bucătărie mergând cu spatele. O altă „comoară" aruncată la gunoi.

Jason îşi stivuieşte piure în farfurie, cu mişcări uniforme îndelung exersate.

Îi zâmbesc băiatului meu.

—Ei, fac apoi o încercare, s—o luăm ceva mai uşurel, ce zici, tipule?

Cu un pleoscăit, el îşi trânteşte în farfurie o altă lingură plină.

—Jason, deja ţi—ai umplut farfuria cu vârf, spun eu atunci.

—Tati, chiar mi—e foame, se justifică el, fără să mă privească.

—În cazul ăsta, de ce nu ţi—o potoleşti cu carne? întreb. Mănâncă toată carnea dacă vrei, n—o să—ţi zic nimic.

—Nu mai mănânc deloc! exclamă Jason, împinge farfuria într—o parte, şi cu braţele încrucişate se uită în gol.

—Dacă eu aş vinde mobilă sau aş fi casieră la o bancă, îmi spune Helen, te—aş înţelege. Dar cum poţi să vorbeşti aşa când eşti însurat de—atâţia ani cu o psihanalistă? Parcă ai fi ieşit din evul—mediu, Willly.

—Helen, băiatul e supraponderal. N—am sugerat nimic altceva decât că ar putea să mai lase câţiva cartofi pentru restul lumii şi să se îndoape cu această încântătoare friptură înăbuşită pe care—a pregătit—o „comoara" ta pentru întoarcerea mea triumfală.

—Willy, nu vreau să te şochez, dar întâmplarea face ca Jason să fie nu numai în posesia unei inteligenţe excelente, ci şi a unui văz foarte ascuţit. Te asigur că, atunci când se uită în oglindă, observă că nu e zvelt. Şi asta pentru că, în această etapă a dezvoltării lui, nu *preferă* să fie zvelt.

—Helen, nu mai e mult până când va începe să fie atras de fete. Ce—o să se—ntâmple atunci?

—Jason are zece ani, dragul meu, şi, în stadiul ăsta, fetele nu—l interesează. îl interesează rachetele teleghidate. Şi care e importanţa unui trup subţire pentru un pasionat de rachete? Te sigur că are atât inteligenţa cât şi voinţa necesare ca să slăbească atunci când o să *decidă* că vrea să fie zvelt. între timp, te rog să nu mai frustrezi copilul în prezenţa mea.

În faţa ochilor îmi dansează Sandy Sterling, în costum de baie.

—Nu mai mănânc, şi gata, zice Jason.
—Băieţelul meu drag, îi spune Helen, cu tonul păstrat în exclusivitate pentru asemenea momente, gândeşte logic. Dacă *nu—ţi* mănânci cartofii, *o să fii* supărat, şi o *să fiu şi eu* supărată. Tatăl tău, evident, deja este. Dacă *ţi—i* mănânci, *eu* o să fiu încântată, *tu* o să fii încântat, burtica ta o să fie încântată. în privinţa tatălui tău nu putem face nimic. Stă în puterea ta să ne superi pe toţi sau doar pe unul singur, pentru care, aşa cum am spus deja, nu mai putem face nimic. Concluzia ar trebui aşadar să fie clară, dar mă încred în puterea ta de a o trage singur. Fă ce vrei, Jason.

Copilul începe să se—ndoape.
—Transformi băiatul într—un fătălău, ripostez, dar nu destul de tare ca să mă mai audă altcineva în afară de Sandy.

Trag adânc aer în piept, foarte adânc, fiindcă ori de câte ori revin acasă se iscă diverse probleme, lucru care se întâmplă, zice Helen, pentru că aduc cu mine o stare de încordare, cer dovezi mai presus de puterile omeneşti ca să cred că mi s—a simţit lipsa, că încă mai sunt dorit, iubit etc. Eu nu ştiu decât că detest să fiu plecat, însă întoarcerea acasă e încă şi mai rea. Nu sunt niciodată prea multe şanse să pălăvrăgim pe subiecte ca „ei, ce s—a—ntâmplat în lipsa mea", de vreme ce eu şi Helen stăm oricum de vorbă în fiecare seară.
—Fac pariu că deja mergi pe bicicleta aia ca un expert, spun apoi. Poate facem o plimbare pe două roţi weekendul ăsta.

Jason ridică privirea, desprinzând—o de cartofii lui.
—Mi—a plăcut într—adevăr cartea, tati. A fost extraordinară.

Sunt surprins că spune asta, căci, firește, tocmai mă pregăteam să găsesc un mod de a deschide subiectul. Pe de altă parte, după cum susţine întotdeauna Helen, Jason nu e prost.
—Ei, mă bucur, zic. Şi chiar aşa e.

El dă din cap.
—Posibil să fie cea mai frumoasă carte pe care—am citit—o vreodată.

Ciugulesc din spanac.
—Ce parte ţi—a plăcut cel mai mult?
—Primul capitol. Mireasa, răspunde el.

Asta chiar mă surprinde cu adevărat. Nu fiindcă primul capitol ar fi vreo mizerie, nici pe departe, dar în acel capitol nu se petrec atât de multe lucruri, prin comparaţie cu faptele incredibile de mai târziu. Buttercup se maturizează, şi cam atât.
—Dar urcuşul pe Stâncile Nebuniei? întreb. Ăsta e în capitolul cinci.
—Oh, nemaipomenit, răspunde el.
—Şi descrierea Grădinii Zoologice a Morţii, create de Prinţul Humperdinck?

Asta e în capitolul doi.
—Încă şi mai şi, zice el.
—Ceea ce m—a impresionat pe mine, îi spun, a fost că, deşi pasajul e atât de scurt, cumva ştii că Grădina Zoologică a Morţii va juca un rol important mai târziu. Ai avut aceeaşi senzaţie?
—Ăăă—îhâm. Jason dă din cap. Extraordinar. Şi—n clipa aia ştiu că n—a citit cartea.
—A—ncercat s—o citească, intervine Helen. Chiar a citit primul capitol. Al doilea a fost pentru el o lectură imposibilă, aşa că, după ce s—a străduit suficient şi rezonabil de mult, i—am spus să se oprească. Oamenii au gusturi diferite. I—am explicat c—o să—nţelegi, Willy.

Înţeleg, firește. Numai că mă simt atât de gol pe dinăuntru.
—Nu mi—a plăcut, tati. Aş fi vrut să—mi placă.

Îi zâmbesc. Cum de n—a fost pe gustul lui? Pasiune. Dueluri. Miracole. Uriaşi. Dragoste adevărată.
—Nu—ţi mănânci spanacul? întreabă Helen. Mă ridic.
—Schimbarea fusului orar e de vină. Nu mi—e foame. Nu mai spune nimic până când nu mă aude deschizând uşa din faţă.
—Unde pleci? strigă în urma mea. Dacă aş şti, i—aş spune.

Hoinăresc prin noaptea de decembrie. Fără palton. Şi nu simt frigul. Nu ştiu decât că am patruzeci de ani şi că n—aş fi vrut ca la vârsta asta să fiu aici, captiv alături de psihanalista genială care mi—e nevastă şi de un fiu rotund ca un balon. E probabil ora nouă şi eu stau pe o bancă din Central Park, singur cuc, fără nimeni altcineva alături sau pe băncile din jur.

Atunci aud un foşnet din tufişuri. Se opreşte. Reîncepe. Foarte încet. Tot mai aproape.
—Cară—te! strig, răsucindu—mă.

Şi, indiferent ce—a fost — prieten, duşman, năzărire — fuge. Îl aud alergând şi înţeleg: acum, în clipa asta, sunt periculos.

Se lasă frigul. Mă—ntorc acasă. Helen stă în pat, studiind nişte notiţe. în mod normal, ar spune că sunt prea bătrân pentru un comportament atât de juvenil, sau altceva în aceeaşi direcţie. Dar pesemne că încă mai am aura ameninţătoare. O văd în privirea ei inteligentă.
—Chiar s—a străduit, spune ea, într—un târziu.
—Nu m—am gândit nicio clipă că nu şi—a dat silinţa, răspund. Unde e cartea?
—În bibliotecă, presupun.

Fac stânga—mprejur, pornesc spre uşă.
—Vrei să—ţi aduc ceva?

Spun că nu. Mă duc în birou, mă închid acolo, caut *Mireasa Prinţului.* E în stare foarte bună, îmi dau seama de asta când îi studiez copertele, şi atunci observ c—a fost publicată de editura mea, Harcourt Brace Jovanovich. Dar înainte să—şi ia numele ăsta. Pe vremea aia încă nu i se spusese nici măcar Harcourt, Brace & World. Se numea simplu, Harcourt, Brace punct. O deschid la pagina de titlu, e straniu, fiindcă e prima oară când deschid cartea asta. Era întotdeauna tata cel care făcea treaba asta. Şi nu pot să nu râd când îi văd adevăratul titlu, pentru că acolo stă scris:

MIREASA PRINŢULUI S. Morgenstern O Poveste Clasică de Iubire Adevărată şi Aventuri Excepţionale

Nu pot să nu admir un scriitor care—şi numeşte cartea clasică înainte de a fi fost publicată şi de a fi avut oricine altcineva şansa s—o citească. Poate s—a gândit că, dacă n—o face el, n—o s—o facă nimeni, sau poate a—ncercat pur şi simplu să le dea o mână de ajutor criticilor. Nu ştiu. Răsfoiesc primul capitol, şi, în cea mai mare parte, e exact aşa cum mi—l aduc aminte. Pe urmă trec la capitolul al doilea, cel despre Prinţul Humperdinck, care conţine scurta, dar în acelaşi timp incitanta descriere a Grădinii Zoologice a Morţii.

Şi abia acum îmi dau seama care e problema.

Nu vreau să spun că descrierea lipseşte. E acolo, şi e, extrem de asemănătoare cu ce—mi amintesc eu. Dar, înainte de a ajunge la ea, dai de cel puţin şaizeci de pagini în care se vorbeşte despre înaintaşii Prinţului Humperdinck, despre cum a ajuns familia lui la conducerea Florinului, despre o nuntă sau alta, despre un copil sau altul, care a adus apoi pe lume un altul, care s—a căsătorit apoi cu altcineva, şi pe urmă sar la capitolul trei, *Curtarea,* şi acolo găsesc tot ce se poate spune despre istoria Guilderului şi despre modul în care şi—a câştigat ţara locul în lume. Cu cât înaintez mai mult, răsfoind, cu atât mă lămuresc mai bine: Morgenstern n—a scris o carte pentru copii, ci un soi de istorie satirică a ţării sale şi a declinului monarhiei din civilizaţia occidentală.

Dar tata mi—a citit numai ce ţinea de acţiune, numai părţile captivante. Nu s—a ostenit niciodată să dea atenţie laturii serioase a volumului.

Pe la vreo două noaptea, îl sun pe Hiram, la reşedinţa lui pe insula Martha's Vineyard. Pe Hiram Haydn îl ştiu de doisprezece ani. E editorul meu de când a apărut *Soldier in the Rain,* şi am trecut prin multe împreună, dar la o asemenea oră nu l—am mai sunat niciodată. Nici până în ziua de azi n—a reuşit să priceapă de ce n—am aşteptat până la micul dejun. Mă întreabă într—una:
—Sigur te simţi bine, Bill?
—Salut, Hiram, încep eu, după ce telefonul sună de vreo şase ori. Ascultă, voi aţi publicat o carte, imediat după Primul Război Mondial. Crezi c—ar fi o idee bună s—o prescurtez şi s—o republicăm?
—Sigur te simţi bine, Bill?
—Mă simt excelent şi, vezi tu, aş folosi numai părţile captivante. Le—aş scoate pe cele în care fac pauză în naraţiune şi aş folosi numai părţile antrenante. Ce părere ai?
—Bill, aici e ora două noaptea. Eşti tot în California? Mă prefac cu desăvârşire şocat, surprins. Ca să nu mă creadă nebun.
—Îmi cer scuze, Hiram. Dumnezeule, ce idiot sunt. În Beverly Hill e abia unsprezece. Totuşi, crezi că l—ai putea întreba pe domnul Jovanovich?

—Adică vrei să—l întreb *acum?*
—Mâine sau poimâine, nu e foarte important.
—O să—l întreb orice, însă nu sunt sigur c—am înţeles exact ce vrei. Sigur te simţi bine, Bill?
—Mâine o să fiu la New York. Te sun atunci în legătură cu detaliile, bine?
—Poţi s—o faci la prima oră a programului de lucru, Bill? Râd, închid şi—l sun pe Zig, în California. Evans Ziegler
e agentul meu cinematografic de vreo opt ani. Cel care mi—a făcut contractul pentru *Butch Cassidy,* şi îl trezesc şi pe el din somn.
—Hei, Zig, ai putea să—mi obţii o amânare pentru *Neveste Perfecte?* A apărut altceva.
—Contractul tău spune că trebuie să—ncepi acum. Până când vrei s—amâni?
—Nu—ţi pot spune cu certitudine. N—am mai făcut niciodată o prescurtare. Spune—mi, cum crezi că vor reacţiona?
—Cred că, dacă vrei o amânare pe termen lung, te vor ameninţa că te dau în judecată şi—o să sfârşeşti pierzând contractul.

Evoluţia lucrurilor i—a dat dreptate într—o foarte mare măsură: m—au ameninţat cu un proces, am fost cât pe ce să pierd contractul şi ceva bani şi nu mi—am făcut astfel niciun prieten în „industrie", cum sunt numite filmele în lumea spectacolului.

Dar prescurtarea s—a făcut, o ţineţi acum în mână. Versiunea „părţi captivante".

De ce—a fost nevoie să trec prin toate astea?

Helen mi—a cerut cu foarte mare insistenţă să dau un răspuns. A simţit că era important, nu neapărat ca să ştie *ea,* ci ca să ştiu *eu.*
—Pentru că te—ai purtat ca un nebun, Willy, băiatule, a zis. M—ai speriat de—a binelea.

Aşadar, de ce?

N—am fost niciodată bun când vine vorba de introspecţie. Tot ce scriu vine din impuls. Asta sună bine, asta sună rău — cam aşa ceva. Nu sunt în stare să analizez — sau cel puţin nu acţiunile mele.

Nu mă aştept ca povestea asta să schimbe viaţa cuiva aşa cum a schimbat—o pe a mea.

Dar gândiţi—vă la cuvintele din titlu — „de iubire adevărată şi aventuri excepţionale" — eu credeam în aşa ceva odinioară. Credeam că viaţa mea o să urmeze această cale. M—am rugat s—o facă. Evident n—a făcut—o, dar nici nu cred că mai există aventuri excepţionale. Nimeni nu mai scoate azi o sabie, strigând: „Salut. Sunt Inigo Montoya. Mi—ai ucis tatăl! Pregăteşte—te să mori!"

Şi puteţi să vă luaţi gândul şi de la dragostea adevărată. Eu unul nu ştiu dacă iubesc ceva cu adevărat, în afară de friptura de muşchi file de la Peter Luger şi de *enchilada* cu brânză de la El Parador. (îmi pare rău, Helen.)

Oricum, aveţi în faţă versiunea „Părţi captivante". S. Morgenstern a scris—o. Şi tata mi—a citit—o mie. Iar eu v—o ofer acum dumneavoastră. Ce anume veţi face mai departe cu ea nu stârneşte nimănui nimic mai mult decât un interes trecător.

New York decembrie 1972

1.MIREASA

În anul naşterii lui Buttercup, cea mai frumoasă femeie din lume era o franţuzoaică, o servitoare pe nume Annette, care se ocupa cu spălatul vaselor. Annette lucra la Paris — se afla în slujba ducelui şi a ducesei de Guiche, iar ducelui nu—i scăpase din vedere faptul că vesela de cositor era lustruită de o femeie ieşită din comun. însă nici ducesei nu—i scăpase faptul că ducele o remarcase, iar ducesa nu era nici foarte frumoasă, nici foarte bogată, dar foarte deşteaptă. începu s—o studieze pe Annette şi nu trecu mult timp înainte ca tragicul viciu al rivalei sale să fie descoperit: Ciocolata.

Intrată în posesia unui asemenea secret, ducesa trecu la fapte. Palatul de Guiche se transformă în scurt timp într—un castel al dulciurilor. Oriunde întorceai capul, dădeai cu ochii de bomboane. Cele de mentă trase în ciocolată stăteau grămezi—grămezi în toate saloanele pentru recepţii, iar în camerele de primire nugaua cu glazură de ciocolată umplea coşuri întregi.

Annette n—avu nicio şansă. în doar un anotimp, silueta ei delicată se preschimbă într—una enormă, şi de—atunci ducele n—o mai privi niciodată altfel decât cu ochi înceţoşaţi de o uimire amară. (Toată lumea observă însă că, pe măsură ce se lăţea, Annette devenea din ce în ce mai veselă, în cele din urmă, se mărită cu cofetarul—şef şi mâncară amândoi, şi tot mâncară, până când adâncile bătrâneţi îşi cerură drepturile. La fel însă ochii lumii observară că, pentru ducesă, lucrurile nu luară o întorsătură la fel de veselă. Din motive care întrec puterea înţelegerii, ducele se îndrăgosti subit de propria lui soacră, fapt care o îmbolnăvi pe ducesă de ulcer, deşi în acele timpuri nu se ştia încă de aşa ceva. Ulcerul era şi pe—atunci şi oamenii îl aveau, dar nu se chema „ulcer". Doctorii vremii îi spuneau „dureri de stomac" şi tratamentul ideal era cafeaua în care se turna o lingură de coniac, băută de două ori pe zi, până la dispariţia durerilor. Ducesa îşi înghiţea mixtura cu conştiinciozitate, privindu—şi ani la rând soţul şi mama, care schimbau sărutări pe la spatele ei. Nu e nicio surpriză în faptul că firea ei ţâfnoasă deveni notorie, după cum a povestit chiar Voltaire cu atâta abilitate. Atâta doar că toate astea se petreceau înainte de naşterea lui.)

În anul în care Buttercup a împlinit zece ani, cea mai frumoasă femeie din lume trăia în Bengal, fiind fiica unui foarte prosper negustor de ceai. Această fată se numea Aluthra, şi pielea ei oacheşă era de o perfecţiune cum nu se mai văzuse în India de optzeci de ani. (De când ţineau o evidenţă riguroasă, în întreaga Indie nu se mai semnalaseră decât unsprezece femei cu tenul fără cusur.) Aluthra avea nouăsprezece ani când o epidemie de variolă lovi Bengalul. Fata a supravieţuit, pielea ei, nu.

Când Buttercup avea cincisprezece ani, Adela Terrell, din Sussex de pe Tamisa, era, de departe, cea mai frumoasă făptură. Adela avea douăzeci de ani şi era cu atât de mult mai presus decât restul lumii încât părea o certitudine faptul că avea să rămână cea mai frumoasă vreme de încă mulţi, mulţi ani. Dar, într—o bună zi, unul dintre peţitorii ei (al o sutălea patru până atunci) a spus că, din tot ce fusese zămislit până—n acea clipă, Adela era întruparea perfecţiunii. Flatată, femeia începu să mediteze asupra adevărului acestui gând. în noaptea aceea, singură în camera ei, se examina în oglindă, por cu por. Avu nevoie de atâta timp încât termină abia cu puţin înainte de ivirea zorilor, dar în acel moment îi era limpede că tânărul de la care auzise acele vorbe avusese întru totul dreptate: nu avea niciun cusur, era perfectă.

Plimbându—se prin grădina de trandafiri a familiei, privind răsăritul soarelui, se simţea mai fericită ca niciodată.

—Nu numai că sunt desăvârşită, îşi spuse sieşi, sunt probabil prima fiinţă omenească perfectă din întreaga istorie a universului. Nicio parte din mine n—are nevoie de vreo îmbunătăţire, ce noroc am că sunt perfectă, bogată, căutată, sensibilă, tânără şi...

Tânără?

În jurul ei, ceaţa începea să se ridice, dar Adela căzu pe gânduri. „Ei, firește c—o să fiu *întotdeauna* sensibilă", se gândi, „şi o să fiu întotdeauna bogată, dar nu prea—mi dau seama cum aş putea să mă păstrez întotdeauna tânără. Iar când n—o să mai fiu tânără, cum o să mai pot rămâne perfectă? Şi dacă n—o să mai fiu perfectă, ei bine, ce—o să—mi mai rămână?" Cuprinsă de disperare, Adela îşi încreţi fruntea. Era pentru prima oară în viaţa ei când se simţise nevoită să şi—o încreţească şi, dându—şi seama ce făcuse, icni îngrozită la gândul că şi—o vătămase cumva, poate pentru totdeauna. Se întoarse în grabă la oglindă, în faţa căreia îşi petrecu dimineaţa, şi, cu toate că reuşi să se convingă că era la fel de desăvârşită ca întotdeauna, nu mai izbuti totuşi să se simtă la fel de fericită ca mai înainte.

Frământările nu—i dădeau pace.

Primele riduri săpate de îngrijorare îi apărură peste doar vreo două săptămâni; primele zbârcituri după o lună şi, înainte de a se împlini anul, avea pliuri din abundenţă. Se mărită curând după aceea, cu bărbatul care o acuzase de sublimitate, şi îi oferi un iad conjugal mulţi ani de—a rândul.

Fireşte că, la cincisprezece ani, Buttercup nu ştia nimic din toate astea. Şi, chiar dacă i—ar fi fost cunoscute, le—ar fi găsit cu totul şi cu totul de neînţeles. Cum putea să—i pese cuiva dacă ea era sau nu cea mai frumoasă femeie din lume? Ce importanţă avea dacă erai abia a treia femeie din clasamentul frumuseţilor? Sau a şasea? (La vremea aceea, Buttercup n—ajunsese nicidecum atât de sus, abia dacă se încadra în primele douăzeci de frumuseţi, şi asta mai ales datorită potenţialului ei latent, şi, cu siguranţă nu pentru că şi—ar fi purtat de grijă în mod deosebit. Nu—i plăcea să se spele pe faţă, detesta să se—atingă de zona din spatele urechilor şi—i era silă să se pieptene, aşa că făcea acest lucru cât mai rar cu putinţă.) Ce îi plăcea cu adevărat, mai presus de orice, era să călărească şi să—l ia în râs pe argat.

îşi protejase calul „Calu" (Buttercup nu dovedise niciodată prea multă imaginaţie) şi animalul venea ori de câte ori îl striga, se punea în mişcare ori de câte ori îl îndemna la drum şi făcea tot ce—i spunea ea să facă. Şi argatul asculta de vorba ei. Crescuse, era un tânăr ajuns la vârsta bărbăţiei, dar, pe vremea când, orfan, venise să lucreze pentru tatăl ei, era doar un băieţandru, iar Buttercup continua tot ca la început.

—Adu—mi aia, băiete — grăbeşte—te, puturosule, ia—o la trap sau te spun tatei.

—Cum doreşti.

Aşa—i răspundea el întotdeauna. „Cum doreşti."

—Du—te să—mi aduci aia, băiete!

—Cum doreşti.

—Pune asta la uscat, băiete!

—Cum doreşti.

Argatul locuia într—o baracă, în preajma adăpostului animalelor, şi, după cum susţinea mama lui Buttercup, o păstra curată. Ba chiar, când avea lumânări, mai şi citea.

—O să—i las băiatului un acru, îl trec în testamentul meu, îi plăcea tatălui lui Buttercup să spună. (Pe vremea aia aveau acri.)

—O să—l înveţi prost, răspundea întotdeauna mama lui Buttercup.

Dar, în loc să—şi continue disputa (pe vremea aia aveau şi dispute) se întorceau amândoi spre fiica lor.

—N—ai făcut baie, spunea tatăl ei.

—Ba da, ba da, venea răspunsul lui Buttercup.

—Nu cu apă, continua tatăl ei. Puţi ca un cal.

—Am călărit toată ziua, îi explica ea.

—Trebuie să faci baie, Buttercup, intervenea mama ei. Băieţilor nu le place când fetele miros a grajd.

—Oh, băieţii! îşi pierdea ea cumpătul. Puţin îmi pasă de „băieţi". Calu mă iubeşte şi mi—e prea de—ajuns, mulţumesc.

Susţinea asta sus şi tare, şi nu o dată. Dar, fie că ei îi plăcea, fie că nu, lucrurile îşi urmau cursul.

Cu puţin înainte să—şi sărbătorească cea de—a şaisprezecea aniversare, Buttercup îşi dădu seama că, de mai bine de o lună, fetele din sat nu—i mai vorbeau. Nu fusese niciodată prea apropiată de ele, aşa că schimbarea nu bătea la ochi prea tare, dar înainte cel puţin se salutau cu câte o înclinare a capului când trecea călare prin sat sau pe drumul pentru căruţe. Acum însă, fără niciun motiv, nici urmă de salut. La apropierea ei, întorceau brusc privirea şi nimic mai mult. într—o dimineaţă, Buttercup o încolţi pe Cornelia în fierărie şi o luă la întrebări asupra acestei schimbări.

—După toate câte ai făcut, ar fi fost cazul ca măcar o să dai dovadă de—atâta curtoazie cât să nu—ntrebi, veni răspunsul arţăgos al Corneliei.

—Şi ce—am făcut?

—Ce? Ce?... I—ai furat.

Şi spunând asta, Cornelia o zbughi pe uşă, dar Buttercup înţelese destul. Ştia prea bine despre ce vorbise cealaltă.

Despre băieţi.

Băieţii din sat.

Băieţii bătuţi în cap, uşuratici, palavragii, neghiobi, şterşi, săraci cu duhul, nătângi, cu creieri îmbârligaţi.

Cum puteau s—o acuze că—i furase? Şi, oricum, de ce i—ar fi vrut cineva? La ce erau buni? Nu făceau altceva decât să te bată la cap, să te plictisească.

—Pot să—ţi perii calul, Buttercup?

—Mulţumesc, dar asta—i treaba argatului nostru.

—Pot să călăresc alături de tine, Buttercup?

—Mulţumesc, dar mă simt cu adevărat bine singură.

—Te crezi prea bună pentru oricare dintre noi, nu, Buttercup?

—Nu. Nu. Nu—i adevărat. îmi place pur şi simplu să călăresc de una singură, asta—i tot.

Dar, în cel de—al şaisprezecelea an al vieţii ei, până şi vorbele acestea lăsau în loc bâlbâieli şi obraji roşii ca racul şi, în cel mai fericit caz, întrebări despre vreme.

—Crezi c—o să plouă, Buttercup?

—Nu cred, e senin.

—Ei, totuşi s—ar putea să plouă.

—Da, presupun că da.

—Te crezi prea bună pentru oricare dintre noi, nu—i aşa, Buttercup?

—Nu, pur şi simplu nu cred c—o să plouă, atâta tot. în multe nopţi, adăpostiţi de întuneric, se adunau sub fereastra ei şi făceau glume pe seama ei. Buttercup îi ignora. Râsetele lăsau de obicei locul insultelor. Ea nu se sinchisea. Dacă întreceau măsura, argatul lua frâiele în stăpânire, ieşea din baraca lui şi altoia câţiva, punându—i pe fugă. Ea nu uita niciodată să—i mulţumească pentru asta.

—Cum doreşti, era tot ce răspundea el.

Pe când aproape împlinise şaptesprezece ani, în oraş îşi făcu apariţia un bărbat într—o trăsură, care rămase urmărind—o pe Buttercup cu privirea în timp ce se ducea, călare, după provizii. La întoarcerea ei, îl găsi tot acolo neclintit, privind—o cercetător. Ea nu—i dădu atenţie pentru că, într—adevăr, el, în sine, nu era important. Dar apariţia lui desena un punct de cotitură. Şi alţii bărbaţi se abăteau din drum ca s—o privească. Alţii veniseră călare de la treizeci de kilometri depărtare pentru a se bucura de acest dar, întocmai ca bărbatul acela. Doar că de data asta era primul om bogat, primul nobil care venise de la aşa o depărtare. Şi acest bărbat, al cărui nume s—a pierdut în negura trecutului, i—a vorbit Contelui despre Buttercup.

Ţinutul Florin se întindea între cele care aveau să se numească mai târziu, Suedia şi Germania. în acele timpuri nu exista încă Europa. Ţinutul era condus de Regele Lotharon şi a doua lui soţie, Regina. Dar regele abia se mai ţinea de viaţă, i se—ntâmpla rareori să deosebească ziua de noapte şi cea mai mare parte a timpului şi—o petrecea bodogănind. Era foarte bătrân, trupul îl trădase de multă vreme şi cele mai importante decizii privitoare la ţinut le lua după bunul său plac, deranjând pe cei mai mulţi dintre cetăţenii de vază.

De aceea Prinţul Humperdinck era cel care ţinea mai mult frâiele ţării. Dacă ar fi existat Europa, ar fi fost cel mai puternic om de pe cuprinsul ei. Chiar şi aşa, cum stăteau lucrurile atunci, pe o rază de o mie cinci sute de kilometri înjur, nu şi—ar fi pus nimeni mintea să—l supere.

Contele era singurul confident al Prinţului Humperdinck. Numele lui era Rugen, dar n—avea nimeni nevoie să se folosească de el — era singurul Conte din ţară, Prinţul îi acordase titlul cu ani în urmă, ca pe un dar cu ocazia zilei de naştere, fapt care se petrecuse, firește, la unul dintre banchetele Contesei.

Contesa era cu mult mai tânără decât soţul ei. Hainele ei veneau toate de la Paris (Parisul exista deja pe vremea aceea) şi nu dezamăgea niciodată prin eleganţa ei. (între timp apăruse şi eleganţa, deşi de puţină vreme. Şi,

Contesa, fiind singura doamnă din Florin care dovedea aşa ceva, mai e de mirare că ocupa locul de frunte printre gazdele petrecerilor din ţară?) In cele din urmă, pasiunea ei pentru ţesături şi sulimanuri avea s—o îndemne să se mute definitiv ia Paris, devenind stăpâna unicului salon de importanţă internaţională.

Dar deocamdată, era ocupată pur şi simplu să doarmă în aşternuturi de mătase, să mănânce din vase de aur şi să fie singura femeie de pe lista celor mai temuţi şi admiraţi oameni din istoria florineză. Dacă silueta ei avea defecte, hainele i le ascundeau; dacă faţa ei nu era pe de—a—ntregul divină, era greu să mai spui aşa ceva după ce—şi aplica tot felul de amestecuri. (încă nu se născuse farmecul feminin, dar, dacă n—ar fi existat femei asemenea contesei, nici n—ar fi fost vreodată nevoie să fie inventat.)

Una peste alta, cei doi Rugen alcătuiau Cuplul Săptămânii în Florin, şi asta de mulţi ani...

* * *

Aici intervin eu. Referirile la prescurtări şi alte comentarii vor fi redate cu litere cursive, aşa că le veţi recunoaşte. La început, când am spus că nu citisem niciodată cartea asta, n—am minţit. Adevărul e că mi—a citit—o tata, iar eu n—am făcut altceva decât s—o parcurg în grabă, tăind paragrafe întregi când am prescurtat—o lăsând restul exact aşa cum se găseşte în versiunea originală, scrisă de Morgenstern.

Capitolul acesta a rămas neatins. Intervin aici din cauza modului în care foloseşte Morgenstern parantezele. Redactoarea de la Hartcourt a umplut marginile şpalturilor cu întrebări: „Cum e posibil să nu fi existat Europa, dar să existe Parisul?" Şi „Cum se poate spune că nu exista încă farmecul feminin, când acest concept datează din antichitate? E în Oxford English Dictionary". Şi, în final: „îmi pierd minţile. Ce mă fac cu parantezele astea ? Unde se petrece acţiunea acestei cărţi ? Nu pricep nimic. Ajutoo—oorrrrr!" Denise, redactoarea, s—a ocupat de toate cărţile mele, începând cu Boys and Grils Together, *şi notiţele ei n—au mai fost niciodată atât de emoţionale. N—am avut cu ce s—o ajut.*

Poate că Morgenstern a făcut comentariile cu seriozitate sau poate nu. Poate doar unele au fost făcute cu seriozitate, iar altele nu. Dar n—a specificat niciodată care sunt cele serioase. Sau poate aşa alege autorul să—i spună cititorului, că întâmplările nu sunt reale, că nu s—au petrecut niciodată. Eu aşa îmi închipui, deşi în istoria florineză citim că au avut loc. Cel puţin faptele; despre adevăratele lor motivaţii nu spune nimeni nimic. Dacă parantezele vă deranjează, singurul mod în care vă pot ajuta este sugerându—vă să nu le mai citiţi.

* * *

—REPEDE... REPEDE... VINO...

Tatăl lui Buttercup era în casă şi privea pe geam cu mare atenţie.

—De ce? întrebă mama.

Când era vorba de obedienţă, nu făcea niciodată concesii.

Tatăl făcu un semn precipitat cu degetul.

—Uite...

—Uită—te tu, ştii cum se face.

Părinţii lui Buttercup nu aveau tocmai ceea ce s—ar putea numi o căsnicie fericită. Tot ce—şi mai doreau era să scape unul de altul.

Tatăl ridică din umeri şi se—ntoarse la fereastră.

—Ahh, spuse, după o vreme. Şi, ceva mai târziu, din nou: Ahhhh.

Mama lui Buttercup ridică o clipă privirea din oala ei cu mâncare.

—Ce bogăţii, spuse tatăl. Superb.

Mama lui Buttercup ezită, apoi, curioasă, lăsă lingura jos. (Totul se petrecea după inventarea tocanei, dar acelaşi lucru se poate spune despre orice altceva. Când s—a ridicat primul om pentru prima oara din mal şi şi—a făcut prima casă pe uscat, la cina din prima seară a mâncat tocană.)

—Îţi creşte inima văzând atâta splendoare, mormăi tatăl cu voce foarte puternică.

—De fapt, ce e, găluşcă? vru mama lui Buttercup să ştie.

—Uită—te singură, ştii cum se face, se mulţumi el să—i răspundă.

(Era a treizeci şi treia lor ceartă din ziua aceea — asta se întâmpla la mult timp după ce se descoperiseră certurile, iar el rămăsese în urmă, treisprezece la douăzeci, dar recuperase foarte mult după prânz, fiindcă atunci scorul fusese şaptesprezece la doi împotriva lui.)

—Măgarule, spuse mama lui Buttercup, venind lângă geam.

O clipă mai târziu adăugă însă, într—un glas cu soţul ei:

—Ahhhh.

Şi rămaseră acolo, amândoi, neştiuţi de nimeni şi căzuţi în admiraţie.

Buttercup, care punea masa, îi urmărea cu privirea.

—Probabil se duc să se—ntâlnească pe undeva cu Prinţul Humperdinck, spuse mama ei.

Tatăl dădu din cap.

—La vânătoare. Cu asta se ocupă Prinţul.

—Ce norocoşi suntem că i—am văzut trecând pe—aici, spuse soţia lui, luându—l de mână.

Bătrânul dădu din cap.
—Acum pot să mor. Ea îi aruncă o privire.
—Nici gând.

Tonul ei se ivi surprinzător de tandru, simţind probabil cât era de important bărbatul ei pentru ea, fiindcă, doi ani mai târziu, când el avea să—şi dea obştescul sfârşit, ea avea să—l urmeze imediat, şi majoritatea oamenilor care îi cunoscuseră aveau să fie de acord că lipsa discuţiilor în contradictoriu o trimisese în nefiinţă.

Buttercup se apropie şi se postă în spatele lor, privind peste ei pe deasupra creştetelor, şi nu trecu mult până să ofteze şi ea de uimire, când Contele, Contesa, pajii, oştenii, servitorii, curteni, susţinătorii şi trăsurile lor treceau pe drumul pentru căruţe din faţa fermei.

Cei trei rămaseră locului, tăcuţi, în vreme ce procesiunea se apropia. Tatăl lui Buttercup era un biet nătâng, care visase toată viaţa să trăiască la Curte. La un moment dat, se aflase la numai trei kilometri de locul unde vânau curtenii şi Prinţul şi, până în clipa pe care tocmai o trăia, acela fusese punctul de vârf al vieţii lui. Era un fermier nepriceput şi nu cine ştie ce soţ grozav. Nu existau prea multe lucruri pe lume în care să exceleze şi nu pricepuse nici până în cea din urmă zi cum se întâmplase să—şi zămislească fiica, dar, în adâncul fiinţei lui, ştia că trebuie să fi fost o greşeală sublimă, căreia, până la urmă, n—avea nicio intenţie să—i cerceteze natura.

Mama lui Buttercup era o stârpitură de femeie butucănoasă, enervantă şi plină de angoase, care visase întotdeauna ca măcar o dată să fie admirată de lume, exact aşa cum se spunea că era Contesa. Era o bucătăreasă groaznică şi o gospodină cu încă şi mai puţine calităţi. Cum de ieşise Buttercup tocmai din pântecul ei era, firește, o întrebare al cărei răspuns era peste puterea ei de înţelegere. Dar fusese de faţă când se întâmplase, iar pentru ea, asta era de—ajuns.

Buttercup însăşi, stând acolo, în picioare, cu o jumătate de cap mai înaltă decât părinţii ei, ţinând în mână vasele de la cină şi încă mirosind a Calu, nu—şi dorea decât ca măreaţa procesiune să fi fost mai aproape, să vadă dacă hainele Contesei erau într—adevăr atât de încântătoare precum se spunea.

Parcă vrând să—i îndeplinească dorinţa, cortegiul coti şi intră ordonat în fermă.
—Aici? reuşi tatăl ei să rostească. Dumnezeule, de ce? Vocea mamei lui Buttercup zbârnâi adresându—i—se:
—Ai uitat să—ţi plăteşti dările? (Asta se întâmpla după apariţia dărilor. Dar până la urmă n—a mai fost nimic până la apariţia dărilor. Dările au apărut înaintea tocanei.)
—Chiar de—ar fi aşa, n—ar avea nevoie de toate astea ca să le ia — şi arătă către intrarea în fermă, de care Contele, Contesa oştenii, servitorii, curteni, susţinătorii şi trăsurile lor se apropiau tot mai mult. Ce—ar putea dori să mă—ntrebe?
—Du—te să vezi, du—te să vezi, îi spuse femeia.
—Du—te tu. Te rog.
—Nu. Du—te tu. Te rog.
—Mergem amândoi.

Şi se duseră. Tremurând...
—Vacile, spuse Contele, când se apropiara de trăsura lui de aur. Aş vrea să vorbim despre vacile tale.

Rămăsese în trăsură, cu chipul ascuns de umbra întunecată.
—Vacile mele? se miră tatăl lui Buttercup.
—Da. Vezi tu, mă gândesc să—mi fac şi eu o fermă de vaci de lapte şi, de vreme ce ale tale sunt cunoscute în ţinut drept cele mai bune din întregul Florin, m—am gândit că aş putea smulge câteva secrete de la tine.
—Vacile mele, reuşi tatăl lui Buttercup să îngaime, sperând că nu o luase razna.

Fiindcă adevărul, îl ştia prea bine, era că avea nişte vaci îngrozitoare. De ani de zile, oamenii din sat nu—i aduceau decât reproşuri. Dacă ar mai fi avut altcineva lapte de vânzare, el ar fi fost scos de pe piaţă cât ai clipi. Ei, firește, lucrurile se îmbunătăţiseră de când venise argatul care muncea pentru el ca un rob — fără îndoială băiatul avea oarece talente şi plângerile erau acum aproape inexistente — dar asta nu făcea ca vacile familiei să fie cele mai bune din Florin. însă cine ar fi îndrăznit să—l contrazică pe Conte. Tatăl lui Buttercup se întoarse către soţia lui.
—Care—ai zice tu, dragă, că e secretul meu? o întrebă.
—Oh, sunt atât de multe, răspunse ea — nu era proastă, nu atunci când venea vorba de ferma lor.

—Voi doi n—aveţi copii, nu—i aşa? întrebă apoi Contele.
—Ba avem, Domnia Voastră, răspunse femeia.
—Atunci îngăduiţi—mi s—o văd, continuă Contele, poate c—o să găsească răspunsuri mai repede decât părinţii ei.
—Buttercup, strigă tatăl, întorcându—se. Vino afară, te rog.
—De unde ştiaţi c—avem o fată? se minună mama lui Buttercup.
—Am ghicit. Nu putea fi decât într—un fel sau altul, în unele zile sunt mai norocos decât...

Şi amuţi dintr—odată, fiindcă Buttercup îşi făcu apariţia, ieşind din casă în grabă pentru a li se alătura părinţilor ei.

Contele plin de graţie, coborî din trăsură şi rămase împietrit. Era un bărbat voinic, cu părul şi ochii negri, cu umeri laţi, cu mantie şi mănuşi negre.
—O reverenţă, scumpo, îi şopti mama ei. Buttercup îşi dădu toată silinţa.

În timp ce Contele nu—şi putea desprinde privirea de la ea.

Sper că înţelegeţi, Buttercup abia dacă intrase printre primele douăzeci de frumuseţi; avea părul nepieptănat şi murdar; n—avea decât şaptesprezece ani, aşa că pe alocuri se mai cunoşteau rămăşiţele rotunjimilor dolofane din pruncie. Era încă o copilă. Tot ce avea cu adevărat era potenţialul.

Însă Contele nu—şi putea lua ochii de la ea.
—Contele vrea să ştie ce secret stă în spatele perfecţiunii vacilor noastre, nu—i aşa, domnule? spuse tatăl ei.

Contele se mulţumi să dea din cap şi continuă să se holbeze.

Până şi mama fetei resimţea încordarea care plutea în aer.
—Întrebaţi—l pe argat, el le îngrijeşte, răspunse Buttercup.
—Şi argatul e cel de—acolo? se auzi din trăsură o altă voce şi în cadrul portierei apăru capul contesei.

Avea buzele vopsite într—un roşu perfect; ochii ei verzi erau conturaţi cu negru. Iar în rochie i se amestecau, pastelate, toate culorile din lume. Buttercup şi—ar fi umbrit ochii ca să—i ferească de atâta strălucire.

Tatăl lui Buttercup privi peste umăr la băiatul singuratic care trăgea cu ochiul de după colţul casei.
—El este.
—Aduceţi—l la mine.
—Nu e îmbrăcat cum se cuvine pentru o asemenea ocazie, obiectă mama lui Buttercup.
—Am mai văzut la viaţa mea piepturi dezgolite, ripostă contesa.

Pe urmă strigă:
—Tu!

Şi arătă cu degetul spre argat.
—Vino—ncoace.

Pocni din degete rostind cuvântul „încoace".

Argatul răspunse chemării, iar când se apropie suficient, contesa coborî din trăsură.

Odată ajuns la câţiva paşi în spatele lui Buttercup, argatul se opri şi rămase cu fruntea plecată, aşa cum se cuvenea. Se simţea ruşinat de îmbrăcămintea lui, cizmele uzate şi blugii ponosiţi (pentru că blugii au fost inventaţi cu multă vreme mai înainte decât îşi închipuie toată lumea), şi îşi ţinea mâinile strâns împreunate, într—un gest aproape de implorare.
—Ai un nume, băiete?
—Westley, contesă.
—Ei bine, Westley, să vedem dacă ne poţi ajuta să ne rezolvăm dilema.

Traversă curtea către el. Materialul rochiei ei îi atinse în treacăt pielea bărbatului.
—Vacile sunt un subiect care ne pasionează pe noi toţi, cei aici de faţă. Atât de mare este curiozitatea încât am ajuns aproape în pragul isteriei. După părerea ta, Westley, de ce sunt vacile de la ferma asta cele mai bune din întregul Florin? Ce le faci?
—Le dau să mănânce, şi—atât, contesă.
—Bun, atunci asta e, misterul s—a rezolvat, am aflat secretul. Acum putem să ne bucurăm cu toţii de beneficiile odihnei. Vraja constă, evident, în modul în care sunt hrănite. Arată—mi cum faci, vrei, Westley?
—Să hrănesc vacile pentru domnia voastră, contesă?

—Deştept băiat.
—Când?
—În clipa asta ar fi îndeajuns de curând. Şi contesa îi întinse braţul.
—Condu—mă, Westley.
El n—avu de ales şi o luă cu delicateţe de braţ.
—E în spatele casei, doamnă, şi acolo noroiul e groaznic. O să vă distrugeţi rochia.
—Nu port o rochie decât o singură dată, Westley, şi ard de nerăbdare să te văd intrând în acţiune.
Aşa că o porniră spre grajdul vacilor, în tot acest timp, Contele nu o pierdu din ochi pe Buttercup.
—O să te—ajut, strigă ea în urma lui Westley.
—Poate—ar fi bine să văd şi eu cum procedează, se hotărî Contele.
—Se petrec lucruri bizare, comentară părinţii lui Buttercup, şi se puseră şi ei în mişcare, încheind cortegiul către locul de hrănire a vacilor şi urmărindu—l din priviri pe conte, care se uita la fiica lor, care se uita la contesă. Care se uita la Westley.
—N—am văzut să fi făcut ceva deosebit, comentă tatăl lui Buttercup. Le—a dat mâncare, şi—atât.
Asta se întâmpla după cină, când familia era din nou singură.
—Probabil că vacile îl găsesc pe placul lor. Am avut cândva un motan care n—arăta înfloritor decât atunci când îl hrăneam eu. Poate la fel stau lucrurile şi acum. Mama lui Buttercup adună de pe fundul vasului resturile de tocană şi le răsturnă într—un castron. Westley aşteaptă la uşa din spate. Du—i cina, îi spuse ea lui Buttercup.
Fata luă castronul şi se îndreptă spre uşă.
—Ia—l, spuse, după ce o deschise.
Westley dădu din cap, primi castronul şi o porni spre buturuga lui, să mănânce.
—Nu ţi—am dat voie să pleci, băiete, începu Buttercup. El se opri şi se întoarse către ea.
—Nu—mi place deloc ce—i faci lui Calu. Mai bine spus, ce *nu—i* faci. Vreau să fie curăţat. în seara asta. Şi vreau să aibă copitele lăcuite. în seara asta. Să aibă şi coada împletită şi să—i fie masate urechile. Chiar în seara asta. Şi grajdul lui să fie curat lună. Acum. Calu trebuie să strălucească şi, dacă pentru asta ai nevoie de toată noaptea, atunci stai toată noaptea.
—Cum doreşti.
Ea trânti uşa, lăsându—l să mănânce pe întuneric.
—Credeam că acest cal al tău e de fapt foarte bine îngrijit, zise tatăl ei.
Mireasa Prinţului Buttercup rămase tăcută.
—Chiar tu ai spus asta ieri, îi reaminti mama ei.
—Probabil că sunt mult prea obosită, reuşi Buttercup să găsească un răspuns. După toată agitaţia asta.
—Atunci odihneşte—te, o sfătui, prudentă, mama ei. Când eşti mult prea obosit se pot întâmpla lucruri cumplite. Eu eram mult prea obosită în seara în care m—a cerut tatăl tău de nevastă.
Treizeci şi patru la douăzeci şi doi şi decalajul era în creştere.
Buttercup se retrase în camera ei. Se întinse în pat. închise ochii.
Şi contesa se holba la Westley.
Buttercup se ridică din pat. îşi scoase hainele. Se spălă puţin. îşi puse cămaşa de noapte. Se strecură în aşternut, se făcu ghem şi închise ochii.
Contesa continua să se holbeze la Westley!
Buttercup azvârli aşternuturile, deschise uşa. Se duse la robinetul de lângă plită şi—şi umplu un pahar cu apă. îl bău. îşi mai umplu unul şi—şi masă fruntea cu suprafaţa lui rece. Dar senzaţia de febră mistuitoare era tot acolo.
Ce febră? Se simţea excelent. Avea şaptesprezece ani şi nici măcar o singură carie. Aruncă hotărâtă restul de apă în chiuvetă, se răsuci pe călcâie, se întoarse în camera ei, închise bine uşa şi se urcă din nou în pat. Închise ochii.
Contesa nu voia să—şi ia ochii de la Westley!
De ce? Pentru numele lui Dumnezeu! De ce ar fi singura femeie perfectă din toată istoria Florinului interesată de un argat? Buttercup se foi în pat. Pur şi simplu nu exista nicio altă explicaţie pentru privirea aceea — *era* interesată. Buttercup închise ochii, strânse cu putere din pleoape şi studie amintirea contesei. Fără niciun dubiu, găsise la argat ceva interesant. Faptele erau fapte. Dar ce? Argatul avea ochii ca marea înainte de furtună, dar cui îi păsa de ochi? Şi părul blond—pal, dacă—ţi plăcea aşa ceva.

Şi era destul de lat în umeri, dar nu atât de lat precum Contele. Şi cu siguranţă era muşchiulos, dar aşa era oricine muncea toată ziua ca un sclav. Avea pielea perfectă, bronzată, dar asta i se trăgea tot de la muncă. Cine nu s—ar bronza stând toată ziua în bătaia soarelui? Şi nici la înălţime nu—l întrecea pe conte, deşi pântecul lui era mai plat, dar asta pentru că argatul era mai tânăr.

Buttercup se ridică în capul oaselor. Dinţii trebuie să fi fost cauza. Argatul avea dinţi frumoşi, ce era al lui era al lui. Albi şi fără cusur, mai ales prin contrast cu faţa arsă de soare.

Ar fi putut fi altceva? Buttercup se concentra. Fetele din sat se ţineau cârd după el, dar ele erau nişte toante, umblau după oricine. Iar el le ignora întotdeauna fiindcă, dacă ar fi deschis vreodată gura, fetele şi—ar fi dat seama că, în afară de dinţii ăia frumoşi nu se putea lăuda cu nimic altceva. La urma urmelor, era din cale—afară de prost.

Părea cu adevărat bizar că o femeie atât de frumoasă, de zveltă, de mlădioasă şi de graţioasă, o făptură atât de desăvârşit de atrăgătoare şi extrem de elegant îmbrăcată se agăţa astfel de nişte dinţi. Buttercup ridică din umeri. Oamenii erau neaşteptat de complicaţi. însă ea pătrunsese toate dedesubturile, dedusese şi limpezise totul. închise ochii şi coborî mai bine în aşternut ghemuindu—se, se simţi bine, confortabil, iar oamenii nu se uită la alţi oameni aşa cum s—a uitat contesa la argat fiindcă le plac dinţii lor.

—Oh, bolborosi Buttercup, cu răsuflarea tăiată. Oh, oh, cerule.

Acum *argatul* se uita la *contesă.* Hrănea vacile, şi muşchii îi unduiau ca de obicei sub pielea bronzată, şi Buttercup stătea acolo în timp ce el se uita, pentru prima oară, în adâncul ochilor contesei.

Buttercup sări din pat şi—ncepu să—şi măsoare camera la pas. Cum putuse el să facă una ca asta? Oh, n—ar fi fost nimic dacă ar fi privit—o astfel pe ea, dar nu se uitase la Buttercup, *se uitase la ea.*

—E atât de bătrână, bombăni Buttercup, simţind cum o cuprinde furia.

Contesa sărise bine de patruzeci de ani, şi ăsta era un adevăr. Şi că rochia aia a ei arăta ridicol în grajd, era un alt adevăr.

Buttercup se trânti în pat şi luă perna în braţe, strângând—o la piept. Rochia fusese ridicolă chiar dinainte să fi pus piciorul în grajd. De cum coborâse din trăsură, contesa arătase lamentabil, cu buzele ei mari vopsite, cu ochii ei mici, porcini, sulemeniţi, cu pielea ei pudrată şi... şi... şi...

Agitându—se şi zbătându—se, Buttercup plânse, şi se zvârcoli, şi se foi prin cameră, şi plânse iar. Existaseră trei cazuri grave de invidie, începând cu David din Galileea, primul om atins de acest sentiment când nu mai suportase să vadă cactusul vecinului său Saul, punându—l în umbră pe al lui. (La început, invidia avusese legătură numai şi numai cu plantele, cactuşii şi arborii pagodelor din curţile altora, sau, mai târziu, când a apărut iarba, cu iarba, şi iată cum expresia „verde de invidie" mai poate fi auzită chiar şi în zilele noastre.) Pe această listă a cazurilor din toate timpurile, al lui Buttercup putea fi evaluat ca situându—se pe locul al patrulea, foarte aproape de primele locuri.

Avu parte de o noapte foarte lungă şi foarte grea.

Înainte de ivirea zorilor, era în faţa barăcii. Îl auzea pe el înăuntru, deja treaz. Bătu la uşă. El apăru, se opri în prag. în spatele lui, Buttercup văzu o lumânare minusculă şi cărţi deschise. El aştepta. Ea îl privi. Pe urmă îşi întoarse privirea.

Era prea frumos.

—Te iubesc, spuse ea. Ştiu că asta te ia probabil cumva prin surprindere, fiindcă până acum n—am făcut nimic altceva decât să te batjocoresc, să te înjosesc şi să te tachinez, dar te iubesc deja de vreo câteva ore şi dragostea mea creşte cu fiecare secundă. Acum o oră credeam că te iubesc mai mult decât a iubit vreodată o femeie un bărbat, însă o jumătate de oră mai târziu am ştiut că tot ce simţisem mai înainte nu—nsemna nimic faţă de ceea ce simţeam în momentul acela. Iar peste alte zece minute am înţeles că dragostea mea de mai înainte nu fusese decât o baltă, comparată cu valurile înalte ale mării dinaintea furtunii. Ochii tăi sunt aşa, ştiai? Da, sunt. Câte minute s—au scurs de—atunci? Douăzeci? Au devenit sentimentele mele între timp mai puternice? Nu contează.

Încă nu putea să—l privească pe argat. Soarele se înălţa în spatele ei. Îl simţea încălzindu—i spinarea, şi asta îi dădea curaj.

—Faţă de acum douăzeci de minute, în clipa asta te iubesc cu atât de mult mai mult încât nu mai e loc de comparaţie. Iar faţă de momentul în care ai deschis uşa barăcii, acum te iubesc cu atât mult mai mult încât nici comparaţia asta nu se mai poate face. în mine nu e loc pentru nimic altceva în afară de tine. Braţele mele te iubesc, urechile mele te adoră, genunchii îmi tremură de dragoste oarbă. Mintea mea te

imploră să—i ceri ceva, ca să ţi se poată supune. Vrei să te urmez pentru tot restul zilelor mele? O voi face. Vrei să mă târăsc? O să mă târăsc. O să tac sau o cânt pentru tine, sau, dacă o să—ţi fie foame, te rog să—mi îngădui să—ţi aduc eu mâncarea, iar dacă o să—ţi fie sete şi n—o să ţi—o potolească nimic altceva decât vinul arab, o să mă duc în Arabia, chiar dacă e în cealaltă parte a lumii, şi—o să—ţi aduc o sticlă la masa de prânz. Voi face tot ce pot să fac din ceea ce trebuie făcut pentru tine; iar dacă va fi nevoie de ceva pe care nu pot să—l fac, voi învăţa cum se face. Nu mă pot compara cu contesa când e vorba de deprinderi, de înţelepciune sau de nuri, şi am văzut cum se uita la tine. Am văzut şi cum te uitai tu la ea. Dar adu—ţi te rog aminte că ea e bătrână şi are şi alte interese, pe când eu am şaptesprezece ani şi pentru mine nu exişti decât tu. Preaiubitul meu Westley — până acum nu ţi—am mai spus niciodată astfel, nu—i aşa? — Westley, Westley, Westley, Westley, Westley — scumpul meu Westley, adoratul meu Westley, dulcele şi desăvârşitul meu Westley, şopteşte—mi că am o şansă să—ţi câştig dragostea.

Şi, cu asta, făcu cel mai mare act de curaj din viaţa ei: îl privi drept în ochi.

El îi închise uşa în nas.

Fără niciun cuvânt.

Buttercup fugi. Se răsuci pe călcâie şi o rupse la fugă, şi izbucni în lacrimi amare. Nu vedea nimic, se împiedică, se izbi de un copac şi căzu, se ridică, continuă să alerge; umărul îi zvâcnea în locul unde se lovise de trunchi şi durerea era puternică, dar nu atât de puternică încât să uite de inima ei zdrobită. Fugi înapoi, în camera ei, înapoi, la perna ei. în siguranţă în spatele uşii încuiate, înecă lumea în lacrimi.

Nici măcar *un* singur cuvânt. Nu dăduse dovadă nici măcar de atâta bună cuviinţă. Ar fi putut să spună „îmi pare rău". Ar fi murit dac—ar fi spus „îmi pare rău"? A fi putut spune „prea târziu".

De ce n—a putut măcar să spună ceva?

Buttercup se gândi intens la asta, preţ de o clipă. Şi, brusc, găsi răspunsul: nu vorbise fiindcă, în momentul în care deschidea gura, strica totul. Bineînţeles că era chipeş, dar nu era tâmpit. în clipa când şi—ar fi folosit limba, s—ar fi terminat.

—Uuhhhhhhh.

Asta ar fi spus. Aşa ceva spunea Westley când se simţea ager la minte.

—Uuhhhhhhh, mulţumesc, Buttercup.

Îşi şterse lacrimile şi zâmbi. Trase adânc aer în piept, lăsă să—i scape un oftat. Totul ţinea de creştere. Făceai brusc astfel de pasiuni mărunte, şi în răstimpul unei clipiri dispăreau. Treceai cu vederea defectele, descopereai perfecţiunea, simţeai că eşti nebun de dragoste; şi venea ziua următoare, răsărea soarele şi se termina totul. Gândeşte—te c—ai câştigat experienţă, fetiţo, şi vezi—ţi de treburile dimineţii. Buttercup se ridică, îşi făcu patul, îşi schimbă hainele, se pieptănă, zâmbi, şi izbucni în lacrimi, într—un alt acces de plâns. Westley nu era prost.

Oh, ar fi putut pretinde că aşa era. Putea să râdă de greutatea cu care—şi găsea cuvintele. Putea să se mustre fiindcă făcuse o pasiune prostească pentru un idiot. Dar adevărul era pur şi simplu altul: el avea un cap pe umeri. Iar în cap avea o minte tot atât de strălucită precum îi erau dinţii. Exista un motiv pentru care nu vorbise, şi n—avea nicio legătură cu deşteptăciunea. Nu vorbise pentru că, pur şi simplu, nu avuse nimic de spus.

Nu împărtăşea dragostea ei, şi cu asta basta.

Lacrimile care îi ţinură lui Buttercup companie în tot restul zilei nu erau nicidecum de felul celor care o orbiseră şi din cauza cărora se izbise de copac. Acelea fuseseră zgomotoase, fierbinţi, vibrante. Acestea se prelingeau în tăcere şi fără întrerupere şi nu făceau altceva decât să—i reamintească faptul că nu fusese destul de bună. Avea şaptesprezece ani, toţi bărbaţii pe care—i cunoscuse vreodată îi căzuseră la picioare, şi asta nu—nsemna nimic. Singura dată când asta chiar contase nu se dovedise destul de bună. Nu ştia decât să călărească, şi de ce l—ar fi interesat asta pe un bărbat, când la bărbatul pe care pusese ochii Contesa însăşi?

Era în amurg când auzi paşi apropiindu—se de camera ei. Pe urmă cineva bătu în uşă. Buttercup îşi şterse ochii. Bătaia în uşă se repetă.

—Cine e? întrebă ea în cele din urmă, căscând.

—Westley.

Buttercup se întinse de—a curmezişul patului.

—Westley? se miră ea. Nu cunosc niciun West... oh, băiete, tu eşti, caraghiosule!

Se duse la uşă, o descuie şi continuă, pe cel mai extravagant ton de care se simţea în stare:

—Sunt mai bucuroasă ca niciodată că ai trecut pe—aici, mă simţeam foarte prost din cauza micii farse pe care ţi—am jucat—o în dimineaţa asta. Ţi—ai dat desigur seama că n—am vorbit serios nici măcar o secundă, sau cel puţin aşa am crezut, dar pe urmă, când ai închis uşa, m—am gândit, pentru clipă, tristă, de altfel, că, poate, rostindu—mi mica glumă, am fost prea convingătoare şi tu ţi—ai închipuit, bietul de tine, că vorbeam serios, când de fapt ştim amândoi că e cu desăvârşire imposibil să se—ntâmple aşa ceva vreodată.

—Am venit să—mi iau rămas—bun.

Lui Buttercup i se frânse inima, dar izbuti totuşi să—şi păstreze atitudinea excentrică.

—Adică te duci la culcare şi—ai venit să—mi spui noapte bună? Ce frumos din partea ta, băiete, să—mi arăţi astfel că m—ai iertat fiindcă te—am necăjit azi—dimineaţă. Fii sigur că apreciez grija de care dai dovadă şi...

El o întrerupse.

—Plec.

—Pleci?

Podeaua începu să se clatine. Ea îşi încleşta degetele de tocul uşii.

—Acum?

—Da.

—Din cauza vorbelor mele din dimineaţa asta?

—Da.

—Te—am speriat, nu? Mai bine—mi înghiţeam limba. Buttercup clătină din cap, o dată şi încă o dată.

—Bine, asta e. Ai luat o hotărâre. Ţine minte un singur lucru: n—o să te primesc înapoi după ce termină ea cu tine, indiferent cât m—ai implora.

El se mulţumi s—o privească. Ea se grăbi să continue.

—Pentru simplul fapt că eşti frumos, că eşti perfect, ai devenit îngâmfat. Crezi că oamenii nu se pot sătura de tine, însă te înşeli, pot, şi ea o să se sature, mai ales că eşti şi prea sărac.

—Plec în America. Să—mi găsesc norocul, să fac avere. (Asta se—ntâmpla imediat după ce se descoperise America, şi la mult timp după ce apăruseră averile.) Va pleca în curând din Londra o corabie. în America ai şanse mari. O să profit. M—am antrenat. în baraca mea. M—am învăţat să n—am nevoie de somn. Doar de câteva ore. O să—mi iau o slujbă de zece ore pe zi şi pe urmă încă una, tot de zece ore, şi—o să pun deoparte fiecare bănuţ, în afara celor de care—o să am nevoie ca să mănânc şi să—mi păstrez puterile, şi când o să am destui o să cumpăr o fermă, o să construiesc o casă şi o fac un pat destul de mare cât să doarmă în el doi oameni.

—Eşti nebun dacă—ţi închipui că ea o să fie fericită într—o cocioabă din America. Una care nu face nici cât dă ea pe haine.

—Nu—mi mai tot pomeni de contesă! Fă—mi favoarea asta specială. Până *nu—nebuneeesc.*

Buttercup se uită la el.

—Nu pricepi nimic din ce se petrece? Ea clătină din cap.

Şi Westley clătină din cap.

—Presupun că n—ai fost niciodată o inteligenţă sclipitoare.

—Mă iubeşti, Westley? Asta e?

Lui nu—i venea să—şi creadă urechilor.

—Dacă te iubesc? Dumnezeule, dacă dragostea ta ar fi un grăunte de nisip, ar mea ar fi un univers de plaje. Dacă dragostea ta ar fi...

—Încă n—am înţeles prima frază, îl întrerupse Buttercup.

Începea să se entuziasmeze.

—Lasă—mă să mă lămuresc. Spui că dragostea mea e cât un grăunte de nisip, iar a ta e celălalt lucru? Imaginile mă derutează pur şi simplu — universul ăsta al tău e mai mare decât nisipul meu? Ajută—mă, Westley. Am sentimentul că ne aflăm la un pas de ceva extrem de important.

—În toţi anii ăştia, am rămas în baracă de dragul tău. Am învăţat să vorbesc în mai multe limbi pentru tine. Mi—am întărit corpul fiindcă m—am gândit că s—ar putea să—ţi placă un trup puternic. Am trăit rugându—mă ca într—o bună dimineaţă să—mi arunci o privire. în atâţia ani, n—a existat nicio clipă în care, la vederea ta, să nu—mi sară inima, vrând parcă să—mi iasă din piept. N—a fost nicio noapte în care chipul tău să nu mă—nsoţească în somn. N—a fost nicio dimineaţă în care să nu—mi fluture

imaginea ta în spatele pleoapelor de fiecare dată când închideam şi deschideam ochii... Buttercup, ajunge ceva din toate astea la inima ta, sau vrei să continui?
—La nesfârşit.
—Niciodată n—a existat...
—Westley, dacă—ţi baţi joc de mine, te omor.
—Cum îţi poate trece prin gând aşa ceva?
—Păi n—ai spus niciodată că mă iubeşti.
—Doar atât vrei? E simplu. Te iubesc. Eşti mulţumită? Vrei s—o spun mai tare? Te iubesc. S—o spun pe litere? T—e i—u—b—e—s—c. Vrei s—o auzi şi de—a—ndoaselea?
—Acum mă tachinezi, nu—i aşa?
—Poate un pic. Ţi—o spun de—atâta vreme, numai că tu nu asculţi. De fiecare dată ai zis „Băiete, fă aia", ai crezut doar că răspundeam „Cum doreşti" numai fiindcă nu auzeai ce trebuia. Răspunsul meu era „Te iubesc", dar tu n—ai auzit asta niciodată, niciodată.
—Aud acum, şi îţi promit un singur lucru: n—o să iubesc niciodată pe altcineva. Numai pe Westley. Până la moarte.

El dădu din cap şi se retrase un pas.
—O să trimit curând după tine. Ai încredere în mine.
—Oare Westley al meu m—ar minţi? El se mai îndepărtă un pas.
—Sunt în întârziere. Trebuie să plec. Nu—mi place s—o fac, dar trebuie. Corabia ridică ancora în scurt timp şi Londra e departe.
—Înţeleg.

El întinse mâna dreaptă.

Buttercup descoperi că îi venea greu să respire.
—La revedere.

Ea reuşi să ridice mâna la înălţimea mâinii lui. Şi le strânseră.
—La revedere, repetă el. Ea dădu uşor din cap.

El se mai retrase un pas, fără să—i întoarcă spatele.

Ea îl privea.

El se răsuci pe călcâie.

Şi cuvintele se smulseră de pe buzele ei
—Niciun sărut?

Căzură unul în braţele celuilalt.

Existaseră deja cinci săruturi extraordinare, începând cu anul Domnului 1642, când descoperirea făcută întâmplător de Saul şi Delijah Korn s—a răspândit în civilizaţia occidentală. (Până atunci, cuplurile îşi împleteau degetele mari ale mâinilor.) Iar evaluarea precisă a săruturilor e ceva extraordinar de dificil, fiindcă, deşi toată lumea e de acord că în formula iubirii intră puritatea, intensitatea şi durata, nimeni n—a fost niciodată satisfăcut de ponderea acordată fiecăruia dintre aceste elemente. Dar, indiferent de sistemul ales, toată suflarea e de acord că un număr de cinci săruturi sunt demne de toată admiraţia.

Ei bine, acesta le întrecu pe toate.

În prima dimineaţă de după plecarea lui Westley, Buttercup se gândi că avea dreptul să nu facă nimic altceva decât să piardă vremea stând îmbufnată şi plângându—şi de milă. La urma urmelor, iubirea vieţii ei plecase, existenţa n—avea niciun sens, cum ar fi putut înfrunta viitorul.

Dar, după câteva clipe, îşi dădu seama că Westley era acum plecat în lume, că se apropia tot mai mult de Londra, şi se întrebă ce s—ar fi întâmplat dacă o fată frumoasă din oraş i—ar fi câştigat dragostea, în timp ce ea stătea acolo, mistuindu—se? Sau, mai rău, dacă el ar fi ajuns în America, ar fi muncit, şi—ar fi construit ferma, ar fi făcut patul pentru ei doi şi apoi, când ar sosit ea acolo, ar fi privit—o şi i—ar fi spus:
—Te trimit înapoi, jalea ţi—a distrus ochii şi ţi—ai plâns singură de milă până ţi s—a urâţit pielea. Eşti şleampătă şi neîngrijită, iar eu mă—nsor cu o indiancă dintr—un *wigwam* din apropiere, aflată în culmea frumseţii.

Buttercup alergă la oglinda din dormitor.
—Oh, Westley, nu trebuie să te dezamăgesc niciodată, spuse, şi se grăbi să coboare din cameră,

găsindu—şi părinţii care se ciorovăiau ca de obicei. (Şaisprezece la treisprezece, şi nici măcar nu terminaseră micul dejun.) Am nevoie de sfatul vostru, îi întrerupse ea. Ce pot să fac ca s—arăt cât mai bine?

—Începe cu o baie, răspunse tatăl ei.

—Şi, dacă tot te ocupi de asta, fă ceva cu părul tău, adăugă mama ei.

—Desţeleneşte—ţi zona din spatele urechilor.

—Nu—ţi neglija genunchii.

—Mi—ajunge pentru început, zise Buttercup. Şi clătină din cap.

—Vă rămân îndatorată, dar nu e uşor să te ferchezuieşti. Şi trecu la treabă cu tot curajul. Se trezea în fiecare dimineaţă, dacă era cu putinţă chiar în zori, şi se străduia să termine cât de curând munca de la fermă. Acum, când Westley plecase, era o grămadă, plus că, după vizita contelui, toată lumea din împrejurimi începuse să cumpere mai mult lapte. Aşa că n—avea timp să—şi îmbunătăţească înfăţişarea decât după—amiaza, destul de târziu.

Dar atunci se apuca serios de treabă. începea cu o baie bună, caldă. Pe urmă, în timp ce i se usca părul, trudea din greu ca să—şi îndrepte defectele trupului (un cot era prea osos, iar încheietura mâinii opuse avea osul prea nedezvoltat). Făcea chiar şi gimnastică, străduindu—se să scape de restul grăsimii ei de copilaş (care se împuţinase simţitor; avea aproape optsprezece ani.) Şi îşi peria şi—şi tot peria pletele.

Părul ei avea culoarea toamnei şi nu fusese tuns niciodată, aşa că periatul îi ocupa o mulţime de timp, dar nu—i păsa, pentru că Westley nu i—l văzuse niciodată atât de curat, şi—avea să fie uimit în clipa coborârii ei de pe corabie, acolo, în America. Pielea ei era de culoarea smântânii geruite, şi ea îi freca zdravăn fiecare centimetru, până când devenea mai mult decât strălucitoare, şi de fapt nu era prea distractiv, dar Westley avea să se bucure văzând—o astfel în clipa sosirii ei în America.

Iar potenţialul de mai înainte începu acum să devină foarte repede o realitate. în două săptămâni, sări de pe locul douăzeci pe locul cincisprezece, o schimbare despre care nu auzise nimeni să se mai fi petrecut într—un timp atât de scurt. Iar peste alte trei săptămâni era pe locul nouă şi continua să avanseze. Competiţia era acum foarte strânsă, dar, a doua zi după ce devenise a noua, sosi o scrisoare de trei pagini, trimisă de Westley din Londra, şi simpla citire a vorbelor lui o aduse pe locul opt. Asta o ajuta mai mult decât orice altceva — dragostea ei pentru Westley nu înceta să înflorească, şi oamenii rămâneau uluiţi dimineaţa, când le aducea laptele. Unii rămâneau pur şi simplu uitându—se la ea cu gura căscată, dar mulţi îi vorbeau, şi acelora li se părea mai prietenoasă şi mai dulce decât înainte. Până şi fetele din sat o salutau acum dând din cap şi îi zâmbeau, unele chiar întrebând—o de Westley, ceea ce era o greşeală dacă n—aveai o grămadă de timp liber, fiindcă atunci când o întreba cineva pe Buttercup ce mai făcea Westley — ei bine, ea îi povestea. Era, ca de obicei, bărbatul suprem — impunător, fantastic într—un mod remarcabil. Cei cărora le vorbea abia dacă reuşeau s—o asculte cu neîntreruptă atenţie, dar se străduiau din răsputeri, fiindcă ea îl iubea întru totul.

De aceea moartea lui o zgudui cu atâta putere.

Westley îi scrisese chiar înainte de a se îmbarca pentru America. Corabia se numea *Mândria Reginei,* şi el o iubea pe Buttercup. (Aşa erau toate frazele lui: Azi plouă şi te iubesc. Răceala mea merge spre vindecare şi te iubesc. Salută—l pe Calu şi te iubesc. Aşa.)

Pe urmă nu mai sosiseră scrisori, dar era şi normal, fiindcă el se afla pe mare. Apoi află. Se—ntoarse acasă după ce dusese laptele şi îşi găsi părinţii înlemniţi.

—În largul coastelor Carolinei, şopti tatăl ei. Şi mama adăugă, tot în şoaptă.

—Pe neaşteptate. Noaptea.

—Ce? întrebă Buttercup.

—Piraţi, răspunse tatăl ei.

Buttercup se gândi că era mai bine să se—aşeze. Camera era cufundată în tăcere.

—Atunci înseamnă că l—au luat prizonier? reuşi ea să—ntrebe.

Mama ei spuse „nu".

—A fost Roberts, îi explică tatăl ei. înspăimântătorul pirat Roberts.

—Oh, zise Buttercup. Cel care nu cruţă niciodată vreo viaţă.

—Da, spuse tatăl ei. Tăcere în cameră.

Buttercup începu brusc să vorbească foarte repede. 107

—A fost înjunghiat?... S—a înecat?... I—au tăiat gâtul în somn?... Credeţi că l—au trezit?... Poate că l—au biciuit până la moarte?...

Se ridică în picioare.

—Spun prostii, iertaţi—mă. Clătină din cap.

—De parcă felul în care l—au omorât ar avea vreo importanţă. Scuzaţi—mă, vă rog.

Şi cu asta se grăbi să plece în camera ei.

Rămase acolo multe zile. La început, părinţii încercară s—o momească afară, dar ea nu se lăsă ispitită. Apoi începură să—i lase mâncare în faţa uşii, şi ea ciugulea câte puţin, destul ca să nu moară de foame. Din interior nu se auzea niciun zgomot, niciun hohot de plâns, niciun geamăt amar.

Şi când ieşi, în sfârşit, avea ochii uscaţi. Părinţii ei, care luau micul dejun în tăcere, îşi înălţară privirile şi se holbară la ea. Începură amândoi să se ridice, dar Buttercup întinse mâna, oprindu—i.

—Îmi pot purta singură de grijă, vă rog.

Şi începu să—şi umple farfuria. Ei o urmăreau cu atenţie.

De fapt, nu mai arătase niciodată atât de bine. Când intrase în camera ei, fusese o fată incredibil de încântătoare. Femeia care ieşise era o idee mai slabă, mult mai înţeleaptă, cu un ocean de tristeţe în plus în suflet. înţelesese natura durerii şi, sub splendoarea trăsăturilor ei, exista un caracter şi o cunoaştere reală a suferinţei.

Avea optsprezece ani. Era cea mai frumoasă femeie din ultimii o sută de ani. Şi nu părea să se sinchisească.

—Te simţi bine? o întrebă mama ei. Buttercup sorbi din cacao.

—Foarte bine.

—Eşti sigură? zise tatăl ei, cu uimire.

—Da, răspunse ea. Şi adăugă, după o pauză foarte lungă. Dar nu trebuie să mă mai îndrăgostesc şi altădată.

Şi n—o mai făcu. Niciodată.

2.MIRELE

Aceasta e prima mea excizie de mari dimensiuni. Primul capitol, Mireasa, *e aproape în întregime despre mireasă. Capitolul doi,* Mirele, *nu vorbeşte despre Prinţul Humperdinck decât în ultimele pagini.*

E capitolul la care şi—a întrerupt fiul meu Jason lectura, şi nu pot să—l condamn pentru asta. Pentru că Morgenstern a început capitolul ăsta cu şaizeci şi şase de pagini despre istoria florineză. Sau, mai bine spus, despre istoria coroanei florineze.

Plictisitoare'? De necrezut.

De ce şi—ar întrerupe un maestru în arta povestirii istorisirea înainte de a avea ocazia s—o înfiripe? Niciun răspuns cunoscut. Nu pot să presupun decât că, pentru Morgenstern, adevărata poveste nu era a lui Buttercup şi a suferinţelor ei demne de luat în seamă ci, mai degrabă, istoria monarhiei şi alte asemenea chestii. Mă aştept să fiu căsăpit de toţi cărturarii florinezi în viaţă imediat ce această versiune va vedea lumina tiparului. (Universitatea Columbia nu are doar crema experţilor americani în istoria florineză, ci şi legături directe cu New York Times Book Review. Nu pot împiedica ceea ce se va petrece, nu pot decât să sper că—mi vor înţelege intenţiile, prin care nu se numără aceea de a distruge viziunea lui Morgenstern.)

* * *

Prinţul Humperdinck avea formă de butoi. Pieptul lui imens era un butoi, coapsele lui puternice erau butoaie. Nu era înalt, dar cântărea o sută cincisprezece kilograme şi avea carnea tare ca piatra. Mergea ca un crab, pieziş, şi probabil că dac—ar fi vrut să fie balerin, s—ar fi văzut condamnat la o viaţă mizerabilă, plină de frustrări. Dar nu voia. Nu se grăbea nici să fie rege. Până şi războiul, în care excela, nu ocupa decât locul doi în topul preferinţelor sale. în topul ăsta, totul era pe locul doi. Dragostea lui era vânătoarea.

Îşi făcuse un obicei din a nu lăsa nicio zi să treacă fără să ucidă ceva. Nu conta prea mult ce. La început, când îşi descoperise pasiunea, nu omorâse decât animale mari: elefanţi şi pitoni. însă mai târziu, când devenise mai abil, începuse să savureze şi suferinţa celor mai mici. îşi petrecea încântat o după—amiază traversând păduri în urmărirea unei veveriţe zburătoare, sau umblând de—a lungul râurilor după un păstrăv curcubeu. Odată ce se hotăra şi se concentra asupra unei ţinte, Prinţul devenea de neclintit. Nu obosea niciodată, nu şovăia niciodată, nu mânca şi nu dormea. Juca şah cu moartea şi era marele maestru internaţional.

La început, cutreiera lumea în căutarea unui adversar. Dar, cum pe atunci nu se călătorea decât călare sau cu ajutorul corăbiilor, călătoria consuma timp, iar timpul petrecut departe de Florin stârnea îngrijorări. întotdeauna existase un moştenitor de parte bărbătească al tronului şi, atâta timp cât trăia tatăl lui, nu era nicio problemă. Însă tatăl avea să—i moară într—o bună zi, şi apoi Prinţul avea să fie rege şi trebuia să—şi aleagă o regină care să—i ofere un moştenitor pentru ziua propriei sale morţi.

Aşa că, pentru a evita problema absenţei, Prinţul Humperdinck construi o Grădină Zoologică a Morţii. Îi făcu el însuşi planurile, cu ajutorul Contelui Rugen, şi îşi împrăştie servitorii în toată lumea care să se ocupe cu umplerea ei. Era întotdeauna plină ochi cu creaturi pe care să le poată vâna şi nu semăna cu niciun alt adăpost al animalelor, de nicăieri. în primul rând, nu avea niciodată niciun vizitator. Doar supraveghetorul albinos trecea din când în când pe acolo, ca să se asigure că animalele erau bine hrănite, că înăuntru nu apăruse nicio boală şi nici alte infirmităţi.

O altă particularitate era aceea că grădina zoologică se afla sub pământ. Prinţul alesese el însuşi locul, în cel mai liniştit şi îndepărtat colţ al curţii castelului. Şi tot el hotărâse că aveau să existe cinci niveluri, toate satisfăcând necesităţile potrivnicilor săi. Pe primul nivel îi plasă pe cei foarte rapizi: câini sălbatici, gheparzi, păsări colibri. Al doilea nivel aparţinea celor puternici: anaconde, rinoceri şi crocodili de peste şase metri. Al treilea nivel era al veninoşilor: cobre scuipătoare, păianjeni săritori, lilieci ucigaşi cu duiumul. Al patrulea nivel era împărăţia celor periculoşi, a celor înspăimântători: tarantula urlătoare (singurul păianjen în stare să scoată sunete), vulturul sângeros (singura pasăre căreia îi priia carnea de om), plus, în propriul său bazin negru, calmarul sugător. Până şi albinosul tremura când venea ora să ducă hrană la nivelul al patrulea.

Al cincilea nivel era pustiu.

Prinţul îl construise cu speranţa că într—o bună zi avea să descopere ceva meritoriu, tot atât de periculos, de feroce şi de puternic cum era el însuşi.

Puţin probabil. însă Humperdinck era un optimist, aşa că imensa cuşcă de la nivelul al cincilea era întotdeauna pregătită.

Iar creaturile de pe celelalte patru niveluri erau cu adevărat mai mult decât suficient ca să facă un om fericit. Prinţul lăsa uneori norocul să—i aleagă prada — avea o roată uriaşă, cu un braţ rotitor şi cu toate animalele din grădina lui zoologică desenate pe margine, şi la micul dejun învârtea braţul şi, indiferent unde s—ar fi oprit, albinosul pregătea acel soi de animale. Alteori, Humperdinck ţinea cont de dispoziţia pe care o avea în ziua respectivă:

—Azi mă simt sprinten, adu—mi un ghepard. Sau:

—Azi mă simt puternic, eliberează un rinocer. Şi bineînţeles că toate cererile i se îndeplineau.

Era pe punctul să curme viaţa unui urangutan, când problema sănătăţii regelui avea să—l întrerupă pentru ultima oară. Era pe la jumătatea după—amiezii, şi animalul uriaş, cu care Prinţul se lupta corp la corp de dimineaţă, începuse, în sfârşit, după atâtea ore, să dea semne de slăbiciune. Maimuţa încercă iarăşi şi iarăşi să—l muşte, un semn clar al pierderii puterii braţelor ei. Prinţul respinse cu uşurinţă încercările, şi pieptul animalului începu să palpite, într—o strădanie disperată de a se umple cu aer. Prinţul făcu un salt în lateral, ca un crab, apoi încă unul, apoi se repezi înainte, răsuci în braţe maimuţa uriaşă pe care începu s—o apese pe şira spinării. (Asta se petrecea în groapa maimuţelor antropoide, unde se delecta Prinţul cu multe dintre ele.) De sus se auzi vocea Contelui Rugen, întrerupându—l.

—Avem noutăţi.

Prinţul îi răspunse continuând să lupte:

—Nu poate aştepta?

—Cât de mult? întrebă Contele.

T R O S C

Urangutanul căzu ca o păpuşă de cârpă.

—Acum spune despre ce—i vorba, răspunse Prinţul, trecând pe lângă animalul mort şi urcând pe scara de pe peretele gropii.

—Tatălui vostru i s—a făcut vizita medicală anuală. Am primit raportul.

—Şi?

—Tatăl vostru e pe moarte.

—Fir—ar să fie! exclamă Prinţul. Asta—nseamnă că trebuie să mă—nsor.

3.CURTAREA

În camera marelui consiliu din castel se întâlniră patru persoane. Prinţul Humperdinck, Contele Rugen, confidentul său, bătrânul Rege Lotharon, tatăl său, şi Regina Bella, mama lui vitregă rea.

Regina Bella arăta ca o bomboană cu jeleu. Şi culoarea zmeurii. Era, de departe, cea mai iubită persoană din regat, şi se măritase cu regele cu mult înainte ca acesta să înceapă să aiureze. Pe atunci Prinţul Humperdinck nu era decât un copil şi, fiindcă singurele mame vitrege pe care le ştia erau cele rele, din poveşti, o numea întotdeauna pe Bella, M.VR.

—Bun, zise Prinţul, după ce se adunară cu toţii. Cu cine să mă—nsor? S—alegem o mireasă şi să terminăm povestea.

—Mă gândeam că a venit într—adevăr timpul ca Humperdinck să—şi aleagă o mireasă, zise bătrânul rege. De fapt, nu spuse, ci mai degrabă bălmăji: Mă gând *bălmălm bălmălm Hummmperbbbăăăl omibălm.*

Regina Bella era singura care se mai ostenea să—i descifreze bâiguielile.

—Nici n—ai putea avea mai multă dreptate, scumpul meu, zise ea, bătându—l uşurel pe roba regală.

—Ce—a spus?

—A spus că, indiferent asupra cui ne vom decide, o să—i oferim unui Prinţ zguduitor de chipeş o pereche pe viaţă.

—Spune—i că şi el arată destul de bine, îi întoarse Prinţul complimentul.

—Tocmai am schimbat vraciul, zise Regina. De—asta e mai bine.

—Vrei să spui că l—aţi dat afară pe Vraciul Max? se miră Prinţul Humperdinck. Credeam că nu mai e niciunul în afară de el.

—Ba da, am mai găsit unul în munţi, şi e de—a dreptul extraordinar. E bătrân, dar cine ar vrea un vraci tânăr?

—Spune—i c—am schimbat vraciul, zise regele Lothaton. Ceea ce sună astfel: „Spune *bălm mirbălm bălm*."

—Ce—a zis? întrebă Prinţul.

—A zis că un bărbat cu statutul tău nu se poate însura cu *orice* Prinţesă.

—Adevărat, adevărat, încuviinţă Humperdinck.

Şi oftă. Adânc.

—Presupun că asta se referă la Noreena.

—Din punct de vedere politic, ar fi perechea ideală, încuviinţă Contele Rugen.

Prinţesa Noreena era din Guilder[12], ţara aflată de cealaltă parte a canalului Florin. (În Guilder se spunea altfel: Florin era ţara aflată de cealaltă parte a canalului Guilder.) Oricum, cele două ţări supravieţuiseră de—a lungul veacurile în ciuda războaielor una cu cealaltă. Avuseseră Războiul Măslinei, Divergenţa Tonului, care aproape că ruinase ambele naţiuni, Ruptura Romană, care le trimisese pe amândouă în insolvabilitate, numai pentru a fi urmată de Dezacordul Smaraldelor, care le ajutase să se reîmbogăţească, mai ales tâlhărind şi jefuind pentru o scurtă vreme ţinuturile vecine spre care puteau naviga.

—Mă întreb dacă vânează, zise Humperdinck. Personalitatea nu mă interesează prea mult, vreau doar să se priceapă la mânuirea cuţitului.

—Am văzut—o cu mai mulţi ani în urmă, răspunse Regina Bella. Părea încântătoare, deşi nu tocmai muşchiuloasă. Aş descri—o mai degrabă spunând că stă la gherghef decât că aleargă după cerbi. Dar, repet, încântătoare.

—Pielea? întrebă Prinţul.

—Ca marmura, răspunse Regina.

—Buzele?

—Număr sau culoare? întrebă Regina.

—Culoare, M.VR.

—Rozalii. Ca şi obrajii. Ochii destul de mari, unul albastru şi unul verde.

—Hmmm, făcu Humperdinck. Şi silueta?

—De clepsidră. întotdeauna îmbrăcată divin. Şi, firește, vestită în Guilder pentru colecţia ei de pălării,

[12] Guilder şi Florin sunt sinonime cu Gulden (fosta monedă naţională a Olandei).

cea mai mare din lume.

—Ei, s—o aducem aici sub un pretext oficial şi s—aruncăm o privire asupra ei, spuse Prinţul.

—Nu cumva în Guilder se află o Prinţesă care are vârsta potrivită? spuse Regele.

Ceea ce sună astfel: „*Bălmcess Guilbîlm, abălm bălmbă.*"

—Tu chiar nu te înşeli niciodată? spuse Regina Bella, uitându—se zâmbitoare în ochii obosiţi ai suveranului ei.

—Ce—a zis? întrebă Prinţul.

—Că ar trebui să plec chiar azi, cu o invitaţie pentru ea, răspunse Regina.

Şi aşa începu extraordinara vizită a Prinţesei Noreena.

* * *

Din nou eu. Simt că, din tot ce am eliminat din actuala versiune, îndepărtarea acestui fragment e cea mai justificată. Aşa cum capitolele despre vânătoarea de balene din Moby—Dick *pot fi omise de toată lumea, cu excepţia cititorilor cărora le place să se autopedepsească, e de preferat să fie lăsate deoparte şi scenele în care Morgenstern descrie aici în detaliu pregătirile de plecare. Asta se petrece în următoarele cincizeci şi şase de pagini şi jumătate din* Mireasa Prinţului; *se fac bagaje. (Includ în aceeaşi categorie şi scenele în care se despachetează.)*

Iată ce se petrece, cu exactitate: Regina Bella îşi împachetează aproape tot ce are în şifonier (11 pagini) şi călătoreşte spre Guilder (2 pagini). Acolo despachetează (5 pagini), apoi îi înmânează Prinţesei Noreena invitaţia (1 pagină). Prinţesa Noreena acceptă (1 pagină). Pe urmă îşi împachetează toate hainele şi toate pălăriile (23 de pagini) şi pleacă împreună cu Regina spre Florin, unde va avea loc sărbătorirea anuală a întemeierii Cetăţii Florin (1 pagină). Ajung la castelul Regelui Lotharon, unde Prinţesa Noreena e condusă în apartamentele ei (o jumătate de pagină) şi despachetează aceleaşi haine şi aceleaşi pălării pe care am văzut—o împachetându—le cu câteva pagini mai înainte (12 pagini).

E un fragment derutant. Am stat de vorbă cu profesorul Bongiorno de la Universitatea Columbia, şeful catedrei de studiul al florinezilor, care mi—a spus că este vorba de cel mai delicios capitol satiric din întreaga carte, în care, după toate aparenţele, Morgenstern a intenţionat pur şi simplu să arate că, deşi Florinul se considera cu mult mai civilizat decât Guilderul, această a doua ţară era în realitate mult mai sofisticată, aşa cum o demonstrează superioritatea numerică şi calitativă a rochiilor doamnelor. Nu vreau să contrazic un profesor, dar, dacă aveţi vreodată o insomnie de neînfrânt, făceţi—vă o favoare şi începeţi să citiţi Capitolul Trei *din versiunea neprescurtată.*

Oricum, acţiunea capătă un ritm ceva mai alert odată ce Prinţul şi Prinţesa se întâlnesc şi—şi petrec ziua împreună. Noreena avea, într—adevăr, aşa cum fusese şi lăudată, pielea ca marmura, buze şi obraji rozalii, ochi destul de mari, unul albastru, altul verde, siluetă de clepsidră şi de departe cea mai extraordinară colecţie de pălării adunată vreodată. Cu boruri late şi cu boruri înguste, unele înalte, altele nu, unele fanteziste, unele pline de culoare, unele ecosez, unele simple. îi plăcea grozav să le schimbe cu orice ocazie. Când s—a întâlnit cu Prinţul, purta o pălărie, iar când a invitat—o la o plimbare l—a rugat s—o scuze câteva momente şi s—a întors în scurt timp, purtând alta, care—o avantaja la fel de mult. Au continuat astfel toată ziua, dar mi s—a părut că, după gusturile unui cititor modern, se insistă prea mult asupra etichetei de la curte, aşa că mă întorc la textul original abia când ajunge istorisirea la întâmplările serii.

* * *

Cina se servi în Sala Mare a Castelului Lotharon. De obicei cinau în sufragerie, însă încăperea era pur şi simplu prea mică pentru un eveniment atât de important. Prin urmare, mesele au fost aşezate cap la cap de—a lungul mijlocului Sălii Mari, un loc friguros chiar şi pe timp de vară, unde era întotdeauna foarte mult curent. Avea foarte multe uşi şi multe deschideri imense, şi rafalele de vânt căpătau uneori puterea unei vijelii.

Seara nu era cu mult diferită de alte seri; vântul sufla fără întrerupere şi lumânările trebuiau mereu reaprinse, iar o parte dintre doamnele cu decolteuri mai îndrăzneţe tremurau. Dar Prinţului Humperdinck nu părea să—i pese şi, în Florin, dacă el nu se sinchisea de ceva, nu se sinchiseau nici alţii.

La ora opt şi douăzeci şi trei de minute, păreau să existe toate şansele pentru încheierea unei alianţe de durată între Florin şi Guilder.

La ora opt şi douăzeci şi patru de minute, cele două naţiuni erau aproape în pragul unui război.

Se întâmplase ceva foarte simplu: la ora opt, douăzeci şi trei de minute şi cinci secunde, principalul

fel de mâncare al serii era gata să fie servit. Era vorba de carne de porc cu coniac, şi, după cum vă puteţi închipui, era nevoie de foarte multă carne ca să hrăneşti cinci sute de persoane. Aşa că, pentru ca toată lumea să fie servită cât mai repede, deschiseră uriaşa uşă dublă aflată la capătul dinspre nord al încăperii şi care despărţea bucătăria şi Sala Mare. Şi astfel rămase uşa pe toată durata evenimentelor care aveau să urmeze.

Vinul care urma să fie băut alături de carnea de porc cu coniac era pregătit să fie servit în spatele aceleiaşi uşi duble prin care puteai ajunge, în final, în pivniţa cu vinuri. O deschiseră la ora opt, douăzeci şi trei de minute şi zece secunde, pentru ca duzina de paharnici să le poată duce cât mai repede butoiaşele mesenilor. Să se consemneze faptul că această uşă dublă se afla în partea de sud a sălii.

În acel moment, un vânticel firav se făcu simţit. Prinţul Humperdinck, care—i vorbea şoptit Prinţesei Noreena de Guilder, nu—l simţi. Stătea cu obrazul lipit de al ei, cu capul ascuns sub borul larg al pălăriei ei albastre—verzui care—i scotea în evidenţă culoarea splendidă a ochilor ei mari.

La ora opt, douăzeci şi trei de minute şi douăzeci de secunde, Regele Lotharon după ce întârzie câteva momente îşi făcu în cele din urmă apariţia la cină. Era întotdeauna în întârziere, asta se întâmpla de ani de zile, şi se ştia deja că se răbda de foame până la sosirea lui. însă, în ultima vreme, mesele începeau pur şi simplu fără el, ceea ce nu—l deranja, de vreme ce noul lui vraci îi eliminase oricum toate mesele. Lotharon îşi făcu apariţia pe imensa Uşă a Regelui, pe care n—o folosea nimeni altcineva, numai lui fiindu—i îngăduit s—o folosească. Trebuie să se consemneze că Uşa Regelui era întotdeauna în partea de est a încăperii, deoarece, dintre toţi oamenii, el se afla cel mai aproape de soare.

Evenimentele petrecute aveau să fie descrise diferit de cei aflaţi în partea de nord şi de cei din sud—vest, în funcţie de locul în care se aflau în momentul critic, dar toată lumea avea să cadă de acord că, la ora opt, douăzeci şi trei de minute şi treizeci şi cinci de secunde, în Sala Mare se stârni un curent foarte puternic.

Cele mai multe lumânări se stinseră şi se răsturnară, fapt deloc important dacă unele nu ar fi căzut încă aprinse, în micile cupe cu kerosen aşezate din loc în loc pe masa banchetului, pentru ca porcul cu coniac să poată fi servit aşa cum se cuvenea. Servitorii se năpustiră din toate părţile ca să stingă flăcările şi făcură o treabă destul de bună, ţinând cont că în încăpere totul — evantaie, eşarfe şi pălării — zbura într—o parte sau într—alta.

Precum celelalte, zbură şi pălăria Prinţesei Noreena. Zbură şi se lovi de peretele din spatele ei, dar o recupera cu mare repeziciune şi—o puse la loc, aşa cum se cuvenea. Era ora opt, douăzeci şi trei de minute şi cincizeci de secunde. Era prea târziu.

La opt, douăzeci şi trei de minute şi cincizeci şi cinci de secunde, Prinţul Humperdinck se ridică urlând, cu venele gâtului său gros ieşind în relief ca nişte funii de cânepă. Din loc în loc mai ardea câte o flacără şi, în lumina roşiatică a focului, faţa lui, deja împurpurată de năvala sângelui, părea şi mai roşie. Arăta, şi chiar stătea, ca un butoi cuprins de vâlvătăi. Apoi îi adresă Prinţesei Noreena de Guilder opt cuvinte care aduseră cele două naţiuni pe marginea prăpastiei.

—Doamnă, simţiţi—vă liberă să vă faceţi nevăzută! Şi cu asta ieşi val—vârtej din Sala Mare. Era ora opt şi douăzeci şi patru de minute.

Prinţul se urcă furios în balconul de deasupra Sălii Mari şi rămase cu privirea la dezastrul de jos. Flăcările roşietice se mai înălţau din loc în loc, oaspeţii se revărsau din sală pe toate uşile, Prinţesa Noreena, cu pălărie şi leşinată, se pierdea din vedere, purtată de servitorii ei.

Regina Bella îl ajunse, în sfârşit, din urmă pe Prinţ, care măsura balconul cu paşi furtunoşi, fără a se domoli câtuşi de puţin.

—Aş vrea să nu fi fost atât de grosolan, îi spuse. Prinţul se răsuci pe călcâie, întorcându—se către ea.

—Nu mă—nsor cu nicio Prinţesă cheală, şi cu asta basta!

—N—ar fi ştiut nimeni, insistă Bella. Are şi pălării cu care doarme.

—*Eu* aş fi ştiut! strigă Prinţul. N—ai văzut cum i se reflectau flăcările lumânărilor în ţeastă?

—Dar lucrurile ar fi mers atât de bine cu Guilder, spuse Regina, adresându—i—se pe jumătate Prinţului şi pe jumătate Contelui Rugen, care i se alăturase.

—Uită de Guilder. O să—l cuceresc într—o bună zi. Oricum, mi—am dorit asta încă din copilărie.

Se apropie de Regină.

—Când ai o nevastă cheală, oamenii chicotesc pe la spatele tău, şi eu mă pot lipsi de asta, mulţumesc. Trebuie să—mi găsiţi pe altcineva.

—Pe cine?
—Găsiţi—mi pe cineva, o fată care s—arate bine, şi—atât.
—Noreena asta n—are niciun fir de păr, spuse Regele Lotharon, pufnind către ceilalţi.
„*Norălm nălm pălm*."
—Îţi mulţumim că ne—ai atras atenţia, dragule, zise Regina Bella.
—Nu cred c—o să—i placă lui Humperdinck, continuă Regele.
„*Nălm pălm Hălm*."
Contele Rugen făcu un pas înainte.
—Vreţi pe cineva care s—arate bine. Dar dacă e o femeie de rând?
—O femeie de rând e de preferat, răspunse Prinţul Humperdinck, reîncepând să măsoare locul cu pasul.
—Şi dacă nu e—n stare să vâneze? continuă Contele.
—Nu—mi pasă nici dacă nu e—n stare să scrie, preciza Prinţul. Se opri brusc şi se—ntoarse cu faţa spre ceilalţi. Vă spun eu ce vreau. Vreau o femeie atât de frumoasă, încât atunci când o vezi să—ţi spui: „Oho, Humperdinck ăsta trebuie să fie un tip pe cinste dacă are o asemenea nevastă." Căutaţi în toată ţara, căutaţi în toată lumea, dar găsiţi—o!
Contele Rugen nu putu decât să zâmbească.
—Am găsit—o deja, spuse.
Se iviră zorii când doi bărbaţi îşi struneau bidivii pe culmea dealului. Contele Rugen călărea un cal negru superb, mare, perfect, puternic. Prinţul călărea pe unul dintre caii lui albi, pe lângă care armăsarul lui Rugen părea un cal de plug.
—Le duce cumpărătorilor laptele în fiecare dimineaţă, zise Contele.
—Şi e cu—adevărat—fără—dubii—fără—nicio—posibilă—eroare frumoasă?
—Când am văzut—o ultima oară era un soi de talmeş—balmeş, recunoscu Contele. însă potenţialul era copleşitor.
—O lăptăreasă.
Prinţul rulă cuvintele pe limbă.
—Nu ştiu dacă mă pot însura cu o lăptăreasă în cele mai bune condiţii. S—a putea să râdă lumea de mine, să spună că n—am fost în stare să găsesc nimic mai bun.
—Aşa e, admise Contele. Dacă preferaţi, ne putem întoarce în Cetatea Florin fără să mai aşteptăm.
—Am bătut atâta drum, zise Prinţul. Putem să mai aştept...
Vocea îi pieri pur şi simplu.
—O iau, reuşi într—un târziu să spună, în timp ce Buttercup trecea călare, la pas, pe la poalele dealului.
—N—o să vă ia nimeni în râs, aşa cred, zise Contele.
—Acum trebuie să—i fac curte, spuse Prinţul. Lasă—ne un minut singuri.
Coborî dealul călărindu—şi cu măiestrie calul său alb. Buttercup nu mai văzuse niciodată un cal atât de mare. Şi nici un astfel de călăreţ.
—Sunt Prinţul tău, şi—o să te măriţi cu mine, spuse Humperdinck.
Ea îi răspunse în şoaptă:
—Sunt sluga Voastră şi refuz.
—Sunt Prinţul tău şi nu mă poţi refuza.
—Sunt sluga Voastră credincioasă şi tocmai am refuzat.
—Refuzul înseamnă moarte.
—Atunci, omorâţi—mă.
—Sunt Prinţul tău şi nu sunt chiar atât de rău — cum e cu putinţă să vrei mai degrabă să mori decât să te măriţi cu mine?
—Pentru că, răspunse Buttercup, ca să te măriţi e nevoie de dragoste, şi dragostea e un joc la care nu excelez. Am încercat o dată, şi a ieşit rău, şi am jurat să nu mai iubesc niciodată pe nimeni.
—Dragoste? se miră Prinţul Humperdinck. Cine—a pomenit de dragoste? Nu eu, crede—mă. Uite cum stau lucrurile: trebuie să existe, în permanenţă, un moştenitor de parte bărbătească al tronului din Florin. Eu sunt acum moştenitorul. După ce moare tata, n—o să mai fie niciun moştenitor, ci doar un rege. Adică tot eu. Când se va întâmpla, o să mă—nsor şi—o să fac copii, până când o s—apară un fiu. Aşa că poţi fie să te măriţi cu mine şi să fii cea mai bogată şi cea mai puternică femeie de pe o rază de o mie de kilometri, să—mparţi curcani de Crăciun şi să—mi oferi un fiu, fie să mori în chinuri cumplite, în

viitorul apropiat. Hotărăşte—te.
—N—o să vă iubesc niciodată.
—N—aş vrea dragostea ta nici dacă mi—ai oferi—o.
—Atunci să ne căsătorim, fireşte.

4.PREGĂTIRILE

Înainte de a începe să alcătuiesc versiunea părţi captivante, *nici măcar n—am avut habar de existenţa acestui capitol. Odată ajuns în punctul ăsta, tata nu spunea decât* „cu una, cu alta, se scurseră trei ani", *după care începea să—mi explice că venise ziua prezentării oficiale a lui Buttercup ca viitoare regină şi că, în aşteptarea acestei prezentări, în Piaţa Mare a Cetăţii Florin se adunase mai multă lume ca niciodată, şi se grăbea să treacă la istorisirea episoadelor terifiante ale răpirii.*

Vă vine să credeţi că în versiunea originală a lui Morgenstern, acesta e cel mai lung capitol al cărţii?

Cincisprezece pagini despre faptul că Humperdinck nu se putea însura cu o femeie de rând, aşa că s—au certat şi s—au contrazis cu nobilimea şi, în cele din urmă, au făcut—o pe Buttercup Prinţesă de Hammersmith, o mică bucată de pământ ataşată în coada posesiunilor Regelui Lotharon.

Pe urmă vraciul a—nceput să îmbunătăţească sănătatea Regelui Lotharon, şi pentru descrierea tratamentelor sunt folosite optsprezece pagini. (Morgenstern ura doctorii şi amărăciunea l—a cuprins, odată pentru totdeauna, când au reuşit să—i scoată în afara legii pe vraci, împiedicându—i să mai practice în Florin aşa cum ar fi trebuit.)

Alte şaptezeci şi două de pagini — le—am numărat —sunt dedicate instruirii Prinţesei. Buttercup e urmărită lună după lună şi zi după zi în timp ce—nvaţă cum să facă diverse reverenţe şi cum trebuie turnat ceaiul, şi cum să li se adreseze nababilor veniţi în vizită şi altora de felul lor. Toate acestea sunt istorisite într—un stil satiric, fireşte, fiindcă Morgenstern ura regalitatea chiar mai mult decât li ura pe doctori.

Însă, în ceea ce priveşte firul naţiunii, într—un număr de o sută cinci pagini nu se întâmplă nimic. Doar atât: „Cu una, cu alta, se scurseră trei ani."

5.ANUNŢUL

În Piaţa Mare a Cetăţii Florin se adunase mai multă lume ca niciodată, în aşteptarea prezentării viitoarei mirese a Prinţului Humperdinck, Prinţesa Buttercup de Hammaesmith. Oamenii începuseră să se strângă cu vreo două zile înainte, dar, când mai rămăseseră mai puţin de douăzeci şi patru de ore până la eveniment, numărul celor prezenţi nu ajunsese la o mie. Însă, pe măsură ce se apropia momentul prezentării, sosiră curioşi din întreaga ţară. Nimeni nu o văzuse vreodată pe Prinţesă, dar zvonurile despre frumuseţea ei se răspândeau fără încetare, unul mai neaşteptat decât celălalt.

Pe la amiază, Prinţul Humperdinck îşi făcu apariţia în balconul castelului tatălui său şi ridică braţele salutând mulţimea. Din ce în ce mai mulţi oameni se liniştiră încetul cu încetul. Circulau tot felul de poveşti, cum că Regele era pe moarte, sau chiar că murise deja, că era mort de multă vreme, ori că era bine sănătos.

—Popor al meu, iubiţii mei supuşi de la care ne tragem puterea, aceasta este o zi a urărilor de bun—venit. După cum cred că aţi auzit, sănătatea venerabilului meu tată nu mai este ce—a fost cândva. Dar are nouăzeci şi şapte de ani — nimeni nu poate cere mai mult decât atât. De asemenea, după cum ştiţi, Florinul are nevoie de un moştenitor de parte bărbătească.

Mulţimea începu să se agite — trebuia să aibă legătură cu domniţa despre care auziseră atâtea.

—Peste trei luni, ţara noastră sărbătoreşte a cinci suta aniversare. în cinstea acestei sărbătoriri, la apusul soarelui acelei zile, o voi lua de soţie pe Prinţesa Buttercup de Hammersmith. Nu o cunoaşteţi. Dar o veţi cunoaşte acum.

Şi Prinţul roti mâna într—un gest amplu, urmat de deschiderea uşilor balconului, şi Buttercup i se alătură.

Şi întreaga mulţime rămase fără grai.

Prinţesa de douăzeci şi unu de ani o lăsase de mult în urmă pe fata îndoliată, de optsprezece. Defectele siluetei dispăruseră, carnea rotunjise perfect cotul prea osos, iar încheietura durdulie a celeilalte mâini nici că ar fi putut arăta mai bine. Părul ei rămase ca odinioară de culoarea toamnei, numai că acum nu şi—l mai peria singură, i—l îngrijeau cinci coafeze cu normă întreagă. (Toate astea se petreceau la mult timp după ce apăruseră coafezele. Adevărul e că, de când există femei, există şi coafeze, şi prima coafeză a fost Adam, deşi cărturarii Regelui Iacob îşi dau toată silinţa să—nceţoşeze acest aspect.) Acum, cu câte două cameriste pentru fiecare braţ şi picior al ei, şi cu alte patru care îi aveau în grijă restul corpului, pielea ei, în continuare de culoarea smântânii geruite, părea, într—o anumită lumină, să—i dăruiască o strălucire blândă ce—i copia, neobosită, fiecare mişcare.

Prinţul Humperdinck o luă de mână şi îi înălţă braţul, iar mulţimea izbucni în urale.

—E de—ajuns, nu trebuie să riscăm prelungind prezentarea, spuse Prinţul, şi începu să se retragă.

—Unii au aşteptat atât de mult, răspunse Buttercup. Mi—ar plăcea să merg printre ei.

—Nu mergem printre oamenii de rând decât atunci când e absolut necesar, spuse Prinţul.

—De când mă ştiu, am cunoscut o mulţime de oameni de rând, ripostă ea. Cred că nu—mi vor face niciun rău.

Şi, spunând aceasta, părăsi balconul, reapăru o clipă mai târziu pe treptele castelului şi intră în gloată de una singură, cu braţele deschise.

Oriunde se ducea, mulţimea se despica. Traversă şi retraversă Piaţa Mare şi, întotdeauna, în faţa ei, lumea se trăgea deoparte, lăsând—o să treacă. Buttercup continuă, mergând încet şi zâmbind, ca un mesia al ţinutului.

Cei mai mulţi dintre oamenii adunaţi în piaţă n—aveau să uite niciodată ziua aceea. Bineînţeles că niciunul dintre ei nu se mai aflase vreodată atât de aproape de perfecţiune şi aproape toată lumea simţi instantaneu că o adora. Firește că nu lipseau cei care, deşi recunoşteau că avea o înfăţişare destul de plăcută, aveau rezerve în privinţa calităţilor ei de regină. Şi se găseau încă şi mai mulţi invidioşi. Dar foarte puţini o urau.

Şi numai trei îi plănuiau moartea. Bineînţeles că Buttercup nu avea cunoştinţă de nimic din toate astea. Zâmbea şi, când oamenii voiau să—i atingă rochia, ei bine, îi lăsa să i—o atingă, iar când voiau să—i atingă mâna, ei bine, le îngăduia să facă şi asta. Învăţase cu trudă să se poarte ca o regină şi îşi dorea foarte mult să apară aşa cum se cerea, aşa că stătea dreaptă şi surâdea cu blândeţe, şi dacă i—ar fi spus cineva că moartea ei se afla atât de aproape, n—ar fi izbutit decât s—o facă să râdă. Dar...

...În cel mai îndepărtat colţ al Pieţei mari... ...în cea mai înaltă clădire din ţinut... ..*În* cel mai întunecos loc din cea mai neagră umbră... ...aştepta bărbatul în negru.

Purta cizme din piele neagră, pantaloni negri şi cămaşă neagră. Şi masca lui era neagră, mai neagră decât corbii. Dar mai negri decât toate acestea erau ochii lui care scăpărau fulgere, necruţători şi letali...

După momentul ei de glorie, Buttercup de simţi foarte obosită. Atingerea mulţimii o istovise, aşa că se odihni pentru o scurtă vreme şi abia apoi, către jumătatea după—amiezii, îşi puse hainele de călărie şi plecă să—l ia pe Calu.

Era singurul obicei care nu se schimbase în anii din urmă. încă îi mai plăcea să călărească şi, fie că vremea i—o îngăduia sau nu, cutreiera ţinutul sălbatic de dincolo de castel, de una singură, în fiecare după—amiază, vreme de mai multe ore.

Atunci putea să cugete în voie.

Nu se poate spune că, în cele mai bune momente ale ei, gândurile îi deschideau orizonturi noi. însă, se gândi ea, nici proastă nu era, aşa că, atâta vreme cât îşi păstra gândurile pentru sine, ei bine, ce rău putea săvârşi?

Călărea prin păduri, tăia pâraie şi alerga prin iarba câmpiilor, în timp ce rotiţele minţii îşi vedeau de treaba lor. Întâlnirea cu mulţimea o emoţionase, şi încă în cel mai straniu mod. Fiindcă, deşi în ultimii trei ani nu făcuse nimic altceva decât să—nveţe cum să fie Prinţesă şi regină, în ziua aceea înţelegea pentru prima oară cu adevărat că asta urma să se transforme în curând în realitate.

„Şi", îşi spuse ea, „pur şi simplu nu—mi place Humperdinck. Nu fiindcă l—aş urî sau din alt motiv de soiul ăsta. Pur şi simplu nu—l *văd* niciodată. E întotdeauna plecat undeva, sau se joacă în acea Grădină Zoologică a Morţii."

Aşa cum vedea ea lucrurile, erau două întrebări care nu—i dădea pace: Greşea măritându—se cu cineva care nu—i plăcea? Şi dacă era vorba de o greşeală, mai avea timp să împiedice săvârşirea ei?

Iar răspunsurile, după cum gândea ea în şaua calului, erau: Nu şi nu.

Nu era greşit să se mărite cu cineva care nu—i plăcea, ci, pur şi simplu, nu era nici cel mai drept lucru. Ce—ar fi fost dacă ar fi făcut toată lumea la fel? Pe măsura trecerii anilor, ar fi început cu toţii să mormăie cumva la adresa oricui altcuiva? Dar, până la urmă, n—o făcea toată lumea. Prin urmare, n—avea rost să se mai gândească la aşa ceva. Răspunsul la a doua întrebare era mai simplu. Făgăduise să se mărite. Ceea ce ar fi trebuit să fie de—ajuns. El o avertizase, într—adevăr, cât se putea de sincer, că, dacă spunea „nu", s—ar fi văzut nevoit să ceară lichidarea ei, pentru a menţine respectul faţă de Coroană la nivelul corespunzător. însă, dacă prefera, putea totuşi să rostească acel „nu".

De când se tot pregătea să devină Prinţesă, toată lumea îi spusese că era cea mai frumoasă femeie din lume. Iar după căsătorie urma să ajungă şi cea mai bogată şi mai puternică.

„Nu aştepta prea mult de la viaţă", îşi spuse ea, călărind mai departe. „Învaţă să te mulţumeşti cu ceea ce ai."

Se lăsa amurgul când Buttercup ajunse în vârful dealului. Să o mai fi despărţit de castel cam o jumătate de oră de mers călare, şi plimbarea ei zilnică era pe trei sferturi terminată. îl struni pe Calu, fiindcă în penumbra de dincolo de culme stătea cel mai ciudat trio pe care—l văzuse vreodată.

Bărbatul din faţa ei era un individ negricios, probabil sicilian, afişând cea mai blândă figură cu putinţă, aproape angelică. Avea un picior mai scurt şi părea cocoşat, dar se apropie de ea cu o iuţeală şi cu o agilitate surprinzătoare. Ceilalţi doi rămaseră ţintuiţi locului. Al doilea bărbat, tot negricios, probabil spaniol, stătea drept şi zvelt, ca sabia de oţel pe care—o purta la şold. Al treilea, un mustăcios, probabil turc, era, de departe, cea mai mare fiinţă omenească văzută de ea vreodată.

—Doar o întrebare, se poate? zise sicilianul, ridicând braţele.

Zâmbetul îi era încă şi mai angelic decât chipul. Buttercup se opri.

—Vorbeşte.

—Suntem saltimbanci săraci, îi explică el. E întuneric şi ne—am rătăcit. Ni s—a spus că în apropiere e un sat, unde am putea înveseli lumea cu talentul nostru.

—Aţi fost îndrumaţi greşit, îi răspunse Buttercup. Pe o distanţă de mai mulţi kilometri de—aici, nu e niciun sat.

—Atunci n—o să te—audă nimeni ţipând, spuse sicilianul, şi se avântă spre ea cu o sprinteneală înfricoşătoare.

Buttercup n—avea să—şi mai amintească nimic în plus. Probabil că ţipase, dar mai mult de spaimă

decât din alte motive, fiindcă durerea lipsise cu siguranţă. Degetele sicilianului îi atinseseră cu dibăcie câteva locuri de pe gât, şi ea leşinase. O trezi sunetul clipocitului de apă.

Era înfăşurată într—o pătură şi turcul uriaş o aşeza pe fundul unei bărci. în primul moment, vru să vorbească, însă imediat îi auzi pe ei vorbind şi se gândi că era mai bine s—asculte. Iar după ce ascultă o clipă, i se păru din ce în ce mai greu să—i audă pentru că inima îi bătea atât de tare încât aproape că acoperea vorbele celor trei.

—Mă gândesc c—ar trebui s—o ucizi acum, spuse turcul.

—Cu cât gândeşti tu mai puţin, cu atât mai fericit sunt eu, răspunse sicilianul.

Se auzi un sunet, ca şi cum ar fi rupt cineva o bucată de pânză.

—Ce—a fost asta? întrebă spaniolul.

—Acelaşi lucru pe care l—am agăţat de şaua ei, răspunse sicilianul. O fâşie din uniforma unui ofiţer din Guilder.

—Cred, totuşi... începu turcul.

—Trebuie să fie găsită moartă la hotarul dinspre Guilder, altminteri n—o să ne primim restul banilor. Nu ţi—e destul de clar?

—Mă simt pur şi simplu mai bine când ştiu ce se petrece, atâta tot, mormăi turcul. Oamenii îşi închipuie întotdeauna că sunt prost fiindcă sunt mare şi puternic şi salivez un pic când devin nerăbdător.

—Oamenii cred că eşti prost din cauză că eşti prost, ripostă sicilianul. N—are nicio legătură cu balele tale.

Se auzea o pânză fâlfâind în vânt.

—Feriţi—vă capetele, îi avertiză spaniolul, şi barca se puse în mişcare.

—Cred că moartea ei o să—i supere pe oamenii din Florin. O îndrăgeau.

—O să fie război, încuviinţă sicilianul. Iar noi am fost plătiţi ca să—l stârnim. E minunat să fii expert în aşa ceva. Dacă procedăm ca la carte, serviciile noastre vor fi solicitate fără întrerupere.

—Ei, nu—mi place chiar atât de mult, spuse spaniolul. Ca să fiu sincer, aş fi preferat să refuzi.

—Oferta a fost prea tentantă.

—Nu—mi place să ucid o fată, continuă spaniolul.

—Dumnezeu o face tot timpul. Dacă pe El nu—l deranjează, nu—ţi mai face tu atâtea griji.

În tot acest timp, Buttercup rămase complet nemişcată.

—Să—i spunem că am răpit—o pentru răscumpărare, sugeră spaniolul.

Turcul încuviinţă.

—E atât de frumoasă, o să—şi piardă minţile dac—o să afle.

—Ştie deja, zise sicilianul. S—a trezit la timp ca s—audă fiecare cuvinţel.

Buttercup stătea întinsă sub pătură, fără să facă nicio mişcare. „De unde ştie?" se miră.

—Cum poţi să fii atât de sigur? întrebă spaniolul.

—Sicilianul simte totul, răspunse acesta. „Un îngâmfat", se gândi Buttercup.

—Da, foarte îngâmfat, spuse el.

„Probabil citeşte gândurile", cugetă Buttercup.

—Mergem cu toate pânzele—ntinse? întrebă sicilianul.

—Atâta vreme cât vom fi în siguranţă, răspunse spaniolul aflat la cârmă.

—Avem un avans de—o oră, aşa că încă nu riscăm nimic. Calul ei o să aibă probabil nevoie de vreo douăzeci şi şapte de minute ca s—ajungă la castel, or să mai treacă alte câteva până să—şi dea ei seama ce s—a întâmplat şi, de vreme ce—am lăsat urme clare, vor pleca în căutarea noastră cam într—o oră. Ar trebui s—ajungem la stânci în cincisprezece minute şi, cu puţin noroc, în zori o să fim la hotarul Guilderului, unde va muri ea. Când o s—ajungă Prinţul acolo, trupul ei mutilat încă va mai fi cald. Singurul lucru de care—mi pare rău e că n—o să—i pot vedea suferinţa — ar trebui să fie homerică.

„De ce—mi dezvăluie planurile lui?" se miră Buttercup.

—Acum o s—adormi din nou, doamna mea, zise sicilianul, atingându—i cu degetele tâmpla, umărul şi gâtul...

Buttercup leşină iarăşi. Nu ştia cât timp fusese fără cunoştinţă, dar, când deschise ochii sub adăpostul păturii, se afla încă în barcă. Şi, de data asta, fără a mai îndrăzni să gândească — sicilianul şi—ar fi dat cumva seama — azvârli pătura şi se aruncă în apele canalului Florin.

Rămase acolo atât cât îndrăzni, apoi ieşi la suprafaţă şi, cu ultimele puteri, începu să înoate prin apa

pe care n—o lumina nici măcar o singură rază de lună. în urma ei, prin întuneric, răsunau strigăte.

Vocea sicilianului:

—După ea, după ea! Vocea turcului:

—Eu înot ca un câine. Vocea spaniolului:

—Eşti mai bun decât mine.

Buttercup se tot îndepărta. Efortul îi îndurera braţele, dar nu le dădu voie nicio clipă să se odihnească. Picioarele loveau apa şi inima îi bătea cu putere.

—Îi aud picioarele care lovesc apa, zise sicilianul. întoarce barca la stânga.

Buttercup trecu la stilul bras şi continuă să—nainteze în linişte.

—Unde e? ţipă sicilianul.

—Nu—ţi face griji, o vor găsi rechinii, se auzi avertismentul spaniolului.

„Oh, cerule, aş vrea să nu—mi fi amintit asta", se gândi Buttercup.

—Prinţesă, strigă sicilianul, ştii ce se—ntâmplă cu rechinii când simt miros de sânge în apă? înnebunesc. Sălbăticia lor devine de necontrolat. Sfâşie şi smulg şi mestecă şi devorează, şi eu sunt într—o barcă, Prinţesă, şi în apă nu e sânge, aşa că—n clipa asta putem spune că suntem amândoi în siguranţă, dar eu am în mână un cuţit, doamna mea, şi, dacă n—o să te—ntorci, o să—mi crestez braţele şi—o să—mi crestez picioarele şi—o s—adun sângele într—un pocal pe care o să—l umplu cât pot de mult, şi rechinii simt mirosul sângelui din apă de la kilometri distanţă, şi n—o să mai fii frumoasă prea mult timp.

Buttercup şovăi, călcând apa fără zgomot. I se părea c—aude în jur cozi uriaşe şfichiuind apa, deşi cu siguranţă nu existau decât în imaginaţia ei.

—Întoarce—te, şi încă repejor. Nu te mai avertizez încă o dată.

„Dacă mă—ntorc, o să mă omoare oricum", se gândi Buttercup, „prin urmare, care e diferenţa?"

—Uite care e...

„Iar face asta", îşi spuse Buttercup. „*Chiar* citeşte gândurile."

—Dacă te—ntorci acum, continuă sicilianul, îţi dau cuvântul meu de sicilian şi de asasin c—o să mori fără să simţi vreo durere. Te asigur că din partea rechinilor n—o să primeşti nicio promisiune de soiul ăsta.

Zgomotele peştilor se auzeau din ce în ce mai aproape.

Buttercup începu să tremure de frică. Se simţea teribil de ruşinată, dar ăsta era adevărul. Nu—şi dorea decât să poată vedea pentru o clipă dacă—n apă erau într—adevăr rechini şi dacă el avea într—adevăr de gând să se taie.

Sicilianul îşi însoţi tresărirea de durere cu un geamăt zgomotos.

—Tocmai şi—a făcut o tăietură la braţ, domniţă, strigă turcul. Acum adună sângele într—un pocal. Pe fund s—a strâns mai bine de—un centimetru.

Sicilianul gemu iarăşi.

—Acum s—a tăiat la picior, continuă turcul. Pocalul se umple.

„Nu—i cred", se gândi Buttercup. „în apă nu sunt rechini şi în pocalul ăla nu e sânge."

—Îmi fac încă o tăietură la braţ, zise sicilianul. Poţi să strigi ca să ştim unde eşti, sau poţi să taci, alegerea îţi aparţine.

„Nu scot nici măcar un piuit", se decise Buttercup.

—Adio, răsună vocea sicilianului.

Urmă un plescăit de lichid turnat în alt lichid. Apoi o pauză. Rechinii înnebuniră...

* * *

—N—o vor mânca rechinii, a zis tata. Mi—am ridicat privirea spre el.

—Ce?

—Mi s—a părut că te—a prins cam tare, că—ţi făceai griji, şi m—am gândit c—ar trebui să te las câteva clipe să te linişteşti.

—Oh, pentru numele Cerului, am spus, te porţi de parc—aş fi un ţânc. Ce treabă—i asta?

Păream foarte indignat, dar o să vă spun adevărul: povestea mă prinsese ceva cam prea tare şi mă bucuram că—mi spusese. Cu alte cuvinte, copil fiind, nu te gândeşti: Bun, de vreme ce cartea se numeşte Mireasa Prinţului *şi de vreme ce acţiunea abia a început, e evident că autorul n—o să—şi transforme personajul principal într—o delicatesă pentru rechini. Când eşti copil te ataşezi uşor de orice, de aceea mă adresez cititorilor tineri spunându—le pur şi simplu cuvintele tatei, care pe mine m—au liniştit:*

N—o vor mânca rechinii.

* * *

Rechinii înnebuniră... Jur—împrejur, Buttercup îi auzea scoţând tot felul de sunete şi lovind apa cu cozile lor puternice. „Nimic nu mă poate salva", înţelese ea, „le sunt servită pe tavă".

Din fericire şi luna îşi alese acelaşi moment ca să iasă din nori.

—Uite—o, strigă sicilianul. Spaniolul întoarse barca iute ca fulgerul şi, imediat ce ajunseră lângă ea, turcul întinse un braţ uriaş şi, o clipă mai târziu, Buttercup era înapoi, în siguranţa oferită de asasinii ei, în vreme ce, în jurul lor, rechinii supăraţi se izbeau cu sălbăticie unii de alţii.

—Ai grijă s—o ţii la căldură, strigă sicilianul de la cârmă, aruncându—i turcului mantia lui.

—Să nu răceşti, spuse turcul, înfăşurând—o în mantie.

—Nu pare să aibă vreo importanţă, răspunse ea, de vreme ce—o să mă omorâţi în zori.

—De fapt, el o s—o facă, zise turcul, arătând către sicilianul care—şi bandaja tăieturile. Noi doar o să te ţinem.

—Tu ţine—ţi gura aia proastă, îi ordonă sicilianul. Turcul amuţi imediat.

—Nu cred că e chiar atât de prost, spuse Buttercup. Şi nu cred nici că tu eşti chiar atât de deştept, cu sângele tău azvârlit în apă. Nu e ceea ce—aş numi eu un raţionament isteţ.

—A mers, nu? Eşti din nou aici, nu—i aşa? Sicilianul se îndreptă spre ea. Când sunt speriate, femeile ţipă.

—Dar n—am ţipat, a ieşit luna din nori, răspunse Buttercup, simţindu—se într—un fel triumfătoare.

Sicilianul o pălmui.

—Ajunge, spuse turcul.

Micul cocoşat îi aruncă uriaşului o privire.

—Vrei să te baţi cu mine? Nu cred că ţi—o doreşti.

—Nu, domnule, mormăi turcul. Nu. Dar nu folosi forţa. Te rog. Forţa e a mea. Dacă simţi nevoia să loveşti pe cineva, dă în mine. Nu mă deranjează.

Sicilianul se întoarse în cealaltă parte a bărcii.

—*Ar* fi ţipat, zise el. Era *gata* să ţipe. Planul meu a fost *perfect,* aşa cum sunt *toate* planurile mele. Luna şi—a ales să iasă într—un moment nepotrivit, mi—a furat perfecţiunea.

Se încruntă, cu ochi sfredelitori, la felia gălbuie de deasupra lor. Pe urmă privi drept înainte.

—Acolo! Arătă cu degetul. Stâncile Nebuniei.

Şi, într—adevăr, se aflau în faţa lor. Stâncile se înălţau, abrupte, direct din apă, un zid de trei sute de metri, care se pierdea în noapte. Ascundeau cel mai scurt drum dintre Florin şi Guilder, dar nimeni nu—l folosea, preferând drumul mai lung, chiar dacă asta însemna să navighezi mulţi kilometri, ca să le ocolească. Nu fiindcă ar fost imposibil de escaladat. Din câte se ştia, numai în ultimul veac urcaseră doi oameni.

—Mergi drept către partea cea mai abruptă, ordonă sicilianul.

—Asta şi făceam, îi răspunse spaniolul. Buttercup nu înţelegea. Urcuşul pe stânci era o treabă aproape imposibilă şi nu ştia ca cineva să fi pomenit vreodată despre tuneluri secrete prin care să se poată trece. Şi iată—i acolo, apropiindu—se tot mai mult şi mai mult de stâncile semeţe, de care acum nu—i mai despărţeau mai mult de patru sute de metri.

Sicilianul îşi îngădui pentru prima oară să zâmbească.

—E totul bine. M—am temut că mica ta incursiune prin apă o să mă coste prea mult timp. îmi oferisem o oră Iară pericole. Trebuie să mai fi rămas cincizeci de minute. Avem un avans de mai mulţi kilometri faţă de oricine şi suntem în siguranţă, în siguranţă, în siguranţă.

—Încă nu e posibil să ne fi prins cineva urma? întrebă spaniolul.

—Nimeni n—ar fi avut cum, răspunse sicilianul. E de neconceput.

—Cu desăvârşire?

—Cu desăvârşire, întru totul şi de necrezut, din toate punctele de vedere, îl linişti sicilianul. De ce—ntrebi?

—Fără motiv, răspunse spaniolul. Numai că s—a întâmplat să mă uit în urmă, şi parcă se vede ceva.

Se răsuciră cu toţii.

Şi era într—adevăr ceva. La mai puţin de un kilometru şi jumătate în urma lor, în lumina lunii naviga o altă barcă, mică, parcă vopsită în negru, cu o pânză uriaşă umflându—se în vânt, cu un singur bărbat la

cârmă. Un bărbat în negru.

Spaniolul se uită la sicilian.

—Trebuie să fie un pescar din partea locului, ieşit în toiul nopţii pentru o plimbare de plăcere pe apele astea pline de rechini.

—Există probabil o explicaţie mai logică, zise sicilianul. Dar, fiindcă nimeni din Guilder n—are încă de unde şti ce—am făcut şi nimeni din Florin n—ar fi putut ajunge aici atât de repede, e clar că nu ne urmăreşte pe noi, indiferent în cât de mare măsură am avea impresia asta. Nu e decât o coincidenţă.

—Ne ajunge din urmă, zise turcul.

—Tot de neconceput, ripostă sicilianul. înainte de a decide ce vas furăm, m—am interesat care—i cel mai rapid de pe Canalul Florin, şi toată lumea a fost de acord că e barca asta.

—Ai dreptate, încuviinţă turcul, uitându—se cu atenţie spre pupa. Nu ne—ajunge din urmă. Se apropie, atâta tot.

—E vorba de unghiul sub care ne uităm, atât şi nimic mai mult, răspunse sicilianul.

Buttercup nu—şi putea lua ochii de la imensa pânză neagră. Cei trei bărbaţi o înspăimântau, fără nicio îndoială. Dar, cumva, din motive pe care nu putea să şi le explice, omul în negru o înspăimânta încă şi mai mult.

—Bine, grăbeşte—te, zise sicilianul, cu un strop de nervozitate în glas.

Stâncile Nebuniei erau în clipa aceea foarte aproape.

Spaniolul manevra cu dibăcie barca, deşi nu era deloc uşor, cu valurile care se rostogoleau peste stânci şi stropii de apă care te orbeau. Buttercup îşi feri ochii cu palma şi—şi lăsă capul pe spate, uitându—se prin întuneric către culmea învăluită în beznă şi care părea de neatins.

Cocoşatul făcu un salt către provă şi, când aduse barca în faţa stâncii, sări şi în mână îi apăru de nicăieri o frânghie.

Buttercup îl urmărea în tăcere, cu ochii mari de uimire. Funia groasă se întindea pe toată înălţimea stâncii. Sicilianul trase de frânghie iarăşi şi iarăşi, până când simţi rezistenţa opusă. Se prinsese de ceva din vârf — pietroi imens, sau un copac semeţ.

—Grăbiţi—vă, porunci sicilianul. Dacă ne urmăreşte, lucru greu de crezut, dar dacă ne urmăreşte, trebuie să ajungem în vârf şi să tăiem frânghia înainte de se căţăra după noi.

—Să ne căţărăm? întrebă Buttercup. Eu n—o să fiu niciodată în stare...

—Sst! îi porunci sicilianul. Fă pregătirile, îi porunci spaniolului.

Apoi urmă porunca pentru turc:

—Scufund—o.

Şi toată lumea trecu la treabă. Spaniolul luă o funie şi legă mâinile şi picioarele lui Buttercup. Turcul săltă o talpă imensă şi o trânti în mijlocul bărcii, care nu rezistă şi începu să se scufunde. Uriaşul se duse şi prinse în mâini frânghia.

—Încărcaţi—mă, spuse.

Spaniolul o ridică pe Buttercup şi—i aranja trupul pe umerii turcului. Apoi se prinse şi el de talia acestuia. La urmă, sicilianul făcu un salt şi se agăţă de gâtul turcului.

—Poftiţi în vagoane, spuse sicilianul.

(Când se petreceau toate acestea nu apăruseră trenurile, dar expresia a fost folosită iniţial de dulgheri, care încărcau cherestea în vagoane trase de cai, iar aceştia apăruseră cu mult înainte.)

Turcul începu să urce. Ajunsese la cel puţin trei sute de metri înălţime şi căra trei oameni, dar nu—i era frică. Când era vorba de forţă, nu—l îngrijora nimic. Când era vorba să citească, simţea noduri în stomac, când era vorba să scrie, îl năpădea o sudoare rece, iar când se pomenea de adunare sau, şi mai rău, de vreo împărţire complicată, schimba imediat subiectul.

Însă forţa nu fusese niciodată duşmanul lui. Un cal dacă—l lovea în piept cu copita nu izbutea să—l doboare. Putea să ţină între pulpe un sac cu făină de cincizeci de kilograme şi să—l deschidă despicându—l c—o foarfecă fără ca măcar să stea pe gânduri. O dată ridicase un elefant folosindu—se doar de muşchii spatelui.

Însă adevărata lui putere stătea în braţe. Pentru că nu mai fuseseră pomenite în ultima mie de ani braţe ca ale lui Fezzik. Nu erau doar enorme, ascultătoare şi surprinzător de iuţi, ci şi neobosite, şi de aceea el nu—şi făcea niciodată griji. Dacă—i puneai în mână o secure şi—i spuneai să reteze o pădure întreagă, puteau să—i cedeze picioarele nevoite să susţină o greutate atât de mare un timp atât de îndelungat, sau

securea se putea face bucăţi — pedepsită să ucidă atât de mulţi copaci — dar puterea braţelor lui Fezzik avea să fie, zi de zi, la fel de proaspătă precum cu o zi înainte.

Chiar şi aşa cum stăteau lucrurile, cu sicilianul agăţat de gâtul lui, cu Prinţesa în jurul umerilor şi cu spaniolul prins de talie, Fezzik nu se simţea câtuşi de puţin exploatat. De fapt, era chiar foarte fericit, fiindcă numai atunci când i se dădea ocazia să—şi folosească forţa nu se mai simţea o pacoste pentru toată lumea.

Şi se căţăra, încet—încet — ajunse la şaizeci de metri deasupra apei şi mai avea de urcat două sute patruzeci.

Sicilianul se temea de înălţime mai tare decât toţi ceilalţi. Prăbuşirile apăreau în toate coşmarurile lui, care se porneau la scurtă vreme după ce adormea. De aceea, înspăimântătorul lor urcuş era cea mai grea încercare pentru el, stând acolo agăţat de gâtul uriaşului. Sau poate că lui trebuia să—i fie cel mai greu.

Dar nu putea să îngăduie una ca asta.

De la bun început, copil fiind, înţelesese că trupul lui ghebos n—avea să—i permită niciodată să subjuge lumi, aşa că se baza pe puterea minţii. O antrena, se lupta cu ea, o supunea. în clipa aceea, la nouăzeci de metri înălţime în întunericul nopţii şi tot urcând, poate c—ar fi trebuit să tremure de frică, dar nu tremura.

În schimb, nu—i ieşea din minte omul în negru.

Nimeni nu s—ar fi putut mişca atât de repede încât să—i urmărească. Şi totuşi, parcă dintr—o lume a demonilor, apăruse pânza aceea neagră, umflată de vânt. Cum era cu putinţă? Cum? îşi biciui mintea căutând un răspuns, dar în zadar. înnebunit de frustrare, inspiră adânc şi, în ciuda cumplitei sale spaime, se uită în jos, spre apa întunecată.

Omul în negru era încă acolo, apropiindu—se ca fulgerul de stânci. Nu putea fi la mai mult de patru sute de metri.

—Mai repede! porunci sicilianul.

—Îmi pare rău, răspunse umil turcul. Credeam că urc mai repede.

—Puturos, puturos, îl incită sicilianul.

—N—o să reuşesc niciodată mai repede de—atât, răspunse turcul, dar în acelaşi timp braţele începură să i se mişte mai repede. Nu văd prea bine, dacă îţi ţii picioarele încleştate în jurul feţei mele, continuă el, vrei să—mi spui tu, te rog, dac—am ajuns la jumătatea drumului?

—Ceva mai sus, aş zice, îi răspunse spaniolul, agăţat în jurul taliei uriaşului. Te descurci minunat, Fezzik.

—Mulţumesc, zise namila.

—Iar el se apropie de stânci, adăugă spaniolul.

Nimeni nu—l întrebă despre cine vorbea.

Ajunseseră la o sută optzeci de metri. Braţele continuau să tragă, iarăşi şi iarăşi. O sută nouăzeci de metri. Două sute. Urcau mai repede ca niciodată. Două sute cincisprezece.

—A coborât din barcă, îi anunţă spaniolul. S—a agăţat de frânghia noastră. A început să se caţere după noi.

—Îl simt, zise Fezzik. Greutatea lui trage de funie.

—N—o să ne—ajungă niciodată! strigă sicilianul. De neconceput!

—Foloseşti întruna expresia asta! se răsti spaniolul. Nici nu cred că—nseamnă ce crezi tu.

—Cât de repede urcă? întrebă Fezzik.

—Sunt înspăimântat! veni răspunsul spaniolului.

Sicilianul îşi adună tot curajul şi se uită din nou în jos.

Omul în negru părea aproape să zboare. Deja micşorase distanţa dintre ei cu vreo treizeci de metri. Poate cu mai mult.

—Credeam eşti atât de puternic! strigă sicilianul. Credeam că ai o forţă grandioasă, dar iată—l pe el câştigând teren!

—Eu car trei oameni, îi explică Fezzik. El nu duce pe altcineva şi...

—Scuzele sunt refugiul laşilor, îl întrerupse sicilianul. Se uită din nou în jos. Omul în negru câştigase încă treizeci de metri. Se uită şi în sus. Vârfurile stâncilor deveniseră vizibile. Probabil că le rămăseseră mai puţin de cincizeci de metri, şi aveau să fie în siguranţă.

Legată fedeleş şi atât de speriată încât i se făcuse greaţă, Buttercup nu ştia ce—şi dorea să

se—ntâmple. în afară de un singur lucru: nu voia să mai treacă niciodată prin aşa ceva.
—*Zboară, Fezzik!* zbieră sicilianul. Mai sunt treizeci de metri!

Fezzik zbură. îşi goli mintea de orice altceva în afară de frânghii, braţe şi degete, şi braţele lui traseră şi degetele strânseră, şi frânghia se încorda şi...

—A trecut de jumătate, anunţă spaniolul.

—A ajuns la jumătatea drumului către moarte, zise sicilianul. Salvarea noastră e la numai cincisprezece metri, şi odată ce ajungem şi dezleg frânghia...

Râse.

Doisprezece metri. Fezzik se trase în sus. Şase. Trei.

Se sfârşise. Turcul reuşise. Ajunseseră în vârful stâncilor. Mai întâi sări sicilianul, apoi turcul o coborî pe Prinţesă şi, în timp ce se dezlega, spaniolul aruncă un ochi peste marginea stâncilor.

Omul în negru nu avea mai mult de nouăzeci de metri.

—E o ruşine, spuse turcul, uitându—se în jos, pe lângă spaniol. Un căţărător atât de iscusit merită ceva mai bun decât...

Şi tăcu.

Sicilianul dezlegă frânghia din jurul stejarului de care era prinsă. Şi apăru aproape vie, ca cel mai mare dintre toţi şerpii de apă, îndreptându—se în sfârşit către casă.

Biciui vârfurile stâncilor şi se spirală către canalul luminat de lună.

Sicilianul începu să râdă în hohote până când îl auzi pe spaniol spunând:

—A reuşit.

—Ce—a reuşit?

Cocoşatul alergă către marginea stâncii.

—A dat drumul frânghiei la timp, răspunse spaniolul. Vezi?

Arătă în jos.

Omul în negru atârna, agăţat de peretele abrupt, la peste două sute de metri deasupra apei. Sicilianul îl privi fascinat.

—Ştiţi, spuse el, de vreme ce am studiat moartea şi muribunzii şi sunt un mare expert, poate vă interesează să aflaţi c—o să moară cu mult înainte de a atinge apa. O să—i vină de hac căderea, nu izbitura.

Omul în negru atârna neajutorat în aer, agăţat cu amândouă mâinile de stânci.

—Oh, ce nepoliticoşi suntem, spuse apoi sicilianul, întorcându—se spre Buttercup. Sunt sigur că ţi—ar plăcea să priveşti.

Se îndreptă spre ea şi o aduse, încă legată, să poată vedea patetica zvârcolire a bărbatului în negru, aflat cu aproape o sută de metri mai jos.

Buttercup închise ochii, întoarse capul.

—N—ar trebui să plecăm? întrebă spaniolul. Ne tot spuneai ce important e timpul.

Sicilianul dădu din cap.

—Este, este. Dar nu pot rata o moarte ca asta. Aş putea să pun în scenă câte una în fiecare săptămână şi să vând bilete. M—aş putea retrage pe de—a—ntregul din afacerea cu asasinatele. Uitaţi—vă la el — credeţi că—i trece prin faţa ochilor întreaga lui viaţă? Aşa scrie—n cărţi.

—Are braţe foarte puternice, comentă Fezzik. Rezistă de atâta timp.

—N—o să mai reziste mult, zise sicilianul. O să cadă curând.

Şi chiar atunci, omul în negru începu să se caţăre. Nu repede, fireşte. Şi nu fără mare efort. Dar, fără nicio îndoială, urca, în ciuda verticalităţii peretelui de stâncă.

—De neconceput! strigă sicilianul.

—*Nu mai rosti cuvântul ăsta,* spuse spaniolul. A fost de neconceput că ne putea urmări cineva, şi apoi, ne—am uitat în urmă, şi acolo era omul în negru. A fost de neconceput că alţii pot naviga la fel de repede ca noi, şi totuşi el a câştigat teren. Şi—acum şi asta e de neconceput, dar uitate, uită—te.

Şi spaniolul arătă în josul întunecimii de sub ei.

—Uită—te cum urcă.

Şi omul în negru urca într—adevăr. Cumva, într—un mod de—a dreptul miraculos, degetele lui găseau puncte de sprijin în crăpături, şi era deja cu cinci metri mai aproape de ei şi mai departe de moarte.

Sicilianul se îndreptă spre spaniol, cu ochii scânteindu—i, sălbatici, din cauza insubordonării.
—Am cea mai ascuţită minte orientată vreodată către îndeletniciri din afara legii, începu el, aşa că, atunci când spun ceva, n—o fac pe ghicite! în realitate, omul în negru nu ne urmăreşte. Ca o explicaţie mult mai logică, e pur şi simplu un marinar obişnuit, pasionat de alpinism, şi s—a întâmplat să—şi aleagă o destinaţie finală care coincide cu a noastră. Pe mine mă satisface asta şi sper că eşti satisfăcut şi tu. În orice caz, nu putem risca să—l lăsăm s—o vadă pe Prinţesă, aşa că unul dintre noi trebuie să—l omoare.
—S—o fac eu? întrebă turcul. Sicilianul clătină din cap.
—Nu, Fezzik, am nevoie de forţa ta ca să cărăm fata. Ia—o şi hai să ne grăbim.
Se întoarse spre spaniol.
—Mergem drept către hotarul cu Guilder. După ce te vei asigura că e mort, să ne—ajungi din urmă cât de repede poţi.
Spaniolul dădu din cap.
Sicilianul se îndepărtă şontâcăind.
Turcul o ridică pe Prinţesă şi o porni pe urmele cocoşatului. Înainte de a—l pierde din vedere pe spaniol, se întoarse şi strigă:
—Să ne—ajungi repede.
—N—o fac de fiecare dată? Spaniolul îşi flutură mâna.
—Cu bine, Fezzik.
—Cu bine, Inigo, răspunse turcul.
Şi se făcu nevăzut, iar spaniolul rămase singur.
Se apropie de marginea stâncii şi îngenunche cu obişnuita lui iuţeală. Acum, la numai şaptezeci şi cinci de metri sub el, omul în negru îşi continua urcuşul chinuitor. Inigo se întinse pe burtă şi, holbându—se în jos, se strădui să cuprindă cu privirea spaţiul luminat de lună, încercând să descopere secretul căţărătorului. Rămase aşa, neclintit, multă vreme. Era un învăţăcel sârguincios, dar nu suficient de rapid, aşa că avea nevoie de studiu. în cele din urmă, îşi dădu seama că, într—un fel misterios, omul în negru îşi înţepenea în stâncă pumnii strânşi şi—i folosea ca să se susţină. Apoi întindea cealaltă mână, până când găsea, mai sus, o altă fisură în piatră, strângea pumnul şi şi—l înţepenea înăuntru. Când găsea pe ce să—şi sprijine picioarele se folosea şi de ele, dar, în cea mai mare parte a timpului, urcuşul se făcea doar cu ajutorul pumnilor.
Inigo rămase uimit. Ce aventurier extraordinar trebuia să fie bărbatul în negru! Se apropiase suficient cât să observe că purta o mască — un capişon negru care—i ascunde trăsăturile feţei. Un alt proscris? Poate. Şi de ce ar fi trebuit să se lupte, şi pentru ce? Inigo clătină din cap. Era o ruşine că un astfel de om trebuia să moară, dar el avea ordinele precise, şi cu asta basta. Uneori nu—i plăceau poruncile sicilianului, dar ce putea face? Fără creierul cocoşatului, el, Inigo, n—ar fi reuşit niciodată să organizeze o misiune de o asemenea amploare. Sicilianul era un maestru al planificării. Inigo era un om al momentului. Sicilianul spusese „omoară—l", aşa că, de ce să—şi irosească mila acordându—i—o omului în negru? într—o zi, cineva avea să—l ucidă pe Inigo, şi atunci lumea n—avea să stea—n loc ca să—l jelească.
Se ridică în picioare dintr—o săritură, cu trupul lui zvelt ca lama unei săbii. Gata de acţiune. Numai că omul în negru continua să fie la mai mulţi metri distanţă. Inigo nu putea decât să—l aştepte. Şi ura aşteptarea. Aşa că, vrând să—şi facă timpul mai plăcut, îşi scoase din teacă marea şi singura dragoste:
Sabia pentru şase degete.
Cum dansa în lumina lunii! Cât era de frumoasă şi de fidelă! Inigo şi—o ridică la buze şi sărută metalul cu toată ardoarea inimii sale de spaniol...

INIGO

În zona muntoasă din centrul Spaniei, sus, pe culmile de deasupra oraşului Toledo, se afla un sat numit Arabella. Era un sătuc mic, dar cu aer curat. Ăsta era singurul lucru bun pe care—l puteai spune despre Arabella: era extraordinar — puteai să vezi până la o distanţă de kilometri.
Găseai greu de lucru, câinii invadau străzile şi mâncarea nu era niciodată de—ajuns. Aerul, foarte curat, ziua era prea încins şi noaptea prea îngheţat. Cât despre viaţa lui Indigo, pe el foamea nu—l

chinuia niciodată prea tare, n—avea nici fraţi, nici surori şi mama îi murise la naştere.

Şi era fantastic de fericit.

Mulţumită tatălui său. Domingo Montoya avea o înfăţişare caraghioasă şi idei cam năstruşnice, apărea întotdeauna nerăbdător şi distrat şi nu zâmbea niciodată.

Inigo îl iubea. Nu întrebaţi de ce. La o adică nu puteai găsi niciun motiv pentru care lucrările stăteau aşa. Probabil că şi Domingo îl iubea la rândul lui, dar dragostea poate însemna multe lucruri şi niciunul dintre ele nu e logic.

Domingo Montoya făurea săbii. Dacă—ţi doreai o sabie fabuloasă, te duceai la Domingo Montoya? Dacă doreai o lucrătură minunat de echilibrată, te duceai în munţii de dincolo de Toledo? Dacă doreai o minunăţie, o sabie care să reziste de—a lungul veacurilor, îţi îndreptai paşii spre Arabella?

Nu.

Te duceai la Madrid, pentru că la Madrid trăia vestitul Yeste şi, dacă tu aveai bani, iar el avea timp, îţi primeai arma dorită. Yeste era gras, jovial şi se număra printre cei mai bogaţi şi mai respectaţi locuitori ai oraşului. Şi nici nu se putea altfel. Făcea săbii minunate şi nobilii se făleau unii în faţa altora când aveau un Yeste original.

Însă, uneori — nu prea des, reţineţi, poate o dată pe an, sau chiar mai rar — sosea câte o cerere pentru o armă care depăşea puterile lui Yeste. Şi ce se—ntâmpla atunci, spunea el credeţi „Vai, îmi pare rău, nu pot s—o fac"?

Nicidecum.

Spunea cu totul altceva:

—Bineînţeles, cu mare plăcere, plătiţi acum jumătate şi restul la livrare, şi reveniţi peste un an, vă mulţumesc foarte mult.

Iar a doua zi o pornea către dealurile de dincolo de Toledo.

—Salut, Domingo, striga, când se vedea ajuns lângă coliba tatălui lui Inigo.

—Salut, Yeste, îi răspundea Domingo Montoya din uşa colibei.

Pe urmă cei doi se îmbrăţişau, Inigo venea în fugă către el, şi Yeste îi ciufulea părul, şi băiatul făcea apoi un ceai, timp în care cei doi bărbaţi stăteau de vorbă.

—Am nevoie de ajutorul tău, începea Yeste. Domingo mormăia.

—Chiar săptămâna asta am acceptat un comision pentru făurirea unei săbii solicitate de un nobil italian. Mânerul trebuie să fie încrustat cu nestemate, iar nestematele sunt necesare pentru a scrie numele actualei lui amante şi...

—Nu.

Un singur cuvânt, şi nimic mai mult. Era de—ajuns. Când spunea Domingo Montoya „nu", atunci nu mai exista cale de întoarcere.

Ocupat cu pregătirea ceaiului, Inigo ştia ce urmează: Yeste avea să—şi folosească farmecul.

—Nu.

Yaste avea să—şi folosească averea.

—Nu.

Inteligenţa, minunata lui putere de convingere.

—Nu.

Avea să implore, să se roage fierbinte, să facă promisiuni, să ofere garanţii.

—Nu.

Insulte. Ameninţări.

—Nu.

În final — lacrimi sincere.

—Nu. îţi mai torn ceai, Yeste?

—Încă o cană, mulţumesc... Apoi, cu voce puternică:

—DE CE NU VREI?

Inigo se grăbea să umple din nou cănile, fără să scape niciun cuvinţel. Cei doi crescuseră împreună, se cunoşteau de şaizeci de ani şi dragostea profundă care—i lega rămase aceeaşi şi, ştiind că aşa stăteau lucrurile, băiatul le asculta discuţiile cu încântare. Aici era şi ciudăţenia: cei doi nu făceau altceva decât să se contrazică.

—De ce? Prietenul meu gras mă—ntreabă de ce? Stă aici, cu fundul lui mare şi îndrăzneşte să

mă—ntrebe de ce? Yeste. Mai vino din când în când la mine şi cu câte o provocare. O dată, măcar o singură dată, urcă până aici şi spune—mi: „Domingo, fă—mi o sabie cu care să lupte—n duel un moşneag de optzeci de ani", şi eu o să te—mbrăţişez şi—o să strig: „Da!" Pentru că într—adevăr ar fi ceva să făureşti o sabia cu care să supravieţuiască un moş unui duel. Pentru că sabia ar trebui să fie destul de rezistentă ca să—l ajute să câştige şi destul de uşoară cât să nu—i obosească braţul lipsit de vlagă. Şi ar trebui probabil să mă dedic pe deplin acestei acţiuni ca să găsesc un metal necunoscut, tare, dar foarte uşor, sau să găsesc o nouă formulă pentru ceea ce se cunoaşte deja, să amestec bronz cu fier şi aer într—un mod ignorat vreme de o mie de ani. Dacă mi—ai oferi o asemenea ocazie, grasule Yaste, ţi—aş săruta picioarele—mpuţite. Dar să fac o sabie idioată, cu nişte nestemate idioate în forma unor iniţiale idioate, pentru ca un italian idiot să—şi încânte metresa idioată, asta nu. Asta n—o s—o fac.

—Ti—o cer pentru ultima oară. Te rog!

—Îţi spun pentru ultima oară, îmi pare rău. Nu.

—Mi—am dat cuvântul că se va face, spunea Yaste. Eu nu sunt în stare s—o făuresc. Din toată lumea asta, numai tu poţi, şi tu spui nu. Asta înseamnă că nu—mi voi respecta cuvântul. Şi—atunci se poate spune că mi—am pierdut onoarea. Iar onoarea e singurul lucru din lume la care ţin şi fără de care nu pot să trăiesc, şi—atunci trebuie să mor. Şi, devreme ce tu—mi eşti cel mai drag prieten, aş putea foarte bine să mor acum, lângă tine, bucurându—mă de căldura afecţiunii tale.

Şi, în momentul acela, Yeste scotea un cuţit. Era un obiect magnific, un dar de nuntă primit de la Domingo.

—Adio, micule Inigo, spunea apoi Yeste. Să—ţi dea Dumnezeu porţia ta de zâmbete.

Inigo nu avea voie să—l întrerupă

—Adio, micule Domingo, continua grăsanul. Cu toate că mor în coliba ta, şi cu toate că încăpăţânarea ta e cauza dispariţiei mele, cu alte cuvinte, deşi tu eşti acela care mă ucide, nu te mai gândi la asta. Te iubesc, aşa cum te—am iubit întotdeauna, şi să te ferească Dumnezeu de mustrările de conştiinţă.

Îşi desfăcea haina apropiindu—şi aducea cuţitul tot mai mult şi mai mult.

—*Durerea e mai cumplită decât mi—am închipuit!* striga.

—Cum e posibil să te doară când vârful armei e încă la trei centimetri de burtă? întreba Domingo.

—Anticipez, şi nu mă deranja, lasă—mă să mor în pace. îşi lipea vârful cuţitului de piele, apăsa. Domingo înhăţa cuţitul şi—l îndepărta.

—Într—o bună zi n—o să te mai opresc, spunea el. Inigo, pune încă un tacâm pentru cină.

—Eram hotărât să—mi iau viaţa, serios.

—Gata cu teatrul.

—Ce—aveţi la masă—n seara asta?

—Terci de ovăz ca de obicei.

—Inigo, vezi dacă nu se—ntâmplă să găseşti ceva afară, în trăsura mea.

În trăsură aştepta întotdeauna tot ceea ce trebuia pentru un ospăţ.

Iar după mâncare şi după poveşti urma plecarea, iar înainte de plecare venea momentul propunerii.

—Am putea deveni parteneri, spunea Yeste. La Madrid. Cu numele meu în faţa numelui tău pe firmă, fireşte, dar parteneri cu drepturi egale în toate privinţele.

—Nu.

—Bine. Cu numele tău înaintea numelui meu. Eşti cel mai priceput făuritor de săbii şi meriţi să fii primul.

—Drum bun la întoarcere.

—DE CE NU VREI?

—Pentru că, dragul meu prieten Yaste, tu te bucuri de—o foarte mare faimă şi eşti foarte bogat, şi—aşa şi trebuie, pentru că faci arme minunate. Dar, pe de altă parte, le faci pentru orice prost care îţi bate la uşă. Eu sunt sărac şi, din toată lumea asta, nu vă sunt cunoscut decât ţie şi lui Inigo, dar cel puţin nu trebuie să suport neghiobii.

—Tu eşti un artist, continua Yeste.

—Nu, nu încă. Doar un meşteşugar. Dar visez să fiu artist. Mă rog ca într—o bună zi, dacă muncesc cu destulă grijă şi dacă sunt foarte, foarte norocos, să fac o armă care să fie o operă de artă. Atunci să mă numeşti artist, şi n—o să te contrazic!

Yeste se urca în trăsură. Domingo se apropia de geam şi—i şoptea:

—Îţi reamintesc ceva: când primeşti sabia asta, cu iniţialele din nestemate, să susţii că e lucrarea ta. Să nu—i spui nimănui de amestecul meu.
—Dinspre partea mea, secretul tău e în siguranţă, îmbrăţişări şi fluturări de mână. Trăsura pleca. Şi aşa se scurgea viaţa înainte de sabia pentru şase degete.

Inigo îşi amintea cu exactitate primele momente.

Pregătea prânzul pentru ei amândoi — încă de când avea şase ani, tatăl său îl lăsa întotdeauna pe el să gătească — când cineva bătu cu putere în uşa colibei.
—Voi, de—acolo, dinăuntru, tună o voce. Grăbiţi—vă. Tatăl lui deschise.
—Sluga domniei voastre, zise el.
—Eşti făuritor de săbii, se auzi vocea tunătoare. De mare fineţe. Am auzit că ăsta e adevărul.
—Măcar de—ar fi aşa, răspunse Domingo. Dar n—am cine ştie ce îndemânare. Fac mai ales reparaţii. Dac—aveţi o lamă de pumnal care s—a tocit, probabil c—o să vă pot ajuta. Dar orice—i mai complicat de—atât nu am cunoştinţe.

Inigo se strecură în spatele tatălui său şi trase cu ochiul. Vocea tunătoare aparţinea unui bărbat puternic, cu părul negru şi umeri laţi, care stătea în şaua unui cal murg plin de eleganţă. Un nobil, fără îndoială, dar Inigo n—ar fi putut spune din ce ţară.
—Vreau să—mi faci cea mai grozavă sabie care—a existat de la Excalibur încoace.
—Sper că vi se vor îndeplini dorinţele, zise Domingo. Iar acum, cu voia dumneavoastră, prânzul nostru e aproape gata şi...
—Nu ţi—am îngăduit să te mişti. Rămâi exact unde eşti, sau rişti să—mi stârneşti mânia, care, ţi—o spun dinainte, nu—i dejoacă. E o furie ucigaşă. Acum, ce ziceai despre prânzul ăla al tău?
—Ziceam c—o să fie gata abia peste câteva ore. N—am nicio treabă şi nici măcar nu visez să mă mişc de—aici.
—Se zvoneşte, spuse nobilul, că—n inima dealurilor de dincolo de Toledo locuieşte un geniu. Cel mai priceput făuritor de săbii din lume.
—Ne vizitează uneori — cred că de aceea ne—aţi confundat. Se numeşte Yeste şi e din Madrid.
—Plătesc cinci sute de galbeni pentru îndeplinirea dorinţelor mele, zise nobilul cu umeri laţi.
—Sunt mai mulţi bani decât vor câştiga, laolaltă, toţi oamenii din satul ăsta, până la sfârşitul vieţilor lor, răspunse Domingo. Sincer vorbind, mi—ar plăcea să vă accept propunerea. Dar nu sunt omul pe care—l căutaţi.
—Zvonurile m—au făcut să cred că Domingo Montoya îmi poate rezolva problema.
—Şi ce problemă are domnia voastră?
—Sunt un mare spadasin. Dar nu pot găsi o armă care să se potrivească particularităţii mele, şi de aceea abilităţile mele sunt împiedicate să—şi atingă cele mai înalte culmi. Dacă aş avea o armă făcută numai pentru mine, nu s—ar mai găsi nimeni în lumea asta care să mă egaleze.
—Ce particularitate e asta despre care vorbiţi? Nobilul îi întinse mâna lui dreaptă. Domingo fu cuprins de entuziasm.

Nobilul avea şase degete.
—Vezi? spuse el.
—Fireşte, îl întrerupse Domingo, echilibrarea săbiei nu vi se potriveşte, pentru că toate sunt lucrate pentru cinci degete. Indiferent ce mâner aţi strânge în mână, vi s—ar crispa muşchii, pentru că toate mânerele sunt făcute pentru cinci degete. Pentru un spadasin oarecare n—ar avea importanţă, dar pentru un mare luptător, pentru un maestru, poate fi stânjenitor. Iar cel mai mare spadasin din lume trebuie să se simtă întotdeauna în largul lui. Trebuie să strângă arma în mână la fel de firesc cum clipeşte, să nu fie nevoit să se gândească la asta.
—E limpede că înţelegi dificultăţile..., începu din nou nobilul.

Dar Domingo ajunsese acolo unde alte cuvinte nu—l mai puteau ajunge. Inigo nu—şi mai văzuse niciodată tatăl cuprins de o asemenea frenezie.
—Măsurătorile... fireşte... fiecare deget şi circumferinţa încheieturii, distanţa de la a şasea unghie la buricul degetului arătător... atât de multe măsurători... şi preferinţele domniei voastre... Preferaţi să loviţi şfichiuitor sau să spintecaţi? Când şfichiuiţi, preferaţi mişcarea de la dreapta la stânga sau poate pe cea paralelă?... Când spintecaţi, savuraţi o lovitură ascendentă, şi cât de multă forţă vreţi să vină din umăr şi câtă din încheietura mâinii?... Şi vreţi să fie vârful placat, ca să intre cu mai multă uşurinţă şi să vă

bucuraţi de schimonosirea de durere a duşmanului?... Sunt atât de multe de făcut, atât de multe de făcut...

Şi o ţinu tot aşa până când nobilul descăleca şi aproape că se văzu nevoit să—l zgâlţâie de umeri ca să—l amuţească.

—Eşti omul despre care vorbesc zvonurile. Domingo dădu din cap.

—Şi—o să—mi faci cea mai grozavă sabie de la Excalibur încoace.

—O să—mi storc pentru asta toată vlaga din trup. Poate c—o să dau greş. Dar nimeni n—o să se poată strădui mai mult.

—Şi plata?

—Mai întâi primiţi sabia, apoi plătiţi. Acum îngăduiţi—mi să fac măsurătorile. Inigo — instrumentele mele.

Băiatul se repezi în cel mai întunecat colţ al colibei.

—Insist să—ţi las ceva ca arvună.

—Nu e necesar. S—ar putea să dau greş.

—*Insist.*

—Bine. Un singur galben. Lăsaţi—mi un galben. Dar nu mă mai sâcâiţi cu banii când eu trebuie să trec la lucru.

Nobilul scoase o monedă de aur. Domingo deschise un sertar şi o lăsă acolo, fără să—i mai arunce nici măcar o privire.

—Acum pipăiţi—vă degetele, porunci el. Scuturaţi degetele şi frecaţi—vă mâinile cu putere — o să fie foarte sensibile în timpul duelului, şi mânerul trebuie să fie potrivit pentru mâna sensibilizată de luptă. Dacă fac măsurătorile când e destinsă, o să se vadă o diferenţă, poate cât de două ori a mia parte dintr—un centimetru, care—o să ne împiedice s—atingem perfecţiunea. Pentru că perfecţiunea e ceea ce caut. N—o să mă mulţumesc cu mai puţin.

Nobilul nu putu să nu zâmbească.

—Şi de cât timp o să ai nevoie ca s—o atingi?

—Intoarce—te peste un an, răspunse Domingo, şi cu asta trecu la lucru.

Ce mai an!

Domingo dormea numai când pica de oboseală. Mânca numai când îl silea Inigo. Analiza, se agita, se plângea.

N—ar fi trebuit să se—angajeze niciodată să facă aşa ceva; era imposibil. A doua zi era într—al nouălea cer: n—ar fi trebuit să se—angajeze niciodată să facă aşa ceva. Era prea simplu ca să—şi irosească el puterile. Trecea de la disperare la încântare, de la încântare la disperare, zi de zi, oră de oră. Inigo se trezea uneori ca să—l găsească plângând.

—Ce s—a—ntâmplat, tată?

—Nu pot s—o fac. Nu pot face sabia. Nu—mi pot convinge mâinile să mi se supună. M—aş sinucide, numai că, ce te—ai face tu atunci?

—Du—te la culcare, tată.

—Nu, m—am nevoie de somn. Neisprăviţii n—au nevoie de somn. Oricum, am dormit ieri.

—Te rog, tată, culcă—te.

—Bine, doar câteva minute, ca să scap de cicălelile tale. în alte nopţi, Inigo se trezea ca să—l vadă dansând.

—Ce s—a—ntâmplat, tată?

—Mi—am descoperit greşelile, mi—a corectat raţionamentele greşite.

—Şi—o să fie gata în curând, tată?

—O să fie gata mâine şi—o să fie un miracol.

—Tu eşti un miracol, tată.

—Sunt mai minunat decât un miracol, să nu—ndrăzneşti să mă insulţi.

Însă, a doua zi, urmau alte lacrimi.

—Acum ce mai e, tată?

—Sabia, sabia, nu sunt în stare să fac sabia.

—Dar, tată, azi—noapte ai spus că ţi—ai descoperit greşelile.

—M—am înşelat. în seara asta am descoperit altele, mai grave. Sunt cea mai neisprăvită creatură. Spune—mi că nu—ţi pasă dacă mă sinucid, ca să pot pune capăt existenţei mele.

—Dar îmi pasă, tată. Te iubesc şi aş muri dacă tu ţi—ai da ultima suflare.
—Nu mă iubeşti cu adevărat. O spui doar din milă.
—De ce ar inspira milă cel mai mare făuritor de săbii din istoria lumii?
—Mulţumesc, Inigo.
—Cu plăcere, tată.
—Şi eu te iubesc, Inigo.
—Dormi, tată.
—Da. Mă culc.

Şi cam aşa trecu un an întreg. Un an în care mânerul era bun, dar echilibrarea era greşită, în care echilibrarea era bună, dar tăişul nu era destul de ascuţit, în care tăişul era bine ascuţit, dar asta distrugea din nou echilibrarea, în care echilibrarea era refăcută, dar vârful era bont, în care vârful îşi recăpătase ascuţimea, dar lama era acum prea scurtă şi toată sabia nu mai era bună de nimic, trebuia aruncată, trebuia să facă alta, de la bun început. Şi iar alta. Şi încă una. Domingo începea să—şi piardă sănătatea. Era tot timpul cuprins de fierbinţeală, dar îşi forţa trupul slăbit, pentru că sabia trebuia să fie cea mai bună de la Excalibur încoace. Domingo se lupta cu legenda, şi asta îl distrugea.

Ce mai an!

Într—o noapte, Inigo se trezi şi îşi văzu tatăl şezând pe un scaun. Privind fix. Calm. Inigo îi urmărea privirea. Sabia pentru şase degete era gata. Scânteia chiar şi în întunericul colibei.
—În sfârşit, şopti Domingo. Nu—şi putea lua ochii de la splendoarea săbiei. După o întreagă viaţă. Inigo. Inigo. Sunt un artist.

Nobilul cu umeri laţi era de altă părere. Când se întoarse să cumpere sabia, abia dacă îi aruncă o privire.
—N—a meritat aşteptarea, spuse el.

Inigo stătea într—un colţ al colibei şi urmărea totul ţinându—şi răsuflarea.
—Sunteţi dezamăgit?

Domingo abia mai putea să vorbească.
—Nu spun că e o mizerie, înţelege—mă, continuă nobilul. Dar cu siguranţă nu face cinci sute de galbeni. O să—ţi dau zece. Probabil că atât valorează.
—Greşit! strigă Domingo. Nu valorează zece. Nu valorează nici măcar unul.

Şi deschise sertarul în care zăcea de un an, neatinsă, moneda de aur.
—Aurul e al domniei voastre. Tot. N—aţi pierdut nimic. Luă sabia înapoi şi—i întoarse spatele.
—O să cumpăr sabia, zise nobilul. N—am spus că n—o s—o cumpăr. Am spus doar c—o să plătesc atât cât face. Domingo se răsuci către el, cu ochii strălucind.
—Umblaţi cu tertipuri. Vă tocmiţi. Aici e vorba de artă, şi dumneavoastră nu vedeţi decât banii. Vi s—a oferit frumuseţe, dar dumneavoastră nu v—aţi văzut decât punga grasă. N—aţi pierdut nimic, n—aveţi nici pentru ce să mai staţi aici. Vă rog să plecaţi.
—Sabia, spuse nobilul.
—Sabia îi aparţine fiului meu, răspunse Domingo. I—o ofer acum. E a lui pentru totdeauna. Adio.
—Eşti un ţărănoi şi—un netot, iar eu îmi vreau sabia.
—Sunteţi un duşman al artei, şi vă compătimesc pentru ignoranţă, ripostă Domingo.

Şi acestea fură ultimele sale cuvinte.

Nobilul îl ucise pe loc, fără niciun avertisment. Cu o străfulgerare de sabie spintecă inima lui Domingo.

Inigo ţipă. Nu—i venea să creadă. Nu, aşa ceva nu se întâmplase. Ţipă iarăşi. Tatăl lui era bine sănătos. în curând trebuia să—şi bea ceaiul. Ţipa fără să se poată opri.

Îl auzi tot satul. Douăzeci de bărbaţi se adunară la uşă. Nobilul îi dădu la o parte, făcându—şi loc printre ei.
—Omul ăsta m—a atacat. Vedeţi? Ţine—n mână o sabie. M—a atacat şi eu m—am apărat. Acum daţi—vă din calea mea.

Minţea, firește, şi toată lumea o ştia. Dar era un nobil, aşa că, ce—ar fi putut face ei? Se traseră într—o parte şi—ntr—alta, şi nobilul încalecă.
—Laşule!

Nobilul se răsuci în şa.

—Porcule!
Mulţimea se despărţi din nou în două. Inigo stătea în picioare, cu sabia pentru şase degete în mână, repetând cuvintele:
—Laşule. Porcule. Ucigaşule.
—Să aibă careva grijă de copil, până nu se întrece cu gluma, spuse nobilul către mulţime.

Dar Inigo se aruncă în faţa bidiviului nobilului, tăindu—i calea. Ridică sabia pentru şase degete cu amândouă mâinile şi strigă:
—Eu, Inigo Montoya, te provoc la luptă, laşule, porcule, ucigaşule, nemernicule, tâmpitule.
—Luaţi—l din drumul meu. Luaţi ţâncul.
—Ţâncul are zece ani şi nu se mişcă de aici, zise Inigo.
—Pentru o singură zi, au murit destui din familia ta. Mulţumeşte—te cu—atât, zise nobilul.
—O să fiu mulţumit când o să mă implori să—ţi cruţ viaţa. *Descăleca!*

Nobilul descăleca.
—Scoate sabia.

Nobilul îşi scoase arma ucigaşă din teacă.
—Dedic moartea ta tatălui meu, zise Inigo. Să—ncepem. Începură.

Lupta nu era una egală, firește. Nobilul l—a dezarmat pe Inigo în mai puţin de un minut. Dar, preţ de vreo câteva zeci de secunde, nu s—a simţit în largul lui. În acel răstimp, prin minte îi trecură gânduri stranii. Pentru că, deşi avea numai zece ani, geniul lui Inigo îşi făcea simţită prezenţa.

Dezarmat, Inigo rămase cu spatele drept, fără să scoată o vorbă, fără a cerşi nimic.
—N—o să te omor, spuse nobilul. Pentru că ai îndemânare şi curaj. Dar îţi lipsesc bunele maniere, ceea ce—o să—ţi aducă necazuri dacă n—o să fii prudent. Prin urmare, o să te—ajut să treci prin viaţă lăsându—ţi ceva care să—ţi aducă aminte că apucăturile urâte trebuie evitate.

Şi, cu asta, a *sfichiuit* lama săbiei. De două ori.

Şi obrazul lui Inigo începu să sângereze. Două râuri de sânge i se scurseră de pe frunte către bărbie, fiecare traversându—i obrazul. Toată lumea de faţă şi—a dat seama: băiatul avea să poarte cicatricele toată viaţa.

Inigo nu căzu. Lumea i se albi în faţa ochilor, dar nu se prăbuşi. Sângele continuă să curgă. Nobilul îşi puse sabia în teacă, încalecă şi plecă.

Abia atunci lăsă Inigo întunericul să—l ia în stăpânire.

Se trezi cu chipul lui Yeste în faţa ochilor.
—Am fost înfrânt, şopti Inigo.
—Dormi, fu tot ce reuşi Yeste să spună.

Inigo dormi. Sângerarea încetă a doua zi şi durerea dispăru după o săptămână. Îl îngropară pe Domingo şi Inigo părăsi Arabella pentru totdeauna. Cu faţa bandajată, călători în trăsura lui Yeste până la Madrid, unde locui în casa lui şi se supuse poruncilor lui. După o lună i se scoaseră bandajele, dar îi rămaseră cicatricele adânci şi roşii. în cele din urmă acestea se mai estompară, dar rămaseră, pentru totdeauna, principalele trăsături ale chipului său: două cicatrice roşii imense, paralele, câte una pe fiecare obraz, de la tâmplă până la bărbie. Yeste i—a purtat de grijă vreme de doi ani.

Pe urmă, într—o bună dimineaţă, Inigo dispăruse. în locul lui, pe un bilet prins de pernă cu un ac, erau trei cuvinte: „Trebuie să învăţ."

Să înveţe? Ce să înveţe? Ce anume, din tot ce exista în afara Madridului, trebuia să—ncredinţeze copilul memoriei sale? Yeste ridică din umeri şi oftă. Era peste puterea lui de înţelegere. Nu—i mai înţelegea pe copii. Ritmul transformărilor din jurul lui era prea accelerat şi tineretul era altfel. Dincolo de înţelegerea lui, viaţa era dincolo de înţelegerea lui, lumea era dincolo de înţelegerea lui, totul era dincolo de înţelegerea lui. Era doar un bărbat gras care făcea săbii. Asta era tot ce ştia.

Pe măsură ce anii treceau, făcea tot mai multe săbii şi se îngraşă tot mai tare. Pe măsură ce trupul i se lăţea, îi creştea şi faima. Oamenii din toate colţurile lumii veneau ca să—l implore să le facă arme, aşa că dublă preţul. Nu mai putea munci din greu, îmbătrânea. Dar vestea dublării preţurilor se răspândi de la duci la Prinţi şi la regi, şi toţi îşi doreau săbii de la ei cu şi mai multă disperare. Aşteptarea pentru oricare dintre ele era acum de doi ani, şi numărul regilor care le voiau nu se mai sfârşea, iar Yeste se simţea tot mai obosit, aşa că dublă din nou preţurile şi, când nici asta nu—i opri, decise să le tripleze, după ce deja le dublase şi redublase. Ba chiar cerea plata înainte, în nestemate, şi aşteptarea era de trei ani, dar nimic

nu le stătea în cale. Voiau săbii făcute de Yeste sau nimic şi, cu toate că lucrările lui cele mai rafinate nu mai erau ceea ce fuseseră cândva (la urma urmelor, nu mai exista Domingo ca să—l salveze) bogătanii naivi nu—şi dădeau seama. Voiau armele lui şi se—mbulzeau să—i ofere pietre preţioase.

Yeste deveni foarte bogat.

Şi *foarte* gras.

Trupul i se încovoia sub greutatea grăsimii. Era singurul om din Madrid cu grăsime până şi pe degete. Îmbrăcatul îi lua o oră, ca şi micul dejun, totul mergea foarte încet.

Dar încă mai putea să facă săbii. Şi oamenii încă mai râvneau la ele.

—Îmi pare rău, îi spuse tânărului spaniol care—i intră în atelier într—o dimineaţă. Aşteptarea a ajuns acum la patru ani şi până şi mie mi—e ruşine să spun preţul. Cereţi—i altcuiva să vă facă o armă.

—Am armă, răspunse spaniolul.

Şi aruncă pe masa de lucru a lui Yeste sabia pentru şase degete.

Ce îmbrăţişări!

—Să nu mai pleci niciodată, zise Yeste. Mănânc prea mult când sunt singur.

—Nu pot să rămân, zise Inigo. Sunt aici numai ca să—ţi pun o întrebare. După cum ştii, mi—am petrecut ultimii zece ani învăţând. Şi acum am venit să—mi spui dacă sunt pregătit.

—Pregătit? Pentru ce? Pentru numele Cerului, ce—ai învăţat?

—Mânuirea săbiei.

—Curată nebunie, spuse Yeste. Ţi—ai petrecut zece ani întregi numai ca să—nveţi să te duelezi?

—Nu, nu numai pentru asta, răspunse Inigo. Am învăţat multe alte lucruri.

—Povesteşte—mi.

—Păi, începu Inigo, ce—nseamnă zece ani? Vreo trei mii şase sute de zile. Iar astea cuprind — calculat o dată, aşa că—mi amintesc destul de bine — vreo optzeci şi şase de mii de ore. Ei bine, patru ore de somn pe noapte a fost o principală regulă pentru mine. Asta face paisprezece mii de ore, aşa că mi—a mai rămas de dat socoteală pentru vreo alte şaptezeci şi două de mii.

—Ai dormit. Te înţeleg. Şi ce altceva?

—Păi, am strâns pietre—n pumni.

—Iartă—mă, uneori mă păcăleşte auzul. Mi s—a părut c—ai spus ca—i strâns pietre—n pumni.

—Întăreşte încheieturile mâinilor. Ca să pot controla sabia. Pietre cât merele. Atât de mari. Strângeam pietrele cu fiecare mână, cam două ore pe zi. Şi mai petreceam zilnic alte două ore, sărind, făcând fente şi tot felul de mişcări rapide, pentru ca picioarele să—mi fie în stare să m—aducă în poziţia potrivită pentru lovitura de sabie de care am nevoie. Ceea ce înseamnă alte paisprezece mii de ore. Acum mi—au mai rămas cincizeci şi opt de mii. Ei, am alergat mereu câte două ore pe zi, cât de repede am putut, pentru ca picioarele să nu fie numai iuţi, ci şi puternice. Şi aşa îmi rămân numai alte cincizeci de mii de ore.

Yeste îl studia pe tânărul din faţa lui. Zvelt ca lama unei săbii, un metru optzeci şi cinci înălţime, drept ca bradul, ochi strălucitori, muşchi tari. Chiar şi aşa, stând pe loc, apărea sprinten ca un ogar.

—Şi cu aceste ultime cincizeci de mii de ore ce—i? Pe astea ţi le—ai petrecut studiind arta duelului?

Inigo îi răspunse dând din cap.

—Unde?

—Oriunde am dat peste un maestru. La Veneţia, la Bruges, la Budapesta.

—Te—aş fi putut învăţa eu, aici.

—E adevărat. Dar tu ţii la mine. N—ai fi fost destul de nemilos. Tu ai fi spus: „Ai parat excelent, Inigo, e de—ajuns pentru o singură zi. Hai să mergem la cină."

—E în stilul meu, recunoscu Yeste. Dar de ce era atât de important? A meritat o atât de mare parte din viaţa ta?

—Pentru că nu puteam să—l dezamăgesc din nou.

—Pe cine să dezamăgeşti?

—Pe tata. Mi—am petrecut toţi aceşti ani pregătindu—mă să—l găsesc pe omul cu şase degete şi să—l ucid în duel. Dar e un maestru, Yeste. A spus—o el însuşi şi am văzut cum i—a zburat sabia spre Domingo. Când îl voi găsi nu trebuie să pierd duelul, şi acum am venit la tine. Te pricepi la săbii şi spadasini. Nu trebuie să mă minţi. Sunt pregătit? Dacă tu spui că sunt, o să plec în lume să—l caut. Dacă spui că nu, o să—mi mai petrec încă zece ani învăţând, şi încă zece după aceea, dac—o să fie nevoie.

Aşa că se duseră în curtea lui Yeste. Era către amiază. Zăpuşeală. Yeste se instala într—un scaun.

Inigo rămase s—aştepte în picioare, în bătaia soarelui.
—Nu avem nevoie să punem la încercare pasiunea, ştim amândoi că ai suficiente motive ca să dai o lovitură fatală, zise Yeste. Prin urmare, o să—ţi trec prin probă doar cunoştinţele, viteza şi puterea. N—ai nevoie de un duşman pentru asta. Duşmanul e prezent tot timpul în mintea ta. Priveşte—l.

Inigo îşi scoase sabia.
—Omul cu şase degete te ia în râs, strigă Yeste. Luptă! Inigo începu să sară prin curte, cu lama imensă spintecând aerul.
—El foloseşte apărarea Agrippa, strigă Yeste. Inigo îşi schimbă imediat poziţia, mânuind sabia cu şi mai multă viteză.
—Acum te surprinde cu atacul Bonetti.

Dar surprinderea lui Inigo nu dură mult. Picioarele îşi schimbară din nou poziţia, iar trupul deja se mişca într—un alt mod. Transpiraţia i se prelingea acum pe corpul subţire şi lama imensă îţi lua ochii. Yeste continuă să strige. El îşi tot schimba poziţia. Sabia nu stătea nicio clipă locului.
—Ajunge, spuse Yeste la ora trei de după—amiază. Am obosit numai uitându—mă.

Inigo puse sabia pentru şase degete în teacă şi aşteptă.
—Vrei să ştii dacă eu te cred pregătit pentru un duel pe viaţă şi pe moarte cu un om destul de crud cât să—ţi ucidă tatăl, destul de bogat cât să—şi cumpere oameni care să—l apere, mai bătrân şi cu mai multă experienţă şi un maestru recunoscut.

Inigo dădu din cap.
—O să—ţi spun adevărul, şi depinde de tine dacă poţi să—i faci sau nu faţă. în primul rând, n—a existat niciodată un maestru atât de tânăr cum eşti tu. Au cel puţin treizeci de ani înainte să ajungă la rangul ăsta, şi tu abia dacă ai împlinit douăzeci şi doi. Ei bine, eşti un tânăr impetuos, condus de nebunie, şi nu eşti şi n—o să fii niciodată un maestru.
—Îţi mulţumesc pentru sinceritate, zise Inigo. Trebuie să mărturisesc că speram s—aud o veste mai bună. Mie greu să vorbesc în clipa asta, aşa că te rog să mă scuzi, o să plec...
—Încă n—am terminat, îl întrerupse Yeste.
—Ce altceva ar mai fi de spus?
—Ştii că am ţinut foarte mult la tatăl tău, dar uite ce nu ştii: când eram foarte tineri, n—aveam încă nici măcar douăzeci de ani, am văzut, cu ochii noştri, o demonstraţie făcută de Bastia, Vrăjitorul Corsican.
—N—am auzit niciodată de acest vrăjitor.
—E rangul superior celui de maestru în arta mânuirii spadei, zise Yeste. Bastia a fost ultimul spadasin care l—a deţinut. A murit pe mare, cu mult înainte ca tu să te naşti. De—atunci n—au mai existat vrăjitori, şi tu nu l—ai fi învins niciodată. Dar îţi mai spun ceva: nici el nu te—ar fi învins vreodată.

Inigo rămase tăcut multă vreme.
—Atunci sunt pregătit.
—N—aş vrea să fiu în pielea omului cu şase degete, se mulţumi Yeste să răspundă.

În dimineaţa următoare, Inigo îşi începu căutările. îşi planificase totul cu grijă. Avea să—l găsească pe omul cu şase degete. Avea să se ducă la el şi să—i spună simplu:
—Salut, sunt Inigo Montoya, mi—ai ucis tatăl, pregăteşte—te să mori.

Şi apoi, oh, apoi, duelul.

Era chiar un plan frumos. Simplu, direct. Fără zorzoane. La început, Inigo avusese tot felul de idei de răzbunare, dar, treptat, simplitatea ajunsese să i se pară calea cea mai potrivită. în mintea lui se înfiripaseră mici piese de teatru — duşmanul avea să plângă, să implore, să se înjosească şi să ţipe, să—i ofere averi ca să—i cruţe viaţa şi să smiorcăie, şi să se poarte ca un laş. Dar, în cele din urmă, simplitatea puse stăpânire pe toate acestea: duşmanul avea să spună, pur şi simplu:
—Oh, da, îmi aduc aminte că l—am ucis. Şi—o să fiu mai mult decât încântat să te ucid şi pe tine.

Mai era o singură problemă: duşmanul lui era de negăsit.

Nu se gândise niciodată că în cale i s—ar fi putut ivi vreo dificultate, fie ea oricât de mică. La urma urmelor, câţi nobili aveau şase degete la mâna dreaptă? Oriunde s—ar fi aflat, oamenii vorbeau cu siguranţă despre asta. Tot ce trebuia să facă era să pună câteva întrebări:
—Scuzaţi—mă, nu sunt nebun, dar aţi văzut cumva, de curând, un nobil cu şase degete la o singură mână?

Şi, cu siguranţă, mai curând sau mai târziu, răspunsul avea să fie „da".

Dar nu sosi curând.

Iar mai târziu nu însemna acea aşteptare în timpul căreia îţi permiţi să—ţi ţii răsuflarea.

Prima lună nu i se păru lui Inigo câtuşi de puţin descurajantă. Traversă, în zigzag, Spania şi Portugalia. În luna următoare trecu în Franţa, şi îşi petrecu acolo tot restul anului. Anul următor cutreieră Italia, apoi urmară Germania şi întreaga Elveţie.

Începu să se îngrijoreze abia după cinci ani la rând de eşecuri. între timp, văzuse toată peninsula Balcanică şi cea mai mare parte a Scandinaviei şi—i vizitase pe florinezi şi pe locuitorii din Guilder, fusese prin Mama Rusie şi dăduse ocol, încet—încet, întregii Mediterane.

Şi apoi ştiu ce se întâmplase: zece ani de învăţătură însemnau că era cu zece ani prea târziu. Se putuseră întâmpla multe. Poate că omul cu şase degete lupta într—o cruciadă din Asia. Sau făcea avere în America. Sau era călugăr în Indiile de Est. Sau... sau...

Murise?

La douăzeci şi şapte de ani, Inigo începu să bea seara câteva pahare de vin în plus, ca să poată dormi. La douăzeci şi opt, bea câteva pahare de vin în plus ca să—şi poată digera prânzul. La douăzeci şi nouă, vinul era esenţial ca să se poată trezi dimineaţa. Lumea i se surpa în jur. Nu numai că fiecare zi era un eşec, începea să se petreacă şi altceva, la fel de îngrozitor. Luptele cu sabia i se păreau din ce în ce mai plictisitoare.

În timpul călătoriilor îşi câştiga existenţa duelându—se cu cel mai bun spadasin din partea locului, şi se duelau, şi Inigo îl dezarma, şi lua obiectul pe care pariaseră, indiferent ce era acela. Şi cu acel câştig astfel îşi plătea mâncarea, şi locuinţa, şi vinul.

Dar cei mai grozavi spadasini nu făceau pentru el nici două parale. Chiar şi în oraşele mari, experţii în mânuirea săbiei nu aveau nicio valoare. Până şi în capitale, maeştrii locali nu erau buni de nimic. îi lipsea competiţia şi se trezise fără nimic care să—l menţină în formă. Viaţa îi părea lipsită de sens, căutările lui păreau lipsite de sens, totul, absolut totul, era lipsit de raţiune.

La treizeci de ani, se dădu bătut. Renunţă la cercetări, uita să mănânce, dormea numai din când în când. Vinul îi ţinea companie şi îi era de—ajuns.

Devenise o epavă. Cel mai minunat spadasin de la Vrăjitorul Corsican şi până atunci, abia dacă se mai atingea de sabie.

În această stare se afla când îl descoperi sicilianul.

La început, cocoşatul nu făcu altceva decât să—i bage sub nas vinuri din ce în ce mai puternice. Pe urmă, cu laude şi insistenţe, începu să—l îndepărteze treptat de sticlă. Pentru că avea un plan: cu viclenia lui, puterea turcului şi plus sabia spaniolului puteau ajunge cea mai eficientă organizaţie criminală din lumea civilizată.

Şi chiar asta deveniră.

În cele mai ascunse locuri, numele lor sfichiuia ca un bici mai usturător decât frica; toată lumea avea necesităţi greu de satisfăcut. Clanul Sicilan (chiar şi atunci, doi alcătuiau o asociaţie, iar trei, un clan) devenea din ce în ce mai faimos şi mai bogat. Nimic nu era peste puterile lor şi nimic nu era sub demnitatea lor. Spada lui Inigo scânteia din nou, aducând mai mult ca niciodată cu un fulger. De la o lună la alta forţa turcului devenea din ce în ce mai uimitoare.

Dar cocoşatul era şeful. în privinţa asta, nu existase niciodată vreun dubiu. Inigo ştia unde s—ar fi aflat dacă n—ar fi fost el: cerşind vin, căzut pe jos la intrarea vreunei alei. Cuvântul sicilianului nu era doar lege, era literă de evanghelie.

„Ucide—l pe omul în negru", spusese sicilianul, şi orice altă alternativă încetase să mai existe. Omul în negru trebuia să moară...

Inigo mărşăluia încoace şi—ncolo pe marginea stâncii, pocnind din degete. Aflat la numai cincisprezece metri sub el, omul în negru continua să urce. Spaniolul începea să clocotească de nerăbdare. Din când în când se uita în jos, la înaintarea lentă a celuilalt. Descoperirea unei crăpături, pumnul înţepenit înăuntru, descoperirea altei crăpături, celălalt pumn înţepenit în ea, încă paisprezece metri şi jumătate. Inigo îşi plezni mânerul săbiei şi începu să pocnească mai repede din degete. îl studie pe căţărătorul mascat, aproape cu speranţa că avea şase degete. Dar nu — avea cinci degete.

Mai avea paisprezece metri şi puţin.

Acum ceva mai puţin de paisprezece.

—Salutare, strigă Inigo, când nu mai suportă să aştepte. Omul în negru ridică privirea şi mârâi.

—Te—am urmărit urcând. Omul în negru dădu din cap.
—Te mişti încet, zise Inigo.
—Uite ce e, nu vreau să fiu nepoliticos, răspunse în cele din urmă omul în negru, dar în momentul de faţă sunt destul de ocupat, aşa că—ncearcă să nu—mi distragi atenţia.
—Îmi cer scuze, zise Inigo. Omul în negru mârâi iarăşi.
—Presupun că nu poţi să grăbeşti lucrurile, comentă Inigo.
—Dacă—ţi doreşti atât de mult asta, spuse omul în negru, furios de—a binelea, ai putea să arunci o frânghie sau o creangă, sau să te faci cumva folositor.
—Aş putea, încuviinţă Inigo. Dar nu cred că mi—ai accepta ajutorul, pentru că te—aştept aici, doar ca să te omor.
—Asta este într—adevăr o stavilă în calea relaţiei noastre, comentă omul în negru. Mă tem că nu—ţi rămâne decât s—aştepţi.

Treisprezece metri şi un sfert. Doisprezece şi jumătate.
—Ţi—aş putea da cuvântul meu de spaniol, zise Inigo.
—Degeaba, răspunse omul în negru. Am cunoscut prea mulţi spanioli.
—O să—nebunesc aici, sus, se plânse Inigo.
—Oricând vei dori să schimbăm locurile, o să fiu mai mult decât încântat s—accept.

Doisprezece metri.

Şi o pauză, pentru odihnă.

Omul în negru atârna pur şi simplu în gol, cu picioarele legănându—i—se şi cu toată greutatea trupului susţinută de pumnul îndesat în fisură.
—Haide, continuă, insistă Inigo.
—Am avut o bucată bună de urcat, îi explică omul în negru, sunt istovit. O să—mi ia vreun sfert de oră până să—mi revin.

încă un sfert de oră! De neconceput.
—Uite ce e, am o bucată de frânghie în plus, una pe care n—am folosit—o ca să urcăm aici, o să ţi—o arunc ca să te—agăţi de ea şi o s—o trag...
—Degeaba, repetă omul în negru. *Ai putea* s—o tragi, dar, pe de altă parte, *ai putea* şi să—i dai drumul, şi, pentru că eşti atât de grăbit să mă ucizi, asta te—ar ajuta să termini repede.
—Dar, dacă nu ţi—aş fi spus, habar n—ai fi avut că vreau să te ucid. Asta nu—ţi dă de—nţeles că sunt demn de încredere?
—Ca să fiu sincer, nu, şi sper că nu te simţi insultat.
—Cum te—aş putea convinge să ai încredere?
—Nu—mi vine nimic în minte. Inigo ridică pe neaşteptate mâna dreaptă:
—Jur pe sufletul lui Domingo Montoya c—o s—ajungi pe culme viu!

Omul în negru păstră tăcerea vreme îndelungată. Pe urmă se uită în sus.
—Nu ştiu cine este acest Domingo al tău, dar ceva din tonul vocii tale îmi spune că trebuie să te cred. Aruncă—mi frânghia.

Inigo se grăbi s—o lege de un bolovan şi să—i dea drumul. Omul în negru o înşfacă şi rămase atârnat în gol. Inigo trase. O clipă mai târziu, omul în negru era lângă el.
—Mulţumesc, spuse, şi se lăsă să cadă pe bolovan. Inigo i se aşeză alături.
—O s—aşteptăm până când o să fii pregătit, spuse. Omul în negru răsuflă adânc.
—Încă o dată, mulţumesc.
—De ce ne—ai urmărit?
—Bagajul vostru e foarte valoros.
—N—avem de gând să—l vindem.
—Asta—i treaba voastră.
—Şi a ta care e? Omul în negru nu răspunse.

Inigo se ridică şi se îndepărtă, începând să studieze terenul pe care urmau să se lupte. Era un platou splendid, cu adevărat splendid, plin cu copaci pe care—i puteai ocoli ca să te fereşti, de rădăcini de care să te—mpiedici, pietre mici care să te facă să—ţi pierzi echilibrul şi de bolovani de pe care să sari dacă te urcai pe ei suficient de repede. Iar lumina lunii scălda totul. Nici nu puteai cere un teren mai potrivit pentru duel, hotărî el. Avea tot ce era necesar, inclusiv minunatele Stânci dintr—un capăt, dincolo de

care te aştepta o splendidă cădere de la trei sute de metri, ceva de care trebuia să ţii întotdeauna cont când îţi planificai tactica. Era perfect. Locul era perfect.

Numai ca omul în negru să fi fost un spadasin.

Un spadasin *adevărat.*

Inigo făcu acelaşi ritual ca înaintea oricărui duel: scoase sabia din teacă şi îşi atinse de două ori faţa cu latul ei, o dată de—a lungul unei cicatrice şi apoi de—a lungul celeilalte.

Pe urmă îl studie pe omul în negru. Un marinar excelent, da; şi un căţărător magnific, fără—ndoială; curajos, fără niciun dubiu.

Dar să fi fost şi spadasin?

Unul *adevăraţi*

„Te rog", se gândi Inigo. „A trecut atât de mult timp de când nu am mai fost pus la încercare, fă să mă testeze acum omul ăsta. Fă să fie un spadasin minunat. Să fie şi sprinten, şi iute, şi inteligent şi puternic. Dă—i o minte potrivită pentru tactică, o pregătire egală cu a mea. Te rog, te rog, a trecut atât de mult timp: fă—să—fie—un—maestru!"

—Mi—am recăpătat răsuflarea, spuse omul în negru, de pe bolovan. Iţi mulţumesc că mi—ai îngăduit să mă odihnesc.

—Atunci am face bine să—ncepem, propuse Inigo. Omul în negru se ridică în picioare.

—Pari un om de treabă, zise Inigo. Nu—mi face plăcere să te ucid.

—Pari un om de treabă, răspunse bărbatul în negru. Nu—mi face plăcere să mor.

—Dar unul dintre noi trebuie să moară, spuse Inigo. Să—ncepem.

Şi, cu aceste vorbe, scoase din teacă sabia pentru şase degete.

Şi şi—o puse în mâna stângă.

În ultima vreme, îşi începea întotdeauna duelurile cu arma în mâna stângă. Era un bun exerciţiu pentru el şi, dacă atunci când lupta cu dreapta, mâna de care se servea de obicei, era singurul vrăjitor în viaţă din lume, şi când lupta cu stânga era mai mult decât destoinic. Să mai fi trăit în toată lumea treizeci de bărbaţi care l—ar fi putut egala când lupta cu stânga. Sau să fi fost cel mult cincizeci şi cel puţin zece.

Şi bărbatul în negru era stângaci, şi asta—l înviora pe Inigo; făcea situaţia mai echitabilă. Slăbiciunea lui înfrunta puterea celuilalt. Cu atât mai bine.

Săbiile li se încrucişară, şi omul în negru trecu imediat la apărarea Agrippa, iar lui Inigo i se păru firesc, luând în considerare terenul stâncos, fiindcă însemna să—ţi ţii la început picioarele nemişcate, reducând la minim şansele de a aluneca. El contraatacă, fireşte, cu Capo Ferro, surprinzându—l pe omul în negru, care rămase cu picioarele bine înfipte pe poziţie, ieşind repede din Agrippa şi trecând el însuşi la atac, folosindu—se de principiile lui Thibault.

Inigo nu—şi putu reţine un zâmbet. Nimeni nu mai trecuse la atac împotriva lui şi era palpitant! Se retrase cu graţie între nişte copaci, lăsă apărarea Bonetti să—l ţină în siguranţă şi îi îngădui omului în negru să avanseze, să capete din ce în ce mai mult curaj.

Dar picioarele i se mişcară pe neaşteptate şi ajunse în spatele celui mai apropiat copac, , luându—l prin surprindere pe omul în negru, şi reacţiona cu încetineală. Inigo ieşi imediat de după trunchi, atacând el acum, şi potrivnicul său se retrase, se împiedică, îşi pierdu echilibrul, dar continuă să se îndepărteze. Viteza cu care—şi recapătă echilibrul îl impresiona pe Inigo Majoritatea bărbaţilor de înăţimea omului în negru s—ar fi prăbuşit, sau măcar ar fi căzut într—o mână. Dar adversarul lui nu făcu nici una, nici alta. Câţiva paşi repezi, o răsucire ca să—şi îndrepte trupul, şi lupta continuă.

Acum se mişcau mai ales paralel cu Stâncile, lăsând în spate copacii. Omul în negru se văzu silit să se retragă încet către un grup de bolovani enormi, pentru că Inigo era nerăbdător să vadă cât de bine putea să se mişte într—un loc strâmt, unde nu puteai să loveşti şi să parezi cu deplină libertate de mişcare. Continuă să—i impună retragerea, şi ajunseră între bolovani. Acolo, spaniolul se avântă brusc pentru a se propti de cel mai apropiat, de unde ricoşa apoi cu o forţă uimitoare, fandând cu o viteză incredibilă.

El vărsă cel dintâi sânge.

Îl împunse pe omul în negru, atingându—l foarte uşor de—a lungul încheieturii mâinii stângi. O zgârietură, nimic mai mult. Dar sângera.

Omul în negru se grăbi să se retragă, ocupând o poziţie din afara bolovanilor, în spaţiul deschis de pe platou. Inigo îl urmă, fără să se obosească să—i controleze direcţia fugii; pentru asta avea să fie timp mai târziu.

Iar omul în negru îşi lansă cel mai strălucit atac. Pe neaşteptate, cu o viteză şi cu o forţă înspăimântătoare. Sabia îi fulgeră în lumină iarăşi şi iarăşi şi, la început, Inigo nu făcu altceva decât să se retragă cu prea multă încântare. Nu recunoştea în totalitate stilul atacului; era mai ales McBone, dar conţinea şi fragmente din loviturile Capo Ferro, şi el bătea în retragere, concentrându—se asupra duşmanului, încercând să găsească cel mai bun mod de a—i opri atacul.

Omul în negru continuă să înainteze, şi Inigo deveni conştient că, în spatele său, marginea stâncilor era tot mai aproape, dar asta nici c—ar fi putut să—l preocupe mai puţin. Important era să dea dovadă de mai multă inteligenţă decât adversarul, să—i descopere punctele slabe, să—l lase saşi savureze propriul moment de exaltate.

Când Stâncile erau mai aproape ca niciodată, Inigo îşi dădu brusc seama care era efectul asaltului asupra sa; o simplă manevră Thibault îl putea spulbera cu desăvârşire, dar nu se grăbi s—o pună prea repede în aplicare. Îl lăsă pe celălalt să se mai bucure încă o clipă de triumf. Viaţa îl oferea atât de rar.

În spatele lui, stâncile erau extrem aproape.

Inigo continuă să se retragă. Omul în negru continuă să înainteze.

Pe urmă Inigo trecu la contraatac, cu Thibault.

Dar omul îl negru îl opri.

Îl opri!

Inigo repetă mişcarea Thibault, din nou fără sens. Trecu la Capo Ferro, încercă Bonetti, apoi Fabris; cuprins de disperare, începu o mişcare pe care o folosise o singură dată, cea inventată de Sainct.

Nimic nu—i era de folos!

Omul în negru continua să atace.

Şi aproape că ajunsese la stânci.

Inigo nu se panică nici măcar o clipă — rămase tot timpul departe de această stare. Dar trase foarte repede nişte concluzii — n—avea timp să stea prea mult pe gânduri, şi decise că, deşi reacţiona cu încetineală la mişcările din spatele copacilor, şi nu era prea bun în mijlocul bolovanilor, într—un spaţiu de mişcare limitat, în câmp deschis, unde avea loc berechet, omul în negru se dovedea o adevărată teroare. O teroare stângace, mascată.

—Eşti un spadasin excelent, spuse.

Piciorul din spate i se sprijinea pe marginea stâncii. Nu mai avea unde să se retragă.

—Mulţumesc, răspunse omul în negru. Am muncit din greu pentru asta.

—Eşti mai bun decât mine, recunoscu Inigo.

—Aşa s—ar părea. Dar, dacă e adevărat, de ce zâmbeşti?

—Pentru că ştiu un lucru pe care tu nu—l ştii.

—Care anume? întrebă omul în negru.

—Nu sunt stângaci, răspunse Inigo şi cu asta îşi azvârli sabia pentru şase degete în mâna dreaptă, iar cursul luptei se schimbă.

Omul în negru se retrase din faţa loviturilor biciuitoare ale săbiei imense. încercă să se ferească, să pareze, să scape într—un fel sau altul de moartea care devenise de neevitat. Dar era imposibil. Reuşi să pareze cincizeci de lovituri; a cincizeci şi una trecu de apărarea lui, şi braţul stâng îi sângera. Reuşi să mai împiedice treizeci de contralovituri, dar nu şi pe a treizeci şi una, şi acum îi sângera umărul.

Rănile nu erau grave, dar numărul lor creştea în timp ce se strecurau din nou printre pietroaie, iar omul în negru se pomeni iarăşi în mijlocul copacilor care—i erau potrivnici, aşa că nu mai putu decât să fugă de atacul violent al lui Inigo, şi ajunse din nou la loc larg. Dar Inigo nu—l slăbi, nimic nu putea să—l oprească. Şi omul în negru era din nou printre bolovani şi, pentru el, acolo era încă şi mai rău decât printre copaci, aşa că scoase un strigăt de frustrare şi alergă pur şi simplu iarăşi în câmp deschis.

Dar n—avea cum să—i facă faţă vrăjitorului şi, încetul cu încetul, marginea abruptă a stâncilor redeveni un factor decisiv în luptă, numai că, de data asta, omul în negru era cel silit să se apropie de moarte. Apărea curajos şi puternic, iar rănile nu—l făceau să ceară îndurare, şi în spatele măştii lui negre nu se ascundea teama.

—Eşti uimitor, strigă, şi Inigo mări viteza loviturilor lamei sale, şi aşa destul de agere.

—Mulţumesc. Nu e ceva la care—am ajuns fără efort. Clipa morţii era aproape. Inigo atacă iarăşi şi iarăşi, înaintând, iar omul în negru izbuti iarăşi şi iarăşi să pareze, dar de fiecare dată îi era tot mai greu, şi forţa încheieturii mâinii lui Inigo era inepuizabilă, şi lovea cu tot mai multă violenţă şi omul în negru

obosi în curând.
—N—ai cum să—ţi dai seama, spuse, pentru că port mantie şi mască. Dar acum zâmbesc.
—De ce?
—Pentru că nici eu nu sunt stângaci, răspunse omul în negru.

Şi schimbă mâna în care ţinea sabia, şi lupta deveni în sfârşit una adevărată...

Şi Inigo începu să se retragă.
—Cine eşti? strigă el.
—Nimeni important — un simplu iubitor al săbiei.
—Trebuie să ştiu!
—Obişnuieşte—te cu dezamăgirile.

Traversau platoul iute ca fulgerul, lamele erau invizibile, dar, vai, pământul se cutremura, şi, vai, se zguduia cerul, şi Inigo pierdea. încercă s—ajungă la copaci, dar omul în negru nu—i îngădui. încercă să se retragă către bolovani, dar nici asta nu i se permise.

Şi, oricât de incredibil ar părea, în câmp deschis omul în negru îi era superior. Nu cu mult. Dar, în privinţa unor elemente de tactică, era mai bun. Mai iute cu o fracţiune de secundă, cu un dram mai puternic, şi o idee mai agil. Nu cu mult.

Dar era suficient.

Se întâlniră în centrul platoului pentru atacul final. Niciunul nu era dispus să—şi accepte înfrângerea. Ecoul metalului invada văzduhul. O ultimă răbufnire de energie trecu prin venele lui Inigo, care făcu toate încercările posibile, puse în practică toate trucurile, se folosi de fiecare oră a fiecărei zile din îndelungata lui experienţă. Zadarnic. Omul în negru oprea de fiecare dată. Era încătuşat. De omul în negru. Planurile îi erau dejucate, era redus la tăcere, făcut de ruşine, învins.

De omul în negru.

O ultimă lovitură fulgerătoare, şi măreaţa sabie pentru şase degete îi zbură din mână. Inigo rămase locului, neajutorat. Pe urmă căzu în genunchi, îşi înclină fruntea, închise ochii.
—Fă—o repede, spuse.
—Mi—ar cădea mâinile din încheieturi înainte de a ucide un artist ca tine, răspunse omul în negru. Mai degrabă l—aş nimici pe Leonardo da Vinci. Totuşi — şi aici îl pocni pe Inigo în cap cu mânerul săbiei — de vreme ce nu te pot lăsa nici să mă urmăreşti, te rog să—nţelegi că îţi port cel mai mare respect.

Îl lovi încă o dată, şi spaniolul îşi pierdu cunoştinţa. Omul în negru se grăbi să—i lege mâinile de un copac şi îl lăsă acolo, leşinat şi neajutorat.

Pe urmă îşi puse sabia în teacă, descoperi urmele sicilianului şi se pierdu grăbit în noapte...
—L—a învins pe Inigo! exclamă turcul, nu tocmai sigur că voia s—o creadă, dar ştiind sigur că vestea era tristă. îl plăcea pe Inigo, era singurul care nu râdea de el când îl ruga să joace rime.

Înaintau cu paşi repezi pe coasta muntelui, îndreptându—se spre hotarul cu Guilder. Poteca pe care urcau era îngustă, presărată cu pietre ca nişte ghiulele, şi sicilianul se străduia din greu să ţină pasul. Fezzik o căra pe Buttercup pe umeri, încă legată fedeleş.
—Nu te—am auzit. Repetă! strigă cocoşatul, aşa că Fezzik aşteptă să—l ajungă din urmă.

Apoi arătă cu degetul.
—Vezi? Departe, în vale, acolo unde începe poteca, se zărea omul în negru, înaintând în goană. Inigo a fost înfrânt.
—De neconceput! explodă sicilianul.

Fezzik nu cuteza niciodată să—l contrazică pe cocoşat. Dădu din cap.
—Sunt atât de prost. Inigo n—a fost înfrânt de omul în negru, ci *l—a înfrânt.* Şi, ca să ne—o dovedească, şi—a pus hainele lui, şi masca şi gluga şi cizmele lui, şi s—a mai şi îngrăşat cu vreo treizeci şi cinci de kilograme.

Sicilianul miji ochii şi se uită în jos, la silueta care venea în fugă.
—Tâmpitule, îl ocărî pe turc, după atâţia ani, nu eşti în stare să—l recunoşti pe Inigo? Ala nu e el.
—Nu—nvăţ niciodată, încuviinţă turcul. Când lucrurile nu sunt foarte clare, poţi conta întotdeauna pe mine dacă vrei să le—nţeleagă cineva pe dos.
—Inigo trebuie să fi alunecat sau i—a întins o cursă, altminteri nu putea fi învins. E singura explicaţie imaginabilă.

„Imaginabilă acceptabilă", se gândi uriaşul. Numai că nu îndrăzni să spună asta cu voce tare. Nu

sicilianului. Lui Inigo ar fi putut să—i şoptească asta noaptea, târziu, dar asta înainte să moară Inigo. Ar fi putut să—i mai şoptească şi ridicabilă, furabilă, împletibilă, adică tot ce reuşi să—i mai vină în minte înainte ca sicilianul să vorbească din nou, şi când spunea ceva trebuia să i se acorde cea mai mare atenţie. Cocoşatul nu se înfuria niciodată mai repede decât atunci când îl prindea pe Fezzik gândind. De vreme ce—i era greu să—şi imagineze că unul ca el era capabil să gândească, sicilianul nu—l întreba niciodată pe Fezzik ce era în capul lui, fiindcă asta nici nu l—ar fi putut interesa mai puţin. Dacă ar fi descoperit că turcul găsea rime, ar fi râs şi ar fi găsit noi moduri în care să—l facă să sufere.

—Dezleagă—i picioarele, porunci sicilianul.

Fezzik o puse pe Prinţesă jos şi rupse funia care—i lega picioarele. Pe urmă îi frecă gleznele, ca să poată merge.

Cocoşatul o înşfacă imediat de mână şi o smuci, trăgând—o după el.

—Să ne—ajungi repede din urmă, îi spuse lui Fezzik.

—Instrucţiuni? strigă turcul în urma lor, aproape cuprins de panică.

Avea să fie lăsat aşa, pe cont propriu.

—Lichidează—l, lichidează—l. Sicilianul începea să—şi iasă din sărite. Dacă Inigo ne—a dezamăgit tu trebuie să reuşeşti.

—Dar eu nu pot să mă lupt cu sabia, nu ştiu să mă lupt cu sabia...

—Fă—o—n stilul *tău.*

Sicilianul abia mai izbutea să se controleze.

—Oh, da, bine, în stilul meu, mulţumesc, Vizzini, îi spuse Fezzik cocoşatului. Şi, adăugă, adunându—şi tot curajul: Am nevoie de o sugestie.

—Spui întotdeauna ce bine înţelegi tu forţa, cum îţi aparţine. Foloseşte—o, nu—mi pasă cum. Aşteaptă—l acolo — îi arătă un cot ascuţit al potecii — şi striveşte—i capul ca pe—o coajă de ou.

Arătă către pietrele mari pe lângă care trecuseră. Fezzik dădu din cap.

—Aş putea s—o fac. Se pricepea de minune să arunce obiecte grele. Dar nu pare un gest foarte sportiv, nu—i aşa?

Sicilianul îşi pierdu controlul. Era teribil când o făcea. Majoritatea oamenilor ţipă, zbiară, sar în sus. La Vizzini era altfel: părea foarte liniştit şi vocea îi suna de parc—ar fi ieşit din gâtlejul unui mort. Iar ochii îi aruncau flăcări.

—Îţi spun un singur lucru, şi ţi—l spun o singură dată: opreşte—l pe omul în negru. Opreşte—l o dată pentru totdeauna. Dacă dai greş, n—o să ai nicio scuză. O să—mi găsesc alt uriaş.

—Te rog, nu mă lăsa de izbelişte, zise Fezzik.

—Atunci fa ce—ţi spun.

O înşfacă din nou pe Buttercup şi o porni şchiopătând în susul potecii, făcându—se nevăzut.

Fezzik se uită în jos, la silueta care gonea pe cărare, către el. Era încă la o distanţă serioasă. Avea timp suficient să exerseze. Luă o piatră de dimensiunea unei ghiulele şi ţinti o crăpătură din coasta muntelui, aflată la o depărtare de vreo treizeci de metri. Vâj.

Exact în centru.

Luă o piatră mai mare şi o azvârli către o linie întunecată, care se zărea la o distanţă de două ori mai mare.

Un vâjâit nu tocmai corespunzător.

Cu cinci centimetri către dreapta.

Fezzik era destul de mulţumit. Cu o deviere de cinci centimetri, ar fi putut totuşi zdrobi un cap dacă ţintea în mijloc. Căută în jur pe pipăite şi găsi o piatră perfectă pentru aruncat; părea făcută pe măsura mâinii lui. Pe urmă coti pe potecă, retrăgându—se în cea mai întunecată umbră. Ascuns vederii, tăcut, aşteptă răbdător, cu piatra ucigaşă în mână, numărând secundele care—l mai despărţeau de moartea omului în negru...

FEZZIK

Turcoaicele sunt recunoscute pentru dimensiunile bebeluşilor pe care îi nasc. Singurul nou—născut care—a avut vreodată fericirea să vină pe lume cântărind peste zece kilograme a fost produsul părţii de sud a Turciei. în registrele spitalelor din Turcia există, în total, unsprezece copii care—au cântărit, la

naştere, mai mult de nouă kilograme. Iar alţii nouăzeci şi cinci au cântărit între şapte şi nouă kilograme. Şi toţi aceşti o sută şase heruvimi au făcut ceea ce fac de obicei copiii la naştere: au pierdut înjur de un kilogram şi au avut nevoie de aproape o săptămână ca să—l recâştige. Mai bine spus, o sută cinci dintre aceşti copii au scăzut în greutate exact după naştere.

Nu şi Fezzik.

În prima după—amiază, el câştigă treizeci de grame. (Pentru că nu cântărea decât şase kilograme, iar mama lui îl născuse cu două săptămâni înainte de termen, doctorii nu se îngrijorară prea mult.

—E din cauză că v—a venit sorocul cu două săptămâni mai devreme, îi explicară mamei lui Fezzik. Asta explică totul.

În realitate, nu explica nimic, firește, dar, ori de câte ori îi derutează ceva, ceea ce se—ntâmplă mai des decât vă imaginaţi, doctorii se agaţă de ceva din vecinătatea cauzei şi adaugă: „Asta explică totul." Dacă mama lui Fezzik ar fi născut mai târziu, ar fi spus:

—Ei, aţi născut mai târziu, şi asta explică totul. Sau:

—Ei, ploua când l—aţi născut, această greutate în plus e, pur şi simplu, umezeală, şi asta explică totul.)

Un bebeluş sănătos îşi dublează greutatea cam în şase luni şi şi—o triplează într—un an. La un an, Fezzik cântărea douăzeci şi şase de kilograme. Nu era gras, sper că—nţele—geţi. Arăta ca un ţânc puternic, întru totul normal, de douăzeci şi şase de kilograme. De fapt, nu întru totul normal. Pentru un copil de un an, era foarte păros.

Când veni vremea să meargă la grădiniţă, fu momentul să—nceapă să se bărbierească. între timp ajunsese la dimensiunile unui bărbat obişnuit, şi ceilalţi copii îi făceau viaţa un calvar. în primele clipe se speriaseră de moarte, firește (Fezzik era încă de pe atunci foarte fioros), dar, odată ce aflaseră cât era de fricos, ei bine, nu lăsaseră să le scape o *asemenea* ocazie.

—Huliganule, huliganule, îl luau în râs în timpul pauzei pentru iaurt de dimineaţă.

—Nu sunt huligan, răspundea Fezzik, cu voce tare. (în sinea lui adăuga „lunganule, lunganule". Nu îndrăznise niciodată să se considere poet, pentru că nici nu era; pur şi simplu îi plăceau rimele. Indiferent ce—ai fi rostit cu voce tare, el răspundea în gând cu o rimă. Care uneori avea sens, alteori nu. Fezzik nu se sinchisea niciodată prea mult de sens; tot ce conta era sunetul.)

—Laşule. Papanaşule.

—Nu sunt.

—Atunci hai să ne batem, spunea unul dintre ei, şi—şi aduna toată puterea, şi—l pocnea în stomac, fiind sigur că Fezzik n—avea să facă nimic altceva decât să spună „oof", fiindcă el nu riposta niciodată cu o lovitură, indiferent ce i—ai fi făcut.

—Oof.

O altă lovitură. Şi încă una. Poate şi un pumn zdravăn în rinichi. Poate un şut în genunchi. Totul continua până când Fezzik izbucnea în plâns şi fugea.

Într—o bună zi, tatăl lui îl chemă la el.

—Vino—ncoace.

El se supuse, ca de obicei.

—Şterge—ţi lacrimile, spuse mama lui.

Exact înainte de asta, mâncase o bătaie zdravănă de la doi copii. Făcu tot ce putea ca să se oprească din plâns.

—Fezzik, nu mai merge aşa, continuă mama lui. Trebuie să te lase—n pace, să termine cu sâcâielile.

Ciomăgelile.

—Nu mă deranjează chiar atât de mult, răspunse Fezzik.

—Ei bine, interveni tatăl său, ar trebui să te deranjeze. Era tâmplar, avea mâini mari. Haide afară. O să te învăţ să te baţi.

—Te rog, nu vreau...

—Ascultă—ţi tatăl.

Ieşiră cu toţii în curtea din spate.

—Strânge pumnul, îi ceru tatăl lui. Fezzik o făcu, cât de bine se pricepea. Tatăl lui se uită la mama lui, apoi către cer.

—Nu—i în stare să—şi strângă pumnul, spuse.

—Se străduieşte, şi n—are decât şase ani. Nu fi atât de aspru cu el.

Tâmplarul ţinea foarte mult la fiul lui, aşa că îşi dădu silinţa să nu—i vorbească decât cu voce dulce, ca nu—l facă să izbucnească—n lacrimi. Dar nu—i era uşor.

—Dragule, îi spuse, fii atent: când strângi pumnul, nu—ţi pui degetul mare *sub* celelalte degete, îl ţii *peste* ele, pentru că, dacă ţi—l ţii în interiorul lor când loveşti pe cineva, o să ţi—l rupi, şi asta nu e bine, pentru că, atunci când pocneşti pe cineva, scopul este să—i faci rău lui, nu ţie.

Hârdău.

—Nu vreau fac rău nimănui, tati.

—Nici eu nu vrea să faci rău nimănui, Fezzik. Dar dacă ştii cum să ai grijă de tine, şi dacă alţii ştiu că ştii, nu—ţi mai fac necazuri.

Nazuri.

—Nu mă deranjează prea mult.

—Ei bine, pe noi ne deranjează, zise mama lui. N—ar trebui să te sâcâie, Fezzik, numai pentru că e cazul să te bărbiereşti.

—Să ne—ntoarcem la pumn, spuse tatăl. Am învăţat cum să—l strângem?

Fezzik strânse din nou pumnul, de data asta cu degetul mare în afară.

—Învaţă cu mare uşurinţă, comentă mama.

Îl iubea la fel de mult cum îl iubea şi tâmplarul.

—Acum loveşte—mă, îi ceru acesta băiatului.

—Nu, nu vreau să te lovesc.

—Loveşte—ţi tatăl, Fezzik.

—Poate nu ştie cum să lovească, spuse tatăl lui.

—Poate că nu.

Mama lui Fezzik clătină din cap cu tristeţe.

—Uită—te, scumpule, spuse tatăl. Vezi? E simplu. Strângi pumnul, aşa cum ai învăţat deja, pe urmă—ţi tragi braţul puţin către spate, şi ţinteşti locul pe care vrei să—l izbeşti.

—Arată—i tatălui cât de uşor înveţi, spuse mama. Strânge pumnul. Loveşte—l zdravăn.

Fezzik strânse pumnul şi—l îndreptă către braţul tatălui său.

Frustrat, tâmplarul îşi ridică din nou privirea către cer.

—A ajuns aproape de braţ, se grăbi să spună soţia lui, înainte ca chipul fiului lor să se înnegureze. A fost foarte bine pentru început, Fezzik; spune—i ce bine a început, îi ceru tâmplarului.

—În general, a fost în direcţia potrivită, reuşi acesta să zică. Dacă m—aş fi aflat cu un metru mai către vest, ar fi fost perfect.

—Sunt foarte obosit, zise Fezzik. Când înveţi atât de multe şi atât de repede, oboseşti atât de mult! O s—o fac oricum. Acum pot să plec, vă rog?

—Nu încă, răspunse mama lui.

—Scumpule, te rog, loveşte—mă, loveşte—mă de—adevăratelea, încearcă măcar. Eşti un băiat isteţ. Loveşte—mă ca lumea, îl imploră tatăl lui.

—Mâine, tăticule. Promit!

În ochii băiatului prinseră să apară lacrimile.

—Plânsul n—o să te—ajute cu nimic, Fezzik, explodă tatăl lui. N—o să mă convingă nici pe mine şi n—o s—o convingă nici pe maică—ta, o să faci ce spun, şi spun să mă loveşti, chiar dac—o să dureze toată noaptea, fiindc—o să stăm aici, aşteptând, şi chiar dac—o să dureze toată săptămâna o s—aşteptăm aici, şi chiar dacă...

P

L

E

O

S

C

!!!!

(Asta se petrecea înainte de apariţia spitalelor, ceea ce era foarte rău, cel puţin pentru tatăl lui Fezzik, pentru că, după ce—l nimeri pumnul fiului său, nu—l putură duce altundeva decât în propriul pat, unde rămase, cu ochii închişi, o zi şi jumătate, cu excepţia momentului în care veni lăptarul să se ocupe de

falca lui ruptă. Asta nu se petrecea şi înainte de apariţia doctorilor, dar în Turcia încă nu reuşiseră să stăpânească ştiinţa oaselor; de ele încă se mai ocupau lăptarii, căci cine altcineva ar fi putut şti mai multe despre oasele rupte?)

Când tatăl lui Fezzik izbuti să deschidă ochii atât cât îşi dorea, purtară, toţi trei, o discuţie în familie.
—Eşti foarte puternic, Fezzik, spuse tatăl lui.

(La drept vorbind, ăsta nu e adevărul adevărat. De fapt, „Eşti foarte puternic, Fezzik", era ceea ce voia să spună. Dar ce rosti suna mai degrabă astfel: „Zzz'zz zzzz zzzzzz, Zzzzzz". De când îi prinsese lăptarul fălcile cu sârmă, nu mai reuşea să pronunţe decât litera z. însă chipul lui era atât de expresiv, încât soţia lui îl înţelegea perfect.)
—A spus: „Eşti foarte puternic, Fezzik."
—Aşa credeam şi eu, răspunse băiatul. Anul trecut, într—o zi când eram foarte furios, am lovit un copac. L—am doborât la pământ. Era un copac mic, totuşi cred că a însemnat ceva.
—Z's zzzzzz zz zzzzz z zzzzzzzzz, Zzzzzz.
—Spune că n—o să mai fie tâmplar, Fezzik.
—Oh, nu, zise băiatul. O să te faci bine în curând, tată. Mi—a promis, lăptarul.
—Z zzzz zz zzzz zz zzzzz z zzzzzzzzz, Zzzzzz.
—El *vrea* să renunţe la meseria asta, Fezzik.
—Şi ce—o să facă?

La întrebarea asta îi răspunse chiar mama lui; după ce discutaseră o jumătate de noapte până să cadă de acord, ştia ce hotărâre luase bărbatul ei.
—S—a decis să fie reprezentantul tău, Fezzik. Luptele sunt sportul naţional al Turciei. Vom fi cu toţii bogaţi şi celebri.
—Dar, mami, tati, mie nu—mi place să mă lupt. Tatăl lui întinse mâna şi—l bătu cu delicateţe pe genunchi.
—Zz'z zzzzz zz zz zzzzzzzzz, spuse el.
—O să fie *minunat,* traduse soţia lui. Fezzik se mulţumi să izbucnească în plâns. Primul său meci de profesionist fu în satul Sandiki, într—o duminică fierbinte ca o baie de aburi. Părinţii lui Fezzik se chinuiră îndelung ca să—l convingă să intre în ring. Erau întru totul convinşi că avea să învingă, pentru că munciseră din greu. Îl instruiseră vreme de trei ani la rând înainte de a cădea de acord că era pregătit. Tatăl lui se ocupase de tactică şi de strategia din ring, în timp ce mama fusese responsabilă în cea mai mare parte de dieta lui şi de antrenament, şi nu se mai simţiseră niciodată atât de fericiţi.

Fezzik nu se mai simţise niciodată atât de nenorocit. Era speriat, înspăimântat, îngrozit, îl năpădiseră toate odată. Indiferent cât se străduiră să—l liniştească, refuză să intre în ring. Pentru că un lucru ştia sigur: chiar dacă în ochii altora apărea de douăzeci de ani şi mustaţa i se conturase deja, având un aspect plăcut, în trupul lui se adăpostea în continuare un băiat de nouă ani căruia îi plăcea să găsească rime.
—Nu vreau, nu vreau şi gata, şi nu mă puteţi convinge.
—După ce—am muncit ca nişte robi în toţi aceşti trei ani, spuse tatăl lui.

(Falca îi era aproape ca nouă.)
—O să mă lovească şi—o să mă *doară!* se plânse Fezzik.
—Viaţa înseamnă durere, se amestecă mama lui. Oricine spune altceva încearcă doar să te amăgească.
—Vă rog. Nu sunt pregătit. Am uitat prizele de luptă. Nu ştiu să mă mişc cu eleganţă şi—o să cad întruna. Ştiţi că e aşa.

Era. Părinţii lui se temeau de un singur lucru: oare se grăbiseră în privinţa lui?
—În situaţii dure, cei duri trebuie să treacă la acţiune, spuse mama lui Fezzik.
—Treci la acţiune, Fezzik, spuse tatăl lui. Însă el nu şi nu.
—Ascultă, nu vrem să te ameninţăm, spuseră părinţii lui, mai mult sau mai puţin într—un glas. Ţinem prea mult unii la alţii ca să facem una ca asta. Dacă nu vrei să lupţi, nimeni n—o să te silească. Noi doar o să plecăm, şi—o să te lăsăm singur pentru totdeauna.

(Pentru Fezzik iadul era locul în care erai pentru totdeauna singur. Le—o spusese când avea cinci ani.)

Urcară cu toţii în ring ca să—l înfrunte pe campionul din Sandiki.

Care fusese campion vreme de unsprezece ani, la douăzeci şi patru de ani. Era plin de graţie, voinic şi avea un metru optzeci şi cinci înălţime, cu doar cincisprezece centimetri mai puţin decât Fezzik.

Care n—avea nicio şansă.

Era prea neîndemânatic. Cădea întruna sau executa prizele de—a—ndoaselea, încât nici nu puteau fi numite prize. Campionul din Sandiki se juca pur şi simplu cu el. Fezzik ori era aruncat la pământ, ori cădea, sau se rostogolea, sau se împiedica. Se ridica întotdeauna şi încerca din nou, însă adversarul era mult prea rapid pentru el, mult prea inteligent şi mult, mult prea experimentat. Mulţimea râdea, mânca baclavale şi se bucura de întregul spectacol.

Până când Fezzik îl cuprinse pe campionul din Sandiki cu braţele.

Atunci mulţimea amuţi. Fezzik îl săltă de la pământ. Niciun sunet. Fezzik strânse.

Şi strânse.

—Gata, ajunge, spuse tatăl lui. Fezzik îl lăsă jos pe celălalt luptător.

—Mulţumesc, îi spuse. Eşti un luptător minunat şi eu am fost norocos.

Fostul campion din Sandiki scoase un soi de mârâit.

—Ridică—ţi braţele, eşti învingătorul, îi reaminti mama lui.

Fezzik rămase în mijlocul ringului, cu braţele în sus.

—Huoooo! strigă mulţimea.

—Aminalule!

—Maimuţă!

—Gorilă!

—HUOOOOOOOOOOO!!!

Nu rămaseră prea mult în Sandiki. La drept vorbind, nu era sigur să rămână prea mult nicăieri. II înfruntară pe campionul din Ispir.

—HUOOOOOOOOOO!!! Campionul din Simal.

—HUOOOOOOOOOO!!! Luptară în Bolu. Luptară în Zile.

—HUOOOOOOOOOO!!!

—Nu—mi pasă de gura lumii, zise mama lui Fezzik, adresându—i—se. Eşti fiul meu şi eşti minunat.

Era o zi cu cer cenuşiu, întunecat, şi plecau în mare grabă din Constantinopol, fiindcă Fezzik le zdrobise campionul înainte ca majoritatea spectatorilor să apuce măcar să se aşeze pe scaune.

—Nu sunt minunat, ripostă el. Au dreptate să mă insulte. Sunt prea mare. Oricând mă lupt, las impresia că hărţuiesc pe cineva.

—Poate, începu tatăl lui, cu voce şovăitoare, poate, Fezzik, dac—ai putea să pierzi cumva câteva lupte, n—ar mai zbiera atât de mult.

Soţia lui se răsuci către el.

—Băiatul are unsprezece ani şi tu vrei deja să vândă victoria?

—Nu, nimic de felul ăsta, nu te înfierbânta, dar, poate dac—ar da impresia că suferă şi el puţin, am fi priviţi cu mai multă îngăduinţă.

—Sufăr, zise Fezzik. (Suferea, suferea.)

—Arată—i lumii un pic mai mult din suferinţa ta.

—O să—ncerc, tati.

—Bravo, eşti băiat bun.

—Nu pot să nu mai fiu puternic. Nu e vina mea. Nici măcar nu mă antrenez.

—Cred că e timpul să mergem în Grecia, zise tatăl lui. în Turcia i—am bătut pe toţi cei cu care ne—am luptat, dar în Grecia e leagănul jocurilor sportive. Nimeni nu apreciază talentul mai mult decât grecii.

—Detest să—i aud strigând „HUOOOOOOOOOO!!!", zise Fezzik.

(Şi chiar aşa era. Pentru el, iadul însemna acum să fie singur, cu toată lumea strigând la el „HUOOOOOOOOO!!!" pe vecie.)

—În Grecia te vor iubi, spuse mama lui Fezzik. Luptară în Grecia.

—AATTGGGGH!!!

(AATTGGGGH!!! era HUOOOOOOOOOOO!!! în greceşte.)

Bulgaria. Iugoslavia.

Cehoslovacia. România.

—HUOOOOOOOOOOM!

Încercară în orient. Campionul de jujitsu din Coreea. Campionul de karate din Indochina. Campionul de kung fu al întregii Indii.

—Sssssssssssss!!!

(Vedeţi explicaţia pentru AATTGGGGH!!!) în Mongolia îi muriră părinţii.

—Am făcut tot ce—am putut pentru tine, Fezzik, noroc, îi spuseră, şi plecară dintre cei vii, ucişi de ceva cumplit, o molimă care a ras totul de pe faţa pământului. Ar fi murit şi Fezzik, numai că, prin firea lucrurilor, el nu se îmbolnăvea niciodată. Rămas singur, îşi continuă drumul, traversă deşertul Gobi, alăturându—se din când în când câte unei caravane. Şi acolo învăţă cum să—i facă să—nceteze cu huiduielile.

Se lupta cu grupuri.

Totul începu într—o caravană din Gobi, când şeful acesteia zise:

—Călăreţii mei de cămile te dau gata, pun prinsoare. Nu erau decât trei, aşa că Fezzik spune:

—Bine.

Adăugă c—avea să—ncerce, şi încercă, şi, fireşte, învinse. Toată lumea păru fericită.

Fezzik era încântat. De atunci, pe cât posibil, nu mai luptă niciodată cu un singur adversar. Pentru o vreme, călători din loc în loc, luptându—se cu diverse găşti în spectacole locale pentru câţiva bănuţi, dar n—avusese niciodată un cap bun pentru afaceri, plus că acum, în ultimii ani ai adolescenţei, i se părea încă şi mai puţin atrăgător să fie de unul singur.

Se alătură unui circ ambulant. Toţi ceilalţi circari bodogăneau împotriva lui, nemulţumiţi pentru că, spuneau ei, mânca mai mult decât îi era porţia. Aşa că, în afara timpului în care lucra, stătea mai mult de unul singur.

Apoi, într—o seară, tocmai când împlinea douăzeci de ani, suferi cel mai mare şoc din viaţa lui: huiduielile reîncepură. Nu—i venea să creadă. Tocmai înfrânsese o jumătate de duzină de bărbaţi strivindu—i în braţe şi spărsese capetele unei alte jumătăţi de duzină. „Ce voiau de la el?"

Adevărul era unul singur: devenise prea puternic. Nu se măsurase niciodată, dar lumea şuşotea că trebuia să aibă peste doi metri şi cincisprezece. Şi nu se urcase niciodată pe un cântar, dar lumea pretindea că ajunsese la o greutate de o sută optzeci de kilograme. Şi, pe lângă asta, acum era şi foarte iute. Iar experienţa câştigată de—a lungul anilor îl făcuse aproape inuman. Ştia toate trucurile, putea să contracareze toate prizele de luptă.

—Animalule!

—Maimuţă!

—Gorilă!

—HUOOOOOOOOOO!!!

În noaptea aceea, singur în cotul lui, Fezzik plânse. Era un monstru. (Albastru — încă îi mai plăceau rimele.) Un ciclop cu doi ochi. (Deochi — plângea ca un copil deocheat, cu lacrimile şiroindu—i din ochii pe jumătate închişi.) Până în dimineaţa următoare, izbuti să se controleze; cel puţin încă se mai afla în mijlocul prietenilor săi, circarii.

În aceeaşi săptămână, circul îl dădu afară. Mulţimea începuse să—i huiduiască pe toţi, şi femeia grasă ameninţă că pleacă, iar piticii spumegau de furie, şi asta era de—ajuns ca să hotărască soarta lui Fezzik.

Se aflau în inima Groenlandei şi, după cum toată lumea ştie, Groenlanda e cel mai singuratic loc de pe Pământ. în Groenlanda, la fiecare cincizeci de kilometri pătraţi găseşti câte un locuitor. Circarii erau probabil cât se putea de proşti fiindcă voiau să dea spectacole acolo, dar problema consta în cu totul altceva. Fezzik era singur, în cel mai retras loc din lume. Stătea pe un bolovan, aşteptând să plece circul, în acelaşi loc se afla şi a doua zi, când peste el dădu sicilianul Vizzini. Cocoşatul îl măguli, promiţându—i că avea să ţină huiduielile la distanţă. Avea nevoie de Fezzik. Dar nici pe jumătate atât de multă câtă avea Fezzik de el. Atâta timp cât se afla Vizzini în apropiere, n—avea cum să rămână singur. Făcea tot ce—i cerea Vizzini. Chiar şi dacă avea să însemne să zdrobească ţeasta unui oarecare om în negru...

Aşa avea să fie.

Dar nu într—o ambuscadă. Nu în stilul unui laş, lipsit de sportivitate. Părinţii îl învăţaseră întotdeauna să respecte regulile. Se ridică în picioare şi rămase în umbră, strângând pietroiul în mâna lui mare. Paşii omului în negru se auzeau tot mai aproape. Şi mai aproape.

Sări din ascunziş şi, cu o forţă incredibilă şi o precizie desăvârşită, aruncă piatra. Aceasta se sfărâmă, izbindu—se de un bolovan, la un sfert de metru în faţa omului în negru.

—Am făcut—o dinadins, spuse Fezzik, luând o altă piatră şi pregătind—o de aruncare. Nu era obligatoriu să ratez.
—Te cred, zise omul în negru.
Stăteau faţă în faţă pe poteca îngustă de pe coasta muntelui.
—Şi acum ce se va întâmpla? întrebă omul în negru.
—Ne vom lupta unul cu altul aşa cum a dat Dumnezeu, răspunse Fezzik. Fără capcane, fără arme, doar îndemânare contra îndemânare.
—Adică tu vei lăsa piatra jos, eu voi lăsa jos sabia şi vom încerca să ne omoram ca oamenii civilizaţi, asta încerci să—mi spui?
—Dacă preferi, te pot ucide pe loc, spuse Fezzik cu amabilitate, şi ridică piatra, gata s—o arunce. îţi dau o şansă.
—Înţeleg şi pe loc accept, răspunse omul în negru, desprinzându—şi sabia, cu teaca ei cu tot. Deşi, ca să fiu sincer, cred că sorţii înclină uşor în partea ta când e vorba de lupta cu mâinile goale.
—O să—ţi spun acelaşi lucru pe care îl spun tuturor, îi explică Fezzik. Orice aş face rămân cel mai mare şi mai puternic. Nu e vina mea.
—Nu te învinovăţesc, zise omul în negru.
—Atunci să începem, spuse Fezzik, aruncând piatra, apoi luă poziţia de luptă, cu ochii la omul în negru, care se apropia încet de el.

Pentru o clipă, pe turc aproape că—l cuprinse nostalgia. Urmăritorul lor era cu siguranţă un om bun, chiar dacă nu avusese încotro decât să—l ucidă pe Inigo. Nu se plângea, nu se străduia să—l implore sau să—l cumpere. îşi accepta pur şi simplu soarta. Nicio acuzaţie, nimic de genul ăsta. Evident un nelegiuit cu caracter. (Trebuia să fie totuşi un nelegiuit, chibzui Fezzik. Masca indica acest lucru. Sau, poate era mai rău: poate fusese desfigurat. Poate cineva îi arsese faţa cu acid. Sau se născuse hidos?)
—De ce porţi mască şi glugă? îl întrebă.
—Cred că, pe viitor, toată lumea o să poarte, veni răspunsul omului în negru. E extraordinar de confortabil.

Stăteau unul în faţa altuia pe poteca de munte. Rămaseră nemişcaţi o clipă. Pe urmă începură. Fezzik îşi lăsă potrivnicul să se agite o vreme, testându—i puterea, care nu era deloc de neglijat pentru cineva care nu era un uriaş, îl lăsă să simuleze atacuri, să se ferească şi să—ncerce o priză ici, alta colo. Apoi, când fu sigur că omul în negru avea să se înfăţişeze în faţa creatorului său cu obrazul curat, îşi încleşta cu putere braţele în jurul lui.

Îl săltă de la pământ...

Şi—l strânse.

Şi—l strânse.

Pe urmă luă ce rămăsese din omul în negru, îl pocni dintr—o parte, apoi din cealaltă, îi rupse şira spinării ţinându—l cu o mână de la baza ei şi cu cealaltă de gât, îi ridică picioarele în sus, îi înfăşură braţele fără putere în jurul lor şi îndesă întregul pachet care fusese cândva un om în cea mai apropiată despicătură din stâncă.

Sau cel puţin, aşa ar fi trebuit să se petreacă lucrurile.

Dar iată ce se întâmplă în realitate:

Fezzik îl săltă pe omul în negru de la pământ.

Şi—l strânse.

Şi omul în negru se eliberă, alunecându—i din braţe. „Hmmm", se gândi Fezzik, „asta—i cu siguranţă o surpriză. Eram sigur că l—am dat gata."
—Eşti foarte rapid, îl complimentă el.
—Şi foarte bun, zise omul în negru.

Lupta reîncepu. De data asta, Fezzik nu—l mai lăsă să se fâţâie în jurul lui. II înşfacă pur şi simplu, îl roti pe deasupra capului o dată şi încă o dată, îi strivi ţeasta de un bolovan din apropiere, îl lovi cu pumnii, snopindu—l din bătaie, îl mai strânse pentru o ultimă oară, ca să fie sigur că—l dă gata, şi aruncă rămăşiţele a ceea ce fusese cândva viu în cea mai apropiată despicătură a stâncii.

Sau cel puţin asta avea în plan.

În realitate, la partea cu înşfăcatul cam dădu greş. Fiindcă, imediat ce—l prinse în mâinile lui mari, omul în negru se lăsă să cadă, se învârti, se răsuci şi reuşi să se elibereze, rămânând în viaţă.

„Nu pricep ce se petrece", se gândi Fezzik. „E cu putinţă să—mi pierd forţa? O fi posibil ca pe munte să capeţi vreo boală care te lasă fără putere? în deşert a fost o boală care mi—a lăsat părinţii fără vlagă. Asta trebuie să fie, m—am molipsit de vreo molimă, dar, dacă e aşa, el de ce mai are putere? Nu, probabil sunt încă puternic, trebuie să fie vorba de altceva, dar ce—ar putea fi?"

Şi deodată îşi dădu seama. Nu se mai luptase de mult cu un singur om, încât uitase cum s—o facă. Se luptase cu grupuri, cu bande, cu cete, ani la rând, încât ideea că avea un singur oponent îşi făcea loc în mintea lui cu prea multă încetineală. Altfel era lupta cu mai mulţi. Când avea doisprezece potrivnici, încerca anumite mişcări, prize, acţiona într—un fel diferit. Când nu era decât unul, trebuia să—şi readapteze stilul. Fezzik se întoarse rapid în timp. Cum luptase cu campionul din Sandiki? înfruntarea aceea îi străfulgera memoria, apoi îşi aminti de toate celelalte victorii, în luptele cu toţi ceilalţi campioni, cu bărbaţii din Ispir şi Simal, şi din Bolu, şi din Zile. îşi aminti cum fugise din Constantinopol fiindcă îl învinsese pe campionul oraşului mult prea repede. Şi cu atâta uşurinţă. Fireşte, îşi refăcu brusc stilul, retransformându—l în ceea ce fusese cândva.

Dar, între timp, omul în negru îl apucase de gât!

Îl călărea pe Fezzik cu mâinile încleştate de beregata lui, una în faţă şi alta la ceafă. Turcul îşi întinse mâinile spre spate, dar omul în negru era greu de înşfăcat. Îi era imposibil să—şi înconjoare spatele cu braţele ca să—şi desprindă duşmanul. Se năpusti către un bolovan şi, în ultima clipă, se răsuci astfel încât cea mai mare forţă a izbiturii să fie primită de omul în negru. Era o lovitură cumplită; Fezzik o ştia.

Dar strânsoarea din jurul gâtului său devenea din ce în ce mai puternică.

Fezzik se repezi din nou spre bolovan, apoi din nou, şi din nou ştiu cât de puternică era lovitura primită de omul în negru. Şi totuşi strânsoarea nu dispărea. Fezzik îşi încleşta degetele de braţele omului în negru. Le pocni cu pumnii lui imenşi.

Dar nu mai avea aer.

Continua să se lupte. Simţea pământul alunecându—i de sub picioare; lumea începea să păleasca. Dar nu renunţa. El era Fezzik cel puternic, iubitorul de rime, şi nu trebuia să cedeze, indiferent ce s—ar fi întâmplat. Braţele îi deveniră grele şi lumea se înceţoşa.

Fezzik căzu în genunchi.

Încă mai lovea cu pumnii, dar loviturile erau foarte slabe. încă se mai lupta, dar loviturile lui n—ar mai fi putut vătăma nici măcar un copil. N—avea aer. Nu mai era aer. Nu mai era nimic, nu pentru Fezzik, nu în lumea asta. „Am fost înfrânt, o să mor", se gândi, chiar înainte de a se prăbuşi pe poteca de munte.

Nu se înşela decât pe jumătate.

Pierderea cunoştinţei şi moartea sunt despărţite de o singură clipă şi, clipa aceea sosi; când uriaşul mai—mai să se prăbuşească pe cărarea stâncoasă, şi chiar înainte de sosirea ei, omul în negru îi dădu drumul. Apoi clătinându—se pe picioare se sprijini de un bolovan până când se simţi în stare să meargă. Fezzik zăcea cu braţele şi picioarele depărtate, abia respirând. Omul în negru se uită înjur, în căutarea unei bucăţi de frânghie cu care să—l lege pe uriaş, dar renunţă la căutare aproape imediat. La ce bun o frânghie pentru cineva cu o asemenea forţă? Ar fi rupt—o pur şi simplu. Omul în negru o porni către locul unde—şi lăsase sabia. Şi—o prinse din nou la centură.

Doi puşi la pământ şi încă unul (cel mai dur) de înfruntat...

Vizzini îl aştepta.

Pregătise chiar şi o mică masă la iarbă verde. Din raniţa de care nu se despărţea niciodată, scosese o batistă mică, pe care aşezase două pocale. în mijloc era un burduf de piele plin cu vin, alături de care pusese nişte brânză şi nişte mere. Locul nici n—ar fi putut fi mai frumos: un punct înalt de pe cărare, care oferea o privelişte superbă a drumului către Canalul Florin. Buttercup zăcea neajutorată alături de masa întinsă, cu căluş, cu ochii acoperiţi, legată de mâini şi de picioare. Vizzini îşi ţinea cuţitul lung lângă gâtul ei alb.

—Bine—ai venit, spuse, când omul în negru ajunse aproape deasupra lor.

Noul sosit se opri şi studie situaţia.

—Mi—ai înfrânt turcul, zise Vizzini.

—Aşa s—ar părea.

—Şi acum totul depinde de tine. Şi de mine.

—Şi asta s—ar părea că e aşa, răspunse omul în negru, apropiindu—se cu încă o jumătate de pas de

cuţitul lung al cocoşatului.

Sicilianul zâmbi şi apăsă cuţitul mai tare pe gâtul lui Buttercup. Sângele era gata să ţâşnească.

—Dacă vrei s—o vezi moartă, te rog să—naintezi, fireşte, zise el.

Omul în negru încremeni.

—Aşa e mai bine, încuviinţă Vizzini, dând din cap. Tăcere sub lumina lunii.

—Înţeleg perfect ce—ncerci să faci, spuse într—un târziu sicilianul, şi vreau să fie foarte clar că purtarea ta nu îmi place. încerci să răpeşti ce am furat eu în mod corect, şi cred că intenţia asta n—are absolut nimic de—a face cu apucăturile unui gentleman.

—Dă—mi voie să—ţi explic..., începu omul în negru, dând să se apropie.

—*O ucizi!* strigă sicilianul, apăsând cuţitul mai tare. Pe gâtul lui Buttercup apăru un strop de sânge, roşu pe alb.

Omul în negru se retrase.

—Dă—mi voie să—ţi explic, repetă, de data asta de la distanţă.

Şi cocoşatul îl întrerupse iarăşi.

—Nimic din ce—mi poţi spune nu ştiu deja. Sunt unii care—au făcut mai multă şcoală ca mine, dar, când vine vorba de cunoştinţe pe care nu le găseşti în cărţi, în lumea asta nu există nimeni care să se—apropie cât de cât de mine. Oamenii spun că eu citesc gândurile, dar nu e adevărat, o spun cu toată sinceritatea. Prezic pur şi simplu adevărul cu ajutorul logicii şi al înţelepciunii, şi spun că eşti un răpitor, haide, recunoaşte.

—Recunosc că fata e valoroasă ca obiect răscumpărabil, atât şi nimic mai mult.

—Am primit instrucţiuni să—i fac anumite lucruri. Şi e foarte important să respect instrucţiunile. Dacă—mi duc misiunea la bun sfârşit, o să primesc solicitări toată viaţa. Iar în instrucţiunile mele nu e inclusă răscumpărarea, ci moartea. Ca urmare, explicaţiile tale sunt lipsite de sens; nu putem face afaceri împreună. Tu vrei s—o ţii în viaţă pentru răscumpărare, pe când pentru mine e extrem de important s—o fac să—şi dea ultima suflare într—un viitor foarte apropiat.

—Ţi—a trecut cumva prin minte că, pentru a mă vedea ajuns în acest punct, a fost nevoie de un mare efort, de mari cheltuieli şi de sacrificii personale? îi răspunse omul în negru. Şi că, dacă dau greş acum, s—ar putea să fiu foarte furios? Şi că, dacă ea îşi dă ultima suflare într—un viitor foarte apropiat, e posibil să te molipseşti şi tu de aceeaşi boală fatală?

—Nu mă îndoiesc că m—ai putea ucide. Orice om care poate trece de Inigo şi de Fezzik ar trebui să poată scăpa de mine cu uşurinţă. Totuşi, ţi—a trecut vreodată prin minte că, dacă faci asta, niciunul dintre noi n—o să capete ceea ce—şi doreşte — tu o să pierzi obiectul răscumpărării, iar eu o să—mi pierd viaţa?

—Atunci ne aflăm într—un impas, spuse omul în negru.

—Mă tem că da, încuviinţă sicilianul. Nu pot concura cu tine când vine vorba de forţa fizică, iar tu nu eşti pe măsura minţii mele.

—Eşti chiar de inteligent?

—Nu există cuvinte care să—mi poată descrie întreaga înţelepciune. Sunt atât de inventiv, de abil şi de deştept, atât priceput la minciuni, înşelătorii şi tertipuri, atât de escroc, atât de perspicace, tot atât de prevăzător pe cât de calculat, diabolic şi viclean în aceeaşi măsură, tot atât de amăgitor pe cât de nedemn de încredere... ei, ţi—am spus că încă nu s—au inventat cuvinte care să explice cât de grandios e creierul meu, dar dă—mi voie să apelez la cele ce urmează: lumea asta există de mai multe milioane de ani şi, de la un moment la altul, mai multe miliarde de oameni îşi lasă urmele paşilor pe faţa ei, însă eu, sicilianul Vizzini, sunt, vorbind cu sinceritate şi modestie, ambele în stare pură, cel mai ingenios, cel mai mincinos şi cel mai viclean individ care s—a născut vreodată.

—În cazul ăsta, spuse omul în negru, te provoc la o luptă a inteligenţelor.

Vizzini nu putu să nu zâmbească.

—Pentru Prinţesă?

—îmi citeşti gândurile.

—Lumea are impresia asta, ţi—am spus. Dar nu e vorba decât de logică şi de înţelepciune. Pe viaţă şi pe moarte?

—Corect şi de data asta.

—Accept! strigă Vizzini. Să—ncepem!

—Toarnă vinul, spuse omul în negru.

Sicilianul umplu cele două pocale cu un lichid de un roşu întunecat.

Omul în negru scoase de sub hainele lui negre un pacheţel pe care i—l întinse.

—Deschide şi inhalează, dar ai grijă să n—atingi. Vizzini luă micul pachet şi urmă instrucţiunile.

—Nu simt niciun miros. Omul în negru îşi luă pacheţelul înapoi.

—Ceea ce nu—ţi miroase în niciun fel se numeşte pudră de *iocană*. N—are miros, n—are niciun gust şi se dizolvă imediat în orice lichid. Şi se mai întâmplă şi să fie cea mai puternică otravă cunoscută.

Vizzini începea să se entuziasmeze.

—Presupun că n—o să—mi înmânezi pocalele, zise omul în negru.

Cocoşatul clătină din cap.

—Ia—ţi—le singur. Cuţitul meu lung nu se dezlipeşte de gâtul ei.

Omul în negru se întinse după pocale. Le luă şi se întoarse cu spatele.

Vizzini chicoti zgomotos, anticipând.

Omul în negru îşi făcu de lucru câteva clipe. Pe urmă se întoarse din nou cu faţa, cu câte un pocal în fiecare mână. Cu foarte mare grijă, îl puse pe cel din dreapta în faţa lui Vizzini, iar pe cel din stânga în partea opusă a batistei scoase din raniţă. Pe urmă se aşeză în faţa pocalului pe care—l avusese în mâna stângă şi lăsă pachetul gol în care se aflase pudra de iocană să cadă lângă brânză.

—Tu ghiceşti, spuse. Unde e otrava?

—Să ghicesc? strigă Vizzini. Eu nu ghicesc. Eu gândesc. Cântăresc lucrurile. Deduc. Pe urmă decid. Dar nu ghicesc niciodată.

—Lupta inteligenţelor a—nceput, zise omul în negru. Se încheie când decizi tu, şi bem amândoi vinul, şi aflăm cine are dreptate şi cine moare. Bem amândoi, şi trebuie să adaug că înghiţim, fireşte, în aceeaşi clipă.

—E atât de simplu, zise cocoşatul. Tot ce trebuie să fac e să deduc, din tot ce ştiu despre tine, cum îţi funcţionează mintea. Eşti genul de om care ar pune otrava în propriul său pahar, sau într—al duşmanului?

—Tragi de timp, zise omul în negru.

—Savurez, asta fac, răspunse sicilianul. Nimeni nu mi—a mai provocat mintea de ani de zile, şi—mi place la nebunie... Apropo, pot să miros ambele pocale?

—Te rog. Dar ai grijă să le pui la loc exact aşa cum le—ai găsit.

Sicilianul îşi adulmecă propriul pocal; apoi întinse mâna peste batistă, după pocalul omului în negru, şi—l adulmecă şi pe acela.

—Niciun miros, aşa cum ai spus.

—Am spus şi că tragi de timp. Sicilianul zâmbi şi fixă cu privirea pocalele.

—Ei, un mare prost, începu el, ar pune otrava în pocalul său, fiindcă ar şti că numai un mare prost s—ar grăbi să—ntindă mâna după ce i s—a dat. E evident că eu nu sunt un mare prost, aşa că, evident, n—o să iau pocalul tău.

—E decizia ta finală?

—Nu. Pentru că tu ştii că nu sunt un mare prost, deci ar trebui să ştii şi că n—o să cad niciodată într—o asemenea cursă. N—ai fi contat pe asta. Aşa că, evident, n—o să iau nici paharul meu.

—Continuă, îl îndemnă omul în negru.

—Asta şi am de gând.

Sicilianul rămase o clipă pe gânduri.

—Am decis acum că pocalul otrăvit se află, cu cea mai mare probabilitate, în faţa ta. Dar pudra otrăvită e făcută din *iocană*, iar *iocana* vine numai din Australia, iar Australia, după cum ştie toată lumea, e populată cu criminali, iar criminalii sunt obişnuiţi să nu li se acorde încredere, ceea ce înseamnă, că, evident, nu pot s—aleg vinul din faţa ta.

Omul în negru începea să se enerveze.

—Dar, pe de altă parte, probabil ai bănuit că ştiu de unde provine *iocana*, şi probabil ai ştiut că ştiu despre criminali şi despre comportamentul lor, şi de aceea e evident că nu pot alege vinul din faţa mea.

—Ai într—adevăr o inteligenţă ameţitoare, şopti omul în negru.

—Mi—ai înfrânt turcul, ceea ce înseamnă că eşti excepţional de puternic, iar oamenii excepţional de puternici sunt convinşi că au prea multă forţă ca să poată muri vreodată, prea multă forţă ca să fie

doborâţi chiar şi de *iocană*, aşa că ai fi putut s—o pui în pocalul tău, încrezător în forţa ta, care poate să te salveze; de aceea e evident că nu pot alege vinul din faţa ta.

Omul în negru era acum foarte nervos.

—Dar ai fost mai bun şi decât spaniolul meu, ceea ce înseamnă că probabil ai studiat, fiindcă el a studiat mulţi ani ca să poată ajunge unde şi—a dorit, şi, dacă poţi să studiezi, eşti evident, mai mult decât puternic şi atât; eşti conştient că suntem muritori şi nu vrei să mori, aşa că probabil ai pus otrava cât mai departe de tine cu putinţă; de aceea, e evident, nu pot alege vinul din faţa mea.

—Cu toată pălăvrăgeala asta, încerci să mă faci să dezvălui câte ceva despre mine, spuse furios omul în negru. Ei bine, n—o să meargă. De la mine n—o să afli nimic, ţi—o garantez.

—De la tine am aflat deja totul, zise sicilianul. Ştiu unde e otrava.

—Numai un geniu ar fi putut deduce atât de multe.

—Ce noroc pe mine că se—ntâmplă să fiu unul, ripostă cocoşatul, din ce în ce mai amuzat.

—Nu poţi să mă sperii, spuse omul în negru, dar vocea lui era plină de spaimă.

—Atunci bem?

—Hotărăşte, alege, nu mai trage de timp, nu ştii nimic, nu poţi să ştii.

Ca răspuns la răbufnirea lui, sicilianul se mulţumi să zâmbească. Pe urmă pe faţă i se aşternu o expresie stranie şi arătă către ceva din spatele omului în negru.

—Pentru numele cerului, ce poate fi aia?

Omul în negru se întoarse să se uite.

—Nu văd nimic.

—Oh, ei, aş fi putut jura c—am văzut ceva, dar n—are importanţă.

Sicilianul începu să râdă.

—Nu—nţeleg ce e atât de caraghios, zise omul în negru.

—Îţi spun peste un minut, răspunse cocoşatul. Dar mai întâi să bem.

Şi luă propriul său pocal cu vin. Omul în negru îl luă pe cel din faţa lui. Băură.

—N—ai ghicit, comentă omul în negru.

—Aşa *crezi* tu, zise sicilianul, şi râsul lui deveni mai răsunător. Asta—i atât de caraghios. Am schimbat paharele când erai cu spatele.

Omul în negru nu găsi nimic de spus.

—Prostule, strigă cocoşatul. I—ai căzut victimă unei erori grosolane clasice. Cea mai celebră este: „Nu purta niciodată un război pe uscat în Asia", dar uite una aproape la fel de bine cunoscută: „Nu te pune niciodată cu un sicilian când ţi—e viaţa în joc."

Continuă să fie foarte vesel până în clipa în care pudra de *iocană* îşi făcu efectul.

Omul în negru păşi grăbit peste cadavru şi rupse legătura de pe ochii Prinţesei.

—Am auzit tot ce s—a—ntâm..., începu Buttercup, şi apoi, fiindcă nu se mai aflase niciodată atât de aproape de un mort, spuse: Oh!

Iar în încheiere şopti:

—L—ai omorât.

—L—am lăsat să moară râzând, zise omul în negru. Roagă—te să fac măcar atât şi pentru tine.

O săltă, îi tăie legăturile, o ridică în picioare şi începu s—o tragă după el.

—Te rog, zise Buttercup. Lasă—mă o clipă să—mi revin.

Omul în negru îşi slăbi strânsoarea. Buttercup îşi frecă încheieturile mâinilor, se opri, îşi masă gleznele. Aruncă o ultimă privire către sicilian.

—Şi când te gândeşti, murmură, că, în tot timpul ăsta, pocalul tău a fost otrăvit.

—Amândouă au fost otrăvite, zise omul în negru. Mi—am petrecut ultimii doi ani căpătând imunitate la pudra de *iocană*.

Buttercup ridică ochii către el. O îngrozea, mascat, cu glugă, periculos, cu vocea nefirească, răguşit.

—Cine eşti? îl întrebă.

—Nu sunt un om cu care să te joci, veni răspunsul. Deocamdată e tot ce trebuie să ştii. Şi cu asta o smuci, ridicând—o. Ţi—ai avut clipa.

Reîncepu s—o tragă după el, şi de data asta ea nu avu încotro decât să—l urmeze.

Mergeau pe poteca de munte. Lumina lunii era foarte puternică, şi erau stânci pretutindeni, iar lui Buttercup totul i se părea mort şi galben, ca luna. îşi petrecuse multe ore alături de cei trei bărbaţi care

plănuiau fără ascunzişuri s—o ucidă. Aşa că, se minună ea, de ce era acum mai speriată decât atunci? Cine era omul odios, mascat, care o umplea de frică? Ce putea fi mai rău decât moartea?

—O să—ţi plătesc o grămadă de bani dacă mă eliberezi, reuşi să spună.

Omul în negru îi aruncă o privire.

—Vrei să spui că eşti bogată?

—O să fiu. Dacă mă laşi să plec, îţi făgăduiesc c—o să obţin orice—ţi doreşti ca răscumpărare.

El se mulţumi să râdă.

—Nu glumesc.

—Îmi făgăduieşti? *Tu?* Să te eliberez bazându—mă pe o făgăduială? Cât valorează? Jurământul unei femei? Oh, e foarte amuzat, Alteţă. Indiferent dac—ai glumit sau nu.

Îşi continuară drumul pe potecă până ajunseră într—un spaţiu deschis. Acolo omul în negru se opri. Un milion de stele se luptau între ele care să iasă cel mai tare în evidenţă şi, pentru o clipă, el păru să vrea, nici mai mult nici mai puţin, decât să le privească pe toate. Buttercup îi urmări privirea care se muta de la o constelaţie la alta în spatele măştii.

Pe urmă, fără vreun avertisment, părăsi poteca, îndreptându—se către drumul neumblat şi trăgând—o pe Buttercup după el.

Ea se împiedică; el o smuci înapoi, în picioare; ea căzu din nou; el iarăşi o ridică.

—Nu pot să merg atât de repede.

—Poţi! Şi—o să mergi! Sau o să ai mai mult de suferit. Crezi că te—aş putea face să suferi mai mult?

Ea dădu din cap.

—Atunci aleargă! strigă omul în negru, şi o rupse la fugă peste bolovani, sub lumina lunii, trăgând—o pe Prinţesă după el.

Ea se străduia din răsputeri să ţină pasul. Se îngrozea gândindu—se ce i—ar fi putut face el, aşa că nu mai îndrăzni să cadă iarăşi.

După cinci minute, omul în negru se opri brusc.

—Trage—ţi răsuflarea, îi porunci.

Buttercup dădu din cap, îşi umplu plămânii cu aer respirând întretăiat, încercând să—şi domolească bătăile inimii. însă o porniră din nou, tot pe neaşteptate, alergară pe terenul stâncos, îndreptându—se către...

—Unde... mă duci? gâfâi Buttercup, când îi oferi el iarăşi ocazia să se odihnească.

—Cu siguranţă că nici măcar cineva atât de arogant ca tine nu se poate aştepta să—i răspund.

—N—are importanţă dacă—mi spui sau nu. El o să te găsească.

—„El", Alteţă?

—Prinţul Humperdinck. Nu există alt vânător mai iscusit. Poate urmări un şoim într—o zi noroasă; te poate găsi.

—Eşti convinsă că marea ta dragoste o să te salveze, nu—i aşa?

—N—am spus niciodată că e marea mea dragoste, şi da, o să mă salveze; asta o ştiu.

—Recunoşti că nu—ţi iubeşti viitorul soţ? Bizar. O femeie sinceră. Eşti un specimen rar, Alteţă.

—Începând din prima clipă, eu şi Prinţul nu ne—am minţit niciodată unul pe altul. Ştie că nu—l iubesc.

—Vrei să spui că nu eşti în stare să iubeşti.

—Sunt în stare să iubesc foarte mult, zise ea.

—Cred c—ar fi mai bine să taci.

—Am iubit mult mai profund decât îşi poate imagina un ucigaş ca tine.

El o plezni.

—Asta e pedeapsa pentru minciună, Alteţă. Acolo de unde vin eu, femeile sunt pedepsite când mint.

—Dar eu am spus adevărul, serios, am... Buttercup văzu mâna lui înălţându—se iarăşi, aşa că amuţi imediat.

Începură din nou să alerge.

Nu vorbiră mai multe ore în şir. Alergau, apoi, ca şi cum ghicea de fiecare dată când obosea, el se oprea şi îi elibera mâna. Ea încerca să—şi recapete răsuflarea pentru o nouă rânduială de alergare, fiindcă nu se îndoia c—avea să urmeze. El o înşfăca din nou şi fără să scoată niciun sunet, plecau iar.

Nu mai era mult până în zori când zăriră pentru prima oară Armada.

Alergau pe marginea unei râpe adânci. Era ca şi cum s—a fi aflat pe vârful lumii. Când se opriră,

Buttercup se prăbuşi pe pământ, ca să se odihnească. Omul în negru stătea tăcut lângă ea, în picioare.
—Iubirea ta soseşte, şi nu singură, spuse apoi. Buttercup nu înţelese.

Omul în negru arătă în direcţia din care veniseră.

Buttercup rămase cu privirea aţintită şi, în tot acest timp, apele Canalului Florin erau tot atât de pline de lumină cum era cerul de stele.
—Probabil că le—a poruncit tuturor vaselor din Florin să plece în căutarea ta, spuse omul în negru. N—am mai văzut niciodată o astfel de privelişte.

Se uită îndelung la felinarele de pe toate vasele aflate în mişcare.
—N—ai cum să—i scapi, zise Buttercup. Dacă mă eliberezi, îţi făgăduiesc că n—o să ţi se facă niciun rău.
—Eşti mult prea generoasă. Niciodată n—aş putea accepta o asemenea ofertă.
—Ţi—am oferit viaţa, a fost un gest destul de generos.
—*Alteţă,* spuse omul în negru, şi mâinile lui ajunseră deodată pe gâtul ei. Dacă trebuie să vorbească cineva despre viaţă, atunci lasă—mă s—o fac eu.
—N—ai să mă ucizi. Nu m—ai furat de la criminali ca să mă omori tu.
—Pe cât de iubitoare, pe atât de înţeleaptă, spuse omul în negru.

O ridică în picioare dintr—o smucitură şi o luară la goană de—a lungul marginii râpei imense. Avea sute de metri adâncime şi era plină de pietre, de copaci, de umbre prelungi. Dintr—odată omul în negru se opri şi rămase cu privirea pierdută către Armada.
—Ca să fiu sincer, spuse, nu mă aşteptam să fie chiar atât de mulţi.
—Prinţul meu e imprevizibil, de aceea e cel mai mare vânător.
—Mă întreb, continuă omul în negru, dacă—i va ţine pe toţi într—un singur grup sau se vor împărţi, dacă unii vor rămâne să caute de—a lungul coastei, iar alţii îţi vor lua urma pe uscat. Ce zici?
—Ştiu doar c—o să mă găsească. Şi dacă până atunci nu—mi redai libertatea, n—o să fii tratat cu blândeţe.
—Aţi discutat cu siguranţă despre astfel de lucruri, nu? Despre plăcerea vânătorii. La ce i—au folosit, în trecut, atât de multe vase?
—Nu vorbim despre vânătoare, de asta pot să te—asigur.
—Nici vânătoare, nici dragoste. Atunci despre ce vorbiţi?
—Nu ne vedem prea des.
—Duioasă pereche.

Buttercup simţi că—ncepea să se supere.
—Suntem întotdeauna foarte sinceri unul cu celălalt. Ceea ce nu poate spune toată lumea.
—Pot să—ţi spun ceva, Alteţă? Eşti foarte rece...
—Nu sunt...
—...foarte rece şi foarte tânără şi, dac—o să trăieşti destul, cred c—o să te preschimbi în promoroacă...
—De ce mă sâcâi? Viaţa mea mă priveşte, şi de altfel m—am împăcat cu ea, — nu sunt rece, jur, dar am luat anumite hotărâri, pentru mine cel mai bine e să ignor sentimentele; n—am fost fericită când m—am lăsat în voia lor...

Inima ei era o grădină tainică, cu ziduri foarte înalte.
—Am iubit cândva, spuse, după o clipă. S—a sfârşit prost.
—Un alt bogătaş? Da, şi te—a părăsit pentru o femeie mai bogată.
—Nu. Era sărac. Sărac, şi asta l—a ucis.
—Ţi—a părut foarte rău? Ai suferit? Recunoaşte că n—ai simţit nimic...
—Îţi baţi joc de durerea mea? Am murit în ziua aia. Armada începu să semnalizeze cu salve de tun. Omul în negru privea cu atenţie vasele care—ncepeau să—şi schimbe formaţia.

Şi, în timp ce le urmărea, Buttercup îl împinse cu toată puterea de care mai era în stare.

Omul în negru se clătină o clipă pe buza râpei. Braţele i se rotiră ca morile de vânt, într—o încercare de regăsire a echilibrului. Se învârtiră, se agăţară de aer, şi apoi îşi începu alunecarea.

Omul în negru se ducea la vale.

împleticindu—se, gonind, întinzându—şi mâinile cu speranţa că s—ar fi putut agăţa de ceva care să—l oprească, dar panta era prea abruptă, nu putea face nimic.

Jos, tot mai jos.

Rostogolindu—se peste pietre. Răsucindu—se, fără niciun control.

Buttercup se holba la ceea ce făcuse.

În cele din urmă, omul în negru se opri la mare distanţă sub ea, tăcut, neclintit.

—Din partea mea, n—ai decât să mori, spuse ea, întorcându—se să plece.

Cuvintele o urmară. Şoptite de la mare distanţă, slabe şi calde, şi familiare.

—Cum... doreşti...

În munţi se lumina de ziuă. Buttercup se răsuci în direcţia sunetului şi se uită cu atenţie în jos în timp ce, sub prima licărire a zorilor, omul în negru se străduia să—şi scoată masca.

—Oh, iubitul meu Westley, zise Buttercup. Ce ţi—am făcut acum?

În fundul râpei era tăcere.

Buttercup nu şovăi nicio clipă. Coborî după el, ţinându—se cât de bine putea pe picioare, şi, când porni, i se păru că—l aude strigând iarăşi şi iarăşi, dar nu—i înţelegea cuvintele, pentru că zidurile sufletului ei se năruiau bubuind, şi zgomotul era destul de mare.

În plus, îşi pierdu repede echilibrul, şi râpa o luă în stăpânire. Aluneca repede şi cădea dureros, dar n—avea importanţă — ar fi căzut bucuroasă de la trei sute de metri pe un strat de cuie, dacă acolo ar fi aşteptat—o Westley. Jos, tot mai jos.

Azvârlită de colo—colo şi răsucindu—se, lovindu—se şi zgâriindu—se, fără niciun control, se rostogoli, se răsuci şi plonja, ducându—se de—a dura către ce mai rămăsese din iubitul ei...

Din fruntea navelor, Prinţul Humperdinck se uita în sus, la Stâncile Nebuniei. Nu era decât o altă vânătoare. Se gândea la vânat. N—avea importanţă dacă urmăreai o căprioară sau o viitoare mireasă; procedeul era oricum valabil. Adunai indicii. Pe urmă acţionai. Cercetai, apoi puneai totul în scenă. Dacă cercetai prea puţin, aveai foarte multe şanse să treci prea târziu la acţiune. Nu trebuia să te grăbeşti. Şi aşa, prea cufundat în gândurile care să—l ajute pentru următoarea mişcare, continuă să fixeze cu privirea suprafaţa abruptă a stâncilor.

Cineva se căţărase pe ele de curând, era evident. Zgârieturile lăsate de picioare se înşiruiau până sus în linie dreaptă, însemnând fără îndoială, o frânghie de trei sute de metri, o înaintare, pas cu pas, în susul ei, cu lovituri ocazionale de picior pentru echilibrare. Pentru un asemenea urcuş fusese nevoie de forţă şi de planificare, aşa că Prinţul îşi întipări în minte două lucruri: duşmanul e puternic; duşmanul nu e impulsiv.

Privirea îi ajunse apoi într—un punct aflat, poate, la nouăzeci de metri sub culme. De—acolo începea să devină interesant. Zgârieturile lăsate de picioare erau mai adânci, mai dese, şi nu urcau în linie dreaptă. Fie se desprinsese cineva intenţionat de frânghie cu nouăzeci de metri înainte să ajungă în vârf, lucru lipsit de sens, fie frânghia fusese tăiată când cineva mai avea de urcat cei nouăzeci de metri până pe culme, unde s—ar fi aflat în siguranţă. Era evident că ultima parte a urcuşului fusese făcută direct pe suprafaţa stâncii. Dar cine avea un asemenea talent? Şi de ce fusese nevoit să şi—l demonstreze într—un moment atât de periculos, la două sute zece metri deasupra dezastrului?

—Trebuie să cercetez culmile Stâncilor Nebuniei, spuse, fără să se ostenească să se—ntoarcă.

—S—a făcut, se mulţumi Contele Rugen să răspundă, din spatele lui, apoi rămase în aşteptarea altor instrucţiuni.

—Trimite jumătate din armadă către sud, de—a lungul coastei, şi cealaltă jumătate către nord. Aproape de căderea serii, ar trebui să se întâlnească în apropierea Mlaştinii de Foc. Corabia noastră va naviga până în primul loc unde e posibilă acostarea, şi mă vei urma cu soldaţii tăi. Pregăteşte caii.

Contele Rugen îi făcu semn tunarului, şi indicaţiile Prinţului bubuiră de—a lungul stâncilor. în doar câteva minute, armada se împărţi în două, şi corabia uriaşă a Prinţului rămase să navigheze singură, apropiindu—se de coastă, în căutarea unui loc bun pentru acostare.

—Acolo! porunci Prinţul, şi corabia începu manevrele de intrare în golf, în căutarea unui loc sigur pentru aruncarea ancorei. Operaţiunea le luă ceva timp, dar nu prea mult, deoarece căpitanul avea o experienţă bogată şi mai ales pentru că Prinţul îşi pierdea repede cumpătul şi nimeni nu voia să rişte aşa ceva.

Humperdinck sări pe ţărm, apoi fu coborâtă o pasarelă, pentru ca lipiţanii albi să poată fi aduşi pe uscat. Dintre toate isprăvile niciuna nu—l mulţumea pe Prinţ mai mult decât aceşti cai. Cândva, urma să aibă o întreagă herghelie, dar obţinerea unei rase pure nu era ceva care să se obţină cât ai bate din palme. Deocamdată avea patru cai albi, şi toţi erau identici. Animale uriaşe, neobosite, de culoarea zăpezii. înalţi de doi metri. Nu exista nimic care să—i poată ajunge din urmă pe loc întins şi, chiar şi pe dealuri şi

pe stânci, singurii care se puteau măsura cu ei erau caii arabi. Când se grăbea, Prinţul călărea pe toţi patru, fără şa, aşa cum călărea el întotdeauna, urcat pe unul, mânându—i pe ceilalţi trei, trecând de pe unul pe altul în plină alergare, pentru ca niciunul dintre ei să nu obosească purtându—l. încalecă şi plecă.

Îi trebui mai puţin de o oră ca s—ajungă pe culmile Stâncilor Nebuniei. Descăleca, se lăsă în genunchi, începu să cerceteze terenul. De trunchiul unui stejar uriaş fusese legată o frânghie. La partea de jos, scoarţa era crăpată şi zgâriată, aşa că, probabil, indiferent cine ajunsese primul în vârf tăiase frânghia şi indiferent cine era prins de frânghie în acel moment se găsise la nouăzeci de metri distanţă de culme şi reuşise cumva să supravieţuiască urcuşului.

O harababură imensă de urme îl puse în încurcătură. Era greu să—şi dea seama ce se petrecuse. Poate purtaseră o discuţie, pentru că două perechi de urme păreau să se îndepărteze, pe când una rămăsese pe marginea stâncilor, dând de înţeles că un singur om se foise încoace şi încolo. Pe urmă, pe marginea stâncilor fuseseră doi oameni. Humperdinck studie urmele până când fu sigur de două lucruri: avusese loc o luptă cu sabia şi apoi că cei doi combatanţi erau maeştri. Dezvăluite limpede ochiului său infailibil, lungimea paşilor şi repeziciunea fandărilor îl făcură să reconsidere a doua concluzie. Erau cel puţin maeştri. Probabil mai buni.

Pe urmă închise ochii şi se concentra, străduindu—se să distingă mirosul sângelui. într—o înfruntare de o asemenea ferocitate cursese cu siguranţă sânge. Tot ce trebuia să facă era să se lase dominat de simţul mirosului. Prinţul lucra la asta de mulţi ani, de când îl luase prin surprindere o tigroaică rănită, atacându—l de pe o creangă de copac, în timp ce el se străduia să—i dea de urmă. Atunci se bazase numai pe ochi să urmărească sângele vânatului, şi asta aproape că—l omorâse. Acum se încredea numai în miros. Dacă era vreun strop de sânge pe rază de o sută de metri, atunci avea să—l găsească.

Deschise larg ochii, se îndreptă fără ezitare către un grup de bolovani uriaşi şi găsi stropii de sânge. Erau doar câţiva, şi erau uscaţi. Dar nu mai vechi de trei ore. Humperdinck zâmbi. Călare pe lipiţani făcea un drum de trei ore cât ai bate din palme.

Reconstitui din nou duelul care îl deruta. Spadasinii ajunseseră până la marginea stâncilor, de unde se întorseseră, apoi reveniseră pe margine. Şi se părea că uneori se mişcaseră cu piciorul stâng înainte, iar alteori cu dreptul, ceea ce n—avea nicio logică. Era clar că—şi schimbaseră săbiile dintr—o mână într—alta, dar de ce ar face aşa ceva un maestru, în afara cazului când braţul cu care luptă are o rană atât de gravă încât nu mai poate fi folosit, şi asta evident nu se întâmplase, pentru că o rană atât de gravă ar fi lăsat urme de sânge, iar în zonă pur şi simplu nu era destul sânge care să indice aşa ceva.

Bizar, bizar. Humperdinck continuă să se mire. încă şi mai bizar, lupta nu părea să se fi încheiat cu moartea cuiva. îngenunche lângă urmele lăsate de un trup prăbuşit la pământ. Era clar că zăcuse acolo un om care—şi pierduse cunoştinţa. Dar, din nou, niciun strop de sânge.

—A fost un duel grandios, spuse Prinţul Humperdinck către Contele Rugen, care—l ajunsese, în sfârşit, din urmă, însoţit de o sută de călăreţi. Presupun că...

Şi Prinţul se opri o clipă, cu ochii la urmele de paşi.

—Presupun că, indiferent cine—a căzut aici, a fugit într—acolo — şi arătă într—o direcţie —, iar indiferent cine—a învins a plecat în fugă pe poteca asta de munte, exact în direcţia opusă. De asemenea sunt destul de sigur că învingătorul a plecat pe urmele Prinţesei.

—Să—i urmărim pe amândoi? întrebă Contele.

—Nu cred că e cazul, răspunse Prinţul Humperdinck. Importanţa celui care—a fugit, indiferent cine este el, e minimă, de vreme ce noi ne aflăm în urmărirea celui, indiferent cine—o fi, care—o are pe Prinţesă. Şi, pentru că nu cunoaştem natura cursei în care s—ar putea să fim atraşi, avem nevoie ca toţi oamenii de care dispunem să fie adunaţi într—un singur grup. E clar că totul a fost pus la cale de cineva din Guilder, şi trebuie să ţinem cont că oamenii din Guilder sunt în stare de orice.

—Atunci credeţi că e o cursă?

—Până la proba contrarie, cred întotdeauna că e o cursă, răspunse Prinţul. Aşa am reuşit să rămân în viaţă.

Şi, cu asta, încalecă din nou pe cal şi se îndepărtă galopând.

Pe poteca de munte, acolo unde se desfăşurase lupta corp la corp, Prinţul nici măcar nu se mai obosi să descalece. Tot ce putea fi văzut se vedea foarte bine de pe spinarea calului.

—Cineva a înfrânt un uriaş, spuse, imediat ce ajunse Contele destul de aproape. Iar uriaşul a fugit, vezi?

Contele nu vedea, bineînţeles, decât stânci şi o potecă de munte.

—Nici prin gând nu—mi trece să vă pun la—ndoială deducţiile.
—Şi priveşte într—acolo! strigă Prinţul, fiindcă, în pietrişul de pe potecă, vedeau pentru prima oară urmele paşilor unei femei. Prinţesa e în viaţă!

Şi tropotul copitelor lipiţanilor bubui din nou pe coasta muntelui.

Când Contele îl ajunse din urmă, Prinţul stătea îngenuncheat deasupra trupului nemişcat al unui cocoşat. Contele descăleca.
—Miroase asta, îi ceru Prinţul, întinzându—i un pocal.
—Nimic, spuse el. N—are niciun miros.
—*Iocană*, zise Prinţul. Fac prinsoare pe viaţa mea. Nu ştiu nicio armă care să ucidă într—o tăcere mai deplină.

Se ridică în picioare.
—Prinţesa e încă în viaţă, urmele ei se înşiră pe potecă. Dacă moare, în Guilder suferinţa va fi cumplită! strigă către cei o sută de călăreţi.

Şi coborând de pe cal, o luă la goană pe potecă, ghidându—se după urmele pe care numai el le putea vedea. Iar când urmele părăsiră poteca, intrând pe terenul neumblat, nu încetă să le caute. înşiruiţi în spatele lui, Contele şi soldaţii se străduiau din răsputeri să ţină pasul. Oamenii se poticneau, caii cădeau, până şi Contele se împiedică de câteva ori. Prinţul Humperdinck alerga cu hotărâre, mecanic, mişcându—şi picioarele ca nişte butoaie cu o regularitate de metronom.

Soarele răsărise de două ore când ajunseră la râpa abruptă.
—Ciudat, îi spuse contelui, care—şi trăgea sufletul de osteneală, respirând adânc.
—Doi oameni s—au prăbuşit în hău şi n—au mai urcat înapoi.
—Asta e ciudat, reuşi Contele să comenteze.
—Nu, asta nu e chiar atât de ciudat, îl corectă Prinţul. E limpede că răpitorul nu s—a—ntors sus fiindcă trebuia să urce o pantă prea abruptă, iar tunurile noastre i—au dat probabil de ştire că erau urmăriţi îndeaproape. Hotărârea lui, pe care o aplaud, a fost să fugă pe fundul râpei, scoţând astfel un timp mai bun.

Contele aştepta să audă urmarea din gura Prinţului.
—E pur şi simplu ciudat că un om care e un maestru al spadasinilor, un învingător al uriaşilor, un expert în folosirea pudrei de *iocană*, n—a ştiut încotro duce râpa asta.
—Şi unde duce? întrebă Contele.
—în Mlaştina de Foc, răspunse Humperdinck.
—Atunci e—al nostru, spuse Contele.
—Întocmai.

Şi zâmbi, afişând acel surâs de dinainte de a ucide, despre care se dusese vestea. în clipa aceea zâmbi mai clar ca niciodată.

Westley într—adevăr n—avea habar că se îndrepta către Mlaştina de Foc. Odată ce Buttercup ajunse alături de el, pe fundul râpei, nu mai ştiu decât că, aşa cum apreciase şi Prinţul Humperdinck, urcuşul i—ar li luat prea mult timp. Remarcă doar că fundul râpei era din stâncă netedă şi ducea în direcţia în care dorea el să meargă. Aşa că, împreună cu Buttercup, alergară pe drumul care se deschidea înaintea lor, amândoi foarte conştienţi că erau urmăriţi de forţe gigantice, care se apropiau de ei din ce în ce mai mult.

Pe măsură ce înaintau, drumul devenea tot mai abrupt şi în curând Westley îşi dădu seama că, dacă la început poate s—o ajute pe Buttercup să urce, acum i—ar fi fost pur şi simplu imposibil s—o facă. Luase o hotărâre şi nu mai avea când să se răzgândească; nu aveau de ales — mergeau pur şi simplu acolo unde îi ducea râpa.

(În acest punct al istorisirii, soţia mea vrea să se afle că ea se simte grosolan înşelată, pentru că nu i se permite să fie martoră la scena împăcării celor doi îndrăgostiţi de pe fundul râpei. Răspunsul meu este...)

***

Aici vă vorbesc eu, şi nu încerc să vă derutez, dar paragraful de mai sus, pe care—l întrerup acum, îi aparţine, cuvânt cu cuvânt, lui Morgenstern; în versiunea completă a cărţii, se referă în repetate rânduri la soţia lui, spunând că ei i—a plăcut grozav partea care urmează, sau că, una peste alta, cartea e extraordinar de sclipitoare. Doamnei Morgenstern i se întâmplă extrem de rar să nu—şi susţină soţul, spre deosebire de alte soţii pe care le—aş putea menţiona (îmi pare rău că trebuie să spun asta, Helen), dar iată care e situaţia: am eliminat aproape toate inserţiile care ne redau gândurile ei. Nu sunt de

părere că adăugau mare lucru şi, în plus, se complimentează mereu prin intermediul ei, iar în ziua de astăzi ştim că, insistând prea mult într—o anumită privinţă poţi face mai mult rău decât bine, după cum v—o poate spune orice politician care—a pierdut alegerile când îşi achită nota de plată pentru serviciile televiziunii. Adevărul e că am plasat aici această referinţă pentru că, de această singură dată, am fost întru totul de acord cu doamna Morgenstern. Cred că cititorul e nedreptăţit fiindcă se omite scena regăsirii. Aşa că am scris—o eu însumi, am scris ce am simţit că trebuie să—şi fi spus Buttercup şi Westley, dar lui Hiram, editorul meu, i s—a părut că astfel eram la fel de incorect ca Morgenstern. Dacă te—apuci să prescurtezi ce a spus autorul, nu—ncepi să strecori printre ele cuvintele tale. Aşa vedea Hiram lucrurile şi ne—am tot învârtit în jurul acestei probleme, contrazicându—ne, vreme de, dacă nu mă înşel, o lună întreagă, discutând prin viu grai, scriindu—ne sau telefonându—ne. In cele din urmă, am ajuns la următorul compromis: ce citiţi aici, scris cu caractere obişnuite, redă cu stricteţe povestea lui Morgenstern. Cuvânt cu cuvânt. E prescurtată, da, dar nu modificată. Dar l—am convins pe Hiram să fie de—acord măcar cu publicarea intervenţiei mele la editura Harcourt — editura Ballantine a acceptat şi ea, reluându—şi totodată colaborarea cu Harcourt — e vorba doar de trei pagini; mare scofală — şi, dacă vreţi să aflaţi cam cum s—au petrecut lucrurile, trimiteţi—i un bilet sau o carte poştală lui Jelenka Harvey, la Harcourt Trade Publishers, 15 East 26th Street, New York City, şi menţionaţi doar că aţi vrea să citiţi scena regăsirii. Nu uitaţi să adăugaţi adresa la care vreţi să vă fie trimisă — aţi fi uimiţi să aflaţi câţi oameni solicită, în scris, trimiterea unor obiecte, fără să—şi specifice adresa. Editura e de acord să suporte costurile expedierii prin poştă, aşa că dumneavoastră nu veţi achita decât timbrul pentru bilet, carte poştală sau ce—o fi. Aş fi, chiar nefericit dacă s—ar dovedi că sunt singurul scriitor american din epoca modernă care lasă impresia că editura care îl publică e generoasă (sunt mizerabile toate — îmi cer scuze pentru această afirmaţie, domnule Jovanovich), aşa că îngăduiţi—mi să adaug că singurul motiv pentru care sunt atât de generoşi achitând taxele poştale e faptul că se aşteaptă să nu le scrie nimeni. De aceea, dacă sunteţi câtuşi de puţin interesaţi, sau chiar dacă nu sunteţi, scrieţi, vă rog, ca să solicitaţi fragmentul respectiv. Nu sunteţi obligaţi să—l citiţi — nu v—aş cere aşa ceva — dar aş fi încântat să—i scutur de câţiva dolari pe aceşti editori geniali, fiindcă, să nu ne ascundem după deget, nu investesc atât de mult în publicitatea pentru promovarea cărţilor mele. Îngăduiţi—mi, aşadar, să repet, pentru dumneavoastră, adresa completă:

Jelenka Harvey
Harcourt Trade Publishers
15 East 26th Street
*New York, NY10010**

(Scriu de pe vremea când era preşedinte Eisenhower, şi cred că ăsta e primul meu asterisc. Simt că sunt nechibzuit. Ataşez această notă ca să anunţ că timpul n—a stat pe loc. Dacă nu vreţi să aşteptaţi să puteţi citi scena regăsirii, acum nici nu mai e necesar. Intraţi pe Internet şi accesaţi www.PrincessBrideBook.com. O s—o vedeţi imediat pe ecranul computerului dumneavoastră.)*

Solicitaţi un exemplar din scena regăsirii. Această explicaţie s—a lungit mai mult decât planificasem, aşa că voi repeta paragraful lui Morgenstern întrerupt mai sus. Pentru simplificarea lecturii. Terminat.

* * *

(În acest punct al istorisirii, soţia mea vrea să se afle că ea se simte grosolan înşelată, fiindcă nu i se permite să fie martoră la scena împăcării celor doi îndrăgostiţi din râpă. Răspunsul meu este simplu, după cum urmează:

(a) toate făpturile Domnului, începând cu cele de la baza scării evoluţiei, au dreptul la cel puţin câteva minute de intimitate autentică,

(b) Ce s—a rostit de fapt, deşi destul de mişcător la momentul respectiv pentru cei implicaţi, devine tot atât de fad ca pasta de dinţi odată transpus pe hârtie: „porumbiţa mea", „unica mea iubire", „ce fericire, câtă fericire" etc.

(c) Nu s—a spus nimic important din punct de vedere al istorisirii. Asta cu toate că Buttercup mai spunea din când în când:

—Povesteşte—mi despre tine.

Dar Westley o întreruprea de fiecare dată:

—Mai târziu, preaiubita mea. Acum n—avem timp. Oricum, de dragul obiectivităţii, trebuie să se ia notă

că:
(1) el a plâns cu adevărat;
(2) despre ochii ei nu se poate spune, cu exactitate, că au rămas uscaţi;
(3) nu s—au îmbrăţişat doar o singură dată;
(4) amândoi au recunoscut, fără nicio rezervă, că bucuria revederii nu le—a fost mică. În plus,
(5) peste un sfert de oră se certau. O ceartă începută într—un mod extrem de inocent, cu ei doi îngenuncheaţi unul în faţa altuia, cu Westley ţinând chipul ei desăvârşit în mâinile lui agile.
—Când am plecat de lângă tine, şopti el, erai deja mai frumoasă decât orice cutezam să visez. în anii despărţirii noastre, imaginaţia mea făcea tot ce—i stătea în puteri ca să—ţi sporească desăvârşirea. Noapte de noapte, chipul tău răsărea în spatele pleoapelor. Şi acum constat că viziunea care mi—a alinat singurătatea era a unei cotoroanţe în comparaţie cu ce am în clipa asta în faţă.
—Ajunge cu frumuseţea mea, zise Buttercup. Toată mea vorbeşte despre asta, toţi spun cât sunt de frumoasă. Am şi o minte, Westley. Vorbeşte despre ea.
—O voi face de—a lungul întregii eternităţi, răspunse el. Dar acum n—avem timp.
Reuşi să se ridice în picioare. Căderea în râpă îl zdruncinase şi—l umpluse de vânătăi, dar scăpase cu toate oasele întregi. O ajută şi pe ea să se ridice.
—Westley? întrebă apoi Buttercup. Chiar înainte de a începe să cobor după tine, te—am auzit spunând ceva, dar mi—a fost imposibil să—ţi desluşesc cuvintele.
—Am uitat ce—a fost.
—Nu ştii să minţi.
El îi zâmbi şi o sărută pe obraz.
—N—are importanţă, crede—mă. Trecutul e trecut.
—Nu putem începe păstrând secrete unul faţă de altul. Ea vorbea serios.
El îşi dădea seama. Dar mai încercă o dată:
—Ai încredere în mine.
—Am. Aşa că spune—mi ce cuvinte au fost, ca să nu—mi dai motiv să—mi pierd încrederea.
Westley oftă.
—Ce încercam să te fac să—nţelegi, preaiubita mea, ce strigam, la drept vorbind, din toate puterile care—mi mai rămăseseră, era: „Indiferent ce—ai vrea să faci, rămâi acolo, sus. Nu coborî aici! Te rog!"
—Nu voiai să mă vezi.
—Bineînţeles că voiam să te văd. Doar că nu voiam să te văd *aici, jos.*
—De ce nu?
—Fiindcă acum, comoara mea, suntem, mai mult sau mai puţin, prinşi în cursă. Nu mă pot căţăra ca să ies de aici, luându—te cu mine, fără să pierd o zi întreagă. Probabil că de unul singur aş putea ieşi mai repede, dar, purtând povara încântătorului tău trup, aşa ceva nu e cu putinţă.
—Aiurea; ai urcat pe Stâncile Nebuniei, şi panta asta nu e nici pe departe atât de abruptă.
—Dă—mi voie să—ţi spun că şi urcuşul ăla mi—a luat ceva timp. Şi că, după acel neînsemnat efort, am intrat într—o încurcătură, cu un tip care ştia câte ceva despre lupta cu sabia. După care am petrecut câteva clipe fericite luându—mă la trântă cu un uriaş. După care am fost nevoit să—ntrec în viclenie un sicilian, aducându—i moartea, când o greşeală ar fi însemnat o tăietură de cuţit pe gâtul tău. După care am alergat vreo două ore, storcându—mi plămânii de aer. După care am fost împins în josul unei râpe de şaizeci de metri, plină de pietroaie. Sunt obosit, Buttercup. Ştii ce—nseamnă asta? Am tras din greu toată noaptea, iată ce—ncerc să te fac să înţelegi.
—Nu sunt proastă, să ştii.
—Nu te mai lăuda.
—Nu mai fi necioplit.
—Când ai citit ultima oară o carte? Spune—mi adevărul. Şi cărţile cu poze nu se pun la socoteală — vorbesc despre ceva în care sunt tipărite cuvinte.
Buttercup se îndepărtă de el.
—Mai sunt de citit şi alte lucruri în afara tipăriturilor, zise ea, şi Prinţesa de Hammersmith e nemulţumită de tine şi se gândeşte cu toată seriozitatea să se—ntoarcă acasă.
Apoi, fără alte cuvinte, se răsuci şi se aruncă în braţele lui:
—Oh, Westley, nu asta am vrut să spun, nu, nu asta, nici măcar un singur silabar din tot ce—am spus.

Ei, fireşte că Westley ştia că de fapt a vrut să zică „nici măcar o singură silabă" — silabarul e altceva, un alfabet în care semnele nu reprezentau sunete, ci silabe. Dar ştia să aprecieze pe cineva atunci când îşi cerea scuze. Aşa că o strânse mai tare în braţe, închise ochii plini de dragoste şi şopti:

— Am ştiut că nu era adevărat, crede—mă, n—am luat de bun nici măcar un singur silabar.

Şi, problema fiind astfel rezolvată, o luară la goană cu ultimele forţe de—a lungul hăului de stâncă netedă al râpei.)

Cum era şi de aşteptat, Westley îşi dădu seama cu destul de mult timp înaintea lui Buttercup că se îndreptau către Mlaştina de Foc. N—ar fi putut spune dacă din cauza damfului de sulf adus de o adiere, sau din cauza flăcării galbene care se înălţa în faţa lor, în depărtare, vizibilă în lumina zilei. Dar, de cum se lumină cu privire la ce urma să se se—ntâmple, începu, cu tot calmul de care era în stare, să caute o cale de scăpare. O privire rapidă în susul pereţilor abrupţi ai râpei anulă posibilitatea unei căţărări alături de Buttercup. Se lăsă la pământ, aşa cum făcuse de mai multe ori în ultimele câteva minute, ca să—şi dea seama cât de repede se apropiau urmăritorii lor. Aprecie că se aflau la o distanţă de mai puţin de o jumătate de oră de mers şi câştigau teren.

Se ridică şi o luă din nou la fugă alături de Buttercup, mai repede, renunţând la orice fel de conversaţie ca să—şi cruţe răsuflarea. Ştiind că nu era decât o chestiune de timp până ca ea să priceapă unde erau pe punctul să ajungă, Westley se hotărî s—o împiedice cu orice chip să intre în panică.

—Cred că acum putem încetini puţin, spuse, slăbind ; uşor ritmul. Sunt încă destul de departe, la o bună bucată de drum în urmă.

Buttercup răsuflă adânc, uşurată.

Westley se prefăcu a studia împrejurimile. Apoi se uită la ea afişând cel mai frumos dintre zâmbetele lui.

—Cu puţin noroc, spuse, în siguranţă vom fi în curând, în Mlaştina de Foc.

Buttercup îl auzi, fireşte. Dar nu—i plăcură cuvintele lui, nu, nu, absolut deloc...

Urmează să vă spun câteva cuvinte despre două subiecte asociate:

(1) mlaştinile de foc în general şi

(2) Mlaştina de Foc de la hotarul dintre Florin şi Guilder, în particular.

(1)Mlaştinile de foc au primit un nume cu desăvârşire eronat. Nimeni nu ştie din ce motiv, deşi alăturarea plină de culoare a celor două substantive ar putea fi o explicaţie destul de bună. E pur şi simplu vorba de nişte mlaştini care conţin, în cantitate foarte mare, sulf şi alte gaze, sub forma unor bule care izbucnesc fără întrerupere în flăcări. Solul este acoperit, din abundenţă, de copaci uriaşi care îl umbresc, dând un aspect deosebit de spectaculos răbufnirilor de foc. Fiind întunecoase, sunt locuri pline de umezeală, numai bune pentru insectele care preferă un asemenea climat, plus comunitatea aligatorilor. Cu alte cuvinte, o mlaştină de foc e pur şi simplu o mlaştină şi nimic mai mult; restul e o colecţie de înfloriturі.

(2)Mlaştina de Foc de la hotarul dintre Florin şi Guilder are câteva caracteristici stranii:

(a) existenţa nisipului de zăpadă şi

(b) prezenţa R.D.M.N.[13]—urilor, despre care vom vorbi puţin mai târziu. Nisipul de zăpadă este, de obicei şi tot eronat, identificat cu nisipul fulgerător. Nimic n—ar putea fi mai puţin corect. Nisipul fulgerător e jilav şi ucide, de cele mai multe ori, prin înecare. Nisipul de zăpadă e ca o pudră, ca un fel de talc, şi ucide prin sufocare.

Mlaştina de Foc dintre Florin şi Guilder era folosită mai ales pentru a speria copiii. În niciuna dintre cele două ţări nu exista niciunul care să nu fi fost ameninţat, măcar o dată, când îşi dădea foarte tare în petic, că va fi abandonat în mijlocul mlaştinii. „Mai fă asta o dată, şi—ajungi în Mlaştina de Foc", era ceva tot atât de obişnuit precum mănâncă tot din farfurie! în China oamenii mor de foame." Şi, pe măsură ce copiii creşteau, imaginaţia lor din ce în ce mai bogată se accentua, şi pericolele din Mlaştina de Foc. Bineînţeles că, de fapt, nimeni nu—i străbătuse vreodată întinderea, deşi, aproape în fiecare an, câte un R.D.M.N. bolnav ieşea să moară în afara hotarelor ei, şi descoperirea leşului mărea proporţiile legendei şi groaza.

Cea mai mare mlaştină de foc e cea aflată la o zi distanţă de Perth. Este imposibil de străbătut şi acoperă şaizeci şi rinei de kilometri pătraţi. Cea dintre Florin şi Guilder abia dacă se întindea pe o treime din această suprafaţă. Şi nimeni nu descoperise dacă era sau nu de neîntrecut.

---

[13] Rozătoare de mărime neobişnuită. (N. red.)

Buttercup se holbă la Mlaştina de Foc. în copilărie, petrecuse un an de coşmar convinsă că acolo avea să—şi găsească sfârşitul. Acum nu mai era în stare să facă niciun pas. Umbrele negre ale copacilor uriaşi se întindeau pe pământul din faţa ei. Flăcările ţâşneau, pe neaşteptate, din toate părţile.

—Nu—mi poţi cere asta, zise ea.

—Sunt nevoit.

—Am visat cândva c—o să mor aici.

—Ca şi mine, ca noi toţi. S—a întâmplat când aveai opt | ani? Eu atâţia aveam.

—Opt. Şase. Nu—mi amintesc. Westley o luă de mână.

Ea rămase neclintită.

—Trebuie?

El dădu din cap.

—Momentul nu e propice pentru explicaţii. Westley o trase uşor de mână.

Ea nu izbutea să se mişte. El o luă în braţe.

—Copilă, dulce copilă. Am un cuţit. Am sabia. N—am traversat lumea până la tine ca să te pierd acum.

Buttercup căuta din priviri ceva care să—i ofere puţin curaj. Şi, evident, găsi acel ceva în ochii lui.

Oricum, pătrunseră în umbra din Mlaştina de Foc ţinându—se de mână.

Prinţul Humperdinck rămase pur şi simplu, cu ochii holbaţi. Călare de pe calul său alb cerceta urmele de pe fundul râpei. Nu era posibilă decât o singură concluzie: răpitorul îi târâse Prinţesa în mlaştină.

Contele Rugen îi stătea alături.

—Chiar au intrat? Prinţul dădu din cap.

Rugându—se ca răspunsul să fie „nu", Contele întrebă:

—Credeţi c—ar trebui să—i urmărim? Prinţul clătină din cap.

—Vor muri acolo sau vor supravieţui. Dacă mor, nu doresc să am aceeaşi soartă. Dacă supravieţuiesc, îi voi întâmpina de cealaltă parte a mlaştinii.

—Ocolul înseamnă o distanţă mult prea mare, spuse Contele.

—Nu şi pentru albii mei.

—Vă vom urma cât de repede putem, promise Contele. Se holbă din nou la Mlaştina de Foc.

—Trebuie să fie foarte disperat, sau foarte înspăimântat, sau foarte prost, sau foarte curajos.

—Cred că toate patru la un loc, răspunse Prinţul...

Westley deschidea drumul. Buttercup mergea în spatele lui şi scoseseră, încă de la început, un timp foarte bun. Cel mai important lucru, înţelese ea, era să dai uitării coşmarurile din copilărie, fiindcă în Mlaştina de Foc era rău, dar nu chiar *atât* de rău. Duhoarea gazelor, care în primele minute păruse cu totul şi cu totul un supliciu, îşi pierduse din intensitate în curând, devenind o obişnuinţă. Răbufnirile bruşte ale flăcărilor puteau fi evitate cu uşurinţă, fiindcă, exact înainte de a izbucni, se auzea un soi de bolboroseală din adânc, venind, din vecinătatea locului de unde urmau să se înalţe.

Westley îşi ţinea sabia în mâna dreaptă şi cuţitul lung în stânga, aşteptând ivirea primului R.D.M.N., dar nici—unul nu—şi făcuse apariţia. Tăiase o bucată foarte lungă dintr—o liană rezistentă, şi—o încolăcise în jurul unui umăr şi o trăgea după el.

—Odată ce—o aranjez aşa cum trebuie, îi spuse lui Buttercup, continuându—şi drumul pe sub copacii uriaşi, o să ne legăm unul de altul şi, indiferent cât de întuneric ar fi, o să rămânem aproape. De fapt, cred că o asemenea precauţie nici nu e necesară, căci, ca să fiu sincer, sunt aproape dezamăgit; locul ăsta e oribil, aşa e, dar nu chiar *atât* de oribil. Nu ţi se pare?

Ea ar fi vrut să fie, în totalitate, şi ar fi vrut s—o şi spună; numai că, între timp, o înghiţi nisipul de zăpadă.

Westley se întoarse exact la timp ca s—o vadă dispărând.

Pentru Buttercup fu suficientă o clipă de neatenţie pentru ca solul care părea destul de solid s—o înghită, oricum, n—avea habar cum arăta nisipul de zăpadă. Dar, odată ce piciorul din faţă începu să i se scufunde, nu mai putu să—l tragă înapoi şi dispăru înainte de—a apuca măcar să ţipe. Era ca şi cum ar fi căzut printr—un nor. Nisipul era cel mai fin din lume, şi nu părea câtuşi de puţin compact şi, la început, nu provoca nicio neplăcere. Cădea pur şi simplu, lent, printr—o masă de pudră moale, îndepărtându—se tot mai mult şi mai mult de orice semăna a viaţă, fără ca măcar să—ţi dea timp să intri în panică. Westley o învăţase ce să facă în asemenea situaţie, şi ea puse totul în practică întocmai; întinse braţele şi răsfiră degetele, silindu—se să stea într—o poziţie asemănătoare cu cea de plutire numită „a mortului", pentru

că Westley îi spusese că avea să se scufunde cu atât mai încet cu cât avea să—şi îndepărteze mai mult braţele şi picioarele. Şi cu cât avea să se scufunde mai încet, cu atât mai repede avea să plonjeze el la timp cât s—o prindă. Urechile îi erau complet acoperite, cu un strat de nisip de zăpadă, care îi acoperise şi nările, şi ştia ca, daca ar fi deschis ochii, sub pleoape i s—ar fi strecurat un milion de grăunţe fine de nisip. Începea să intre în panică. Foarte tare. De cât timp se afla în cădere? I se părea că trecuseră ore şi începuse să aibă dureri fiindcă îşi ţinea răsuflarea.

—Trebuie să—ţi ţii respiraţia până te găsesc, îi spusese el. Trebuie să pluteşti în poziţia mortului, să nu deschizi ochii şi să—ţi ţii răsuflarea, şi eu o să vin să te scot, şi—o s—avem amândoi ceva minunat de povestit nepoţilor.

Buttercup continua să se scufunde. Greutatea nisipului începea să—i apese umerii. Şalele începeau s—o doară. Era un chin să—şi menţină braţele întinse şi degetele răsfirate, când se gândea că totul era complet inutil. Se scufunda tot mai mult şi nisipul o apăsa, devenind din ce în ce mai greu. Să fi fost atât de adânc, aşa cum credeau în copilărie? Te scufundai o veşnicie, până când te mistuia nisipul, şi bietele tale oseminte continuau să coboare la nesfârşit? Nu! Cu siguranţă undeva trebuia să existe un loc în care să—ţi găseşti odihna. „Un loc de tihnă", se gândi Buttercup. „Ce minunat! Sunt atât de obosită, atât de obosită, şi vreau să mă odihnesc, şi..."

—*Westley, vino să mă salvezi!* ţipă ea.

Sau dădu să ţipe. Ca să ţipe trebuia să deschidă gura, aşa că scoase, de fapt, doar primul sunet din primul cuvânt:

—Wuh.

Pe urmă nisipul de zăpadă îi intră în gât şi leşină.

Westley s—a arătat viteaz de la început. înainte ca ea să dispară cu totul, şi—a aruncat sabia şi cuţitul lung şi a înşfăcat liana făcută colac pe umăr. Aproape că nici n—avu nevoie de timp să înnoade unul dintre capete în jurul unui copac uriaş că, ţinându—se bine de capătul liber, plonja pur şi simplu în nisipul de zăpadă, cu capul înainte şi dând din picioare în timp ce se scufunda, ca să—nainteze mai repede, în mintea lui nu se punea problema unui eşec. Ştia că avea s—o găsească şi că avea să fie supărată şi speriată, poate chiar cu mintea tulburată. Dar vie. Şi, în ultimă instanţă, ăsta era singurul lucru care conta. Nisipul astupa urechile şi nasul lui Westley, şi el spera că Buttercup nu a intrat în panică, amintindu—şi să—şi depărteze braţele şi picioarele, luând poziţia unui vultur care planează, pentru ca el, care plonjase cu capul înainte, s—o poată prinde cu repeziciune. Dacă ţinuse minte, n—avea să fie chiar atât de greu — era, de fapt, totuna cu a salva o persoană pe punctul de a se îneca într—o apă întunecoasă. Plutea încet în jos, şi salvatorul se arunca exact în direcţia ei, cu capul înainte, lovind apa cu picioarele, se propulsa cu mâna liberă, o înşfăca şi o aducea la suprafaţă, şi pe urmă singura problemă era să—şi convingă nepoţii că totul se petrecuse cu adevărat, că nu le povestea pur şi simplu o altă legendă de familie. Cu gândul la copiii încă nenăscuţi, încă—şi mai făcea griji, când se întâmplă ceva neprevăzut: liana se dovedi a fi prea scurtă. Atârnă o vreme aşa, ţinându—se de capătul lianei care se întindea prin nisipul de zăpadă drept către siguranţa oferită de copacul uriaş. Să—i dea drumul ar fi fost curată nebunie. N—avea cum să—şi silească trupul să urce până la suprafaţă. O ascensiune de vreo doi metri, dar nu mai mult, era posibilă doar dacă dădeai cu sălbăticie din picioare. Aşa că, dacă dădea drumul lianei şi n—o găsea pe Buttercup cât ai bate din palme, nu mai exista nicio speranţă, pentru niciunul dintre ei. Westley se desprinse de liană fără nicio presimţire sumbră, pentru că ajunsese prea departe ca să mai dea greş; eşecul nici măcar nu reprezenta o problemă demnă de luat în considerare. Se scufundă în continuare şi pe dată cuprinse cu mâna talia Prinţesei. Pe urmă ţipă el însuşi, surprins şi îngrozit, şi nisipul de zăpadă îi asalta gâtul, pentru că de fapt înşfăcase talia unui schelet, numai şi numai os, fără nicio fărâmă de carne. Aşa ceva se întâmpla în nisipul de zăpadă. Odată curăţate cu desăvârşire, scheletele începeau adesea să plutească precum algele purtate de valuri domoale, alunecând într—o parte şi într—alta şi ajungând uneori la suprafaţă. Dar de cele mai multe ori cutreierau o veşnicie prin nisipul de zăpadă. Westley aruncă scheletul şi întinse orbeşte amândouă mâinile, bâjbâind cu disperare în căutarea unei părţi a trupului lui Buttercup, pentru că nu putea concepe un eşec. „Nu se pune problema unui eşec", îşi spuse. „Nu e o problemă demnă de luat în considerare, aşa că dă—o uitării. Vezi—ţi pur şi simplu de treabă şi găseşte—o." Şi o găsi. Mai exact, îi găsi piciorul, şi îl trase către el, şi apoi ajunse cu mâna în jurul taliei ei perfecte şi începu să dea din picioare, să lovească în nisip cu toată puterea de care mai era în stare, neavând acum nevoie decât să urce câţiva metri, până la capătul lujerului. Ideea că putea

fi dificil să—l găsească într—o mare de Nisip de zăpadă nu—l tulbură nicio clipă. Nu se punea problema unui eşec. Nu trebuia decât să lovească nisipul cu picioarele şi, dacă făcea asta cu destulă forţă, avea să se înalţe, iar după ce se înălţa destul de mult, avea să întindă mâna după liană, care avea să fie acolo şi, fiindcă era acolo, o s—o lege de talia ei şi, cu o ultimă suflare, avea s—o tragă pe ea, odată cu el, înapoi, către viaţă. Şi exact aşa se întâmplă.

Buttercup rămase fără cunoştinţă vreme îndelungată. Westley făcea tot ce—i stătea în puteri. îi curăţă nisipul de zăpadă din ochi, şi din nas, şi din gură, şi de sub pleoape — cea mai delicată dintre operaţiuni. Faptul că în continuare rămase nemişcată îi stârni o tulburare vagă. Era aproape ca şi cum Buttercup ar fi ştiut că murise şi s—ar fi temut să descopere că acesta era de fapt adevărul. El o luă în braţe şi o legănă încetişor. în cele din urmă, ea clipi.

Rămase o vreme uitându—se în jur. Pe urmă reuşi să întrebe:

—Asta înseamnă că suntem în viaţă?

—Suntem dintr—un aluat rezistent.

—Ce surpriză încântătoare!

—N—ai de ce...

Westley avea de gând să spună: „N—ai de ce să—ţi faci griji", dar ea căzu repede pradă unui atac de panică. Era o reacţie destul de normală, şi el nu i—o înăbuşi, ci o strânse în braţe cu putere, lăsând isteria să—şi urmeze cursul. Ea tremură violent o bună bucată de timp, riscând parcă să se desfacă—n bucăţi. însă asta se dovedi a fi partea cea mai rea. Pe urmă doar plânse, în tăcere, câteva minute. După care redeveni Buttercup.

Westley se ridică, îşi prinse sabia de centură şi—şi puse la loc cuţitul lung.

—Haide, spuse. Mai avem mult de mers.

—Nu înainte de a—mi răspunde, ripostă ea. De ce trebuie să trecem prin asta?

—Nu e momentul. Westley îi întinse mâna.

—Ba *este.*

Ramase pe loc, aşezata pe pamânt. Westley oftă. Buttercup rămase de neclintit.

—Bine, spuse el, într—un târziu. îţi explic. Dar trebuie să continuăm să mergem.

Ea rămase în aşteptare.

—Trebuie să trecem prin Mlaştina de Foc, începu Westley, dintr—un motiv foarte întemeiat şi foarte simplu.

Imediat ce începu să vorbească, Buttercup se ridică şi o porni în urma lui:

—Am avut de la bun început intenţia s—ajung în partea cealaltă, continuă el. Dar trebuie să recunosc că nu m—aşteptam c—o să trec prin mlaştină. Voiam s—o ocolesc, dar râpa m—a silit să—mi schimb planul.

—Motivul întemeiat şi simplu, ceru Buttercup.

—în celălalt capăt al Mlaştinii se află gura golfului Tiparul Uriaş. Iar acolo, ancorată în apele ei adânci, e o măreaţă corabie — *Răzbunarea* — singura avere a înspăimântătorului pirat Roberts.

—A omului care te—a ucis? se miră Buttercup. A acelui om? A celui care mi—a frânt inima? înspăimântătorul pirat Roberts ţi—a luat viaţa, mie aşa mi s—a spus.

—E cât se poate de corect, zise Westley. Iar corabia aceea e destinaţia noastră.

—îl cunoşti pe înspăimântătorul pirat Roberts?! Eşti prieten cu un asemenea om?!

—Ceva mai mult decât atât, răspunse Westley. Nu mă aştept să—nţelegi perfect totul de la bun început; trebuie doar să crezi că e adevărat. Vezi tu, eu sunt înspăimântătorul pirat Roberts.

—Nu reuşesc să—mi dau seama cum e cu putinţă, de vreme ce el se ţine de jafuri de douăzeci de ani, iar tu ai plecat de lângă mine doar de trei.

—Şi eu sunt adesea surprins de micile ciudăţenii ale vieţii, recunoscu Westley.

—În realitate, te—a luat sau nu prizonier când navigai spre Carolina?

—M—a luat. Corabia *Răzbunarea* a capturat corabia pe care mă aflam eu, *Mândria Reginei,* şi am fost cu toţii condamnaţi la moarte.

—Dar Roberts nu te—a ucis.

—E evident.

—De ce?

—N—o pot spune cu certitudine, dar probabil pentru că l—am rugat să n—o facă. Presupun că „te rog"

a fost o expresie care i—a stârnit interesul. Nu m—am milogit, nici nu i—am oferit mită, ca toţi ceilalţi. în orice caz, şi—a ţinut sabia lungă neclintită destul de mult ca să mă—ntrebe: „De ce—aş face o excepţie cu tine?", iar eu i—am explicat care era misiunea mea, i—am spus că trebuia s—ajung în America şi să mă—mbogăţesc, ca să pot fi din nou alături de cea mai frumoasă femeie care s—a aflat vreodată pe lume — adică alături de tine. „Mă—ndoiesc că e chiar atât de frumoasă cum ţi—o imaginezi", a zis el, si a ridicat din nou sabia. „Părul de culoarea toamnei", am continuat eu, „şi pielea precum smântână geruită". „Smântână geruită, eh?" a spus el. Devenise interesat, măcar un pic, şi eu am continuat să te descriu şi, când am terminat, am ştiut că—l convinsesem de adevărul iubirii pe care ţi—o port. „Westley", a zis după aceea, „îmi pare sincer rău, dar, dacă fac o excepţie cu tine, o să se ducă vestea că înspăimântătorul pirat Roberts s—a înmuiat, şi ăsta va fi începutul decăderii mele, fiindcă, odată ce lumea nu se mai teme de tine, pirateria nu mai e nimic altceva decât muncă, muncă şi iar muncă, iar eu sunt mult prea bătrân pentru o astfel de viaţă." „Jur că n—o să spun nimănui, nici măcar iubitei mele", am făgăduit eu; „şi, dacă mă laşi în viaţă, o să—ţi fiu valet şi sclav cinci ani încheiaţi şi, dac—o să mă plâng vreodată, sau dac—o să—ţi stârnesc furia, o să—mi poţi reteza capul atunci, şi—o să mor având pe buze laude pentru onestitatea ta." „Du—te sub punte", a zis el. „Probabil c—o să te omor mâine."

Westley tăcu o clipă, prefăcându—se că—şi drege glasul, fiindcă tocmai zărise primul R.D.M.N., care venea în urma lor. încă nu părea necesar s—o pună pe ea în alertă, aşa că tuşi în continuare, curăţându—şi gâtul, şi mări pasul printre răbufnirile de flăcări.

—Ce s—a—ntâmplat a doua zi? îl îmboldi Buttercup. Spune mai departe.

—Păi, ştii ce harnic sunt. Ştii ce mult îmi plăcea să învăţ şi cum mă antrenasem deja ca să muncesc câte douăzeci de ore pe zi. M—am hotărât să—nvăţ, în timpul care—mi mai rămânea, tot ce se putea despre piraterie, fiindcă măcar asta avea să—mi ocupe mintea, ca să nu mă gândesc la apropiata mea măcelărire. Aşa că l—am ajutat pe bucătar, am făcut curăţenie în cală şi, în general, orice ce mi s—a cerut, cu speranţa că energia mea avea să fie remarcată şi apreciată de însuşi înspăimântătorul pirat Roberts. „Ei, am venit să te ucid", a spus el, în dimineaţa următoare, iar eu i—am răspuns: „Mulţumesc pentru timpul în plus; a fost mai fascinant decât orice altceva. Am aflat atât de multe lucruri", iar el a întrebat: „Peste noapte? Ce puteai afla în timpul ăsta?" Şi eu i—am răspuns: „Că bucătarului tău nu i—a explicat nimeni, niciodată, care e diferenţa între sarea de masă şi piperul roşu." „în călătoria asta, lucrurile s—au încins un pic cam tare", a recunoscut el. „Continuă, şi ce altceva?", şi i—am explicat că în cală ar fi fost mai mult loc dacă lăzile ar fi fost stivuite altfel, şi pe urmă el a observat că reorganizasem perfect lucrurile acolo, şi că, din fericire pentru mine, chiar era mai mult loc, şi în final a zis: „Bun, poţi să fii valetul meu pentru o zi. N—am mai avut niciodată un valet; probabil că n—o să—mi placă, aşa c—o să te omor mâine dimineaţă." în anul ce a urmat, îmi spunea, în fiecare seară: „îţi mulţumesc pentru toate, Westley, şi noapte bună acum, probabil c—o să te omor dimineaţă."

Fireşte că, până la sfârşitul anului, eram mai mult decât valet şi stăpân. El era un omuleţ grăsuliu, câtuşi de puţin fioros, aşa cum te—ai fi aşteptat să fie înfiorătorul pirat Roberts, şi—mi place să cred că ţinea la mine la fel de mult cum ţineam eu la el. între timp, învăţasem într—adevăr foarte multe despre navigaţie, şi despre lupta corp la corp, şi despre duelul cu spada, şi despre aruncarea cuţitului lung, şi aveam o condiţie fizică mai bună ca oricând. Şi, la sfârşitul acelui an, căpitanul meu mi—a spus: „Gata cu povestea asta cu valetul, Westley, de—acum înainte eşti secundul meu", iar eu am răspuns: „Mulţumesc, domnule, dar n—aş putea niciodată să fiu pirat." Iar el a zis: „Vrei să te—ntorci la fata aia a ta, cu părul de culoarea toamnei, nu—i aşa?" Şi la asta eu nici măcar nu m—am ostenit să răspund. „Un an bun de piraterie, sau doi, şi—o să fii bogat, şi—o să te poţi întoarce." Iar eu am răspuns: „Oamenii tăi îţi sunt alături de mulţi ani şi niciunul nu e bogat." Iar el a zis: „Asta fiindcă niciunul nu e căpitanul. Am de gând să mă retrag în curând, Westley, şi *Răzbunarea* o să fie a ta." Trebuie să recunosc, iubito, că asta mi—a slăbit puţin convingerile, dar n—am ajuns la nicio hotărâre definitivă. Insă el a fost de acord să mă lase să—i dau o mână de ajutor la următoarele câteva capturări de nave, ca să văd cum îmi place. Ceea ce am şi făcut.

Acum îi mai urmărea încă un R.D.M.N. Cei doi îi flancau.

Şi îi văzu şi Buttercup.

—Westley...

—Ssst. E—n ordine. Stau cu ochii pe ei. Să termin? O să—ţi abată atenţia de la ei?

—L—ai ajutat la următoarele capturări de nave. Ca să vezi dacă—ţi place.

Westley ocoli o răbufnire bruscă de flăcări şi o feri pe Buttercup de dogoarea lor.

—Nu numai că mi—a plăcut, dar s—a dovedit şi că aveam talent. Atât de mult talent, încât, într—o dimineaţă de aprilie, Roberts mi—a spus: „Westley, următoarea navă îţi aparţine. Să vedem cum te descurci." In după—amiaza aceea am zărit o frumuseţe spaniolă, plină cu mărfuri pentru Madrid. M—am apropiat. Eram temător. „Cine eşti?" a strigat căpitanul lor. „Westley", i—am răspuns. „N—am auzit în viaţa mea de tine", a venit răspunsul lui, şi au deschis focul.

Dezastru. Nu se temeau de mine nici cât negru sub unghie. Am fost atât de emoţionat încât am făcut numai şi numai greşeli, şi la scurtă vreme s—au îndepărtat. M—am simţit descurajat, dacă mai e nevoie s—o spun. Roberts m—a chemat în cabina lui. M—am furişat înăuntru ca un băiat care—a mâncat bătaie. „Curaj", mi—a spus el, şi apoi a închis uşa, şi am rămas singuri. „N—am mai spus nimănui ce—o să—ţi spun ţie acum, şi trebuie să păstrezi secretul cu sfinţenie." I—am răspuns, firește, că aveam s—o fac. „Nu sunt înspăimântătorul pirat Roberts", mi—a mărturisit el, „numele meu e Ryan. Am moştenit corabia de la precedentul pirat Roberts, aşa cum o s—o moşteneşti tu de la mine. Nici cel care mi—a lăsat—o nu era înspăimântătorul Roberts; se numea Cummberbund. Adevăratul Roberts se retrăsese cu cincisprezece ani în urmă şi trăia ca un rege în Patagonia." I—am mărturisit că nu—nţelegeam. „E cu adevărat cât se poate de simplu", mi—a explicat Ryan. „După mai mulţi ani, Roberts, cel original, a ajuns atât de bogat încât a vrut să se retragă. Clooney era prietenul şi camaradul lui, aşa că i—a dat corabia, şi el a avut parte de o experienţă ca a ta, absolut identică; primul vas pe care—a încercat să—l abordeze aproape că l—a zburat de pe apă. Aşa că, dându—şi seamă că numele era cel care inspira groaza necesară, a dus nava la mal, a schimbat tot echipajul şi despre Clooney li s—a spus tuturor că era înspăimântătorul pirat Roberts, şi cine—ar fi putut spune că era sau nu aşa? Când s—a îmbogăţit, Clooney i—a lăsat numele lui Cummberbund, Cummberbund mi l—a lăsat mie, iar eu Felix Raymond Ryan din satul Boodle de lângă Liverpool, îţi confer acum ţie, Westley, titlul de înspăimântător Pirat Roberts. Nu trebuie decât să acostăm şi să găsim nişte piraţi noi, tineri. O să navighez cu voi câteva zile, spunându—le tuturor că sunt Ryan, secundul tău, şi—o să le povestim despre anii pe care i—am petrecut împreună, înspăimântătorul pirat Roberts. O să mă debarci după ce vor crede toţi în adevărul spuselor noastre, şi apele lumii îţi vor aparţine. Westley îi zâmbi lui Buttercup. Aşa că acum ştii. Şi—ar trebui să—nţelegi şi de ce e o prostie să—ţi fie frică.

—Dar îmi este frică.

—În final, vom fi amândoi fericiţi. Gândeşte—te la asta: cu doar trei ani şi câteva luni în urmă, tu erai lăptăreasă, iar eu eram argat. Acum tu eşti aproape regină, iar eu, stăpânul necontestat al apelor. Cu siguranţă că unor astfel de oameni nu le—a fost menit să moară—ntr—o mlaştină de foc.

—Cum poţi fi atât de sigur?

—Păi, pentru că suntem împreună, ţinându—ne de mână, şi ne iubim.

—Oh, da, încuviinţă Buttercup. Mereu uit asta. Atât cuvintele cât şi tonul ei sunau cam rece, şi Westley ar fi remarcat desigur acest lucru, dacă de pe o creangă nu l—ar fi atacat un R.D.M.N., care şi—a înfipt dinţii uriaşi în umărul lui neprotejat, silindu—l să cadă la pământ, cu sângele şiroindu—i. Ceilalţi doi aflaţi pe urmele lor trecură la rândul lor la atac, ignorând—o pe Buttercup şi îndreptându—se cu toată puterea lor de animale flămânde către umărul însângerat al lui Westley.

(Orice discuţie despre R.D.M.N. trebuie să—nceapă cu capibara din America de Sud, despre care se ştie că poate atinge o greutate de şaptezeci de kilograme. Nu e nimic altceva decât un porc de apă şi un pericol foarte mic. Cel mai mare şobolan e probabil cel tasmanian, care ajunge până la patruzeci şi cinci de kilograme. Dar stă prost în privinţa agilităţii, devenind foarte încet când ajunge la greutatea maximă, şi aproape toţi ciobanii ştiu să—l evite cu uşurinţă. R.D.M.N. din Mlaştina de Foc erau tot o rasă pură de şobolani, de obicei de treizeci şi cinci de kilograme, tot atât de rapizi precum câinii ciobăneşti. Erau carnivori şi, în plus, puteau să turbeze.)

Şobolanii se luptau între ei ca s—ajungă la rana lui Westley. Dinţii enormi din faţă îi sfâşiară carnea neprotejată a umărului stâng, iar despre Buttercup habar n—avea dacă nu fusese deja pe jumătate devorată. Nu ştia decât că, dacă nu trecea imediat la acţiune, avea să fie mâncat de viu chiar acolo.

Se rostogoli, intenţionat, într—un suflu de foc.

I se aprinseră hainele — se aşteptase la asta — dar, fapt cu mult mai important, şobolanii se retraseră pentru o clipă, ferindu—se de dogoare şi de flăcări, şi îi fu suficient cât să—şi înşface cuţitul lung şi

să—l arunce în gâtul celui mai apropiat dintre ei.

Ceilalţi se întoarseră pe dată către semenul lor şi începură să—l devoreze în timp ce încă mai ţipa.

Westley îşi înhaţă între timp sabia şi scăpă de cei trei şobolani cu două lovituri iuţi.

—Repede! îi strigă lui Buttercup, care stătea, încremenită, în acelaşi loc unde o prinse clipa atacului primului şobolan. Bandaje, bandaje! zbieră el. Bandajează—mă sau murim.

Şi, spunând asta, se rostogoli pe pământ, îşi sfâşie hainele aprinse şi începu să—şi pună un strat de nămol peste rana adâncă.

—Sunt ca rechinii, creaturi atrase de sânge. Sângele îi îngraşă. Continuă să—şi pună tot mai mult nămol peste rană. Trebuie să oprim sângerarea asta şi s—acoperim rana, ca să nu—i mai simtă mirosul. Dacă nu le miroase a sânge, o să supravieţuim. Altminteri dăm de belea, aşa că ajută—mă, *te rog.*

Buttercup rupse fâşii din rochie pentru bandaje şi se ocupă de rană, acoperind sângele cu nămol din Mlaştina de Foc. Apoi puse deasupra mai multe straturi de bandaje.

—O să ne lămurim destul de curând, zise Westley, pentru că alţi doi şobolani îi priveau.

Se ridică, cu sabia în mână.

—Dacă mă atacă, înseamnă că simt mirosul, şopti el. Şobolanii uriaşi continuau să se uite la ei.

—Haideţi, şopti Westley.

Alţi doi şobolani se alăturară primei perechi.

Sabia lovi fulgerător, pe neaşteptate, şi cel mai apropiat animal începu să sângereze. Ceilalţi trei se mulţumiră pe moment cu el.

Westley o luă pe Buttercup de mână şi îşi continuară drumul.

—Cât de gravă e rana? întrebă ea.

—M—a adus în pragul agoniei, dar o să vorbim mai târziu despre asta. Acum grăbeşte—te.

Şi se grăbiră. Se aflau în Mlaştina de Foc de o oră, dar se dovedi a fi cea mai uşoară dintre cele şase de care avură nevoie ca s—o traverseze. Dar o traversară. Împreună. Şi rămaseră în viaţă. Ţinându—se strâns de mână.

Când în sfârşit zăriră în depărtare măreaţa corabie *Răzbunarea,* în apele cele mai adânci ale golfului, era aproape în amurg. Fără să fi trecut încă dincolo de hotarul Mlaştinii de Foc, Westley căzu în genunchi, înfrânt.

Căci cele câteva dificultăţi care—l despărţeau de vasul lui erau mai mult decât atât. Jumătate din marea armadă, venind dinspre nord. Cealaltă jumătate, venind dinspre sud. O sută de călăreţi în armură, înarmaţi până—n dinţi. Şi, în faţa tuturor, cei patru cai albi, cu Prinţul călare pe cel din frunte. Westley se ridică în picioare.

—Traversarea ne—a luat prea mult timp. Vina e a mea.

—Îţi accept capitularea, zise Prinţul. Westley o strânse pe Buttercup de mână.

—Nu capitulează nimeni, spuse.

—Acum te porţi prosteşte, comentă Prinţul. îţi apreciez curajul. Nu te face te râs.

—Ce prostie faci când învingi? întrebă Westley. După părerea mea, nu puteţi pune mâna pe noi fără să intraţi în Mlaştina de Foc. Noi am petrecut deja destul de multe ore aici; ştim unde pândeşte nisipul de zăpadă. Mă—ndoiesc că vreunul dintre oamenii tăi va fi nerăbdător să ne urmărească. Şi până dimineaţă vom scăpa de voi.

—Am anumite dubii, ripostă Prinţul, arătând către mare.

O jumătate de armadă o pornise în urmărirea măreţei corăbii *Răzbunarea.* Şi aceasta, de una singură, se îndepărta, aşa cum şi trebuia să facă.

—Predaţi—vă, spuse Prinţul.

—Asta nu se va întâmpla.

—PREDAŢI—VĂ! urlă Prinţul.

—NUMAI DUPĂ CE MOR! răcni Westley.

—Promiţi că n—o să—i faci niciun rău...? şopti Buttercup.

—Ce—a fost asta? întrebă Prinţul.

—Ce—a fost asta? întrebă Westley. Buttercup făcu un pas înainte şi spuse:

—Dacă ne predăm, de bunăvoie şi fără niciun fel de luptă, dacă viaţa redevine ceea ce a fost cu o seară în urmă, juri că n—o să—i faci acestui om niciun rău?

Prinţul Humperdinck ridică mâna dreaptă:

—Jur pe mormântul tatălui meu care va muri în curând şi pe sufletul mamei mele moarte că eu nu—i voi face acestui om niciun rău şi, dacă—mi voi încălca jurământul, fie să nu mai pot vâna niciodată, chiar de voi trăi o mie de ani.

Buttercup se întoarse spre Westley.

—Iată, spuse. Nu poţi cere mai mult decât atât, şi acesta e adevărul.

—Adevărul, zise Westley, e că preferi să trăieşti cu Prinţul tău în loc să mori cu dragostea ta.

—Prefer să trăiesc în loc să mor, recunosc asta.

—Aici vorbim despre dragoste, doamnă.

Urmă o pauză îndelungată. După care Buttercup spuse:

—Pot trăi fără dragoste. Şi îl lăsă pe Westley singur.

Prinţul Humperdinck o urmări din priviri traversând spaţiul larg care stătea între ei.

—Când noi nu vom mai fi prin preajmă, îi spuse Contelui Rugen, îl iei pe omul în negru şi—l duci pe al cincilea nivel al Grădinii Zoologice a Morţii.

Contele dădu din cap.

—Pentru o clipă, v—am crezut când aţi jurat.

—Am spus adevărul. Nu mint niciodată, zise Prinţul. Am zis că *eu* nu—i voi face niciun rău. Dar n—am promis niciodată că nu i se va pricinui nicio durere. Tu o să—l torturezi. Eu voi fi un simplu spectator.

îşi deschise braţele în întâmpinarea Prinţesei sale.

—E de pe corabia *Răzbunarea,* îl înştiinţa Buttercup. Este..., începu ea, fiind cât pe ce să spună povestea lui Westley.

—Un simplu marinar şi—l cunosc din copilărie. Poţi aranja asta?

—Trebuie să jur din nou?

—Nu e necesar, răspunse Buttercup, fiindcă ştia, ca toată lumea, că Prinţul era mai sincer decât orice alt florinez.

—Vino, Prinţesa mea. O luă de mână.

Buttercup se îndepărtă, alături de el.

Westley rămase privindu—i. Stătea, tăcut, la marginea Mlaştinii de Foc. Se lăsa întunericul, dar faţa i se contura în lumina flăcărilor răbufnite în spatele lui. Ochii îi sticleau de oboseală. Fusese muşcat, rănit cu sabia, mersese fără odihnă, escaladase Stâncile Nebuniei, salvase şi luase vieţi. îşi riscase lumea, şi acum lumea lui se îndepărta de el, mână în mână cu un Prinţ ticălos.

Buttercup îi dispăru din vedere.

Westley trase adânc aer în piept. Era conştient că douăzeci de soldaţi îl înconjurau, şi probabil i—ar fi putut face pe câţiva dintre ei să transpire ca să—şi obţină victoria.

Dar la ce bun?

Umerii i se gârboviră.

—Haideţi, domnule. Contele Rugen se apropie.

—Trebuie să vă escortăm ca s—ajungeţi cu bine pe corabie.

—Suntem amândoi oameni de acţiune, răspunse Westley. Minciunile nu ni se potrivesc.

—Bine zis, încuviinţă Contele, şi—l pocni, cu o mişcare neaşteptată, lăsându—l fără cunoştinţă.

Westley căzu ca un pietroi, cu mâna dreaptă a Contelui prezentă în ultimul său gând: avea şase degete, şi nu—şi amintea să mai fi întâlnit vreodată o asemenea diformitate...

6.FESTIVITĂŢILE

Profesorul Bongiorno de la Universitatea Columbia pretinde că acesta este, de asemenea, unul dintre capitolele în care geniul satiric al lui Morgenstern e într—o deplină înflorire. (Aşa vorbeşte tipul ăsta: deplină înflorire, bufonerii delicioase *— şi altele.)*

Capitolul destinat festivităţilor este, în cea mai mare parte, o descriere detaliată a... ghiciţi ce? Bingo! A festivităţilor. E ca şi cum cele optzeci şi nouă de zile rămase până la ceremonia nupţială şi toţi înalţii demnitari din Florin ar fi trebuit să ofere o distracţie *pentru perechea princiară, şi Morgenstern umple pagini descriind modurile în care benchetuiau bogaţii la acea vreme. Cum erau petrecerile, cum era mâncarea, cine se ocupa de decoraţiuni, cum se stabilea ce loc ocupa fiecare la masă şi alte lucruri de soiul acesta.*

Singura parte interesantă, dar pentru care nu merită să citeşti patruzeci şi patru de pagini, e faptul că Prinţul Humperdinck devine tot mai interesat de Buttercup şi mai curtenitor faţă de ea, reducând fie şi numai cu puţin timpul dedicat vânătorii. Şi, chiar mai important, ca urmare a demascării planului de răpire, se întâmplă trei lucruri:

(1) toată lumea e convinsă că planul a fost pus la cale de Guilder, aşa că relaţiile dintre cele două ţări devin încordate;

(2) Buttercup e pur şi simplu adorată de toată suflarea, fiindcă se zvoneşte că s—a purtat cu foarte mult curaj şi a trecut chiar şi prin Mlaştina de Foc, scăpând cu viaţă;

(3) Prinţul Humperdinck e, în sfârşit, erou în ţara lui. Nu fusese niciodată popular din cauza obsesiei lui pentru vânătoare şi pentru că lăsase ţara pradă putreziciunii de când bătrânul său tată nu mai gândea limpede. Dar felul în care împiedicase răpirea făcuse întreg poporul să—şi dea seama că era un om curajos şi că a—l avea drept conducător în viitorul apropiat era un adevărat noroc.

Oricum, cele patruzeci şi patru de pagini nu acoperă decât prima lună de petreceri. Şi după părerea mea, abia din acel punct încolo, încep lucrurile să se mişte din nou. Buttercup e în pat, sleită de oboseală. E târziu, după o altă petrecere lungă, şi, în aşteptarea somnului, se întreabă pe ce mare o fi navigând Westley şi ce s—o fi ales de uriaş şi de spaniol. Aşa că, în cele din urmă, în trei secvenţe retrospective scurte, Morgenstern se întoarce la ce consider eu că este povestea.

* * *

Când îşi recapătă Inigo cunoştinţa, Stâncile Nebuniei erau cufundate în liniştea nopţii. Departe, jos, apele Canalului Florin loveau în piatră. Inigo se foi, clipi, încercă să—şi ducă mâinile la ochi, însă nu putu.

Avea braţele legate de un copac.

Clipi din nou, încercând să—şi limpezească privirea. Căzuse în genunchi în faţa omului în negru, aşteptându—şi moartea. învingătorul avea, evident, alte principii. Inigo se uită înjur şi iat—o, sabia lui pentru şase degete era acolo, scânteind ca o vrajă pierdută în lumina lunii. întinse piciorul drept cât de mult putu, reuşind să—i atingă mânerul. Pe urmă, totul se reduse la o simplă problemă de aducere a armei suficient de aproape cât s—o prindă într—o mână, după care tăierea legăturii reprezenta o misiune încă şi mai simplă. Se simţi ameţit. Când se ridică în picioare simţi cum îl cuprinde ameţeala şi se frecă în spatele urechii, acolo unde îl lovise omul în negru. Un cucui mare, dar nu o problemă majoră.

Problema era alta: ce avea de făcut de—acum încolo?

Vizzini le dăduse instrucţiuni clare pentru astfel de situaţii, când lucrurile nu ieşeau conform planului: *întoarcerea în punctul de plecare.* înapoi, în punctul de plecare, unde trebuia să—l aştepte pe Vizzini. Apoi urmau regruparea şi replanificarea, şi totul era luat de la—nceput. Inigo făcuse chiar şi două versuleţe pentru Fezzik, ca să—şi reamintească fără probleme ce avea de făcut când apărea vrun necaz: *„Mălai mare, mălai mare, du—te—n punctul de plecare."*

Inigo ştia exact unde era punctul ăsta. Fuseseră angajaţi chiar în oraşul Florin, în Mahalaua Hoţilor. Vizzini făcuse aranjamentele de unul singur, ca întotdeauna. Se întâlnise cu clientul, acceptase însărcinarea, făcuse planul — totul în Mahalaua Hoţilor. Aşa că, evident, acolo trebuia să meargă.

Numai că lui Inigo nu—i plăcea locul ăla. Toţi erau atât de periculoşi, de masivi, plini de răutate şi de muşchi, şi ce mai conta dacă el era cel mai mare spadasin din lume. Cine—şi dădea seama de asta când se uita la el? Arăta ca un spaniol costeliv, pe care—ar fi putut fi amuzant să—l jefuieşti. Nu putea să

umble cu un afiş pe care să scrie: „Atenţie, acesta e cel mai mare spadasin, de la moartea Vrăjitorului din Corsica încoace. Nu—l jefuiţi."

În plus, şi la gândul ăsta Inigo simţi o durere profundă, nici nu mai era un spadasin chiar atât de mare. Cum putea fi, când tocmai suferise o înfrângere? Cândva fusese într—adevăr un titan, dar acum, acum...

* * *

Urmează ceva ce n—o să citiţi — un monolog de şase pagini, în care Morgenstern meditează, prin intermediul lui Inigo, la suferinţele pricinuite de efemeritatea gloriei. Am invocat acest monolog pentru că precedenta carte a aceluiaşi autor fusese desfiinţată de critici şi nici măcar nu se vânduse. (Paranteză — ştiaţi că din primul volum de poezie al lui Robert Browning nu s—a vândut nici măcar un exemplar? Vă spun. Nu l—a cumpărat nici măcar mama lui, de la librăria din cartier. Aţi auzit vreodată ceva mai umilitor? Cum v—ar fi plăcut să fiţi în pielea lui Browning, să fie prima dumneavoastră carte şi să speraţi, în taină, că, de—atunci înainte, din momentul acela, aveaţi să fiţi cineva? Consacrat. Important. Să aşteptaţi să se scurgă o săptămână înainte de a vă întreba editorul cum merg lucrurile fiindcă nu vreţi să pară că—l presaţi. Şi pe urmă treci pe la editură, şi probabil că pe vremea aia totul se făcea într—un stil foarte englezesc, foarte subtil, şi eşti Browning şi pălăvrăgeşti puţin vrute şi nevrute înainte de a arunca marea întrebare:

—Ah, apropo, ai cumva idee cum merge treaba cu poeziile mele?

Şi apoi editorul lui, care se temea de momentul ăsta, răspunde:

—Ei, ştii cum e cu poezia în zilele noastre, nimic nu se mai bucură de succesul de pe vremuri, iar ca să se ducă vestea c—au apărut noutăţi e nevoie de ceva timp.

Şi, în cele din urmă, cineva trebuie s—o spună:

—Niciunul, Bob. îmi pare rău, Bob, nu, încă nu s—a înregistrat nicio vânzare. Am crezut o vreme că la Hatchards[14], în Piccadilly, a apărut un potenţial cumpărător, dar până la urmă n—a mers. îmi pare rău, Bob. Bineînţeles c—o să te ţinem la curent în cazul unei evoluţii favorabile.

Închiderea parantezei.)

Oricum, Inigo îşi încheie discursul adresat stâncilor şi—şi petrece următoarele câteva ore căutând un pescar care să—l ducă înapoi, în oraşul Florin.

Mahalaua hoţilor era un loc mai îngrozitor decât îşi amintea. Până atunci fusese de fiecare dată însoţit de Fezzik, şi făcuseră rime, iar prezenţa turcului era suficientă ca să ţină orice hoţ la distanţă.

Inigo străbătu străzile întunecoase cuprins de panică, de o spaimă vecină cu disperarea. De unde frica aceea imensă? De ce anume se temea?

Se aşeză pe o verandă murdară şi rămase căzut pe gânduri. în jurul lui, noaptea era plină de ţipete şi din cârciumi se auzeau râsete stridente. Se temea, înţelese apoi, pentru că, stând acolo, cu mâna încleştată pe mânerul săbiei pentru şase degete, într—o încercare de a—şi recăpăta încrederea în sine, redevenise brusc ceea ce fusese înainte de a—l descoperi Vizzini.

Un ratat.

Un om fără niciun scop în viaţă, un om pentru care ziua de mâine nu avea vreun sens. Inigo nu se mai atinsese de rachiu de ani de zile. Acum îşi simţea degetele bâjbâind în căutare de bani. îşi auzea paşii alergând către cea mai apropiată cârciumă. îşi vedea banii pe tejghea. Simţea sticla de rachiu în mâini.

Alergă înapoi către verandă. Deschise sticla. Mirosi băutura ieftină. Sorbi un strop. Tuşi. Luă o înghiţitură zdravănă. Tuşi din nou. Bău cu lăcomie şi tuşi şi mai bău, şi începu pe jumătate să zâmbească.

Spaimele începură să dispară.

La urma urmelor, de ce să se teamă? El era Inigo Montoya (sticla se golise pe jumătate), fiului marelui Domingo Montoya, aşa că, de ce anume din lumea asta merita să—i fie frică? (Rachiul dispăruse.) Cum îndrăznea frica să se apropie de un vrăjitor ca Inigo Montoya? Ei bine, n—avea s—o mai facă niciodată. (Bea din a doua sticlă.) Niciodată, niciodată, niciodată, niciodată.

Stătea singur, încrezător în sine, puternic. Ducea o viaţă corectă, minunată. Avea suficienţi bani pentru rachiu şi, dacă avea asta, stăpânea lumea.

Veranda era dărăpănată şi pustie. Inigo se rostogoli acolo, cât se poate de mulţumit, strângând sticla în mâinile mai înainte tremurătoare. Viaţa putea fi cu adevărat foarte simplă dacă făceai ce ţi se cerea. Şi nimic nu putea fi mai simplu şi mai bun decât ce urma să vină.

---

[14] Cea mai veche librărie din Marea Britanie, fondată de John Hatchard în 1797. (N. red.)

Nu trebuia decât s—aştepte şi să bea până la sosirea lui Vizzini...

Fezzik nu ştia cât timp zăcuse inconştient. Nu ştia decât că se clătina pe picioare pe poteca de munte, că—l durea foarte tare gâtul şi că omul în negru îl sugrumase.

Ce avea de făcut?

Toate planurile ieşiseră prost. Fezzik închise ochii încercând să se gândească — când planurile nu se împlineau trebuia să meargă într—un loc, dar nu—şi putea aduce aminte unde. Inigo făcuse pentru el chiar şi o poezioară, ca să nu uite, dar, chiar şi aşa, el era atât de prost încât uitase totuşi. Cum suna? Poate „Mălai mare, mălai mare, aşteaptă—l pe Vizzini cu răbdare?" Rima, dar unde trebuia s—aştepte? „Căpăţână seacă, căpăţână seacă, du—te de te—mbracă?" Rima exista, dar ce fel de instrucţiune era asta?

Ce—avea de făcut, ce—avea de făcut?

„Cap sec, cap sec, păzeşte—ţi mintea de eşec." Zadarnic. Nimic nu—l putea ajuta. In toată viaţa lui, nu făcuse niciodată nimic ca lumea, nu înainte de a apărea Vizzini, şi, fără să mai stea pe gânduri, fugi în noapte, în căutarea sicilianului.

Când ajunse lângă el, Vizzini trăgea un pui de somn. Băuse vin şi adormise. Fezzik căzu în genunchi şi—şi împreună mâinile ca pentru rugăciune.

—Vizzini, te rog să mă ierţi, începu el. Sicilianul îşi continuă somnul. Fezzik îl scutură cu delicateţe. Vizzini nu se trezi.

De data asta fără pic de delicateţe. Nimic.

—Oh, înţeleg, eşti mort, zise turcul. Se ridică în picioare. E mort, Vizzini e mort, spuse, încetişor.

Şi apoi, fără niciun strop de ajutor din partea minţii sale, un strigăt plin de panică îi izbucni din gât, răsunând în noapte:

—*Inigo!*

Şi făcu stânga—mprejur şi cale—ntoarsă pe potecă, pentru că, dacă Inigo trăia, totul avea să fie bine; nu mai putea fi la fel, nu, nu fără Vizzini care să le dea porunci şi să—i insulte aşa cum numai el era în stare s—o facă, dar cel puţin ar fi avut timp pentru poezie, şi când ajunse la Stâncile Nebuniei le spuse bolovanilor:

—Inigo, Inigo, iată—mă. Le spuse copacilor:

—Sunt aici, Inigo, sunt Fezzik al tău. Şi continuă, uitându—se în toate părţile:

—Inigo, INIGO, TE ROG, RĂSPUNDE—MI!

Şi repetă asta întruna, până când nu mai putu trage decât concluzia că, aşa cum nu mai era niciun Vizzini, nu mai era niciun Inigo, şi asta era greu de suportat.

De fapt, pentru Fezzik era atât de greu s—o îndure încât o rupse la fugă, strigând:

—Te—ajung într—un minut, Inigo! Şi:

—Sunt chiar în spatele tău, Inigo!

Şi:

—Hei, Inigo, aşteaptă!

(Şi alerga în linie dreaptă, şi ce bine aveau să se distreze, găsind cuvinte care să rimeze, viaţa putea fi bună imediat ce se vedeau împreună.) Dar, după ce strigă vreo oră fără—ncetare, gâtlejul îi cedă, pentru că, la urma urmelor, fusese strangulat de curând, aproape până la moarte. Alergă însă mai departe, alergă şi iar alergă, până ce ajunse în sfârşit într—un sătuc minuscul şi găsi, chiar la marginea lui, o frumuseţe de bolovani care alcătuiau un soi de grotă, destul de mare cât să se poată strecura înăuntru. Rămase acolo, rezemat de unul dintre ei, cu braţele în jurul genunchilor şi cu gâtul chinuit de durere, până când îl descoperiră băieţii din sat. îşi ţinură răsuflarea şi se furişară atât de aproape pe cât cutezau s—o facă. Fezzik speră că aveau să plece, aşa că rămase nemişcat, închipuindu—şi că se afla altundeva, împreună cu Inigo, care spunea „clopoţel", iar el, Fezzik, găsea imediat rima „cântecel" şi poate chiar cântau unul înainte de a spune Inigo „serenade", şi pe Fezzik nu puteai să—l încurci atât de uşor, pentru că exista „centigrade", şi Inigo venea apoi cu un cuvânt despre vreme, şi Fezzik avea o rimă, şi aşa trecu timpul până când băieţii din sat încetară să se mai teamă de el. Fezzik îşi dădu seama de asta fiindcă veniseră, tiptil, foarte aproape şi începură apoi, dintr—odată, să urle cât îi ţineau plămânii şi să se strâmbe nebuneşte. Nu—i putea învinovăţi cu adevărat. Părea genul de om căreia îi făceai aşa ceva, de care—ţi băteai joc. în loc de haine purta nişte zdrenţe, îşi pierduse graiul, avea ceva nebunesc în privire şi, dacă ar fi fost de vârsta lor, probabil c—ar fi urlat şi el.

Abia când începu să li se pară „caraghios", găsi că asta era degradant, deşi cuvântul nu—i era cunoscut. Zbieretele încetaseră. Mai răsunau doar râsete. „Chicoteală", se gândi Fezzik, şi apoi îi veni în minte „matahală", fiindcă asta era el în ochii lor, o creatură mare şi caraghioasă, care nu putea face prea mult zgomot. Chicoteală, matahală, pe vecie infernală.

Fezzik se ghemui în grota lui şi încercă să vadă partea bună a lucrurilor. Măcar nu aruncau cu nimic în el.

Cel puţin deocamdată.

Westley se trezi înlănţuit, într—o cuşcă uriaşă. Umărul i rănit de R.D.M.N., care—i muşcaseră şi îi râcâiseră carnea, începea să supureze. Pentru moment ignoră durerea, încercând să se deprindă cu locul în care se afla.

Era sub pământ, cu siguranţă. O siguranţă pe care nu i—o oferea lipsa ferestrelor; mai degrabă umiditatea. De undeva, de deasupra lui, se auzeau zgomote care trădau prezenţa unor animale: câte un răget de leu, câte—un strigăt scurt de ghepard.

La scurt timp după ce—şi recăpătase cunoştinţa, apăru un albinos, parcă lipsit de sânge, cu pielea palidă ca scoarţa unui mesteacăn uscat. în lumina lumânării din cuşcă, părea o creatură care nu văzuse vreodată lumina soarelui. Aducea o tavă încărcată; bandaje şi mâncare, pudre lecuitoare şi rachiu.

—Unde ne aflăm? răsunară cuvintele lui Westley. Albinosul ridică din umeri.

—Cine eşti? Ridicare din umeri.

Cam asta era conversaţia venită dinspre partea lui. Westley punea întrebare după întrebare în timp ce el îi îngrijea rana şi apoi l—a hrănit cu mâncare caldă din abundenţă, surprinzător de gustoasă.

Ridicare din umeri.

Ridicare din umeri.

—Cine ştie că mă aflu aici? Ridicare din umeri.

—N—ai decât să mă minţi, dar spune ceva — dă—mi un răspuns. Cine ştie că mă aflu aici?

Şoaptă:

—Eu ştiu. Ei ştiu.

—Ei?

Ridicare din umeri.

—Adică Prinţul şi Contele? înclinare a capului, în semn de aprobare.

—Şi atât? înclinare a capului.

—Când am fost adus aici, eram pe jumătate conştient. Contele dădea porunci, dar mă cărau trei soldaţi. Ştiu şi ei.

Clătinare a capului. Şoaptă:

—Ştiau.

—Adică sunt morţi, asta vrei să spui? Ridicare din umeri.

—Atunci o să mor şi eu? Ridicare din umeri.

Întins pe spate, Westley zăcea pe podeaua imensei cuşti subterane, urmărindu—l din priviri pe albinos, care puse înapoi pe tavă ce avea de luat şi se făcu nevăzut. Dacă soldaţii fuseseră omorâţi, cu siguranţă nu era lipsit de logică să presupună că, în final, îl aştepta aceeaşi soartă. Dar, dacă intenţionau să—l radă de pe faţa pământului, cu siguranţă nu era lipsit de logică nici să presupună că n—aveau nici cea mai mică intenţie de a o face imediat, altminteri de ce i—ar mai fi îngrijit rănile, de ce i—ar mai fi redat puterile cu mâncare bună, caldă? Nu, moartea lui avea să sosească după o bună bucată de vreme. Dar, luând în considerare personalitatea celor care—l capturaseră, nu era lipsit de logică să presupună că, între timp, aveau să—şi dea toată silinţa să—l facă să sufere.

Enorm.

Westley închise ochii. îl aştepta multă durere, şi el trebuia să fie pregătit pentru asta. Trebuia să—şi pregătească mintea, să şi—o controleze şi s—o pună la adăpost de eforturile lor, ca să nu—l poată înfrânge. N—avea să le—ngăduie să—l înfrângă. Avea să reziste, să îndure orice. Ştia că, dacă—i lăsau un timp îndeajuns de lung pentru pregătire, putea să—nfrângă durerea. Se dovedi că timpul era destul (se scurseră mai multe luni până ca Maşina să fie gata).

Şi îl înfrânseră oricum.

La sfârşitul celei de a treizecea zi a festivităţilor, având înainte alte şaizeci în care să se bucure de petreceri, Buttercup se arătă îngrijorată, temându—se că nu va mai avea destulă putere cât să le suporte.

Zâmbeşte, zâmbeşte, strânge mâini, înclină—te şi mulţumeşte, şi tot aşa. După o lună, era pur şi simplu istovită. Cum să mai supravieţuiască încă două?

Starea de sănătate a regelui făcu lucrurile să fie atât simple, cât şi triste. Pentru că, după cincizeci şi cinci de zile, Lotharon începu să se simtă extraordinar de slăbit.

Prinţul Humperdinck porunci să fie aduşi doctori noi. (Max, ultimul vraci, era încă în viaţă, dar, fiindcă îl concediaseră cu mult timp înainte, pur şi simplu nu considerau că era înţelept să—l readucă să se ocupe de caz. Dacă fusese incompetent atunci când Lotharon era doar foarte bolnav, cum ar fi putut găsi un panaceu acum, când bătrânul trăgea să moară?) Noii doctori se puseră de—acord să—i dea diverse leacuri demne de încredere şi, după patruzeci şi opt de ore de când începuseră tratamentul, regele era mort.

Bineînţeles că data nunţii rămase neschimbată — o ţară nu—şi sărbătorea în fiecare zi a cinci suta aniversare —dar fie se mai contramandară din petreceri, fie îşi reduseră considerabil durata. Şi, cu patruzeci şi cinci de zile înainte de nuntă, Prinţul Humperdinck deveni Regele Florinului, schimbând lucrurile cu totul, pentru că până atunci nu luase în serios decât vânătoarea, şi se vedea nevoit să înveţe, să înveţe *totul,* să—nveţe să conducă o ţară, şi se îngropa printre cărţi şi înţelepţi, să—nveţe cum să pună dări şi când să le pună, cum să se ocupe de relaţiile cu alte ţări, în cine putea avea încredere şi în cât de mare măsură, şi în ce privinţe. Şi, sub ochii ei frumoşi, Humperdinck se transformă dintr—un om de acţiune temut de toată lumea într—unui de o înţelepciune dobândită cu frenezie, fiindcă *trebuia* să înţeleagă totul înainte ca vreun alt stat să intervină, scimbând soarta Florinului, aşa că, atunci când nunta avu, în sfârşit, loc, se desfăşură ca o ceremonie scurtă şi neînsemnată, făcută sendviş între o întrunire a miniştrilor şi o criză a trezoreriei, şi Buttercup îşi petrecu prima ei după—amiază ca regină hoinărind în jurul castelului, neştiind ce avea de făcut cu ea însăşi. Şi abia când Regele Humperdinck ieşi în balcon, împreună cu ea, să salute enorma mulţime care—şi petrecuse ziua aşteptând răbdătoare, înţelese ce *se întâmplase,* că ea era Regina şi că viaţa ei, indiferent cât ar fi valorat, aparţinea din acel moment poporului.

Statură unul lângă altul în balcon, acceptând ovaţiile, strigătele, răsunătoarele urale nesfârşite, până când ea spuse:

—Te rog, pot să mai merg o dată printre ei?

Şi, dând din cap, regele îi permise să meargă, şi ea coborî iarăşi, aşa cum făcuse în ziua anunţării căsătoriei lor, radioasă şi singură, şi, plângând şi ovaţionând, oamenii se traseră din nou în lături ca s—o lase să treacă şi...

...şi cineva o huidui.

Humperdinck, care privea de la balcon, reacţiona pe dată, făcându—le semn soldaţilor din zonă şi trimiţând mai mulţi jos, s—o înconjoare pe Regină, şi, cu precizia unui mecanism de ceasornic, Buttercup se văzu în siguranţă, iar cea care o huiduise fu arestată şi condusă în alt loc.

—O clipă, spuse Regina, încă tremurând, luată prin surprindere.

Oşteanul care—o ţinea pe huiduitoare se opri.

—Aduceţi—o la mine, îi ceru Buttercup şi, o clipă mai târziu, femeia era în faţa ei, privindu—se una pe cealaltă.

Era foarte bătrână, zbârcită şi cocârjată, şi Buttercup se gândi la toate chipurile pe care le văzuse în viaţa ei, dar de acela nu—şi putea aduce aminte.

—Ne—am mai întâlnit? întrebă ea. Baba clătină din cap.

—Atunci de ce? De ce azi? De ce—o insulţi pe regină?

—Pentru că nu meriţi uralele, răspunse bătrâna, şi începu deodată să—i strige: *Ai ţinut dragostea în mâini şi ai renunţat la ea pentru aur!* Se întoarse spre mulţime. *Spun adevărul — dragostea a fost alături de ea în Mlaştina de Foc, şi a lăsat—o să—i cadă printre degete ca un gunoi. Asta e ea, Regina Gunoiului.*

—I—am dat Prinţului cuvântul meu, începu Buttercup, dar baba nu putea fi oprită.

—Întrebaţi—o cum a trecut prin mlaştină! întrebaţi—o dac—a trecut singură! A aruncat dragostea ca să fie Regina Jegului, Regina Nămolului — eu sunt bătrână şi pentru mine viaţa nu mai înseamnă nimic, aşa că, din toată mulţimea asta, sunt singura care cutează să spună adevărul, şi adevărul e că, dacă vreţi, n—aveţi decât să vă plecaţi în faţa Reginei Murdăriei, dar eu n—o s—o fac. Ovaţionaţi—o pe Regina Noroiului, dacă asta vreţi, dar eu n—o s—o fac. Lăudaţi frumuseţea Reginei Haznalelor, dar eu

n—o s—o fac. Eu n—o s—o fac!

Şi începu să înainteze către Buttercup.

—Luaţi—o de—aici, porunci ea.

Dar soldaţii nu izbuteau s—o oprească, şi baba continua să se apropie, cu vocea din ce în ce mai răsunătoare şi tot mai Răsunătoare! Şi mai RĂSUNĂTOARE! Mai RĂSUNĂTOARE şi mai RĂSUNĂTOARE! şi...

Buttercup se trezi ţipând.

Era în patul ei. Singură. în siguranţă. Până la nuntă mai erau încă şaizeci de zile.

Dar coşmarurile sale începuseră, în noaptea următoare visă că dăduse naştere primului lor copil şi...

* * *

Pauză, şi, hei, ce—ar fi să—i recunoaştem bătrânului Morgenstern meritele, ca mincinos clasa—ntâi? Adică, n—aţi crezut, măcar pentru o clipă, că într—adevăr se căsătoriseră? Eu am fost convins.

E una dintre cele mai puternice amintiri din vremea când îmi citea tata. Avusesem pneumonie, aduceţi—vă aminte, dar începusem să mă simt mai bine, şi cartea mă captivase, şi, la zece ani, singurul lucru pe care—l ştii e că povestea trebuie să aibă un final fericit. Autorii pot să se străduiască—n toate felurile să te sperie, dar tu ştii, tu n—ai absolut nicio îndoială că, până la urmă, dreptatea va învinge. Iar Westley şi Buttercup — ei bine, aveau necazurile lor, fireşte, dar urmau să se căsătorească şi să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi. Aş fi pus rămăşag pe toată averea familiei mele, dacă aş fi găsit pe cineva destul de fraier care s—accepte pariul.

Ei bine, când tata a ajuns la fraza aia în care nunta e făcută sendviş între o întrunire a miniştrilor şi o ceva a trezoreriei, i—am spus:

—N—ai citit bine.

Tata era un frizer chel şi scund — v—amintiţi ? Şi un om fără prea multă carte. Ei, nu provoci un tip care pricepe slovele cu greutate spunându—i c—a citit greşit, pentru că vede—n asta o adevărată ameninţare.

—Eu sunt cel care citeşte, a spus.

—Ştiu, dar ai înţeles greşit, nu se mărită cu nemernicul ăla de Humperdinck. Se mărită cu Westley.

—Scrie chiar aici, a zis tata, puţin cam ţâfnos, şi a mai citit o dată.

—Atunci probabil c—ai sărit o pagină. Ai făcut ceva. Citeste ca lumea, eh ?

Acum nu era mai doar puţin ţâfnos.

—N—am sărit nimic. Am citit cuvintele. Sunt aici şi eu l le—am citit, noapte bună.

Şi a plecat.

—Ei, te rog, nu pleca, am strigat în urma lui, dar era încăpăţânat, şi următorul lucru de care—mi aduc aminte e replica mamei:

—Tatăl zău zice că—l doare prea tare—n gât. Eu i—am spus să nu mai citească aşa de mult.

Şi m—a învelit, şi—a trecut mâna prin părul meu, şi, oricât i de mult m—am străduit, se terminase. N—am mai auzit niciun cuvinţel din poveste până a doua zi.

Mi—am petrecut toată noaptea gândindu—mă că Buttercup se măritase cu Humperdinck. Asta mă zguduise. Nu ştiu cum să explic, dar lumea nu putea merge astfel. Binele e atras de bine, iar răul îl arunci şi tragi apa. Iar căsătoria lor — nu puteam s—o înţeleg şi s—o aprob. Doamne, şi cât m—am mai străduit! La început, m—am gândit că Buttercup avea un efect magic asupra lui Humperdinck şi—l preschimbase într—un fel de Westley, sau că, poate, urma să apară o dovadă că Westley şi Humperdinck erau fraţi care se pierduseră de mult unul de altul, şi că, de bucurie că—şi recăpătase fratele, Humperdinck urma să spună:

—Uite ce e, Westley, când m—am însurat cu ea, nu ştiam cine erai, aşa că o să divorţez, ca să vă puteţi căsători, şi astfel o să fim fericiţi cu toţii.

Nu cred că, până—n ziua aia, am mai fost vreodată atât de creativ.

Dar nu se potrivea. Ceva nu era în ordine şi nu reuşeam să scap de gândul ăsta. Nemulţumirea a—nceput să mă roadă, până când şi—a croit un loc destul de mare ca să se instaleze, s—a făcut ghem şi a rămas acolo, şi e încă în mine, pândind, chiar şi acum, când scriu aceste cuvinte.

În seara următoare, când tata a reînceput să citească şi s—a dovedit că nunta nu fusese decât un vis de—al lui Buttercup, am strigat:

—Ştiam eu, am ştiut tot timpul! Şi tata a zis:
—Prin urmare, acum eşti fericit, totul e—n ordine, aşa că, te rog, pot continua?
—Citeşte, am răspuns eu. Şi a citit mai departe..

Dar nu eram fericit. Oh, urechile mele erau fericite, aşa cred, şi simţul povestirii îmi era fericit, şi inima, dar, în ceea ce numim „suflet" aveam o afurisită de nemulţumire, care clătina întruna din capul întunecat.

Şi pentru toate acestea n—am primit nicio explicaţie până în adolescenţă. în oraşul meu locuia Edith Neisser, acum moartă, o autoare importantă care scria cărţi extraordinare despre modul în care ne stricăm copiii — Brothers and Sisters *e titlul uneia dintre cărţile ei, iar o alta se numeşte* The Eldest Child. *Ambele publicate de Harper. Pentru că, după cum spuneam, nu mai e printre noi, Edith n—are nevoie de reclamă, dar, dacă vreunul dintre dumneavoastră se teme că nu e un părinte ideal, să cumpere una dintre cărţile sale, cât încă mai e timp. Eu am cunoscut—o pentru că Ed, fiul ei, venea să se tundă la tata. Ştiam despre ea că este scriitoare şi în adolescenţă ajunsesem deja în secret la concluzia că asta era viaţa potrivită şi pentru mine, numai că nu puteam s—o spun nimănui. Era prea jenant — dacă sunt îmboldiţi, fiii frizerilor ajung, poate, vânzători la IBM, dar scriitori ? Nici vorbă. Nu mă întrebaţi cum s—a—ntâmplat, dar, în final, Edith mi—a descoperit ambiţia şi, din acel moment, mai stăteam din când în când de vorbă. îmi amintesc că, o dată, beam ceai cu gheaţă pe veranda familei Neisser şi stăteam de vorbă, eu mă uitam la câţiva copii care jucau badminton pe terenul familiei, aflat chiar lângă noi.*
Ed tocmai mă învinsese şi, în timp ce traversam curtea către verandă, mi—a spus:
—Nu—ţi face probleme, va fi bine totul, data viitoare o să mă baţi tu, şi eu am dat din cap, iar el a adăugat:
—Iar dacă nu, atunci o să mă baţi la altceva.

M—am dus pe verandă şi am sorbit din ceaiul cu gheaţă, şi Edith cu cartea din care citea în mână a zis:
—Ştii, asta nu înseamnă că chiar trebuie să fie aşa.
—Ce vrei să spui ? am întrebat eu.

Şi atunci a lăsat cartea jos. S—a uitat la mine. Şi a spus—o:
—Viaţa nu e dreaptă, Bill. Le spunem copiilor noştri că e, dar facem un lucru îngrozitor. Nu e decât o minciună, o minciună crudă. Viaţa nu e dreaptă, nici n—a fost vreodată, şi nici n—o să fie vreodată.

Mă credeţi că, atunci, pentru mine a fost ca—ntr—una din cărţile alea cu benzi desenate, când se—aprinde un bec deasupra capului Magicianului Mandrake?
—Nu el am exclamat, atât de tare încât ea a tresărit. Ai dreptate. Nu e.

Eram aşa de fericit încât, dac—aş fi ştiut să dansez, aş fi dansat.
—Nu—i aşa că—i extraordinar, că—i minunat?

Cred că, în momentul acela, Edith trebuie să—şi fi închipuit că nu mai aveam mult până să—mi pierd minţile.

Dar pentru mine a însemnat atât de mult să aud pe cineva spunând—o sus şi tare, pe faţă, fără să stea pe gânduri — atunci am înţeles că aceasta era nemulţumirea care mă chinuise în noaptea în care se oprise tata din citit. Era reconcilierea la care încercasem s—ajung şi nu reuşisem.

Şi cred că despre asta vorbeşte cartea lui Morgenstern. Experţii de la Columbia n—au decât să ţină prelegeri încărcate de cuvinte alese despre satira delicioasă. Sunt nebuni. Cartea lui spune „viaţa nu e dreaptă", iar eu spun că, una peste alta, aţi face bine s—o credeţi. Am un fiu gras şi răsfăţat — n—o să pună mâna pe Miss Rheingold[15]*. Şi o să rămână gras — chiar dacă slăbeşte, tot gras o să fie, şi tot răsfăţat, şi viaţa n—o să fie niciodată suficient de bună cât să—l facă fericit, şi asta poate din vina mea — daţi vina pe mine pentru toate, dacă vreţi — dar adevărul e că n—am fost creaţi egali. Până şi bogaţii spun că viaţa e nedreaptă. Am o soţie bună, rece ca un sloi; e sclipitoare, e interesantă, e extraordinară. Nu există dragoste între noi şi asta e în regulă, atâta timp cât nu ne aşteptăm să se schimbe totul pentru noi înainte de a muri.*

Uitaţi cum stau lucrurile. (Adulţii să sară paragraful ăsta.) N—am de gând să vă spun că ţineţi în mână o carte cu un sfârşit tragic. Am spus deja, de la bun început, că, dintre toate cărţile, a fost preferata mea. Dar urmează o grămadă de lucruri rele, tortura la care vă aşteptaţi deja, şi sunt şi altele, mai cumplite. îşi va face apariţia şi moartea, şi e bine să—nţelegeţi un lucru: mor nişte oameni care

[15] Tânăra care joacă în reclamele pentru berea Rheingold.

n—ar trebui să moară. Fiţi pregătiţi pentru aşa ceva. Cartea asta nu e George cel Curios Foloseşte Oliţa de Noapte. *Pe mine nu m—a avertizat nimeni, şi a fost din vina mea (o să vedeţi în scurt timp ce vreau să spun), a fost greşeala mea, aşa că nu voi îngădui să vi se întâmple şi vouă. Mor oameni, dintre care unii n—ar trebui să moară, şi iată de ce: pentru că viaţa nu e dreaptă. Daţi uitării tot gunoiul pe care—l pun pe tapet părinţii voştri. Amintiţi—vă de Morgenstern. O să fiţi mult mai fericiţi.*

Bun. Ajunge. Să revenim de unde am plecat. La momentul coşmarurilor.

***

În noaptea următoare, Buttercup visă că născuse primul lor copil şi că era o fată, o fetiţă frumoasă, şi, în vis, spuse:

—Îmi pare rău că nu e băiat; ştiu că ai nevoie de un i moştenitor.

Şi Humperdinck răspunse:

—Dulcea mea iubită, nu—ţi face griji pentru asta; uită—te doar ce copil superb ne—a dăruit Dumnezeu.

Apoi plecă, şi Buttercup puse copila la sân, şi copila zise:

—Laptele tău e amar. Şi Buttercup răspunse:

—Ah, îmi pare rău.

Şi o mută la celălalt sân:

—Nu, şi ăsta e amar, zise copila. Şi Buttercup spuse:

—Nu ştiu ce altceva să fac. Iar bebeluşul răspunse:

—Tu ştii întotdeauna ce să faci, ştii exact ce să faci, faci întotdeauna exact cum e mai bine pentru tine, iar restul lumii n—are decât să se spânzure.

Şi Buttercup spuse:

—Te gândeşti la Westley. Iar copila răspunse:

—Bineînţeles că mă gândesc la Westley.

—Vezi tu, am crezut că era mort; şi i—am dat cuvântul meu tatălui tău, îi explică Buttercup răbdătoare.

Iar bebeluşul zise:

—Eu o să mor acum. în laptele tău nu e pic de dragoste — laptele tău m—a ucis.

Şi pe urmă înţepeni şi se sparse şi, în mâinile lui Buttercup, mai rămase doar o pulbere uscată, şi ea ţipă şi iar ţipă; şi când se trezi încă mai ţipa. Mai erau cincizeci şi nouă de zile până la nuntă.

Al treilea coşmar sosi degrabă, în seara următoare, când apăru din nou un copil — de data asta un fiu, un băiat minunat, puternic — şi Humperdinck zise:

—Iubito, e băiat.

Şi ea spuse:

—Nu te—am dezamăgit, slavă cerului.

Şi pe urmă el plecă, iar ea zise, cu voce puternică:

—Acum pot să—mi văd fiul.

Şi toţi doctorii se îmbulziră să iasă din camera regală, dar nimeni nu—i aduse băiatul.

—Care e problema? strigă ea, şi mai marele doctorilor îi răspunse:

—Nu prea înţeleg cum vine asta, dar el nu vrea să vă vadă.

Iar Buttercup zise:

—Spuneţi—i că sunt mama lui, că sunt Regina şi—i poruncesc să vină aici.

Şi copilul era acolo, cel mai frumos băieţel pe care şi l—ar fi putut dori cineva.

—Închideţi—o, spuse ea, şi doctorii închiseră uşa. Băiatul stătea într—un colţ, cât mai departe de pat cu putinţă.

—Vino aici, dragul meu, zise Buttercup.

—De ce? Vrei să mă omori şi pe mine?

—Sunt mama ta şi te iubesc, şi—acum vino—ncoace. N—am omorât pe nimeni.

—L—ai omorât pe Westley. I—ai văzut faţa în Mlaştina de Foc? Când ai plecat şi l—ai lăsat acolo? Asta numesc eu omor.

—Când o să fii mai mare, o să—nţelegi anumite lucruri, acum n—o să mai repet — vino aici.

—Ucigaşo, strigă copilul. *Ucigaşo!*

Dar între timp ea coborâse din pat şi îl luase în braţe, şi—i spunea:

—Încetează, încetează imediat. Te iubesc. Iar el răspunse:

—Dragostea ta e otravă — ucide.

Şi muri în braţele ei, iar ea începu să plângă. Chiar şi după ce se trezi continuă să plângă. Mai erau cincizeci şi opt de zile până la nuntă.

În următoarea seară, refuză pur şi simplu să meargă la culcare. în schimb, se plimbă prin cameră, citi şi cusu, şi bău cană după cană de ceai din Indii. îi era rău de oboseală, dar se temea atât de tare de ce—ar fi putut visa, încât prefera chinul lipsei de somn în loc de orice altceva i—ar fi oferit somnul, şi în zori mama ei era gravidă — nu, mai mult decât atât, mama ei năştea — şi, stând acolo, în colţul încăperii, Buttercup se privi pe sine însăşi venind pe lume, şi tatălui ei i se tăie răsuflarea de încântare când văzu ce frumoasă era, şi tot aşa se tăie şi răsuflarea mamei ei, şi numai moaşa păru îngrijorată. Era o femeie încântătoare, vestită în sat pentru că toţi bebeluşii îi erau foarte dragi, şi ea spuse:

—Uitaţi—vă... o belea... Şi tatăl întrebă:

—Ce belea? Unde—ai mai văzut pân—acum o asemenea frumuseţe?

Şi moaşa răspunse:

—Nu înţelegi de ce i s—a dat frumuseţea asta? Pentru că n—are inimă, uite, ascultă: bebeluşul e viu, dar aici nu bate nimic.

Şi ţinu capul lui Buttercup la urechea tatălui ei, şi el nu putu decât să dea din cap şi să spună:

—Trebuie să găsim un vraci care să—i pună o inimă înăuntru.

Dar moaşa răspunse:

—Cred că ar fi o greşeală. Am mai auzit de asemenea creaturi, fiinţe fără inimă, şi cresc şi devin tot mai frumoase, şi—n urma lor nu rămâne nimic, doar trupuri zdrobite şi suflete sfărâmate. Sunt aducătoare de suferinţă, şi, pentru că sunteţi amândoi tineri, eu v—aş sfătui să faceţi un alt copil, unul diferit, şi să scăpaţi de ăsta acum, dar, firește, hotărârea vă aparţine.

Şi tatăl se uită la mamă:

—Ei?

Şi ea răspunse:

—Fiindcă moaşa e cea mai cumsecade femeie din sat, trebuie să recunoască un monstru când dă cu ochii de el. S—o facem.

Şi tatăl şi mama lui Buttercup puseră mâinile în jurul gâtului bebeluşului, şi bebeluşul începu să gâfâie. Când se trezi, în zori, Buttercup gâfâia fără să se poată opri. Mai erau cincizeci şi şapte de zile până la nuntă.

Pe urmă, coşmarurile deveniră pur şi simplu prea înfricoşătoare.

Când mai erau cincizeci de zile până la nuntă, Buttercup bătu, într—o seară, la uşa Prinţului Humperdinck. Intră când o pofti el să intre.

—Văd că sunt probleme, zise el. Pari foarte bolnavă. Şi chiar aşa părea. Frumoasă, firește. Continua să fie.

Dar în niciun caz sănătoasă.

Şi nu prea ştia cum să înceapă.

El o conduse către un scaun. îi aduse apă. Ea sorbi, privind drept înainte. El puse paharul alături.

—Te ascult oricând doreşti, Prinţesă, îi spuse.

—Iată despre ce e vorba, începu Buttercup. în Mlaştina de Foc am făcut cea mai cumplită greşeală din lume. Îl iubesc pe Westley. Se pare că l—am iubit întotdeauna. Când ai venit la mine, nu ştiam asta. Te rog să crezi ce—o să—ţi spun: când ai zis că trebuie să mă mărit cu tine sau să mor, ţi—am răspuns. „Omoară—mă". Vorbeam serios. Şi acum vorbesc serios: dacă spui că trebuie să mă mărit cu tine peste cincizeci de zile, până dimineaţă o să fiu moartă.

Prinţul era cu adevărat uluit.

După o clipă îndelungată, îngenunche lângă scaunul lui Buttercup şi începu să—i vorbească, punându—şi în voce toată blândeţea de care era în stare:

—Recunosc că atunci când ne—am logodit, nu era prevăzut amestecul iubirii. Decizia a fost, în aceeaşi măsură, şi a mea şi a ta, deşi e posibil ca ideea să fi venit de la tine. Dar, în această ultimă lună de petreceri şi festivităţi, ai observat, cu siguranţă, o anumită blândeţe în purtarea mea.

—Am observat. Ai fost, în acelaşi timp, afectuos şi nobil.

—Mulţumesc. Aşa stând lucrurile, sper că—ţi dai seama cât de greu îmi e să spun cele ce urmează: prefer să mor în loc să te fac nefericită împiedicându—te să te măriţi cu omul pe care—l iubeşti.

Buttercup se simţea atât de recunoscătoare, încât aproape că—şi dorea să plângă.

—O să te binecuvântez pentru bunătatea ta în toate zilele vieţii mele, spuse. Apoi se ridică în picioare. Atunci rămâne stabilit. Nunta noastră se anulează.

Se ridică şi el.

—Poate cu o singură excepţie.

—Care anume?

—Te—ai gândit că poate el să nu mai vrea să se—nsoare cu tine?

Nu, nu se gândise la asta până în clipa aceea.

—Nu—mi place că trebuie să—ţi amintesc, dar, în Mlaştina de Foc, nu i—ai menajat câtuşi de puţin sentimentele. Iartă—mă că ţi—o spun, iubito, dar, cum se zice, l—ai părăsit la ananghie.

Buttercup se prăbuşi în scaun, uluită la rândul ei. Humperdinck îngenunche din nou lângă ea.

—Acest Westley al tău, acest marinar, are mândria lui? Buttercup reuşi să şoptească:

—Mai multă decât oricare alt om în viaţă, aşa cred.

—Ei, atunci, draga mea, ia gândeşte—te. El navighează acum pe undeva, alături de înspăimântătorul Pirat Roberts; a trecut o lună în care a supravieţuit cicatricelor rănilor sufleteşti pe care i le—ai provocat. Dacă acum vrea să rămână singur toată viaţa? Sau, şi mai rău, dac—a găsit pe altcineva?

Buttercup rămase complet fără glas.

—Cred, dulce copilă, că noi doi ar trebui să facem o înţelegere: dacă Westley încă mai vrea să se—nsoare cu tine, să fiţi amândoi binecuvântaţi. Dacă, din motive pe care nu—mi face plăcere să le amintesc, mândria lui n—o să i—o îngăduie, atunci o să te măriţi cu mine, aşa cum am planificat, şi—o să fii Regina Florinului.

—Nu e cu putinţă să se fi însurat. Sunt sigură. Nu Westley al meu.

Buttercup se uită la Prinţ.

—Dar cum am putea afla?

—Ce zici de asta: îi scrii o scrisoare în care—i povesteşti totul. O copiem în patru exemplare. Iau patru dintre cele mai rapide corăbii ale mele şi le trimit în toate direcţiile, înspăimântătorul Pirat Roberts n—a avut cum să se îndepărteze de Florin la o distanţă mai mare de—o lună de mers pe mare. Aceea dintre corăbiile mele care îl va găsi o să arboreze steagul alb al tratativelor, o să dea scrisoarea, iar Westley o să decidă. Dacă răspunsul său va fi „nu", o să i—l poată spune căpitanului. Dacă va fi „da", căpitanul o să ţi—l aducă aici, iar eu mă voi mulţumi cu o mireasă mai prejos decât tine.

—Cred — nu sunt *sigură* — dar *cred* că e cea mai generoasă hotărâre de care—am auzit vreodată.

—Atunci fă—mi în schimb o favoare: până când vom afla intenţiile lui Westley, indiferent care ar fi, să continuăm ce am început, ca să nu se—ntrerupă festivităţile. Şi dac—o să par prea îndrăgostit de tine, te rog să ţii minte că nu mă pot stăpâni.

—De acord, zise Buttercup, îndreptându—se spre uşă, dar nu înainte de a—l fi sărutat pe obraz.

El o urmă.

—Acum du—te să—ţi compui scrisoarea.

Şi o sărută la rândul lui, păstrându—şi zâmbetul din privire până când dispăru ea dincolo de cotul coridorului. In sinea lui, era convins că, în zilele următoare avea să pară prea îndrăgostit de ea. Pentru că, după ce avea să fie asasinată în noaptea nunţii lor, era important ca tot Florinul să ştie cât de profundă era iubirea lui, să—şi dea seama de enormitatea pierderii suferite, pentru că nimeni nu trebuia să ezite să—l urmeze în războiul dezlănţuit, ca răzbunare, împotriva Guilderului.

La început, când îl angajase pe sicilian, fusese convins că era mai bine s—o ucidă altcineva, făcând să pară că fusese mâna soldaţilor din Guilder. Iar când omul în negru reuşise să se materializeze cumva, zădărnicindu—i planurile, Prinţul mai—mai să—nnebunească de furie. însă, între timp, firea lui în esenţă optimistă îşi spusese cuvântul: tot răul fusese spre bine. Oamenii ajunseseră s—o îndrăgească pe Buttercup, aşa cum n—o îndrăgeau înainte de răpire. Iar când avea s—anunţe din balconul castelului că fusese ucisă — vedea deja scena cu ochii minţii: el sosise prea târziu ca să—mpiedice strangularea, dar la timp ca să—i vadă pe soldaţii din Guilder sărind pe fereastra dormitorului său pe pământul moale de dedesubt. Când avea să—şi ţină discursul în faţa mulţimii, la cea de—a cinci suta aniversare a ţării, absolut toţi ochii din piaţă aveau să—noate în lacrimi. îl răscolea totuşi o uşoară nervozitate, fiindcă nu mai omorâse niciodată o femeie cu mâinile goale, dar o primă oară exista pentru orice. în plus, când vrei ca un lucru să fie bine făcut, trebuie să—l faci tu însuţi.

În noaptea aceea începură să—l tortureze pe Westley. Contele Rugen e cel care provocă, de fapt,

durerea. Prinţul se mulţumi să stea alături de el, punând întrebările cu voce sonoră şi admirând în sinea lui îndemânarea.

Contele era cu adevărat interesat de durere. *De ce*—urile din spatele urletelor îl captivau la fel de mult ca suferinţa în sine. Şi, pe când Prinţul îşi petrecea zilele ocupându—se practic de vânătoare, Contele Rugen citea şi studia tot ce—i pica în mână legat de suferinţă.

—Bun, îi spuse Prinţul lui Westley, care zăcea în cuşca imensă de la nivelul al cincilea. înainte de a începe, vreau să—mi răspunzi la o întrebare: ai vreo plângere în privinţa tratamentului care ţi s—a aplicat până acum?

—Nu, niciuna, răspunse Westley, şi chiar n—avea.

Ah, ar fi preferat să i se scoată din când în când lanţurile, dar, când eşti prizonier, nu poţi cere mai mult decât ţi se dă. îngrijirile medicale ale albinosului fuseseră corecte şi minuţioase, şi umărul lui era din nou teafăr; mâncarea pe care i—o adusese fusese întotdeauna fierbinte şi hrănitoare, iar vinul şi rachiul îl încălziseră de minune, ca să poată suporta umezeala din cuşca subpământeană.

—Atunci te simţi în formă? continuă Prinţul.

—Presupun că am picioarele ceva cam amorţite fiindcă am fost înlănţuit, dar în rest, da.

—Bun. Atunci îţi fac o promisiune, şi Dumnezeu însuşi îmi e martor: răspunde—mi la următoarea întrebare şi te eliberez în noaptea asta. Dar trebuie să—mi dai un răspuns sincer, complet, fără s—ascunzi nimic. Dacă minţi, o să ştiu. Şi—o să te dau pe mâna contelui.

—N—am nimic de ascuns, zise Westley. Întreabă—mă.

—Cine te—a plătit ca s—o răpeşti pe Prinţesă? A fost cineva din Guilder. Am găsit, pe calul Prinţesei, bucăţi din haine care indică asta. Spune—mi numele acelui om şi eşti liber. Vorbeşte.

—Nu m—a angajat nimeni, răspunse Westley. M—am amestecat pe cont propriu. Şi n—am răpit—o; am salvat—o de cei care—o răpiseră.

—Pari un om cu capul pe umeri, şi Prinţesa mea pretinde că te cunoaşte de mulţi ani, aşa că, de dragul ei, îţi mai dau o ultimă şansă: numele acelui om din Guilder care te—a plătit. Spune—mi, sau vei îndura tortura.

—Nu m—a plătit nimeni, jur.

Contele aprinse mâinile lui Westley. Fără să—l vatăme pentru totdeauna sau să—l schilodească. Se mulţumi doar să—i afunde mâinile în ulei şi aduse o lumânare suficient de aproape pentru ca uleiul să înceapă să fiarbă.

—NIMENI... NIMENI... NIMENI... JUR PE VIAŢA MEA! urlă Westley şi, după ce făcu asta de mai multe ori, Contele îi vârî mâinile în apă, iar el şi Prinţul plecară prin ieşirea subpământeană, lăsând îngrijirile pe seama albinosului, care rămânea mereu prin preajmă în timpul torturilor, dar nu se arăta niciodată într—atât de mult cât să—i tulbure.

—Vă simt de—a dreptul revigorat, spuse Contele, când el şi Prinţul începură să urce pe scara subterană. întrebarea e perfectă. Spune adevărul, evident. Ştim amândoi asta.

Prinţul dădu din cap. Contele îi cunoştea cele mai tainice planuri legate de războiul de răzbunare.

—Mă fascinează tot ce se petrece, continuă Contele. Care durere e mai greu de suportat? Cea fizică, sau chinurile prin care trece mintea când spune adevărul şi, în loc să fie eliberat, cum i s—a promis, e luat drept mincinos?

—Cred că durerea fizică, răspunse Prinţul.

—Eu cred că vă—nşelaţi, zise Contele.

De fapt, se înşelau amândoi. Westley nu suferise deloc. Ţipetele fuseseră, în totalitate, un spectacol dat ca să le facă plăcere. îşi exersase metoda de apărare timp de o lună, şi era mai mult decât pregătit. în clipa în care Contele apropiase lumânarea, el îşi înălţase privirea spre tavan, îşi coborâse pleoapele şi, într—o stare de concentrare adâncă şi neîntreruptă, îşi detaşase creierul de tot ce i se întâmpla. Se gândise la Buttercup. La părul ei de culoarea toamnei, la pielea fără cusur, o aduse foarte aproape de el şi, în timpul arderii, ea îi şoptise la ureche:

—Te iubesc. Te iubesc. Te—am părăsit în Mlaştina de Foc numai ca să—ţi pun la încercare dragostea pentru mine. E la fel de mare ca cea pe care ţi—o port eu? Pot exista pe pământ, în acelaşi timp, două asemenea iubiri? E suficient loc pentru ele, adoratul meu Westley?...

Albinosul îi bandaja degetele.

El stătea întins, neclintit.

Albinosul îi vorbi pentru prima oară:
—M—ai bine le—ai spune, şopti el.
O ridicare din umeri din partea lui Westley. Şoaptă:
—Nu se opresc niciodată. Nu după ce au apucat să înceapă. Spune—le ce vor să ştie şi termină cu asta.
Ridicare din umeri. Şoaptă:
—Maşina e aproape gata. Acum o—ncearcă pe animale. Ridicare din umeri.
Şoaptă:
—Îţi spun toate astea pentru binele tău.
—Pentru binele meu? Mă vor omorî oricum. O înclinare a capului albinosului.
Prinţul o găsi pe Buttercup aşteptând, nefericită, în faţa uşii sale.
—Am venit pentru scrisoarea mea, începu ea să—i explice. Nu pot s—o întocmesc corect.
—Intră, intră, zise el, cu blândeţe. Poate reuşesc să te—ajut.
Ea se aşeză pe acelaşi scaun pe care mai stătuse.
—Bun, închid ochii şi te—ascult. Citeşte—mi.
—Westley, iubirea mea, dulcea, singura mea iubire, întoarce—te, întoarce—te. Altminteri o să—mi iau viaţa. A ta, chinuindu—se, Buttercup.
Se uită la Humperdinck.
—Ei? Crezi că m—arunc în braţele lui?
—Eşti un pic cam prea agresivă, admise Prinţul. Nu—i laşi prea mult loc de manevră.
—M—ajuţi s—o îmbunătăţesc, te rog?
—O să fac tot ce pot, dar, pentru început, mi—ar fi de folos dacă aş şti cât mai multe despre el. Acest Westley al tău e într—adevăr atât de minunat?
—Nu atât minunat, cât perfect, răspunse ea. într—un fel, fără cusur. Mai mult sau mai puţin magnific. Fără pată. Mai degrabă de partea ideală a lucrurilor. Se uită la Prinţ. îţi sunt de ajutor?
—Cred că emoţiile îţi umbresc obiectivitatea, doar un pic. Crezi într—adevăr că nu există nimic pe care nu l—ar putea face?
Buttercup se gândi puţin.
—Nu e vorba atât că nu există nimic pe care să nu—l poată face, ci mai degrabă că poate face orice mai bine decât oricine altcineva.
Prinţul chicoti şi zâmbi.
—Cu alte cuvinte, vrei să spui că, de exemplu, dacă ar vrea să vâneze, ar fi mai bun decât mine.
—Oh, cred că, dacă ar vrea, ar putea, cu destulă uşurinţă, dar se—ntâmplă să nu—i placă vânătoarea, cel puţin din câte ştiu eu, deşi poate—i place. N—am idee. Am aflat că e atât de interesat de căţăratul pe munţi abia când s—a urcat pe Stâncile Nebuniei, în cele mai vitrege condiţii posibile, şi toată lumea ştie că ăsta nu—i tocmai cel mai simplu lucru din lume.
—Păi, ce—ar fi să—ncepi scrisoarea cu „Divinul meu Westley" şi să faci un apel la modestia lui? sugeră Prinţul.
Buttercup se apucă să scrie şi se opri imediat.
—„Divinul" e un singur cuvânt, sau sunt două, *di* şi *vinul?*
—Unul singur, aşa cred, uimitoare făptură, răspunse Prinţul, zâmbind cu blândeţe în vreme ce ea aşternea primul rând al scrisorii.
Dură patru ore şi din când în când Buttercup spunea:
—Fără tine n—aş fi reuşit niciodată s—o duc până la capăt.
Prinţul îi răspunse de fiecare dată cu modestie, punând mici întrebări personale despre Westley, care—ar fi putut fi de ajutor, ori de câte ori o putea face fără să bată la ochi. Şi astfel, cu o bună bucată de timp înainte de ivirea zorilor, ea îi povesti, zâmbind aducerilor aminte, că Westley se temea în copilărie de căpuşele—păianjen.
Şi în noaptea aceea, în cuşca de la al cincilea nivel, Prinţul făgădui, aşa cum făgăduia întotdeauna:
—Spune—mi numele acelui om din Guilder care te—a plătit ca s—o răpeşti pe Prinţesă şi îţi promit că te eliberez imediat.
Iar Westley răspunse, aşa cum răspundea întotdeauna:
—Nu m—a plătit nimeni, nimeni. Am fost de capul meu.
Şi Contele, care—şi petrecuse toată ziua pregătind căpuşele, le aşeză cu grijă pe pielea lui Westley, şi

el închise ochii şi se rugă şi imploră, şi Prinţul şi Contele plecară cam după o oră, şi albinosul rămase, având sarcina să ardă căpuşele şi să le desprindă apoi de Westley, ca nu cumva să—l otrăvească din întâmplare, şi, în timp ce urcau treptele subterane, Prinţul spuse, de dragul conversaţiei:

—A fost mult mai bine, nu crezi?

Şi Contele, în mod bizar, păstră tăcerea.

Ceea ce era vag enervant pentru Humperdinck, pentru că, adevărul adevărat e că tortura nu ocupase niciodată un loc prea înalt în ierarhia pasiunilor lui şi ar fi preferat să scape de Westley chiar atunci.

Numai dacă Buttercup ar fi recunoscut că el, Humperdinck, era cel mai bun.

Dar ea n—o făcea! Pur şi simplu n—o făcea! Nu vorbea, niciodată, despre nimic altceva în afară de Westley. Nu întreba decât dacă se primiseră veşti despre Westley. Zilele, săptămânile şi petrecerile se scurgeau unele după altele, şi întreg Florinul era mişcat de spectacolul oferit de măreţul său Prinţ vânător, atât de evident şi de încântător îndrăgostit, dar, când cei doi rămâneau singuri, tot ce spunea ea vreodată era:

—Mă—ntreb unde—ar putea fi Westley? De ce durează atât de mult? Mă—ntreb cum pot suporta viaţa până soseşte?

Înnebunitor. Aşa ca, in fiecare noapte, insatisfacţiile contelui, care—l făceau pe Westley să se zvârcolească pe toate părţile, erau, în realitate, bine—venite. Prinţul reuşea să urmărească spectacolul cam o oră înainte de a pleca împreună cu Rugen, care continua să fie bizar de tăcut. Iar jos, sub pământ, albinosul îngrijea rănile, şoptind:

—Spune—le. *Te rog,* altminteri te vor face să suferi mai mult.

Westley reuşea cu greu să—şi ascundă zâmbetul.

Nu simţise nicio durere, nici măcar o singură dată, absolut niciuna. închisese ochii şi—şi dusese mintea în altă parte. Asta era secretul. îţi puteai desprinde creierul de prezent, îl puteai trimite acolo unde avea ocazia să admire pielea de culoarea smântânii geruite. Iar ei n—aveau decât să se simtă bine.

Pentru el avea să sosească timpul răzbunării.

Westley trăia mai ales pentru Buttercup. Dar nu putea să nege că—şi mai dorea ceva.

Timp...

Prinţul Humperdinck pur şi simplu n—avea timp. Se părea că toate deciziile care trebuiau luate în Florin ajungeau, într—un fel sau altul, să cântărească greu pe umerii lui. Urma să se căsătorească şi, în plus, ţara sărbătorea a cinci suta aniversare. Se străduia să găsească cel mai bun mod de a începe un război şi, în plus, era nevoit să se arate tuturor cu privirea plină de iubire. Trebuia să se ocupe de toate amănuntele, cât mai corect cu putinţă.

Tatăl său nu—i era de niciun ajutor, fiindcă refuza fie să—şi dea duhul, fie să termine cu bălmăjelile *(aţi crezut că murise, dar nu uitaţi că nu a fost decât o păcăleală,*
Morgenstern a alunecat încet, într—o succesiune de coşmaruri, aşa că nu vă lăsaţi păcăliţi) şi să—nceapă să spună cuvinte cu sens. Regina Bella se foia pur şi simplu în jurul lui, traducând din când în când câte ceva şi, cu doar douăsprezece zile înainte de nuntă, Prinţul fu străbătut de un fior dându—şi seama că neglijase punerea în mişcare a unei părţi cruciale a planului său de război cu Guilderul, aşa că, într—o noapte, la o oră târzie îl chemă pe Yellin la castel.

Yellin era Şeful Forţelor de Impunere a Ordinii din cetatea Florin, o funcţie pe care—o moştenise de la tatăl lui. (îngrijitorul Albinos al Grădinii Zoologice îi era văr primar şi cei doi erau singurii doi oameni fără titluri de nobleţe în care Humperdinck avea încredere.)

—Alteţă, spuse Yellin.

Era scund, dar abil, cu săgeţi în privire şi mâini alunecoase.

Prinţul ieşi din spatele biroului, se apropie de Yellin, se uită cu atenţie înjur înainte de a spune, cu voce înceată:

—Am aflat, din surse neîndoielnice, că, în ultima vreme, în Mahalaua Hoţilor au început să se infiltreze oameni din Guilder. Sunt deghizaţi în florinezi şi sunt îngrijorat.

—Eu n—am auzit nimic de genul ăsta, zise Yellin.

—Un Prinţ are spioni peste tot.

—Înţeleg, răspunse Yellin. Şi credeţi că, după ce, aşa cum indică dovezile, au încercat o dată să vă răpească logodnica, ar putea ca acest lucru să se repete din nou?

—E o posibilitate.

—În cazul ăsta, o să—nchid Mahalaua Hoţilor. Nimeni nu va mai intra acolo şi nimeni nu va mai ieşi.
—Nu e de—ajuns, obiectă Prinţul. Vreau să fie golită Mahalaua Hoţilor şi toţi ticăloşii să fie duşi la închisoare până când îmi închei cu bine luna de miere.

Yellin nu aprobă din cap destul de repede, aşa că Prinţul întrebă:
—Ce problemă ai?
—Oamenii mei nu sunt întotdeauna foarte încântaţi de ideea pătrunderii în Mahalaua Hoţilor. O mulţime de hoţi se—mpotrivesc schimbărilor.
—Stârpeşte—i. Alcătuieşte un detaşament de brute şi rezolvă treaba.
—E nevoie de cel puţin o săptămână ca să pun pe roate un detaşament de brute suficient de bun, zise Yellin.

Făcu o plecăciune şi dădu să plece, în clipa aceea izbucni un urlet.

Yellin auzise multe la viaţa lui, dar niciodată ceva aşa de sinistru. Era un om curajos, dar urletul acela îl înspăimântă. Nu era omenesc, dar nici nu—şi putea da seama din gâtlejul cărui soi de animal izvora. (De fapt, era vorba de un câine sălbatic de pe primul nivel al Grădinii Zoologice, dar niciun alt câine sălbatic nu mai scosese vreodată un ţipăt atât de strident. Dar, pe de altă parte, niciun alt câine sălbatic nu mai fusese vreodată pus în Maşină.)

Suferinţa pe care o trăda sunetul crescu şi umplu cerul nopţii, răspândindu—se în curtea castelului, trecu peste ziduri şi ajunse până în Piaţa Mare de dincolo de ele.

Şi încă nu se oprea. Atârna pur şi simplu sub cer, ca o amintire a existenţei agoniei. Din Piaţa Mare, o jumătate de duzină de copii îi răspunseră, zbierând în noapte, într—o încercare de a acoperi sunetul. Unii începură să plângă, iar alţii fugiră de acasă.

Apoi, urletul începu să—şi piardă din putere. Era din ce în ce mai greu de auzit în Piaţa Mare, apoi nu se mai auzi deloc. Nu se mai auzea nici de pe zidurile castelului. Mătură curtea retrăgându—se către primul nivel al Grădinii Zoologice a Morţii, unde Contele Rugen se juca la nişte butoane. Câinele sălbatic murise. Contele se ridică, fiind singurul lucru pe care—l putea face ca să—şi înăbuşe strigătul de triumf.

Părăsi Grădina Zoologică şi alergă către camerele Prinţului Humperdinck. Când ajunse, Yellin tocmai pleca.
Prinţul era aşezat la birou. După ce ieşi Yellin şi rămaseră singuri, Contele se înclină în faţa Majestăţii Sale şi spuse:
—Maşina funcţionează.

Prinţul Humperdinck nu răspunse imediat. Situaţia era delicată, având în vedere că el era şeful, iar Contele un simplu subordonat, dar, în tot Florinul, nu exista nimeni cu talentele lui Rugen. Era evident că, în calitate de inventator, eliminase, în sfârşit, toate defectele Maşinii. Ca arhitect, avusese un rol crucial în privinţa tuturor factorilor de care depindea siguranţa Grădinii Zoologice a Morţii şi el fusese, incontestabil, acela care avusese grijă ca singura intrare care nu punea viaţa în pericol să se afle la nivelul al cincilea. Tot el sprijinea toate strădaniile Prinţului legate de vânătoare şi de război, şi de un servitor ca el nu scăpai spunându—i, la repezeală:
—Şterge—o, băiete, mă deranjezi. Aşa că răspunsul întârzie, fireşte.
—Uite cum stau lucrurile, Ty, spuse, în cele din urmă. Sunt încântat că ai înlăturat toate defectele maşinii, nu m—am îndoit nicio clipă că, în final, o să—i dai de capăt. Şi sunt intr—adevar cat se poate de nerăbdător s—o vad la lucru. Dar, cum să spun? De—abia reuşesc să fac faţă: nu sunt doar petrecerile şi gânguritul alături de cum—o—cheamă, trebuie să hotărăsc cât va dura Parada de la A Cinci Suta Aniversare, şi de unde şi când o să—nceapă, şi ce nobil să meargă în faţa cărui alt nobil, astfel încât să continue toată lumea să—mi vorbească după ce se termină, plus că am o soţie de ucis şi o ţară pe care să dau vina pentru asasinat, şi un război de dus după ce se vor întâmpla toate astea, şi trebuie să fac totul eu însumi. Pe scurt: am treabă până peste cap, Ty. Prin urmare, ce—ar fi să te ocupi tu de Westley şi să—mi povesteşti cum merge, şi, când o să am timp, o să vin să privesc, şi sunt sigur c—o să fie magnific, dar, pe moment, aş vrea să am puţin timp să—mi trag sufletul, dacă n—o să—mi porţi pică pentru asta.
Contele Rugen zâmbi.
—Nicidecum.

Şi chiar spunea adevărul. întotdeauna plăcerea era mai mare când putea să provoace durere fără spectatori. Te puteai concentra mult mai bine cât erai singur cu agonia.

—Ştiam c—o să mă—nţelegi, Ty.

Se auzi o bătaie în uşă şi Buttercup îşi strecură capul înăuntru.

—Vreo veste? întrebă ea.

Prinţul îi zâmbi şi clătină cu tristeţe din cap.

—Scumpo, ţi—am spus că te—anunţ chiar în clipa în care o să aflu ceva.

—Dar n—au mai rămas decât douăsprezece zile.

—E timp berechet, dulcea mea iubire, nu—ţi face griji.

—Vă las, zise Buttercup.

—Şi eu tocmai plecam, spuse Contele. Pot să vă conduc către apartamentele Voastre?

Prinţesa dădu din cap şi străbătură împreună coridoarele şerpuitoare, până la uşa camerelor ei.

—Noapte bună, se grăbi ea să spună. Simţise întotdeauna un fior de spaimă în apropierea contelui, chiar din ziua în care apăruse prima oară la ferma tatălui ei.

—Sunt sigur că va veni, zise Rugen.

Era la curent cu toate planurile Prinţului, şi Buttercup o ştia.

—Nu—l cunosc bine pe băiatul ăsta, dar m—a impresionat enorm. Orice bărbat care nu se rătăceşte în Mlaştina de Foc ştie şi cum să ajungă la Castelul Florin înainte de ziua nunţii tale.

Ea aprobă din cap.

—Mi s—a părut atât de puternic, de o forţă remarcabilă, continuă Contele, cu voce caldă, liniştitoare. Mă întreb doar dacă e într—adevăr sensibil, pentru că, după cum ştii, e posibil ca unii dintre marii bărbaţi să nu fie. De exemplu, mă întreb dacă e capabil să verse lacrimi.

—Westley n—ar plânge niciodată, răspunse Buttercup, deschizând uşa camerei sale. Decât la moartea cuiva drag.

Şi, cu asta, închise uşa, scăpând de conte, şi, odată rămasă singură, se apropie de pat şi îngenunche. „Westley", gândi ea. „Te rog să vii; în aceste multe săptămâni te—am implorat în gândurile mele şi totuşi n—am primit nicio veste. Când trăiam la fermă, credeam că te iubesc, dar aceea nu era dragoste. Când ţi—am văzut chipul ascuns în spatele măştii, acolo, în hăul din râpă, am crezut că te iubesc, dar nici aceea n—a fost decât o obsesie profundă. Prea scumpul meu: cred că te iubesc acum şi mă rog doar să—mi oferi şansa de a—mi petrece viaţa dovedindu—ţi—o fără încetare. Mi—aş putea petrece tot restul zilelor în Mlaştina de Foc, cântând din zori până—n amurg, dacă mi—ai fi alături.

Mi—aş putea petrece eternitatea scufundându—mă în nisipul de zăpadă, dacă ne—am ţine de mână. Şi aş prefera să stau cât ţine veşnicia pe un nor, lângă tine, însă, dacă tu, Westley, ai fi cu mine, până şi iadul ar deveni vesel..."

Şi continuă aşa, orele scurgându—se în tăcere. De treizeci şi opt de seri nu mai făcuse nimic altceva, şi pasiunea ei era de fiecare dată tot mai puternică, gândurile îi erau tot mai neprihănite. Westley, Westley. Gonind peste şapte mări ca s—o ia cu el.

Pe de altă parte, fără ca măcar să aibă habar, Westley îşi petrecea serile cam în acelaşi mod. După ce se încheia tortura şi după ce îi trata albinosul tăieturile, sau arsurile, sau fracturile, după ce rămânea singur în cuşca uriaşă, gândurile îi fugeau la Buttercup şi le lăsa acolo să sălăşluiască.

O înţelegea atât de bine. În mintea lui, îşi dădea seama că, în momentul plecării lui de la fermă, când îi făgăduise dragostea ei, vorbise cu siguranţă foarte serios, dar atunci n—avea decât optsprezece ani. Ce ştia ea despre adâncurile inimii? Pe urmă, când îşi scosese masca neagră şi ea se rostogolise până la el, intrase în scenă surpriza, năucitoare, cât şi plină de emoţie. Dar, aşa cum ştia că soarele era obligat să se ridice în fiecare dimineaţă dinspre răsărit, indiferent cât de mult i—ar fi plăcut să urce pe boltă dinspre apus, ştia şi că Buttercup era obligată să—i dăruiască lui dragostea ei. Aurul era ispititor, aşa cum era şi regalitatea, dar nu reuşeau să ţină piept febrei din inima ei care, mai devreme sau mai târziu, avea s—o cuprindă cu totul. Avea de ales încă şi mai puţin decât soarele.

Aşa că, atunci când apăru Contele cu Maşina, Westley nu simţi nicio tulburare deosebită. De fapt, nici n—avea idee ce aducea Contele în cuşca lui uriaşă. Şi, ca să respectăm adevărul—adevărat, Contele nu aducea nimic. Albinosul făcea toată treaba, făcând un drum după altul şi cărând un obiect după altul.

Pentru că, în ochii lui Westley, asta erau: obiecte. Cupe mici, de diferite dimensiuni, cu margini moi, ceva care părea, cel mai probabil, o roată, şi un alt obiect care ar fi putut fi o pârghie, sau o baghetă — era greu de spus.

—Îţi doresc o seară bună, spuse Contele.

Din câte—şi aducea aminte Westley nu—l mai văzuse niciodată atât de entuziasmat. îi răspunse cu o foarte uşoară înclinare a capului, arătând foarte slăbit. De fapt, se simţea la fel de bine ca întotdeauna, dar nu voia să arate asta.

—Nu prea eşti în apele tale? îl întrebă Contele. Răspunse cu o altă mişcare anemică.

Albinosul intra şi ieşea în grabă, adunând alte şi alte obiecte: un soi de sârme fibroase şi nesfârşit de lungi.

—Asta ar fi tot, spuse în final Contele, înclinare a capului.

Albinosul plecă.

—Iată Maşina, zise Contele, după ce rămaseră singuri. Am lucrat la ea unsprezece ani. După cum îţi dai seama, sunt destul de entuziasmat şi mândru.

Westley reuşi să clipească, în chip de răspuns afirmativ.

—O să treacă un timp până punem totul laolaltă. Şi se apucă de treabă.

Westley îl urmări cu destul interes şi — după cum era şi firesc — cu multă curiozitate.

—În seara asta, ceva mai devreme, ai auzit un urlet? O altă coborâre a pleoapelor, în semn de încuviinţare.

—A fost un câine sălbatic. Maşina l—a făcut să urle. Contele se îndeletnicea cu ceva foarte complicat, dar cele şase degete de la mâna lui dreaptă se mişcau fără să stea nicio clipă.

—După cum cred că ţi—ai dat seama în ultimele luni, sunt foarte interesat de durere, continuă el. E un interes pur intelectual. Am scris pe tema asta articole pentru cele mai importante reviste. Acum însă am început să scriu o carte. Cartea mea. *Marea mea carte,* sper. O lucrare definitorie referitoare la durere, cel puţin aşa cum o cunoaştem noi.

Westley găsea totul fascinant. Gemu uşor.

—Cred că durerea este cea mai subestimată senzaţie la care avem acces, adăugă Contele. în interpretarea mea, Şarpele este durerea. A fost cu noi dintotdeauna, şi mă enervez de fiecare dată când aud pe cineva spunând „e o chestiune de viaţă şi de moarte", fiindcă, după părerea mea, expresia corectă ar trebuie să fie „chestiune de durere şi de moarte".

Se lăsă tăcerea cât timp lucră la câteva manevre importante.

—Una dintre teoriile mele, reluă el, după o vreme, e că durerea implică anticiparea. Recunosc că nu e foarte originală, dar o să—ţi demonstrez ce vreau să spun: nu o să, şi subliniez, NU o să folosesc Maşina asupra ta în seara asta. Aş putea s—o fac. E pregătită şi a fost probată. însă o să mă mulţumesc s—o ridic şi am s—o las lângă tine, ca s—o vezi timp de douăzeci şi patru de ore, să te—ntrebi cum funcţionează şi dacă poate fi într—adevăr atât de cumplită.

Strânse câte ceva ici şi colo, slăbi câte ceva colo şi dincolo, smuci, lovi uşurel, modelă.

Înfăţişarea Maşinii era atât de prostească, încât lui Westley îi venea să chicotească. în schimb, se mulţumi să geamă încă o dată.

—Te las aşadar cu imaginaţia ta, zise Contele, întorcându—şi privirea spre el. Dar, înainte de ceea ce ţi se va întâmpla mâine noapte, vreau să ştii ceva, şi—ţi spun cu toată sinceritatea: eşti cea mai puternică, cea mai inteligentă şi cea mai curajoasă şi, una peste alta, cea mai valoroasă fiinţă pe care—am avut vreodată privilegiul s—o întâlnesc. Aproape că mă—ntristez la gândul că, de dragul cărţii mele şi al viitorilor cărturari care vor studia fenomenul durerii, sunt nevoit să te nimicesc.

—Mulţu... mese... Westley abia respira.

Contele se îndreptă spre uşa cuştii spunând, peste umăr:

—Şi nu te mai preface slăbit şi zdrobit. O lună întreagă n—ai reuşit să mă prosteşti. Eşti, practic, tot atât de puternic ca în ziua în care—ai intrat în Mlaştina de Foc. îţi cunosc secretul, dacă asta te consolează cu ceva.

—...secret?

Vocea lui Westley era slabă, încordată.

—*Îţi duci mintea în altă parte!* strigă Contele. în toate aceste luni, n—ai avut nici cea mai mică senzaţie neplăcută, îţi înalţi privirea, îţi cobori pleoapele şi nu mai eşti aici, eşti — nu ştiu — cel mai probabil cu ea. Acum îţi doresc o noapte bună. încearcă să dormi, deşi mă—ndoiesc c—o să fii în stare. Anticiparea, ai reţinut?

Şi, cu o fluturare a mâinii, începu să urce scările subterane.

Westley simţi o înţepătură neaşteptată în inimă. Albinosul îşi făcu în curând apariţia şi îngenunche lângă

urechea lui. îi şopti:
—Te—am urmărit în toate aceste zile. Meriţi o soartă mai bună decât cea care te aşteaptă. De mine au nevoie. Nimeni nu poate hrăni animalele cum le hrănesc eu. Nu—mi vor face nimic. Te pot ucide dacă vrei. Asta le—ar zădărnici planurile. Am o otravă foarte puternică. Te implor. Am văzut Maşina în funcţiune. Am fost de faţă când a urlat câinele. Te rog, lasă—mă să te ucid. îţi jur c—o să—mi mulţumeşti.
—Trebuie să trăiesc. Şoaptă:
—Dar... întrerupere:
—Nu vor ajunge la mine. Mă simt bine. Sunt teafăr. Sunt viu şi o să rămân viu.

Rosti cuvintele cu voce tare, cu pasiune. Dar, pentru prima dată după mult timp, groaza era prezentă...

—Ei, ai putut să dormi? întrebă Contele în noaptea următoare, după ce intră în cuşcă.
—Ca să fiu foarte sincer, nu, răspunse Westley, cu vocea lui obişnuită.
—Mă bucur că eşti sincer cu mine. O să fiu şi eu sincer cu tine. Fără nicio altă şaradă între noi, spuse Contele, punând jos mai multe carneţele, pene pentru scris şi călimări. Trebuie să—ţi urmăresc reacţiile cu foarte mare atenţie, explică apoi.
—În numele ştiinţei? Contele dădu din cap.
—Dacă experimentele mele sunt valabile, numele îmi va dăinui după ce îmi va pieri trupul. Ca să fiu întru totul sincer — nemurirea e cea care mă interesează. Regla câteva dintre butoanele maşinii. Cred că, aşa cum e şi firesc, eşti curios să afli cum funcţionează.
—Mi—am petrecut noaptea întrebându—mă, şi nu ştiu mai mult decât în clipa în care am început să—mi pun aceste întrebări. Pare să fie o mare amestecătură de cupe cu margini moi, de dimensiuni infinit de variate, laolaltă cu o roată, un cadran şi un mâner, iar răspunsul la întrebarea ce—o fi făcând mă depăşeşte.
—Mai e şi clei, adăugă Contele, arătându—i un butoiaş plin cu ceva vâscos. Ca să ţină cupele lipite.

Şi cu asta trecu la treabă, luând o cupă după alta, atingându—le marginile moi de clei şi aşezându—le pe pielea lui Westley.

—În final, va trebui să—ţi pun una şi pe limbă, spuse, dar o las la sfârşit, în cazul în care ai întrebări.
—Pregătirile nu—s tocmai cel mai simplu lucru, nu—i aşa?
—O să rezolv problema la următoarele modele. Sau cel puţin ăsta e, în prezent, planul meu, răspunse Contele, şi continuă să pună cupă după cupă pe pielea lui Westley, până acoperi fiecare centimetru de suprafaţă expusă. Gata cu exteriorul, spuse apoi. Ceea ce urmează e ceva mai delicat, încearcă să nu te mişti.
—Sunt legat cu lanţuri de mâini, de cap şi de picioare. Cât de mult crezi că mă pot mişca?
—Eşti chiar atât de curajos cum pari, sau simţi o uşoară spaimă? Spune—mi adevărul, te rog. Nu uita, fac totul pentru posteritate.
—Simt o uşoară spaimă, recunoscu Westley.

Contele notă răspunsul, alături de ora la care—l primise. Apoi trecu la partea delicată a muncii sale şi, în curând, cupe extrem de minuscule, cu margini moi, erau în nările lui Westley, în timpanele lui, sub pleoapele lui, deasupra limbii şi sub ea, şi, când Contele se ridică în picioare, obiectele acelea îl acopereau pe Westley atât în interior cât şi în exterior.
—Ce voi face de—acum încolo, zise Contele cu voce extrem de puternică, sperând că Westley putea să—l audă, va fi sa reglez roata pentru rotirea cu viteza maxima, ca să—mi ofere o energie mai mult decât suficientă pentru funcţionare. Iar pe scală se poate alege o valoare între unu şi douăzeci şi, fiind prima oară, o să aleg nivelul cel mai scăzut, care este unu. Iar apoi va trebui să—mping maneta înainte şi, dacă n—am făcut nimic care să—mpiedice funcţionarea, ne vom afla în plină acţiune.

Dar, când se mişcă maneta, Westley îşi duse mintea în altă parte şi, când Maşina intră în funcţiune, el mângâia părul de culoarea toamnei, atingea pielea de culoarea smântânii geruite şi... şi... şi pe urmă lumea lui explodă — fiindcă micile cupe, cupele acelea erau pretutindeni şi, până atunci, Contele şi Prinţul îi chinuiseră trupul, dar îi lăsaseră creierul în pace, însă Maşina nu i—l lăsa. Maşina ajungea peste tot — şi el nu—şi mai putea controla ochii, şi urechile lui nu mai puteau auzi dulcile şoapte de iubire ale lui Buttercup, şi creierul lui alunecă, alunecă îndepărtându—se de dragoste, alunecă în hăul adânc al disperării, se izbi cu putere, căzu din nou, tot mai jos şi mai jos prin sălaşul agoniei, către patria

durerii. În interior şi în exterior, lumea lui Westley se sfâşia, iar el nu putea face nimic altceva decât să se rupă odată cu ea.

Contele opri maşina, îşi luă carnetele de notiţe şi spuse:

—După cum nu mă îndoiesc că ştii, ideea pompei de apă a apărut cu multe veacuri în urmă — ei, la bază, Maşina asta şi este, numai că, în loc să absoarbă apa, absoarbe viaţa. Tocmai am sorbit un an din a ta. Mai târziu, o s—o fixez la o valoare mai mare de pe scală — cu siguranţă la doi sau trei, sau poate chiar la cinci. Teoretic, cinci ar trebui să—nsemne de cinci ori mai cumplit decât ce—ai îndurat acum, aşa că te rog să—mi dai răspunsuri exacte. Spune—mi, sincer: cum te simţi?

Copleşit de umilinţă, şi de suferinţă, şi de frustrare, şi de furie, şi de agonia morală atât de imensă încât îl năucea, Westley plângea ca un copil.

—Interesant, comentă Contele, şi notă asta cu mare grijă.

Yellin avu nevoie de o săptămână ca să adune un număr suficient de oameni în forţele de impunere a ordinii, alături de un detaşament mulţumitor de brute. Şi astfel cu cinci zile înainte de nuntă, stătea în fruntea companiei sale, aşteptând discursul Prinţului. Totul se petrecea în curtea castelului, şi Prinţul apăru, însoţit ca de obicei de conte, care părea preocupat, ceea ce nu se întâmpla de obicei. Şi chiar era preocupat, fireşte, deşi Yellin n—avea de unde s—o ştie. în ultima săptămână, Contele supsese zece ani din viaţa lui Westley şi, ţinând cont că bărbaţii din Florin trăiau, în medie, şaizeci şi cinci de ani, victimei îi mai rămăseseră, cu aproximaţie, vreo treizeci, presupunând că, în momentul începerii experimentului, avea douăzeci şi cinci. Dar cum i—ar fi putut împărţi mai bine? Contele se găsea, pur [s]i simplu, într—un impas. Atât de multe posibilităţi, dar, din punct de vedere ştiinţific, care s—ar putea dovedi cea mai interesantă? Oftă. Viaţa nu era niciodată uşoară.

—Vă aflaţi aici, spuse Prinţul, fiindcă e posibil să se fi urzit un alt complot împotriva iubitei mele. Vă însărcinez pe toţi şi pe fiecare în parte să fiţi apărătorii ei personali. Vreau să—mi goliţi Mahalaua Hoţilor şi vreau să—i văd pe toţi locuitorii ei ajunşi în spatele gratiilor cu douăzeci şi patru de ore înainte de nunta mea. Numai după aceea o să mă pot odihni liniştit. Domnilor, vă implor să vă gândiţi la această misiune ca la o problemă de suflet, şi ştiu că nu veţi da greş.

Şi spunând acestea, se răsuci pe călcâie şi, urmat de conte, părăsi grăbit curtea, lăsându—l pe Yellin la comandă.

Cucerirea Mahalalei Hoţilor începu imediat. Yellin se străduí îndelung şi din greu în fiecare zi, dar Mahalaua Hoţilor se întindea pe doi kilometri şi jumătate pătraţi, aşa că erau multe de făcut. Mulţi dintre nelegiuiţi mai fuseseră ridicaţi şi cu ocazia altor razii nedrepte şi ilegale, drept care nu opuseseră prea mare rezistenţă. Ştiau că—n închisori nu existau celule pentru ei toţi, aşa că, dacă nu putea fi vorba decât de câteva zile de încarcerare, ce importanţă avea?

Însă mai exista şi un al doilea grup, alcătuit din oameni care—şi dădeau seama că, din cauza diverselor activităţi din trecut, arestarea însemna moarte, şi de aceea se împotriveau, fără excepţie. Conducând cu pricepere Detaşamentul de Brute, Yellin reuşea, în general, să—i ia în final sub control şi pe aceştia din urmă.

Totuşi, cu treizeci şi şase de ore înainte de nunta care trebuia să aibă loc în amurg, în Mahalaua Hoţilor încă mai rămăseseră o jumătate de duzină de indivizi care continuau să se opună. Yellin se trezi în zori şi, obosit şi nedumerit — niciunul dintre nelegiuiţii prinşi nu părea să fie din Guilder —, îşi adună cei mai buni oameni din Detaşamentul Brutelor şi—i conduse în Mahalaua Hoţilor pentru ce trebuia să fie, pur şi simplu, ultima incursiune.

Yellin se duse drept la cârciuma lui Falkbridge, după ce—şi trimise în diverse locuri şi cu diverse însărcinări toate brutele, în afară de două, una gălăgioasă şi una tăcută, păstrate pentru rezolvarea treburilor lui personale. Bătu la uşă şi aşteptă. Cârciumarul era, de departe, cel mai puternic om din Mahalaua Hoţilor. Părea să deţină jumătate din ea şi nu exista nicio nelegiuire, indiferent de proporţii, în spatele căreia să nu se afle. Reuşise întotdeauna să scape de arestare şi, în afară de Yellin, toată lumea credea că probabil mituia pe cineva. Yellin *ştia* că mituia

pe cineva, fiindcă Falkbridge venea în fiecare lună la el acasă şi îi lăsa o pungă cu bani.

—Cine e? strigă acesta acum, din cârciumă.

—Şeful tuturor păzitorilor legii din Florin, însoţit de Brute, răspunse Yellin.

Exactitatea era una dintre virtuţile sale.

Falkbridge deschise uşa. Pentru un mahăr, n—avea nicidecum o înfăţişare impozantă, fiind scund şi

grăsuliu.
—Intră.
Yellin intră, lăsându—şi cele două Brute să aştepte în prag.
—Pregăteşte—te şi grăbeşte—te, spuse el.
—Hei, Yellin, sunt eu, spuse încet Falkbridge.
—Ştiu, ştiu, răspunse Yellin, tot cu voce scăzută. Dar, te rog, fă—mi o favoare, pregăteşte—te.
—Închipuie—ţi că am făcut—o. O să stau în cârciumă, îţi făgăduiesc. Am destulă mâncare; n—o să afle nimeni, niciodată.
—Prinţul e necruţător, zise Yellin. Dacă te las să rămâi aici şi sunt descoperit, s—a zis cu mine.
—Te plătesc de douăzeci de ani ca să n—ajung la închisoare. Eşti un om bogat, tocmai ca să nu mă văd eu la puşcărie. Ce sens are să te plătesc dacă n—am niciun avantaj?
—O să mă revanşez faţă de tine. O să—ţi dau cea mai bună celulă din Cetatea Florin. N—ai încredere în mine?
—Cum aş putea avea încredere într—un om pe care—l plătesc de douăzeci de ani ca să nu fiu arestat şi care îmi spune hodoronc—tronc „hai la închisoare", imediat cum se simte puţin mai presat decât de obicei? Nu merg.
—Tu! strigă Yellin către gălăgios. Bruta o porni către el.
—Pune—l imediat pe omul ăsta în căruţă. Falkbridge tocmai încerca să dea câteva explicaţii când bruta gălăgioasă îl pocni peste ceafă.
—Nu atât de tare! zbieră Yellin.
Gălăgiosul îl ridică pe Falkbridge în picioare, încercând să—i perie hainele.
—Mai trăieşte? întrebă Yellin.
—Păi n—am ştiut că voiai să răsufle când îl pun în căruţă. Am crezut că—l vrei acolo viu sau mort, aşa că...
—Ajunge, îl întrerupse Yellin şi, tulburat, se grăbi să iasă din cârciumă, în timp ce gălăgiosul îl căra pe cârciu—mar. Ăştia—s toţi? întrebă apoi, cu ochii la Brutele care părăseau Mahalaua Hoţilor supraveghind căruţele cu nelegiuiţi.
—Cred c—au mai rămas spadasinul cu rachiul, răspunse gălăgiosul. Ştii, am încercat să—l luăm ieri, dar...
—Nu mă puteţi deranja pentru un beţiv, sunt un om important. Scoateţi—l de—aici repejor amândoi. Luaţi căruţa şi grăbiţi—vă! Mahalaua trebuie să fie închisă şi pustie până la apusul soarelui, altminteri Prinţul o să se—nfurie, şi nu—mi place când e furios din cauza mea.
—Ne ducem, ne ducem, spuse gălăgiosul, şi se îndepărtă în grabă, lăsându—I pe tăcut să se îngrijească de căruţă cu Falkbridge. Câţiva au încercat ieri să pună mâna pe duelgiul ăsta, numai că, după cum se pare, mânuieşte sabia cu o oarecare îndemânare care i—a îndemnat să fie prudenţi, însă aş zice că ştiu o şmecherie care—o să meargă.
Tăcutul mergea alături de el cu paşi iuţi, veghind căruţa. Cotiră pe o străduţă, apoi pe alta, şi după un timp auziră, din ce în mai tare, bombănelile unui beţiv.
—Încep să fiu foarte plictisit, Vizzini, spuse bărbatul pe care încă nu—l vedeau. Trei luni de aşteptare înseamnă foarte mult, mai ales pentru un Spaniol furios. *Şi eu sunt foarte furios, Vizzini,* adăugă, cu voce şi mai puternică, *iar tu nu eşti decât un sicilian.* Aşa că, dacă după încă nouăzeci de zile nu apari, am terminat—o cu tine. M—auzi? Am terminat! Apoi, cu voce mult mai blândă: N—am vorbit serios, Vizzini, chiar îmi place veranda mea împuţită, nu te grăbi...
Bruta gălăgioasă încetini paşii.
—Aşa vorbeşte toată ziua. Nu—i da atenţie şi lasă căruţa unde n—o poate vedea.
Tăcutul împinse căruţa aproape, până la colţ, şi opri.
—Rămâi aici, spuse gălăgiosul, apoi îi şopti: urmează şmecheria mea.
Cu asta, trecu dincolo de colţ şi se îndreptă spre bărbatul costeliv care stătea pe verandă, strângând în mână o sticlă.
—Salut, prietene, zise gălăgiosul.
—Nu mă mişc de—aici, rămâi unde eşti, zise beţivul.
—Te rog să m—asculţi până la capăt: am fost trimis de Prinţul Humperdinck în persoană, care are chef de distracţie. Mâine e a cinci suta aniversare a ţării, şi cei mai buni doisprezece saltimbanci, spadasini şi

comedianţi se întrec chiar în clipa asta. Iar cea mai bună pereche se va întrece mâine, în faţa miresei şi a mirelui. Ei, şi—acum iată de ce sunt eu aici: nişte prieteni de—ai mei au încercat să te—aresteze ieri şi apoi au povestit că te—ai împotrivit mânuind sabia cu o adevărată artă. Aşa că, dacă vrei, eu am să fac un mare sacrificiu personal şi—am să te duc la eonii cursul spadasinilor, unde, dacă eşti atât de bun precum am auzit, ai putea chiar avea onoarea să distrezi mâine Perechea Regală. Crezi că poţi câştiga o asemenea întrecere?

—Ar fi floare la ureche.

—Atunci, grăbeşte—te, cât mai e încă timp să intri în concurs.

Spaniolul reuşi să se ridice. îşi trase sabia din teacă şi despică de câteva ori aerul dimineţii.

Gălăgiosul se retrase cu câţiva paşi repezi, mergând cu spatele, şi zicând:

—N—avem timp de pierdut. Haide.

Pe urmă, beţivul începu să strige:

—Îl—aştept—pe—Vizzini.

—Răutăciosule.

—Nu—sunt—răutăcios, respect—regula.

—Eşti crud.

—Nici—crud—nici—rău; nu poţi să pricepi că... Şi, în timp ce se uita cu ochii mijiţi, vocea i se stinse pentru o clipă. Apoi întrebă, cu voce scăzută: Fezzik?

Din spatele gălăgiosului, tăcutul spuse:

—Cine—a întreb—ik?

Inigo se îndepărtă cu un pas de verandă, străduindu—se cu disperare să—şi fixeze privirea înceţoşată de alcool.

—Întreb—ik? Asta—i o glumă?

—Sumă, răspunse tăcutul.

Inigo scoase un strigăt şi înainta clătinându—se:

—*Fezzik, tu eşti!*

—Ştii să ghiceşti!

Şi turcul întinse mâna, îl înşfacă pe Inigo chiar înainte de a se împiedica şi—l readuse în poziţie verticală.

—Ţine—l aşa, spuse Bruta gălăgioasă, şi se apropie repede, cu braţul drept ridicat, cum se apropiase de Falkbridge.

P

L

E

O

S

C

!

Fezzik azvârli Bruta gălăgioasă în căruţă, lângă cârciumar, îi acoperi pe amândoi cu o pătură murdară, apoi se întoarse într—un suflet la Inigo, pe care—l lăsase sprijinit de un perete.

—E pur şi simplu atât de bine să te văd, îi spuse.

—Oh, este... es...te, dar...

Vocea lui Inigo se stingea, pierzându—şi încet—încet puterea.

—Sunt prea slăbit pentru surprize, mai apucă să rostească înainte de a leşina de oboseală, de prea mult rachiu, de foame, de lipsa odihnei şi de multe altele, nimic binefăcător.

Fezzik îl săltă într—o mână, prinse căruţa în cealaltă şi se îndreptă cu toată viteza către casa lui Falkbridge. Îl lăsă pe Inigo înăuntru, instalându—l la etaj, în patul cu saltea de puf al cârciumarului, după care se grăbi către intrarea în Mahalaua Hoţilor, trăgând căruţa după el. Se asigură că pătura murdară acoperea amândouă victime, în timp ce dincolo de intrare Detaşamentul Brutelor număra cizmele celor ucişi. Totalul ieşi corect şi, la ora unsprezece dimineaţa, se anunţă oficial că Mahalaua Hoţilor, înconjurată de un zid înalt, fusese golită, apoi intrarea fu închisă cu un lacăt.

Eliberat din serviciu, Fezzik merse de—a lungul zidului până într—un loc liniştit, unde rămase aşteptând. Era singur. Zidurile nu fuseseră niciodată o problemă pentru el, nu atâta vreme cât îşi putea

folosi braţele. Aşa că îl escaladă pe acela cât ai clipi şi străbătu cu iuţeală străzile tăcute, întorcându—se în casa lui Falkbridge. Acolo făcu un ceai, urcă la etaj şi îl sili pe Inigo să—l bea. Câteva minute mai târziu, spaniolul clipea fără nicio greutate.

—E pur şi simplu atât de bine să te văd, spuse din nou Fezzik.

—Oh, este, este, încuviinţă Inigo, şi—mi cer scuze c—am leşinat, dar nouăzeci de zile n—am făcut nimic altceva decât să—l aştept pe Vizzini şi să beau rachiu, şi o surpriză ca apariţia ta, ei bine, pe stomacul gol, pentru mine—a fost pur şi simplu prea mult. Dar acum mă simt minunat.

—Bine, zise Fezzik. Vizzini e mort.

—Este, cum este? Mort, spui tu... Viz... Şi leşină din nou.

Fezzik începu să se—ocărască singur:

—Oh, prostule, dacă există o cale bună şi o cale rea, bazează—te pe tine ca s—o găseşti pe aia tâmpită; *Mălai mare, mălai mare, du—te—n punctul de plecare,* asta era regula.

Fezzik se simţea cu adevărat ca un idiot pentru că, după trei luni, îşi amintise abia atunci versurile, când nu mai era nevoie. Coborî în grabă la parter, mai făcu nişte ceai şi aduse biscuiţi şi miere, şi—l hrăni pe Inigo.

Pe urmă, când îl văzu clipind, îi spuse:

—Odihneşte—te!

—Mulţumesc, prietene. Nu mai leşin. Şi—nchise ochii, şi dormi o oră.

Fezzik îşi facu de lucru în bucătăria lui Falkbridge. Nu ştia cum să pregătească o masă aşa cum se cuvine, dar putea să—ncălzească mâncarea, sau s—o lase să se răcească, să miroasă carnea ca să vadă dacă era bună sau stricată, şi nu i se păru prea complicat să sfârşească prin a pune în farfurie ceva care semănase cândva a friptură de vită, plus ceva care ar fi putut fi un cartof.

Neaşteptata aromă de carne fierbinte îl trezi pe Inigo, care rămase întins în pat, mâncând fiecare bucăţică pe care i—o dădea Fezzik.

—Nu mi—am dat niciodată seama că eram într—o stare atât de proastă, spuse el, mestecând.

—Ssst, acum o să fii într—o formă minunată, zise Fezzik, tăind încă o bucată de carne şi punând—o în gura lui Inigo.

Spaniolul o mestecă şi o înghiţi cu băgare de seamă.

—Mai întâi apari tu, aşa, pe neaşteptate, apoi, ca să pună capac, povestea cu Vizzini. A fost prea mult pentru mine.

—Ar fi fost prea mult pentru oricine. Odihneşte—te, şi—atât.

Fezzik începu să taie o altă bucată de carne.

—Mă simt ca un bebeluş, atât de neajutorat, se plânse Inigo, luând următoarea bucată şi mestecând—o.

—Până la apusul soarelui o să fii la fel de puternic ca întotdeauna, îi făgădui Fezzik, pregătind încă o bucată de carne. Omul cu şase degete se numeşte Contele Rugen şi se află chiar aici, în oraşul Florin.

—Interesant, reuşi Inigo să spună de data asta, înainte să leşine din nou.

Fezzik rămase în picioare, lângă silueta neclintită.

—Ei, e *atât* de bine să te văd, spuse, şi a trecut atât de mult timp, şi am atât de multe noutăţi.

Inigo zăcea acolo şi nimic mai mult.

Fezzik se repezi la cada lui Falkbridge, îi puse dopul şi, după multă trudă, o umplu cu apă care aburea şi în care îl cufundă pe Inigo, apăsându—l în jos cu o mână şi ţinându—i gura închisă cu cealaltă şi, când trupul spaniolului începu să transpire, eliminând rachiul, turcul goli cada şi o umplu din nou, de data asta cu apă rece ca gheaţa, şi—l scufundă din nou pe Inigo înăuntru şi, când apa începu să se încălzească un pic iarăşi, o umplu încă o dată, de data asta cu apă din care se înălţau iarăşi aburi, şi Inigo ajunse din nou înăuntru şi rachiul se scurgea acum într—adevăr din el prin toţi porii, şi continuă tot aşa, oră după oră, apă fierbinte, apă rece, apă aburindă, şi apoi nişte ceai şi nişte pâine prăjită şi altă baie rece ca gheaţa, şi apoi un somn, şi pe urmă mai multă pâine prăjită şi mai puţin ceai, dar încă o baie, cea mai lungă, în apă aburindă, şi de data asta nu mai rămase mult rachiu în trup, şi încă o dată în cada cu apă rece ca gheaţa, urmată de un somn de două ore, până la jumătatea după—amiezii, după care se instalară la parter, în bucătăria lui Falkbridge, şi, în sfârşit, pentru prima oară în nouăzeci de zile, ochii lui Inigo erau aproape strălucitori. Mâinile îi tremurau, dar nu vizibil, şi poate că Inigo cel dinainte de rachiu l—ar fi înfrânt pe cel din clipa aceea după şaizeci de minute de duel înverşunat. Dar niciun alt maestru din lume nu i—ar fi rezistat mai mult de cinci.

—Acum povesteşte—mi, pe unde—ai umblat cât timp eu am stat aici, cu rachiul?
—Păi, mi—am petrecut o vreme într—un sat de pescari, apoi am mai hoinărit puţin, iar acum câteva săptămâni m—am pomenit în Guilder şi acolo se vorbea despre nunta care se apropie şi despre un război care posibil să se apropie şi el, şi mi—am amintit de Buttercup, mi—am amintit cum am cărat—o eu în susul Stâncilor Nebuniei. Era atât de frumoasă şi de delicată şi nu mai fusesem niciodată atât de aproape de un parfum, încă m—am gândit c—ar fi putut fi minunat să—i văd nunta, aşa că am venit aici, dar mi se terminaseră banii, şi pe urmă au alcătuit un detaşament din Brute şi aveau nevoie de uriaşi, şi m—am dus să cer să fiu primit, şi m—au lovit cu bâte ca să vadă dacă sunt destul de puternic, şi bâtele s—au rupt, şi au decis că eram. Am fost Brută de Calitatea întâi toată săptămâna trecută. Am primit o plată frumuşică.

Inigo dădu din cap.
—Bun, ia—o încă o dată de la început, şi de data asta *te rog* să fii scurt: omul în negru. A trecut de tine?
—Da. Şi foarte corect. Forţă contra forţă. Am fost prea lent şi lipsit de exerciţiu.
—Aşadar el l—a ucis pe Vizzini?
—Aşa cred.
—Şi—a folosit sabia, sau forţa? Fezzik se strădui să—şi amintească.
—Nu exista nicio rană de sabie şi Vizzini nu părea vătămat în niciun fel. N—am văzut decât două pocale şi pe el, mort. Cred c—a fost otravă.
—De ce—ar fi luat Vizzini otravă? Fezzik n—avea nici cea mai vagă idee.
—Dar este sigur că era mort?

Fezzik n—avea nici cea mai vagă îndoială.

Inigo începu să măsoare bucătăria cu pasul, mişcându—se cu iuţeală şi agilitate, aşa cum o făcea înainte.
—Bine, Vizzini e mort, să terminăm cu asta. Spune—mi, *pe scurt,* unde e acest Rugen cu şase degete, ca să—l pot ucide.
—Asta s—ar putea să nu fie prea uşor, Inigo, Contele stă tot timpul împreună cu Prinţul, iar Prinţul e în castelul lui, şi a garantat că nu mai iese de—acolo decât după nuntă, fiindcă se teme de un alt atac mişelesc al celor din Guilder, şi, ca să se afle în siguranţă, au fost zăvorâte toate intrările, afară de cea principală, care e păzită de douăzeci de oameni.
—Hmm, zise Inigo, grăbind pasul. Dacă tu te baţi cu cinci şi eu mă duelez cu alţi cinci, asta ar însemna că dispar zece, ceea ce e destul de rău, înseamnă că rămân zece, care ne vor ucide. *Dar* — şi iuţi şi mai mult pasul — dacă tu ai da gata şase şi eu opt, ar însemna paisprezece înfrânţi, iar asta nu mai e chiar atât de rău, dar e destul de rău, pentru că tot mai rămân şase care să ne ucidă. Se răsuci către Fezzik: Câţi ai putea da gata, în cel mai bun caz?
—Păi, câţiva sunt din Detaşamentul Brutelor, aşa că, nu cred că mai mult de opt.
—Şi mi—ai lăsa mie doisprezece, ceea ce nu e imposibil, dar nu e cel mai bun mod de a—ţi petrece prima seară fără rachiul pe care l—ai băut trei luni la rând.

Şi Inigo se încovoie brusc, iar ochii lui, strălucitori cu o clipă înainte, erau acum umezi.
—Ce s—a—ntâmplat? strigă Fezzik.
—Oh, prietene, prietene, am nevoie de Vizzini. Nu ştiu să urzesc planuri. Spune—mi ce—am de făcut, şi niciun om în viaţă n—o s—o facă mai bine. Mintea mea e ca vinul bun — nu—i priesc călătoriile. Trec de la un gând la altul, dar fără nicio logică, uit tot felul de lucruri, aşa că ajută—mă, Fezzik, spune—mi ce să fac!

Acum îi venea şi lui Fezzik să plângă.
—Sunt cel mai prost om care s—a născut vreodată. N—am fost în stare să—mi aduc aminte să vin aici nici după ce ai făcut, special pentru mine, acele rime minunate.
—Am nevoie de Vizzini.
—Vizzini e mort.

Şi Inigo se ridică din nou în picioare, străbătând vijelios bucătăria, şi, pentru prima oară, pocni din degete plin de entuziasm:
—N—am nevoie de Vizzini. Am nevoie de cel care i—a venit de hac: de omul în negru! Uite — a fost mai bun decât mine în lupta cu lama de oţel, pe care—o stăpânesc cel mai bine; te—a învins pe tine, cu forţa lui împotriva forţei tale. Trebuie să fi fost mai bun decât Vizzini, probabil c—a făcut un plan mai

viclean şi—a avut o logică mai bună şi el o să—mi spună cum să pătrund în castel şi să ucid fiara cu şase degete. Dacă ai cât de cât idee unde se află în clipa asta, te rog să—mi spui *repede.*
—Navighează pe cele şapte mări, împreună cu înspăimântătorul Pirat Roberts.
—De ce ar face una ca asta?
—Pentru că e unul dintre marinarii lui.
—Un marinar? *Un simplu marinar?* Un marinar de rând îl înfrânge pe marele Inigo Montoya în lupta cu sabia? De ne—con—ce—put. Trebuie să fie chiar înspăimântătorul Pirat Roberts. Altminteri e lipsit de sens.
—În orice caz, navighează undeva, departe. Aşa spune Contele Rugen, iar porunca a fost dată chiar de Prinţ. Nu vrea piraţi prin apropiere, acum, cu toate necazurile pe care le are cu Guilderul — nu uita, au răpit—o o dată pe Prinţesă, ar putea să mai încerce...
—Fezzik, *noi* am răpit—o pe Prinţesă. N—ai avut niciodată o memorie bună, dar până şi tu ar trebui să ţii minte că *noi* am pus bucăţile de uniformă din Guilder sub şaua Prinţesei. Vizzini a făcut—o fiindcă a fost plătit s—o facă. Cineva a vrut să dea vina pe Guilder, şi cine, în afară de un nobil, ar putea dori asta, şi cărui nobil îi place războiul mai mult decât Prinţului? Noi n—am ştiut niciodată cine l—a angajat pe Vizzini. Bănuiesc c—a fost Humperdinck. Cât despre ceea ce spune Contele în privinţa locului în care se află omul în negru, de vreme ce acest Conte e acelaşi om care mi—a măcelărit tatăl, putem fi siguri că e un individ îngrozitor.

Inigo o porni către uşă.
—Haide. Avem multe de făcut.

Fezzik îl urmă pe străzile din ce în ce mai întunecoase din Mahalaua Hoţilor.
—Îmi explici pe drum cum stau lucrurile? îl întrebă Fezzik.
—Îţi explic chiar acum...

Trupul lui ca o lamă de oţel despica aerul pe străzile tăcute, împreună cu turcul care mergea grăbit alături de el.
—(a) Trebuie s—ajung la Contele Rugen, ca să—mi pot răzbuna, în sfârşit, tatăl;
(b) nu sunt în stare să fac un plan ca s—ajung la Contele Rugen;
(c) Vizzini l—ar fi putut face pentru mine;
(c prim) Vizzini nu e disponibil;
(d) oricum, omul în negru a făcut un plan mai bun decât planul lui Vizzini, aşa că, din acest motiv,
(e) omul în negru mă poate duce la Contele Rugen.
—Dar ţi—am spus, după ce l—a prins, Prinţul Humperdinck a poruncit, de faţă cu toată lumea, să fie trimis, în siguranţă, pe nava lui. Toată lumea din Florin ştie că aşa au stat lucrurile.
—(a) Prinţul Humperdinck a plănuit să—şi omoare logodnica şi ne—a angajat pe noi ca să—i ducem planul la îndeplinire, dar
(b) omul în negru a zădărnicit planul Prinţului; oricum, în final,
(c) Humperdinck a reuşit să—l prindă pe omul în negru şi, după cum ştie toată lumea din oraşul Florin, Prinţul are un temperament groaznic şi, prin urmare,
(d), dacă un om are un astfel de temperament, ce—ar putea fi mai amuzant decât să—şi verse furia asupra omului care i—a dejucat planul de ucidere a propriei logodnice?

În clipa aceea, ajunseră la zidul Mahalalei Hoţilor. Inigo sări pe umerii lui Fezzik, iar Fezzik începu să se cațere.
—Concluzia
(1), continuă spaniolul, fără să piardă nici măcar o secundă: de vreme ce Prinţul e în oraşul Florin, cu toată furia îndreptată către omul în negru, atunci şi omul în negru trebuie să fie în acelaşi oraş. Concluzia
(2): omul în negru nu poate fi prea fericit în actuala lui stare. Concluzia
(3): eu mă aflu în Florin şi am nevoie de un urzitor de planuri care să m—ajute să—mi răzbun tatăl, în timp ce el e tot în oraşul Florin şi are nevoie de cineva care să—l salveze, oferindu—i un viitor, şi, când oamenii au nevoie unul de altul în aceeaşi măsură, concluzia
(4 şi ultima) e că se face o înţelegere.

Fezzik ajunse pe creasta zidului şi începu să coboare cu grijă în partea cealaltă.
—Înţeleg totul, spuse el.
—Nu—nţelegi nimic, dar chiar n—are importanţă, fiindcă, de fapt, vrei doar să spui că te bucuri să mă

vezi, aşa cum mă bucur şi eu să te văd, pentru că nu mai sunt singur.
—Asta vreau să spun, întări Fezzik.

Se lăsase amurgul când începură să caute orbeşte prin tot oraşul. Mai era o zi până la nuntă. Contele Rugen se pregătea să—şi înceapă experimentele, adunându—şi, în camera lui, carneţelele pline cu însemnări. Dincolo de zidurile înalte ale castelului, la cinci niveluri sub pământ, întemniţat, înlănţuit şi tăcut, Westley aştepta lângă maşină, într—un fel, încă mai arăta ca Westley, cu excepţia faptului că, firește, fusese înfrânt. îi fuseseră supţi douăzeci de ani din viaţă. îi mai rămăseseră încă douăzeci. Anticipa durerea. în curând Contele urma s—apară din nou. în ciuda oricărei voinţe, Westley continua să plângă.

Se lăsase amurgul când Buttercup se duse să—l vadă pe Prinţ. Bătu cu putere în uşă, aşteptă, mai bătu o dată. Îi auzea răcnetul în spatele uşii şi, dacă n—ar fi fost atât de important, n—ar fi bătut nicidecum pentru a treia oară, dar o făcu, şi uşa se deschise, smucită cu putere, şi furia de pe chipul lui se preschimbă imediat în cel mai dulce zâmbet.
—Iubito, spuse. Intră. Nu mai am nevoie decât de încă o clipă.

Se întoarse din nou către Yellin.
—Viitoarea mea mireasă. A mai existat vreodată un bărbat atât de binecuvântat?

Yellin clătină din cap.
—Crezi aşadar că greşesc mergând oricât de departe numai ca s—o protejez?

Yellin clătină încă o dată din cap. Prinţul îl scotea din minţi cu poveştile lui despre infiltrările din Guilder. Yellin pusese toţi spionii pe care—i folosise vreodată să cerceteze zi şi noapte, şi absolut niciunul nu venise să—i raporteze ceva despre Guilder. însă Prinţul insista. Şeful forţelor de ordine oftă. Simţea că este peste puterile lui. Era un simplu păzitor al legii, nu un Prinţ. De fapt, singura tulburare îndepărtată despre care auzise dimineaţă, când zăvorâse Mahalaua Hoţilor, era ştirea despre corabia înspăimântătorului Pirat Roberts, care, după cum îi spusese cineva, era posibil să fi fost văzută navigând chiar pe Canalul Florin. Dar el ştia, din proprie experienţă, că nu putea fi vorba decât de un simplu zvon.
—Îţi spun eu că aceşti guilderezi sunt peste tot, continuă Prinţul. Şi, fiindcă nu pari capabil să—i opreşti, vreau să schimb nişte planuri. Au fost zăvorâte toate porţile castelului meu, cu excepţia celei din faţă, da?
—Da. Şi e păzită de douăzeci de oameni.
—Mai adaugă optzeci. Vreau să fie o sută. E clar?
—Vor fi o sută. Toate Brutele disponibile.
—În castel sunt în siguranţă. Am provizii, mâncare, grajduri pline, tot ce—mi trebuie. Atâta timp cât nu pot ajunge la mine, voi supravieţui. Prin urmare, iată noile planuri, cele definitive — notează—ţi—le. Toate aranjamentele făcute pentru a cinci suta aniversare se anulează până după nuntă. Iar nunta se sărbătoreşte mâine, la apusul soarelui. Eu şi mireasa mea vom merge către Canalul Florin pe caii mei albi, înconjuraţi de toate forţele tale. Acolo ne vom îmbarca pe un vas şi ne vom începe mult aşteptata lună de miere înconjuraţi de toate corăbiile din armada Florinului...
—De toate, mai puţin patru, îl corectă Buttercup.

El strânse din ochi şi o privi o clipă nedumerit, în tăcere. Apoi spuse, suflând o sărutare către ea cu toată discreţia, ca să nu observe Yellin:
—Da, da, ce uituc sunt, toate, mai puţin patru. Dar, în ochii lui închişi o clipă şi în tăcerea care urmase, Buttercup văzuse totul.
—Corăbiile acelea vor rămâne cu noi până când voi fi eu sigur că e convenabil să le las să plece. Firește că Guilderul ne—ar putea ataca atunci, dar e un risc pe care va trebui să ni—l asumăm. Lasă—mă să mă gândesc dacă mai e şi altceva.

Prinţul adora să dea porunci, mai ales de genul celor despre care ştia că nu vor trebui duse niciodată la îndeplinire. Iar Yellin scria încet, şi asta făcea totul şi mai distractiv.
—Poţi să te retragi, îi spuse Prinţul în cele din urmă. Yellin se retrase cu o plecăciune.
—Cele patru corăbii n—au fost trimise niciodată, spuse Buttercup, după ce rămaseră singuri. Nu te obosi să mă mai minţi.
—Tot ce s—a făcut s—a făcut pentru binele tău, dulceaţa mea.
—Cumva, nu cred asta.
—Eşti nervoasă, şi eu sunt nervos. Ne căsătorim mâine, avem tot dreptul să fim.

—Nici n—ai putea să te—nșeli mai mult, să știi. Eu sunt foarte calmă.

Și adevărul e că așa și părea.

—Nu contează dac—ai trimis sau nu corăbiile. Westley va veni după mine. Există un Dumnezeu. Știu asta. Și există dragoste. Și asta o știu. Așa că Westley mă va salva.

—Ești o fată prostuță, și acum du—te—n camera ta.

—Da, sunt o fată prostuță și, iarăși, da, o să mă duc la mine în cameră, iar tu ești un laș și inima nu ți—e plină cu altceva decât de frică.

Prințul nu—și putu stăpâni râsul:

—Îi spui celui mai mare vânător din lume că e un laș?

—Da, da, într—adevăr. Pe măsură ce mă maturizez, devin tot mai deșteaptă. Spun că ești laș, și chiar ești. Cred că vânezi doar ca să te liniștești, spunându—ți că nu ești ceea ce ești: cea mai nevolnică dintre creaturile care—au călcat vreodată pe fața pământului. El o să vină după mine și—o să plecăm, și tu, cu toată vânătoarea ta, o să fii neajutorat, fiindcă eu și Westley suntem uniți de dragoste, căreia nu—i poți lua urma nici cu o mie de copoi și pe care n—o poți tăia nici cu o mie de săbii.

Humperdinck țipă la ea, o trase de părul de culoarea toamnei, săltând—o de la podea și purtând—o pe coridorul curbat către camera ei, unde deschise ușa dintr—o smucitură, o aruncă înăuntru și o încuie, pentru a o lua apoi la fugă către intrarea subterană a Grădinii Zoologice a morții...

* * *

Tata s—a oprit aici.

—Citește mai departe, am spus.

—Am pierdut șirul, mi—a răspuns.

Și eu am rămas în așteptare, încă slăbit de pneumonie și tremurând de teamă până când a reînceput să citească.

—Inigo îl lăsă pe Fezzik să deschidă ușa...

—Ei, am spus. Stai o clipă, nu e corect, ai sărit...

Și am închis repede gura, amintindu—mi că între noi mai avusese loc un asemenea episod când mă supărasem pentru că Buttercup se mărita cu Humperdinck, și atunci îl acuzasem pe tata că sărise peste ceva, și nu voiam să se repete totul.

—Tati, am reînceput, nu vreau să dau de înțeles ceva sau altceva, dar Prințul o luase la fugă către Grădina Zoologică, și pe urmă ai spus imediat ceva despre Inigo și, poate, între astea două n—ar trebui să mai fie cel puțin o pagină?

Tata dădu să—nchidă cartea.

—Nu vreau să ne certăm. N—o închide, te rog.

—Nu e din cauza asta, a răspuns el, și pe urmă s—a uitat la mine câteva clipe.

—Billy, a zis (nu—mi spunea așa aproape niciodată și—mi plăcea grozav când o făcea; detestam s—o facă altcineva, dar când o făcea frizerul, nu știu, pur și simplu mă topeam), Billy, ai încredere în mine?

—Ce mai înseamnă și asta ? Sigur că am.

—Billy, ai avut pneumonie, iei cartea asta foarte în serios, o știu, fiindcă ne—am mai certat o dată din cauza ei.

—Nu mă mai cert...

—Ascultă—mă — nu te—am mințit niciodată până acum, nu—i așa ? Bine. Ai încredere în mine. Nu vreau să—ți citesc și restul acestui capitol și vreau să—mi spui că e în ordine așa.

—De ce? Ce se—ntâmplă în restul capitolului?

—Dacă—ți povestesc, e ca și cum ți—aș citi, rezultatul o să fie același. Tu spune doar că e în regulă.

—Nu ți—o pot spune înainte de—a ști ce se—ntâmplă.

—Dar...

—Povestește—mi ce se—ntâmplă și eu o să—ți spun dacă e OK, și—ți promit că, dacă nu vreau s—aud, poți să sari la Inigo.

—Nu vrei să—mi faci favoarea asta ?

—O să mă dau jos din pat pe furiș, după ce te culci; nu—mi pasă unde—o s—ascunzi cartea, o s—o găsesc oricum și—o să citesc singur restul capitolului, așa că poți la fel de bine să—mi spui.

—Billy, te rog?

—Te—am dat gata. Ai putea foarte bine să recunoști. Tata a oftat, și oftatul era sfâșietor.

Atunci am ştiut că—l înfrânsesem.
—Westley moare, a spus tata.
—Cum adică Westley moare? *am întrebat. Adică MOARE?*
Tata a aprobat din cap.
—Îl ucide Prinţul Humperdinck.
—E doar o păcăleală, nu ?
Tata a clătinat din cap şi a închis cartea cu totul.
—Oh, la naiba, am spus, şi am început să plâng.
—Îmi pare rău, a zis tata. O să te las singur. Şi a plecat.
—Cine—i vine de hac lui Humperdinck ? am strigat în urma lui.
Tata s—a oprit pe coridor.
—Nu înţeleg.
—Cine—l ucide pe Prinţul Humperdinck ? Cineva trebuie să—i vină de hac la sfârşit. E Fezzik ? Cine e?
—Nu—l omoară nimeni. Trăieşte.
—Tati, vrei să spui c—o să câştige el? Isuse, de ce mi—ai citit chestia asta ?
Şi mi—am ascuns faţa în pernă şi nici c—am mai plâns vreodată aşa de—atunci. Cred că, ce e uimitor în privinţa plânsului, este că, atunci când eşti în toiul lui, crezi c—o să continue la nesfârşit, dar nu durează niciodată cu adevărat nici măcar jumătate din cât ai fi crezut. Nu şi dacă iei în calcul timpul real. In privinţa adevăratelor emoţii, e mai rău decât crezi, dar nu şi când masori totul după ceas. Când a revenit tata, nu trecuse nici măcar o oră.
—Ei, m—a—ntrebat el, continuăm în seara asta sau nu ?
—Dă—i drumul, i—am spus, cu ochii uscaţi, fără niciun nod în gât, fără nimic. Porneşte tirul când eşti gata.
—Cu Inigo ?
—S—auzim cum s—a săvârşit crima, am spus. Ştiam că n—aveam să mai fac scandal. Ca inima lui Buttercup, inima mea se afla într—o grădină tainică, cu ziduri foarte înalte.

* * *

Humperdinck ţipă la ea, o trase de părul de culoarea toamnei, săltând—o de la podea şi purtând—o pe coridorul curbat către camera ei, unde deschise uşa dintr—o smucitură, o aruncă înăuntru şi o încuie, pentru a o lua apoi la fugă către intrarea subterană a Grădinii Zoologice a morţii, avântându—se tot mai jos şi mai jos, un pas uriaş după altul şi, când dădu buzna în cuşca de la al cincilea nivel, până şi Contele Rugen se sperie de puritatea sentimentului, oricare ar fi fost acesta, reflectat în ochii lui. Prinţul se aproprie de Westley.

—Te iubeşte, strigă el. Te iubeşte şi tu o iubeşti, aşa că gândeşte—te la asta — gândeşte—te şi la asta: în această lume, ai fi putut fi fericit, cu adevărat fericit. Nici măcar o singură pereche dintr—un secol n—are o asemenea şansă, nu cu adevărat, indiferent ce—ar spune cărţile de poveşti, dar tu ai fi putut s—o ai, şi de aceea aş zice că nimeni n—o să mai sufere vreodată o pierdere atât de mare ca a ta.

Şi apoi înşfacă scala şi împinse indicatorul până la capăt.

—Nu la douăzeci! strigă Contele, dar era prea târziu; urletul de moarte începuse.

Era mult mai cumplit decât urletul câinelui sălbatic, în primul rând, pentru câine, valoarea de pe scală fusese şase, dar de data asta era de trei ori mai mult pe—atât. Şi, fireşte, se prelungi mai mult decât de trei ori pe—atât. Dar niciunul dintre aceste două lucruri nu reprezenta motivul pentru care era mai cumplit.

Faptul că pornea din gâtlejul unui om schimba totul.

Din camera ei, Buttercup îl auzi şi se înspăimântă, dar n—avea nici cea mai mică idee despre ce era vorba.

La poarta principală a castelului, Yellin îl auzi, şi se înspăimântă şi el, deşi nu putu să—şi imagineze ce era.

Şi cei o sută de Brute şi oşteni deopotrivă care flancau poarta îl auziră şi, simţiră fiori pe şira spinării, şi vorbiră o vreme despre asta, dar niciunul dintre ei n—avea, în privinţa sunetelor, vreo idee care să—i dea de înţeles ce—ar fi putut fi.

Piaţa Mare era plină de oameni entuziasmaţi de nunta şi de aniversarea care urmau, şi îl auziră şi ei, şi nu se prefăcu niciunul că n—ar fi speriat, dar, la fel, nu ştiu niciunul dintre ei ce—ar fi putut fi.

Urletul de moarte se înălţa în noapte, mai sus şi tot mai sus.

Şi toate străzile care duceau în piaţă erau de asemenea pline de oameni dornici să se înghesuie în piaţă, şi—l auziră şi ei, dar, după ce—şi reveniră din groază, renunţară la orice încercare de a ghici ce fusese.

Inigo ştiu din prima clipă.

Amintiri vechi îi reveniră în minte şi rămase pironit locului, alături de Fezzik. Aleea pe care înaintau ducea către strada care dădea în piaţă şi era ticsită de oameni.

—Nu—mi place sunetul ăsta, zise turcul, şi în clipa aceea simţi cum îi îngheaţă sângele.

Inigo îl prinse de mână, şi cuvintele începură să i se reverse:

—Fezzik... Fezzik... ăsta e sunetul Suferinţei Supreme... îl cunosc... l—am auzit în inima mea când mi—am văzut tatăl căzând, măcelărit de Contele Rugen — acum îl scoate omul în negru...

—Crezi că e el?

—Cine altcineva ar putea să fie atins de Suferinţa Supremă în noaptea asta de sărbătoare?

Şi, spunând asta porni în direcţia de unde se auzise sunetul.

Dar mulţimea îi stătea în cale, iar el era masiv, dar trupul îi era subţire, aşa că strigă:

—Fezzik... Fezzik... trebuie să urmărim sunetul, să ajungem până acolo de unde porneşte, şi n—am loc să mă mişc, trebuie să—mi deschizi drumul. Zboară, Fezzik. Te imploră Inigo — croieşte—mi drum — *te rogi*

Ei bine, i se întâmplase lui Fezzik rareori să—l implore cineva, şi cu atât mai puţin Inigo. Şi, când se întâmplă aşa ceva, faci tot ce poţi, de aceea nu mai aşteptă nici măcar o clipă şi începu să se—mpingă în mulţime. Înainte. Într—o grămadă de oameni. împinse mai tare. Grămada de oameni prinse să se clintească, ferindu—se din calea lui. Repede.

Urletul de moarte începea acum să se stingă, să piară printre nori.

—Fezzik, strigă Inigo. Cu toată forţa, ACUM! Turcul alergă în josul aleii, cu gloata ţipând şi despicându—se în două ca să—i facă loc, şi cu Inigo alergând în urma lui, ţinând pasul; la capătul aleii se afla o stradă, iar urletul era acum tot mai slab. Dar Fezzik se întoarse spre stânga şi se duse în mijlocul acelei străzi, pe care acum era stăpân, nimeni nu cuteza să—i stea în cale, iar urletul abia se mai auzea, aşa că el se răsti cu toată puterea:

—LINIŞTE!

Şi strada amuţi pe dată, şi Fezzik continuă să alerge cu paşi hotărâţi, cu Inigo în spatele lui. Urletul era încă acolo, slab, dar acolo, şi, înainte de a se stinge, cei doi intrară chiar şi în Piaţa Mare şi în castelul de dincolo de Westley zăcea lângă maşină, mort. Prinţul ţinu indicatorul scalei la douăzeci încă mult timp după ce nu mai era necesar, până când Contele îi spuse:

—S—a sfârşit.

Prinţul plecă fără să mai arunce vreo privire către Westley. Urcă scările subterane, câte patru deodată.

—A îndrăznit să mă facă laş, spuse, şi se făcu nevăzut.

Contele Rugen începu să ia notiţe. Pe urmă aruncă pana. Îl inspecta pe Westley în grabă, apoi clătină din cap. Din punct de vedere intelectual, moartea nu prezenta pentru el niciun interes.

—Scapă de leş, spuse, pentru că, deşi nu—l vedea pe albinos, ştia că se afla acolo.

Era o adevărată ruşine, se gândi apoi, urcând scările în urma Prinţului. Peste personaje ca Westley nu dădeai în fiecare zi.

După plecarea lor, albinosul îşi făcu apariţia, desprinse cupele de pe cadavru şi se hotărî să—l ardă folosind drept rug gunoiul din spatele castelului. Ceea ce însemna că—i trebuia o roabă. Urcă în grabă scările subterane, ieşi pe uşa secretă şi se îndreptă cu paşi repezi spre magazia cu unelte. Toate roabele erau lipite de peretele din spate, îngropate sub sape, greble şi foarfeci pentru grădinărit. Albinosul şuieră nemulţumit şi—şi croi drum printre celelalte unelte. Astfel de lucruri păreau să i se întâmple tocmai când se grăbea. Şuieră din nou, muncă în plus, muncă în plus, tot timpul. N—ar fi trebuit s—o ştii?

Scoase în sfârşit roaba şi tocmai trecea pe lângă falsa şi letala presupusă intrare principală a Grădinii Zoologice când auzi pe cineva spunând:

—Mă chinuiesc ca dracu' să dau de urma urletului. Albinosul se răsuci şi dădu cu ochii, acolo, *acolo,* în curtea castelului, de un străin zvelt ca o lamă, cu o sabie în mână. Sabia zvâcni brusc, ajungând la gâtul lui.

—Unde e omul în negru? îl întrebă apoi spadasinul. Pe fiecare obraz îi cobora câte—o cicatrice uriaşă şi

nu părea un om cu care—ai fi putut glumi. Şoaptă:
—Nu cunosc niciun om în negru.
—Urletul a venit din locul ăsta? Individul arătă către intrarea principală, înclinare a capului.
—Şi din al cui gâtlej a ieşit? Am nevoie de omul ăla, aşa că vorbeşte repede!
Şoaptă:
—Al lui Westley. Inigo chibzui:
—Un marinar? Adus aici de Contele Rugen? înclinare a capului.
—Şi unde—l găsesc?
Albinosul şovăi o clipă, apoi arătă către intrarea letală. Şoaptă:
—E la nivelul de jos. Cu cinci niveluri mai jos.
—Atunci nu mai am nevoie de tine. Amuţeşte—l pentru o vreme, Fezzik.
Albinosul deveni conştient că în spatele lui se mişca o umbră enormă. „Ciudat", îşi spuse — acesta fiind ultimul lucru care i se întipări în minte — „credeam că e un copac".
Inigo stătea ca pe jar. Nimic nu—l mai putea opri. Fezzik ezită în faţa uşii principale:
—De ce ne—ar fi spus adevărul?
—E un îngrijitor de grădină zoologică ameninţat cu moartea. De ce—ar fi minţit?
—Nu văd legătura.
—*Puţin îmi pasă!* răspunse tăios Inigo, şi chiar nu—i păsa.
În sufletul lui, ştia că omul în negru era acolo, jos. Nu existase niciun alt motiv ca Fezzik să dea de el în Mahalaua Hoţilor, ca Fezzik să ştie de Rugen, ca toate să se lege astfel, după atâţia ani de aşteptare. Dacă exista un Dumnezeu, atunci acolo îl aştepta un om în negru. Inigo ştia asta. O *ştia.* Şi avea perfectă dreptate, firește. Dar mai erau multe alte lucruri pe care nu le ştia. în primul rând, omul în negru era mort. Intrarea pe care pătrundeau era greşită, o intrare falsă, menită să—i deruteze pe cei ca el, care nu cunoşteau locul. Jos se aflau cobre scuipătoare, deşi ceea ce avea să—l atace, de fapt, era şi mai cumplit. Nu ştia nimic din toate astea.
Dar tatăl lui trebuia răzbunat. Şi omul în negru avea să facă un plan. Şi asta era suficient pentru Inigo.
Şi aşa intrară el şi Fezzik în grădina morţii, cu o grabă pe care aveau să o regrete profund mai târziu.

7. NUNTA

Inigo îl lăsă pe Fezzik să deschidă uşa, nu fiindcă voia să se—ascundă în spatele trupului puternic al uriaşului, ci mai degrabă fiindcă forţa acestuia era crucială pentru pătrunderea lor în interior: cineva trebuia să forţeze uşa grea, scoţând—o din balamale, o treabă care i se potrivea ca o mănuşă.
—E descuiată, spuse Fezzik, răsucind pur şi simplu mânerul şi aruncând o privire înăuntru.
—Descuiată? Inigo şovăi. Atunci închide—o. Undeva e o greşeală. De ce ar lăsa cineva descuiat ceva atât de preţios ca Grădina Zoologică personală a Prinţului?
—Înăuntru e un miros groaznic de animale, zise Fezzik. Am simţit un iz.
—Lasă—mă să mă gândesc, spuse Inigo, o să descopăr răspunsul.

Şi se strădui din răsputeri, dar fără succes. Nu lăsai diamante împrăştiate pe masă după micul dejun, iar Grădina Zoologică a Morţii o ţineai închisă, zăvorâtă. Prin urmare, trebuia să existe un motiv pentru care era deschisă; nu trebuia decât să—şi exerseze puterea creierului, şi răspunsul avea s—apară. (Şi iată care era de fapt acest răspuns: uşa se întâmplase să fie descuiată fiindcă aşa stătea întotdeauna. Şi asta din următorul motiv: siguranţa. Dintre toţi cei care intraseră pe uşa din faţă, niciunul nu supravieţuise ca să poată ieşi. Ideea aparţinea Contelui Rugen, care—l ajutase pe Prinţ să conceapă locul. Prinţul hotărâse unde să—l plaseze — în cel mai îndepărtat loc al curţii castelului, la mare distanţă de orice, pentru ca răgetele să nu tulbure servitorii — dar Contele proiectase intrarea. Adevărata intrare se afla în spatele unui copac imens, cu rădăcina puţin săltată, lăsând să se vadă o scară, pe care se putea coborî până la al cincilea nivel. Intrarea te conducea în jos aşa cum era şi normal, de la primul nivel la al doilea, apoi de la al doilea la al treilea, sau, mai bine spus, de la al doilea către moarte.)
—Da, spuse în cele din urmă Inigo.
—Ai descoperit răspunsul?
—E simplu: albinosul ar fi încuiat uşa, nu putea fi atât de prost încât să n—o încuie, *dar,* Fezzik, prietene, noi am ajuns *la el* înainte de—a apuca s—o *facă.* E clar, odată ce—ar fi terminat treaba cu roaba, s—ar fi apucat s—o zăvorască. Totul e cum nu se poate mai firesc. Poţi sta liniştit. Să mergem.
—Cu tine, mă simt pur şi simplu atât de ferit de pericole, zise Fezzik, după care deschise uşa pentru a doua oară.

În momentul acela, observă că uşa nu numai că nu era încuiată, dar că nici măcar n—avea încuietoare, şi se—ntrebă dacă n—ar fi bine să—i spună lui Inigo, dar se hotărî să n—o facă, fiindcă spaniolul s—ar fi oprit pentru alte deducţii, şi făcuseră deja destule, iar el, deşi spusese că alături de Inigo se simţea ferit de pericole, în realitate era foarte speriat. Auzise lucruri ciudate despre locul acela, dar leii nu—l deranjau, şi cui îi păsa de gorile; erau floare la ureche. De târâtoare îi era scârbă. Şi de orice aluneca pe pământ. Şi de insectele cu ac. Şi de... de toate, decise Fezzik, cu sinceritate. De păianjeni, şi de şerpi, şi de gândaci, şi de lilieci şi de... cum le mai spunea — pur şi simplu nu se topea de dragul niciunora.
—Duhneşte în continuare a animale, spuse, şi ţinu uşa deschisă pentru Inigo.

Păşiră în Grădina Zoologică a Morţii împreună, pas cu pas, şi uşa grea se închise fără zgomot în urma lor.
—Ce loc bizar, spuse Inigo, trecând pe lângă mai multe cuşti mari, în care erau gheparzi şi păsări colibri şi alte vieţuitoare.

În capătul coridorului se afla o altă uşă, deasupra căreia scria: „Către Nivelul Doi". O deschiseră şi văzură un şir abrupt de trepte.
—Atenţie, zise Inigo. Stai aproape de mine şi ai grijă să nu—ţi pierzi echilibrul.

Începură coborârea spre al doilea nivel.
—Dacă—ţi spun ceva, îmi promiţi că n—o să râzi de mine, n—o să mă iei în bătaie de joc şi n—o să fii răutăcios? întrebă Fezzik.
—Îţi dau cuvântul meu, răspunse Inigo.
—Sunt mort de frică, mărturisi turcul.
—Nu intra—n panică, răspunse imediat Inigo.
—Oh, ce rimă minunată...
—Las—o pe—altă dată, făcu Inigo o altă rimă, simţindu—se de—a dreptul sclipitor şi încântat să—l vadă pe Fezzik destinzându—se vizibil în timp ce coborau. Aşa că zâmbi şi—l bătu pe umăr, fiindcă era

un băiat atât de bun.

Dar în adâncul său, în profunzimea fiinţei sale, Inigo simţea cum i se strânge stomacul. Era cu desăvârşire uluit şi îngrozit că un om atât de puternic, cu o forţă fără limite, putea să fie mort de frică. înainte de mărturisirea lui Fezzik, spaniolul fusese sigur că *el* era singurul cu adevărat mort de frică, iar faptul că amândoi se simţeau astfel nu prevestea nimic bun în cazul unui moment de panică. Cineva trebuia să—şi păstreze mintea limpede şi Inigo îşi imaginase că, pentru Fezzik având atât de puţină, trebuia să fie uşor să şi—o menţină astfel. Nu era în ordine, înţelese Inigo. Ei bine, trebuia pur şi simplu să se străduiască să evite situaţiile în care s—ar fi putut ivi panica, şi cu asta basta.

Scara era dreaptă şi foarte lungă, dar, într—un târziu, ajunseră la capătul ei. O altă uşă. Fezzik o împinse. Alte rânduri de cuşti, de o parte şi de alta, cuşti mari, înăuntrul cărora se vedeau hipopotami imenşi şi un aligator de şase metri care lovea furios cu coada puţina apă din jurul lui.

—Oricât de mult ne—ar plăcea să pierdem vremea, trebuie să ne grăbim, zise Inigo, iuţindu—şi paşii, şi alergă către inscripţia „Spre Nivelul Trei".

Deschise uşa şi se uită în jos, cu Fezzik privind peste umărul lui.

—Hmmm, spuse apoi.

Scara arăta altfel. Nu mai era la fel de abruptă şi pe la jumătate se curba, astfel încât orice s—ar fi aflat la baza ei nu putea fi văzut din vârf, unde erau ei, gata să coboare. Lumânări stranii ardeau în torţe sus pe pereţi, aşa că era imposibil să ajungă la ele. Aruncau umbre foarte lungi şi foarte subţiri.

—Ei, da ştiu că mă bucur că n—am crescut într—o astfel de oază, încercă Inigo să glumească.

—Groază, rosti Fezzik rima, fără să se oprească. Inigo explodă.

—Pe cuvântul meu! Dacă nu te poţi controla, te trimit înapoi, sus, şi n—ai decât să m—aştepţi acolo, *singur—singurel.*

—Nu mă părăsi. Adică nu—mi cere să te părăsesc. Te rog. Am vrut să spun „loază". Nu ştiu cum au ajuns „g" şi „r" acolo.

—Îmi pierd pur şi simplu răbdarea cu tine. Haide, spuse Inigo, şi începu să coboare pe scara curbată, cu Fezzik pe urmele lui, şi, când uşa se închise în spatele lor, se întâmplară două lucruri:

(1)Uşa, evident, se încuie.

(2)Lumânările de pe pereţii înalţi se stinseră.

—NU TE SPERIA! strigă Inigo.

—NU MĂ SPERII, NU MÂ SPERII! răspunse Fezzik, cu un alt strigăt.

Şi apoi reuşi să adauge, acoperindu—şi bătăile inimii:

—Ce—o să facem acum?

—E s... s... simplu, zise Inigo, după o vreme.

—Şi tu te—ai speriat? întrebă Fezzik, în întuneric.

—Nu... nici pe departe, răspunse Inigo, cu grijă. Iar mai înainte am vrut să spun „uşor"; nu ştiu cum a ajuns „s... s... s... s..." acolo. Uite cum stau lucrurile: nu ne putem întoarce înapoi şi, cu siguranţă, nu vrem să rămânem aici, aşa că mergem pur şi simplu mai departe, cum planificasem înainte să se întâmple aceste chestii mărunte. Coborâm. Ne îndreptăm în jos, Fezzik, dar îmi dau seama că eşti puţin cam agitat din pricina celor întâmplate, aşa că, fiindcă am o inimă bună, n—o să mergi nici în spatele meu, nici în faţa mea, ci o să te las să mergi alături de mine, unul lângă altul pe aceeaşi treaptă, înaintând în acelaşi ritm, şi o să—ţi pui un braţ în jurul umerilor mei, fiindcă aşa o să te simţi probabil mai bine, iar ca să nu să te simţi prost, o să—mi pun şi eu un braţ în jurul umerilor tăi, şi astfel vom coborî împreună, protejaţi, în siguranţă.

—O să—ţi scoţi sabia?

—Am scos—o deja. Tu o să—ţi încleştezi mâna pe pumnal?

—Am încleştat—o.

—Atunci hai să privim partea frumoasă a lucrurilor: avem o aventură, Fezzik, şi mulţi oameni trăiesc şi mor fără să fie la fel de norocoşi ca noi.

Coborâră o treaptă. Apoi încă una. Pe urmă alte două, şi alte trei, învăţând s—o facă din ce în ce mai bine.

—De ce crezi c—au închis uşa în spatele nostru? întrebă Fezzik, în timp ce—şi continuau drumul.

—Ca să dea călătoriei noastre mai multă savoare, aşa bănuiesc, răspunse Inigo.

Era, fără—ndoială, unul dintre răspunsurile lui cele mai neinspirate, dar nu izbutise să găsească altul

mai bun.
—Am ajuns la o cotitură, zise Fezzik, şi—şi încetiniră paşii, trecând de curbura pronunţată fără să se poticnească, apoi continuară coborârea. Şi au stins lumânările din acelaşi motiv — pentru savoare?
—Cel mai probabil. Nu mă strânge chiar atât de tare...
—*Tu* mă strângi *pe mine* prea tare...
Şi în momentul acela şi—au dat seama că erau într—o mare încurcătură.

De mai mulţi ani, zoologii aveau o dispută, nereuşind să stabilească care e cel mai mare şarpe din lume. Unii susţineau trâmbiţând la nesfârşit despre greutatea anacondei din fluviul Orinoco, care cântărea peste două sute douăzeci şi cinci de kilograme, pe când alţii, susţinători ai pitonului, nu uitau să le răspundă că exemplarul găsit pe malul fluviului Zambezi, un piton de stâncă african, măsura zece metri şi şaizeci şi opt de centimetri. Disputa e, bineînţeles, o prostie, căci „cel mai mare" e un termen ambiguu şi, pentru un om serios, n—are valoare în nicio controversă.

Dar, indiferent de apartenenţa lui la un grup sau altul, orice persoană entuziasmată de studiul reptilelor recunoaşte că *garstini*, care trăieşte în Arabia şi e mai scurt decât pitonul şi mai uşor decât anaconda, le dă clasă amândurora când e vorba de viteză şi de lăcomie, iar specimenul aflat în posesia Prinţului Humperdinck nu numai că era de o iuţeală şi de o agilitate remarcabilă, dar mai era şi ţinut la limita înfometării, aşa că primul inel îi înconjură pe cei doi cu viteza fulgerului, imobilizându—le încheieturile mâinilor, pumnul şi sabia devenind inutile, iar al doilea le ţintui braţele de trup şi...
—Fă ceva! strigă Inigo.
—Nu pot, sunt captiv, fă tu ceva...
—Luptă—te cu el, Fezzik...
—E prea puternic pentru mine...
—Nimic nu e prea puternic pentru tine...

Intre timp se formase şi al treilea inel, înconjurându—le umerii, iar al patrulea şi cel din urmă li se înfăşură în jurul gâtului, şi, auzind şi simţind răsuflarea creaturii, Inigo nu mai reuşi decât să şoptească, îngrozit:
—Luptă—te cu el... eu sunt... sunt...
—Iartă—mă, Inigo, răspunse Fezzik, tot în şoaptă, tremurând de frică.
—Oh, Fezzik... Fezzik...
—Cee...?
—Ce rime minunate aveam pentru tine...
—Ce rime?... Tăcere.

Al patrulea inel se strânsese.
—Inigo, ce rime? Tăcere.

Răsuflarea şarpelui.
—Inigo, vreau să aflu rimele înainte de—a muri.... Inigo, chiar vreau să le aflu... *Inigo, spune—mi rimele,* insistă Fezzik, extrem de frustrat şi, mai mult decât atât, cuprins de o furie spectaculoasă, un braţ îi ajunse deasupra unui inel al şarpelui şi avu nevoie de mai puţină trudă ca să şi—l scoată şi deasupra celui de—al doilea inel, ceea ce însemna că putea veni în ajutorul celuilalt braţ, şi strigă: *Nu pleci nicăieri până nu aflu rimele!*

Şi sunetul vocii sale era cu adevărat impresionant, profund şi sonor, şi, oricum, cine se credea şarpele ăla care îndrăznea să se pună în calea lui, când existau nişte rime pe care trebuia să le afle, şi, în clipa aceea, nu numai că—şi eliberase amândouă braţele de sub cele trei inele de jos ale târâtoarei, dar mai era şi furios din pricina întreruperii. Şi mâinile i se repeziră către răsuflarea jivinei, şi nu ştia dacă şerpii aveau sau nu gâturi, dar, indiferent cum s—ar fi numit partea de sub gura lui, pe aceea o avea turcul între palmele sale mari şi o izbi de perete, şi şarpele şuieră şi scuipă, dar al patrulea inel se slăbise, aşa că Fezzik îl izbi încă o dată, şi încă o dată, apoi îşi retrase puţin mâinile, câştigând mai multă forţă, şi lovi pereţii cu târâtoarea aşa cum i—ar fi lovit cu un bici, sau cum lovesc spălătoresele rufele de pietre, şi, după ce şarpele muri, Inigo zise:
—De fapt, n—aveam în minte nicio rimă. Am vrut doar să fac ceva ca să intri în acţiune.

După toată truda, Fezzik gâfâia cumplit.
—M—ai minţit, asta—mi spui acum. Se dovedeşte că singurul prieten pe care l—am avut în toată viaţa mea e un mincinos.

Şi începu să coboare scările, cu paşi zgomotoşi şi plini de furie, cu Inigo împleticindu—se în urma lui.

Ajunse la uşa din capătul scării, o deschise smucind—o şi apoi o trânti, şi spaniolul abia reuşi să se strecoare înăuntru înainte ca aceasta să se izbească de canaturi.

Apoi uşa se încuie automat.

La capătul noului coridor era scris clar: „Către Nivelul Patru" şi turcul se grăbi într—acolo. Inigo se luă după el, trecând cu paşi repezi pe lângă creaturi otrăvitoare, cobre scuipătoare, şi vipere de Gabon, şi, poate cel mai letal dintre toate, minunatul peşte de piatră din oceanul care înconjoară coastele Indiei.

—Îmi cer scuze, zise Inigo. O singură minciună în toţi aceşti ani nu te conduce la o medie atât de îngrozitoare, dacă te gândeşti că ne—a salvat vieţile.

—Există nişte lucruri care se numesc principii, se mulţumi Fezzik să răspundă, şi deschise uşa care ducea la nivelul patru. Tata m—a pus să promit că n—o să mint niciodată şi, în toată viaţa mea, nu m—am simţit niciodată tentat s—o fac.

Şi începu să coboare scările.

—Stai! strigă Inigo. Măcar uită—te pe unde mergem. Scara era dreaptă, dar cufundată în întuneric. Deschiderea din capătul opus nu se zărea.

—Nu poate fi la fel de rău ca acolo unde—am fost, se răsti Fezzik, şi începu să coboare.

Într—un fel, avea dreptate. Pentru spaniol, liliecii nu fuseseră niciodată cel mai cumplit coşmar. Oh, se temea de ei, ca oricine altcineva, şi ar fi fugit şi ar fi ţipat dacă i—ar fi zărit apropiindu—se; numai că, în mintea lui, iadul nu era infestat cu lilieci. Însă Fezzik crescuse în Turcia, şi toată lumea pretindea că liliacul frugivor din Indonezia era cel mai mare din lume. încercaţi să—i spuneţi asta unui turc. încercaţi să i—o spuneţi oricui ştie cum e când îţi ajunge la urechi fâlfâitul nefast al aripilor lui imediat după ce ţi—ai auzit mama strigând:

—Vine liliacul regal!

—VINE LILIACUL REGAL! strigă Fezzik, şi rămase la jumătatea şirului de trepte întunecoase, paralizat de spaimă. Imediat în spatele lui, străduindu—se din răsputeri să lupte cu întunericul, venea Inigo, care nu mai auzise niciodată un asemenea ton al vocii, mai ales când vocea era a lui Fezzik, şi care nu—şi dorea nici el, lilieci în păr, dar nu merita să te sperii într—un asemenea hal, aşa că vru să spună:

—Ce—i atât de îngrozitor la liliecii ăştia?, dar nu avu timp să rostească decât „Ce", înainte ca Fezzik să ţipe:

—Turbare! Turbare!

Şi asta era tot ceea ce trebuia să ştie Inigo, care strigă:

—Jos, Fezzik!

Dar Fezzik încă nu putea să se mişte, şi Inigo îl căută pe bâjbâite în întuneric, în timp ce fâlfâitul se auzea din ce în ce mai tare, şi—l pocni pe uriaş peste umăr cu toată puterea, urlând:

—Jos!

De data asta Fezzik se lăsă supus în genunchi, dar nu era de—ajuns, nici pe departe de—ajuns, şi Inigo îl pocni din nou.

—Culcat, culcat, cu totul, cu totul! strigă el, până când Fezzik se întinse pe scările negre tremurând, şi Inigo îngenunche deasupra lui, cu măreaţa sabie pentru şase degete zburând în mâinile sale, şi asta era ca un test: urma să vadă cât de mult decăzuse în cele nouăzeci de zile cât îl avusese rachiul în stăpânire. Cât de mult mai rămăsese din marele Inigo Montoya, pentru că, da, el studiase lupta cu spada, îşi petrecuse mai bine de jumătate din viaţă învăţând atacul Agrippa şi apărarea Bonetti, şi bineînţeles că—l studiase şi pe Thibault, şi, la un moment dat, din disperare, chiar îşi petrecuse vara alături de singurul scoţian care—a—nţeles vreodată săbiile, ologul MacPherson, şi MacPherson fusese acela care luase în râs tot ce ştia Inigo şi care—i spusese:

—Thibault, Thibault e perfect pentru o luptă într—o sală de bal, dar ce se—ntâmplă dacă—ţi întâlneşti duşmanul pe un teren înclinat şi te afli mai jos decât el?

Şi, vreme de o săptămână, Inigo studiase toate mişcările care trebuiau făcute dacă se nimereau mai jos decât celălalt. Şi pe urmă MacPherson îl urcase în vârful pantei unui deal şi, astfel ajunsese să stăpânească şi mişcările acelea. Scoţianul dusese lucrurile mai departe, fiindcă era olog, picioarele i se opreau la genunchi, aşa că avea o înclinaţie către adversităţi.

—Şi dacă duşmanul te orbeşte? îl întrebă la un moment dat. Dacă îţi aruncă acid în ochi şi trece la atac,

ca să te ucidă? Spune—mi ce faci atunci, spaniolule, *scapă cu viaţă din asta, spaniolule.*

Şi iată—l aşteptând atacul liliecilor regali, Inigo se întoarse cu gândul la mişcările lui MacPherson, îşi aminti că trebuia să se încreadă în urechi, să găsească inima duşmanului printre toate sunetele pe care le scotea, şi, aşteptând, îl simţi pe regele liliecilor dându—le ocol, în timp ce, Fezzik tremura ca un pisoi în apă rece.

—Stai nemişcat! Îi porunci Inigo, şi nu mai scoase niciun sunet, fiindcă trebuia să audă limpede. îşi înclină capul către direcţia din care se auzea fâlfâirea, cu sabia în mâna dreaptă, cu vârful ei nimicitor rotindu—se încet în aer.

Inigo nu mai văzuse niciodată lilieci regali, nu ştia nimic despre ei: cât de rapizi erau, cum atacau, sub ce unghi, câţi atacau de fiecare dată? Fâlfâitul se auzea exact deasupra lui, la o înălţime de trei metri, sau poate mai sus. Şi oare liliecii vedeau pe întuneric? Aveau şi ei vreo armă? Era gata să strige „Haide!", dar n—a fost nevoie, pentru că primul liliac regal se năpusti în jos, către el, cu o bătaie grăbită de aripi, la care se aşteptase, urmată de un ţipăt strident şi prelung, la care nu se aşteptase.

Inigo rămase nemişcat şi fâlfâitul se auzi spre stânga. Asta nu era tocmai în ordine, pentru că el ştia unde se află, aşa cum o ştia şi creatura. Poate că—i pregătea ceva, o lovitură, o răsucire bruscă. Şi, cu tot controlul de care creierul lui mai era capabil, continuă să ţină sabia în aceeaşi poziţie, rotindu—se uşor, fără să urmărească sunetul, până când fâlfâitul încetă şi liliacul regal viră fără zgomot către faţa lui Inigo.

Sabia pentru şase degete trecu prin el ca prin brânză.

Strigătul de moarte al liliacului regal păru aproape omenesc, doar puţin mai ascuţit şi mai scurt. Dar Inigo nu se simţi interesat de asta decât pentru câteva clipe, fiindcă dintr—odată se auzeau fâlfâind două perechi de aripi, venind spre el din două direcţii — dreapta şi din stânga — şi MacPherson îl învăţase să treacă de la putere la slăbiciune, aşa că Inigo înjunghie mai întâi în dreapta şi apoi în stânga, şi alte două ţipete aproape omeneşti izbucniră şi se stinseră. Sabia era acum grea — trei creaturi moarte îi schimbau echilibrul —, şi Inigo ar fi vrut s—o cureţe, dar urmă o altă fâlfâire, una singură, de data asta fără niciun viraj, venind drept şi ameninţător către el, şi Inigo se lăsă în jos şi avu noroc: lama i se înălţă şi trecu chiar prin inima atacatorului. Şi pe sabia de legendă erau acum patru lilieci traşi în frigare. Inigo ştiu că n—avea să piardă lupta, şi din gura lui ţâşniră cuvintele:

—Sunt Inigo Montoya şi încă sunt Vrăjitorul. Veniţi asupra mea.

Şi imediat auzi trei perechi de aripi, şi—şi dori să fi fost măcar cu un dram mai modest, dar era prea târziu pentru asta. Avea nevoie să surprindă, şi o făcu, schimbându—şi poziţia faţă de lighioane, stând drept şi anticipându—le plonjoanele când încă nu se aşteptau, şi acum erau şapte lilieci regali şi sabia lui se dezechilibrase de tot, şi ăsta ar fi fost un lucru rău, periculos, dar numai dacă nu ţineai cont de un alt aspect important: în beznă era linişte. Fâlfâitul dispăruse.

—Halal uriaş! spuse Inigo, sărind peste Fezzik şi grăbindu—se să coboare restul treptelor întunecate.

Fezzik se ridică şi—l urmă cu mişcări stângace:

—Inigo, ascultă, mai înainte am făcut o greşeală, nu m—ai minţit, m—ai păcălit, şi tata spunea întotdeauna că păcălelile sunt minunate, aşa că nu mai sunt supărat pe tine, ce spui, e în ordine? Pentru mine este.

Răsuciră mânerul uşii de la baza scărilor întunecate şi pătrunseră la al patrulea nivel. Inigo se uită la el.

—Vrei să zici că mă ierţi întru totul fiindcă ţi—am salvat viaţa dacă te iert şi eu întru totul fiindc—ai salvat—o pe—a mea?

—Eşti prietenul meu, singurul meu prieten.

—Patetic, dar chiar aşa şi e.

—Atletic.

—O rimă foarte bună, comentă Inigo, şi Fezzik ştiu că se împăcaseră.

Porniră spre inscripţia „Către Nivelul Cinci", trecând pe lângă cuşti stranii.

—Aici e încă şi mai rău, comentă Inigo, apoi făcu un salt înapoi, fiindcă, într—o vitrină din sticlă de o culoare spălăcită, un vultur sângeros devora ceva ce semăna cu braţul unui om.

Iar pe cealaltă parte se afla un bazin negru şi, indiferent ce s—ar fi aflat în el, avea o culoare întunecată şi o mulţime de braţe, şi apa din bazin părea să fie suptă către centrul său, unde se afla gura creaturii.

—Grăbeşte—te, zise spaniolul, şi se pomeni tremurând la gândul că ar fi putut fi azvârlit în bazinul neguros.

Deschiseră uşa şi se uitară în jos, către al cincilea nivel. Uimitor.

În primul rând, uşa pe care—o deschiseseră n—avea încuietoare, aşa că nu puteau fi prinşi în cursă. în al doilea rând, scările erau puternic luminate. în al treilea rând, aceleaşi scări erau cu desăvârşire drepte. Iar în al patrulea rând, nu se întindeau pe o înălţime prea mare.

Şi, cel mai important, înăuntru nu se afla absolut nimic. Locul era scăldat într—o lumină strălucitoare, curată şi, fără nici cea mai mică îndoială, cu desăvârşire pustiu.

—Nu cred asta nici pentru o secundă, zise Inigo, şi, ţinându—şi sabia pregătită, coborî prima treaptă. Rămâi lângă uşă — lumânările se pot stinge din clipă—n clipă.

Coborî pe a doua treaptă. Lumânările rămaseră aprinse.

A treia treaptă. A patra. în total erau vreo douăsprezece, şi el mai coborî încă două, oprindu—se la mijloc. Lăţimea fiecărei trepte să fi fost de vreo treizeci de centimetri, aşa că se afla la aproape doi metri distanţă de turc şi la aceeaşi depărtare de uşa mare, ornamentată şi cu mâner verde, care se deschidea către ultimul nivel.

—Fezzik?

Dinspre uşa de sus se auzi:

—Cee?

—Sunt înspăimântat.

—Dar totul pare în ordine.

—Nu. Aşa trebuie să pară, ca să ne prostească. Indiferent de ce—am trecut până acum, aici trebuie să fie mai rău.

—Dar nu se vede nimic, Inigo. Spaniolul dădu din cap.

—De—aia mi—e atât de frică.

Se apropie cu încă o treaptă de ultima uşă, cea ornamentată şi cu mâner verde. Şi cu încă una. Mai avea patru trepte. De patru ori câte treizeci de centimetri. Un metru şi un sfert între el şi moarte. Inigo mai coborî o treaptă. Tremura, aproape fără niciun control.

—De ce tremuri?

Era vocea lui Fezzik, venind de sus.

—Moartea e aici. Moartea e aici. Mai coborî o treaptă.

Şaizeci de centimetri până la moarte.

—Acum pot să vin alături de tine? Inigo clătină din cap.

—N—are rost să mori şi tu.

—Dar e pustiu.

—Nu. Moartea e aici.

Nu mai reuşea să se controleze.

—Dac—aş putea s—o văd, aş putea să mă lupt cu ea. Fezzik nu ştia ce să facă.

—*Sunt Inigo Montoya, Vrăjitorul! Vino asupra mea!* Se răsuci în loc, iarăşi şi iarăşi, cu sabia pregătită, studiind scările puternic luminate.

—Acum mă speri tu pe mine, spuse Fezzik, apoi lăsă uşa să se—nchidă în spatele lui şi începu să coboare.

—Nu! strigă Inigo, începând să urce spre el. Se întâlniră pe a şasea treaptă.

La aproape doi metri distanţă de moarte.

Pustnicul verde—pestriţ nu ucide la fel de repede ca peştele de piatră. Şi mulţi cred că şarpele mamba provoacă mai multă suferinţă, cu ulceraţii şi toate cele. Dar, punând totul în balanţă, nimic, din tot Universul, nu se apropie de pustnicul verde—pestriţ. Prin comparaţie cu ceilalţi păianjeni, se poate spune că văduva neagră e o păpuşă de cârpă. Prinţul Humperdinck avea o femelă pustnic, care sălăşluia în spatele mânerului verde, frumos ornamentat, al uşii de jos. Se mişca rareori, adică atunci când atingea cineva mânerul. Şi, pe neaşteptate, trecu la atac cu viteza fulgerului.

Pe a şasea treaptă, Fezzik înconjură umerii lui Inigo cu braţul.

—O să coborâm împreună, treaptă cu treaptă. Nu e nimic acolo, Inigo.

Apoi, în timp ce înaintau spre treapta a cincea:

—Trebuie să fie.

—De ce?

—Fiindcă Prinţul e un demon. Iar Rugen e fratele lui geamăn când e vorba de calambururi. Şi asta e

capodopera lor.

Începură să coboare pe treapta a patra.

—Ce raţionament minunat, Inigo! zise Fezzik, cu voce sonoră şi calmă. Dar, în adâncul fiinţei lui, totul părea gata să se facă fărâme.

Fiindcă se găsea acolo, în locul acela frumos, cu lumină puternică, şi singurul prieten pe care—l avea pe lume începea să—şi piardă minţile de prea multă încordare. Şi, dacă aţi fi fost Fezzik, şi n—aţi fi avut prea multă minte, şi v—aţi fi aflat cu patru niveluri sub pământ, într—o grădină Zoologică a Morţii, în căutarea unui om în negru despre care nu credeaţi că se află, de fapt, acolo, şi singurul prieten pe care—l aveţi pe lume şi—ar pierde cu mare iuţeală minţile, ce—aţi face?

Mai aveau trei trepte.

Dacă aţi fi fost Fezzik, v—ar fi cuprins teama, fiindcă, dacă Inigo înnebunea, deveneaţi conducătorul întregii expediţii, şi, dacă aţi fi fost Fezzik, aţi fi ştiut că un conducător era ultimul lucru din lume în rolul căruia v—aţi fi descurcat. Aşa că Fezzik făcu ceea ce făcea ori de câte ori intra în panică.

O rupse la fugă.

Ţipă, făcu un salt către uşă şi o deschise izbindu—se de ea, fără să se sinchisească de fineţuri de genul rotirii mânerului verde şi frumos, şi, după ce uşa cedă sub greutatea lui, continuă să alerge până când ajunse lângă cuşca imensă, unde zăcea, nemişcat, omul în negru. Acolo Fezzik se opri, uşurat peste măsură, fiindcă trupul tăcut însemna un singur lucru: Inigo avea dreptate şi, dacă Inigo avea dreptate, nu putea să fie nebun şi, dacă nu era nebun, Fezzik nu trebuia să conducă pe nimeni, nicăieri. Şi, când creierul său pricepu această idee, turcul zâmbi.

La rândul lui, Inigo era uluit de purtarea stranie a lui Fezzik. Oricum, nu—i înţelegea motivul şi se pregătea să—l strige, când zări un păianjen pestriţ minuscul coborând cu iuţeală de pe mânerul uşii, aşa că îl strivi cu talpa cizmei în timp ce se apropia grăbit de cuşcă.

Fezzik era deja înăuntru, îngenuncheat lângă omul în negru.

—N—o spune, zise Inigo, intrând.

Fezzik încercă să se abţină, dar adevărul se citea pe chipul lui.

—E mort.

Inigo privi trupul neclintit. La viaţa lui, văzuse o mulţime de leşuri.

—E mort.

Nenorocit, se aşeză pe podea, îşi înconjură genunchii cu braţele şi începu să se legene înainte şi înapoi, ca un copil, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi.

Nedreptatea era prea mare. Atâta vreme cât respirai, te aşteptai să fii nedreptăţit, dar asta depăşea orice aşteptare. El, Inigo, care nu era un gânditor, se gândi... Nu dăduse el de urma omului în negru? El, Inigo, pe care—l îngrozeau şi fiarele, şi târâtoarele, şi tot ce înţeapă, izbutise să coboare prin Grădina Zoologică, ferindu—se şi ferindu—l pe Fezzik de orice vătămare. îşi luase rămas—bun de la prudenţă şi trecuse cu mult dincolo de toate limitele pe care visase vreodată că le—ar fi putut trece. Şi acum, după un asemenea efort, după ce se regăsise cu Fezzik în acea zi pentru îndeplinirea unicului său scop, îl găsea pe omul care—ar fi trebuit să—l ajute să facă un plan de răzbunare a lui Domingo... dispărut dintre cei vii. Totul se risipise. Speranţa? Risipită. Viitorul? Risipit. Toate forţele care—l purtaseră prin viaţă. Risipite. Nimicite. Strivite. Răposate.

—Sunt Inigo Montoya, fiul lui Domingo Montoya, şi nu accept asta.

Sări în picioare şi o porni spre scările subterane, oprindu—se doar atât cât era nevoie ca să dea porunci răstite.

—Haide, vino cu mine! Ia leşul.

Se căută o clipă prin buzunare, dar rachiul i le golise.

—Tu ai vreun ban, Fezzik?

—Am ceva. Ne plătesc bine în Detaşamentul Brutelor.

—Ei, să sperăm că vor fi de—ajuns ca să cumpărăm un miracol, atâta tot.

Când auzi primele bătăi în uşa colibei, Max aproape că nici nu se mai osteni să răspundă. „Pleacă", fu cât pe ce să spună, pentru că, în ultima vreme, nu băteau decât copiii care veneau să—l ia în râs. Numai că ora era ceva cam târzie pentru copii — bătea aproape miezul nopţii — şi, în plus, bătăile erau puternice şi ritmate, *rat—ta—tat*, ca şi cum creierul i—ar fi spus pumnului: „Grăbeşte—te; vreau să văd un strop de acţiune."

Max întredeschise uşa cât să tragă cu ochiul.
—Nu te cunosc.
—Nu eşti Vraciul Max, cel care—a fost în slujba regelui? întrebă un individul slab.
—M—a dat afară, n—ai auzit? E un subiect dureros pentru mine, n—ar fi trebuit să—l deschizi. Noapte bună, până data viitoare învaţă câte ceva despre bunele maniere.
Rat—ta—tat... rat—ta—tattt.
—Pleacă, ascultă ce—ţi spun, sau chem Detaşamentul Brutelor.
—Eu sunt din Detaşamentul Brutelor, se auzi de dincolo de uşă o altă voce, una sonoră şi profundă, cu care ţi—ai fi dorit să rămâi prieten.
—Am nevoie de un miracol. E foarte important, spuse, de afară, individul slab.
—M—am lăsat de meserie, răspunse Max, şi, oricum, nu cred că vrei pe cineva de care s—a descotorosit Regele, nu? L—aş putea ucide pe omul pe care încerc să—l vindec.
—E deja mort, zise bărbatul slab.
—Mort, eh? zise Max, cu un oarecare interes în glas. întredeschise din nou uşa, tot cât să tragă cu ochiul.
—Mă pricep la morţi.
—Te rog, insistă sfrijitul.
—Aduceţi—l înăuntru. Nu promit nimic, răspunse Vraciul Max, după ce se gândi o vreme.
Uriaşul şi sfrijitul aduseră în colibă un bărbat voinic şi—l întinseră pe podea. Max împunse leşul cu degetul.
—Nu—i atât de ţeapăn precum alţii, comentă el.
—Avem bani, spuse sfrijitul.
—Atunci duceţi—vă să căutaţi un specialist genial, de ce n—o faceţi? De ce vă pierdeţi vremea cu mine, un om pe care Regele l—a dat afară?
Fusese cât pe ce să moară din cauza asta. în primii doi ani, îşi dorise să fi murit. Scrâşnise din dinţi până când îi căzuseră. De furie, se trase de cele câteva smocuri de păr, care nu—i părăsiseră scalpul.
—Eşti singurul vraci în viaţă rămas în Florin, spuse sfrijitul.
—Oh, şi de—asta aţi venit la mine? Unul dintre voi a zis: „Ce—o să facem cu leşul ăsta?" Iar celălalt a răspuns: „Hai să dăm o fugă până la vraciul ăla de care s—a descotorosit Regele", iar primul probabil c—a comentat: „N—avem nimic de pierdut; nu poate ucide un mort", iar celălalt probabil c—a răspuns...
—Ai fost un vraci minunat, îl întrerupse sfrijitul. Te—au dat afară din motive politice.
—Nu mă insulta numindu—mă minunat — am fost măreţ — sunt măreţ... Niciodată n—a existat — niciodată, ascultă ce—ţi spun, băiete — vreun vraci care să se poată măsura cu mine... Eu am inventat jumătate dintre tehnicile de vindecare... şi pe urmă m—au dat afară...
Vocea i se stinse. Era foarte bătrân şi foarte slăbit, şi discursul plin de pasiune îl secătuise.
—Domnule, te rog, stai jos, zise sfrijitul.
—Nu mă „domni" tu pe mine, băiete, răspunse Vraciul Max.
În tinereţe fusese neîndurător, şi încă mai era.
—Am treabă. Când aţi venit, tocmai îmi hrăneam vrăjitoarea. Trebuie să termin cu asta.
Săltă trapa din podeaua colibei, intră sub ea şi o încuie în urma lui, apoi coborî în pivniţă. Odată ajuns acolo, îşi duse un deget la buze şi alergă către bătrâna care făcea ciocolată fierbinte pe cărbuni. Se însurase cu Valerie cu un milion de ani în urmă, sau cel puţin aşa i se părea, la Şcoala Miracolelor, unde ea lucra la prepararea poţiunilor, ca polonicăreasă. Şi, firește, nu era vrăjitoare, dar, când începuse Max să practice, fiecare vraci trebuia să aibă câte una, aşa că, de vreme ce ei nu—i păsa, în public o numea vrăjitoare, iar Valerie învăţase destul de multe despre meseria vrăjitoarelor ca să poată trece drept una dintre ele când era presată de împrejurări.
—Ascult—aici, ascultă—aici! şopti Max, arătând de mai multe ori către coliba de deasupra. N—o să ghiceşti niciodată ce—am sus — un uriaş şi—un spaniol.
—*Un uriaş în staniol?!* exclamă Valerie, ducându—şi mâna la inimă. Inima ei nu mai era ceea ce fusese pe vremuri.
—Spaniol! Un spaniol! Un bărbat din Spania. Cu cicatrice şi cu tot restul, un tip foarte dur.
—Lasă—i să fure ce vor. Avem noi ceva pentru care merită să te lupţi?
—Nu vor să *fure,* vor să *cumpere.* Pe mine vor să mă cumpere. Au sus un cadavru şi vor un miracol.

—Te—ai priceput întotdeauna la morţi, zise Valerie.

De când concedierea îi aduse tot răul din lume, în afară de moarte, nu—l mai văzuse străduindu—se cu atâta zel să nu pară entuziasmat. îşi ţinu cu grijă propriul entuziasm sub control. Măcar dacă ar fi reînceput să lucreze. Max al ei era un asemenea geniu, că s—ar fi întors toţi, toţi pacienţii. Ar fi recâştigat respectul tuturor şi s—ar fi putut muta din colibă. în zilele de demult, coliba era locul unde făceau experimentele. Acum le era casă.

—Dacă—n seara asta n—ai nicio treabă urgentă, de ce nu accepţi?

—Aş putea, recunosc asta, nu există dubii, dar dacă o fac? Cunoşti natura umană. Probabil vor încerca să plece fără să plătească. Cum pot sili un uriaş să—mi dea bani, dacă nu vrea s—o facă? Cine are nevoie de—o astfel de supărare? Le spun să—şi vadă de drum, iar tu—mi aduci sus o cană de ciocolată gustoasă. în plus, tocmai ajunsesem la jumătatea unui articol despre ghearele de vultur, unul foarte bine scris.

—Ia banii în avans. Du—te sus. Cere—i. Dacă spun nu, îi dai afară. Dacă spun da, îmi aduci mie banii, şi eu îi dau broaştei să—i înghită, aşa că nu—i vor găsi niciodată, chiar dacă se răzgândesc şi vor să şi—i ia înapoi, jefuindu—ne.

Max o porni către scară.

—Cât ar trebui să cer? N—am mai făcut niciun miracol — de când, de trei ani? S—ar putea să fi crescut preţurile. Cincizeci, crezi că e bine? Dacă au cincizeci, mă gândesc. Dacă nu, îi dau afară.

—E bine, încuviinţă Vâlerie şi, în clipa când Max închise trapa, se urcă fără zgomot pe scară şi—şi lipi urechea de tavan.

—Domnule, ne grăbim foarte mult, aşa că..., spuse o voce.

—Nu mă zori pe mine, băiete. Când grăbeşti un vraci te—alegi cu miracole lamentabile, asta vrei?

—Atunci o să—l faci?

—N—am zis c—o să—l fac, nu—ncerca să constrângi un vraci, nu pe acesta. încerci să mă constrângi — pleci. Câţi bani aţi adus?

—îmi dai banii tăi, Fezzik? zise aceeaşi voce.

—Asta—i tot ce am, tună un glas puternic. Numără—i tu, Inigo.

Urmă o pauză.

—Şaizeci şi cinci, atât avem, spuse cel numit Inigo. Valerie era gata să bată din palme de încântare când îl auzi pe Max:

—N—am lucrat pentru atât de puţin niciodată, în toată viaţa mea. Probabil glumiţi, şi vă rog din nou să mă scuzaţi. E cazul să—mi ajut vrăjitoarea să râgâie. Până acum trebuie să fi terminat de mâncat.

Valerie se grăbi să se—ntoarcă lângă cărbuni şi aşteptă să i se alăture Max.

—Nu e bine, spuse el. N—au decât douăzeci.

Ea continuă să amestece în vasul de pe foc. Ştia adevărul, dar o îngrozea gândul că trebuia să—l spună, aşa că încercă o altă cale.

—Nu mai avem pudră de ciocolată. Douăzeci ne—ar fi cu siguranţă de folos mâine, la negustor.

—S—a terminat pudra de ciocolată?! exclamă vraciul neliniştit.

Ciocolata era pe lista preferinţelor lui, imediat după picăturile pentru tuse.

—Dacă e pentru o cauză bună, ai putea să scazi preţul la douăzeci, zise Valerie. Află de ce au nevoie de un miracol.

—Probabil mă vor minţi.

—Dacă ai îndoieli, foloseşte foalele. Uite ce e: nu mi—ar plăcea să am pe conştiinţă un miracol refuzat unor oameni cumsecade.

—Eşti o cucoană insistentă, bombăni Max, şi se întoarse sus. Bun, îi spuse sfrijitului. Ce e atât de deosebit la omul ăsta ca să—l aduc înapoi tocmai pe el, dintre atâtea sute de oameni care mă bat la cap în fiecare zi, cerându—mi un miracol? Şi, crede—mă, ar fi bine să fie ceva care merită osteneala.

Inigo fu cât de ce să răspundă „mă poate învăţa cum să—l ucid pe Contele Rugen" dar nu părea genul de lucru care să—ndemne un vraci arţăgos să pună umărul la înfăptuirea mai binelui omenirii, aşa că spuse:

—Are o nevastă, şi are cincisprezece copii, şi ei nu mai au nicio fărâmă de mâncare. Dacă rămâne mort, vor flămânzi, aşa că...

—Oh, fiule, eşti un mincinos, zise Max, şi se duse într—un colţ, de unde luă nişte foaie imense. O să—l

întreb pe el, mormăi, arătând cu foalele către Westley.
—E un cadavru, nu poate vorbi, zise Inigo.
—Avem metodele noastre, se mulţumi Max să răspundă, apoi îndesă foalele imense în gâtlejul lui Westley şi începu să pompeze. înţelegeţi, le explică el, există mai multe feluri de morţi: oarecum morţi, în cea mai mare parte morţi şi morţi de—a binelea. Omul ăsta e numai oarecum mort, ceea ce înseamnă că în el încă mai e memorie, încă mai sunt fărâme de creier. Aplici puţină presiune aici, puţin mai multă dincolo, şi uneori obţii rezultate.

După atâta pompare, Westley începea să se umfle uşor.
—Ce faci? întrebă Fezzik, începând să se neliniştească.
—Nu contează, îi umflu plămânii, şi—atât. Iţi garantez că nu—i fac niciun rău.

Peste câteva momente, încetă să mai pompeze cu ţoalele şi începu să zbiere în urechea lui Westley:
—CE E ATÂT DE IMPORTANT? DE CE MERITĂ SĂ TE—NTORCI ÎNAPOI? CE TE AŞTEAPTĂ AICI?

Max duse foalele înapoi, în colţ, şi se întoarse cu o pană şi cu o hârtie.
—E nevoie de ceva timp până când îşi face efectul, aşa că aţi putea să—mi răspundeţi la nişte întrebări. Cât de bine—l cunoaşteţi pe omul ăsta?

Inigo nu prea voia să spună adevărul, fiindcă răspunsul ar fi sunat straniu dacă ar fi recunoscut că, pe când era viu, nu—l întâlnise decât o singură dată, şi atunci ca să se dueleze fără cruţare.
—La ce te referi, mai exact? zise el.
—Păi, de exemplu, se gâdila sau nu?
—Dacă se gâdila? explodă furios Inigo. *Gâdilat!* Aici e vorba de viaţă şi de moarte şi tu mă întrebi despre gâdilat?
—La mine să nu ţipi, ripostă Max, explodând la rândul lui, şi să nu—ţi baţi joc de metodele mele — în împrejurări potrivite, gâdilatul poate fi extraordinar. Am avut o dată un cadavru, mai urât decât al tipului ăstuia, era în cea mai mare parte mort, şi l—am gâdilat şi iar l—am gâdilat. L—am gâdilat la degetele de la picioare, şi la subţiori, şi la coaste, şi am luat o pană de păun şi i—am căutat buricul. Am muncit toată ziua, şi am muncit toată noaptea şi, în zorii zilei următoare — *ai zilei următoare, reţine* — cadavrul a zis: „Nu—mi place", iar eu am întrebat: „Ce nu—ţi place?" şi el a răspuns: „Să fiu gâdilat; am bătut atâta drum întorcându—mă din morţi ca să—ţi cer să—ncetezi", şi eu am zis: „Vrei să spui că te deranjează ceea ce fac eu acum cu pana asta de păun?", iar el a răspuns: „Nici nu—ţi poţi închipui cât de mult mă deranjează", şi fireşte că eu am continuat să—i pun tot felul de întrebări despre gâdilat, făcându—l să vorbească şi el să—mi răspundă, fiindcă nu mai e nevoie să vă spun că, odată ce ai atras cu adevărat un cadavru în conversaţie, lupta e pe jumătate încheiată.
—Iu... ire ade... e... ată.

Cuprins de panică, Fezzik se agăţă de Inigo, şi amândoi se răsuciră în loc, holbându—se la omul în negru, care tăcea iarăşi.
—„Iubire adevărată", aşa a spus, strigă Inigo. L—ai auzit... vrea să se—ntoarcă înapoi pentru o iubire adevărată. Asta merită osteneala, cu siguranţă.
—Băiete, nu—mi spune tu mie ce merită osteneala şi ce nu... Iubirea adevărată e cel mai bun lucru din lume, în afară de picăturile pentru tuse. Toată lumea ştie asta.
—Atunci o să—l salvezi? zise Fezzik.
—Da, categoric, l—aş fi salvat dacă ar fi spus „iubire adevărată", dar l—aţi înţeles greşit, pe când eu, ca expert în folosirea foalelor, o să vă spun ceva ce orice om care—a studiat limbajul ar susţine cu încântare — unui cadavru îi e greu să rostească sunetele *a* şi *m* unul după altul, şi de aceea scoate un soi de şuierat, un *iu,* iar sunetul *r* nu—l poate rosti nicidecum, aşa că prietenul vostru a spus „am... ire", adică „amăgire ardeiată" — fiind prin urmare clar că e amestecat într—o treabă dubioasă, sau amăgirea e o cacealma, vrea să câştige vreun joc de cărţi, iar ăsta nu e un motiv suficient de bun pentru un miracol. Îmi pare rău, dar, odată ce—am luat o hotărâre, eu nu mă răzgândesc niciodată. La revedere, luaţi cadavrul cu voi.
—*Mincinosule! Mincinosule!* se auzi pe neaşteptate un strigăt ascuţit, de sub trapa acum deschisă.

Vraciul Max se răsuci pe călcâie.
—Înapoi, vrăjitoareo..., porunci el.
—Nu sunt vrăjitoare, sunt nevasta ta...

Femeia înainta acum către el, o furie bătrână, mărunţică.

—...şi, după ce—ai făcut adineauri, nu cred că vreau *să mai fiu...*

Vraciul Max încercă s—o calmeze, dar ea nu se lăsă domolită.

—A spus „iubire adevărată", Max — am auzit până şi eu — „ iubire adevărată", „iubire adevărată".

—Opreşte—te, zise Max, şi—n glasul lui se strecură acum, de undeva, o implorare.

Valerie se întoarse spre Inigo.

—Vă respinge pentru că se teme — se teme că e terminat, că miracolele au dispărut de pe degetele lui cândva magnifice...

—Nu e adevărat..., o contrazise Max.

—Ai dreptate, încuviinţă Valerie, nu e adevărat — n—au fost niciodată magnifice, Max — n—ai fost niciodată bun de nimic...

—Tratamentul cu gâdilaturi... ai fost de faţă... ai văzut...

—Pură întâmplare...

—Şi înecaţii pe care i—am readus la viaţă...

—Noroc chior...

—Valerie, suntem căsătoriţi de optzeci de ani; cum poţi să—mi faci una ca asta?

—Pentru că iubirea adevărată se stinge şi tu n—ai avut destulă decenţă ca să spui de ce nu dai niciun ajutor... ei bine, o fac eu, şi spun că Prinţul Humperdinck *a avut dreptate* când te—a dat afară...

—Nu rosti numele ăsta în coliba mea, Valerie — mi—ai făgăduit să n—o s—o faci niciodată, nici măcar în şoaptă...

—Prinţul Humperdinck, Prinţul Humperdinck, Prinţul Humperdinck... El măcar recunoaşte un impostor atunci când îl are în faţa ochilor...

Max o luă la fugă spre trapă, cu mâinile în dreptul urechilor.

—Dar omul ăsta e adevărata dragoste a logodnicei Prinţului, spuse atunci Inigo. Dacă—l readuci la viaţă, o să—mpiedice nunta lui Humperdinck...

Max îşi destupă urechile.

—Cadavrul ăsta de aici... dacă revine la viaţă o să—l facă pe Prinţul Humperdinck să sufere?

—O să fie umilit din plin, răspunse Inigo.

—Ei, *asta* numesc eu motiv pentru care merită să te osteneşti, zise Vraciul Max. Daţi—mi şaizeci şi cinci; mă ocup de caz.

Îngenunche lângă Westley.

—Hmmm, făcu apoi.

—Ce e? întrebă Valerie. Cunoştea tonul ăla.

—Cât timp aţi pălăvrăgit aici, a trecut de la oarecum mort la în cea mai mare parte mort.

Valerie bătu uşor cu degetul în mai multe părţi ale trupului lui Westley.

—Înţepeneşte, zise ea. Va trebui să te ocupi de asta. Max lovi şi el de vreo câteva ori cu degetul în cadavru.

—Crezi că prezicătoarea mai e încă trează? Valerie se uită la ceas.

—Nu cred, e aproape unu. În plus, nici nu mai am încredere în ea.

Max dădu din cap.

—Ştiu, dar ar fi fost bine s—avem în avans un mic indiciu, să ştim dac—o să meargă sau nu.

Se frecă la ochi.

—Sunt obosit. Aş fi vrut să fi ştiut din timp despre treaba asta. Aş fi tras un pui de somn după—amiază.

Ridică din umeri.

—Nu—i nimic de făcut, ce—a fost a fost. Adu—mi Enciclopedia Vrăjilor şi Anexa cu Farmece.

—Credeam că ştii totul despre genul ăsta de lucruri, zise Inigo, devenind cam neliniştit.

—N—am mai practicat, m—am lăsat de meserie. Au trecut trei ani, şi cu reţetele astea de reînviere nu poţi face lucrurile de mântuială. E de—ajuns să greşeşti un ingredient insignifiant şi—ţi explodează totul în faţă.

—Uite cartea cu farmece şi ochelarii, gâfâi Valerie, după ce urcase de la subsol.

În timp ce Max răsfoia tomul, ea se—ntoarse către Inigo şi Fezzik, care se foiau în jurul lui.

—Puteţi da o mână de ajutor, zise ea.

—Facem orice, răspunse Fezzik.

—Spuneţi—ne tot ce poate fi de folos. Cât trebuie să dureze miracolul? Dacă ne reuşeşte...

—*După ce* ne reuşeşte, o corectă Max, cu nasul în cartea cu farmece.

Vocea lui căpăta tot mai multă putere.

—*După ce* ne reuşeşte, continuă Valerie, cât timp trebuie să—şi păstreze forţa maximă? Spuneţi—ne exact ce trebuie să faceţi.

—Păi, e greu de prezis, zise Inigo, de vreme ce, în primul rând, trebuie să asaltăm castelul, şi niciodată nu poţi şti cu adevărat ce—ntorsătură iau lucrurile astea.

—O pastilă de o oră ar trebui să fie destul de bună, aprecie Valerie. Sau o să v—ajungă din belşug, sau o să muriţi amândoi, aşa că, de ce să nu fie de—o oră?

—O să luptăm toţi trei, o corectă Inigo. Şi, odată ce pătrundem în castel, trebuie să oprim nunta, s—o răpim pe Prinţesă şi să fugim, lăsând timp, undeva, în intervalul ăsta, pentru duelul meu cu Contele Rugen.

Energia care—o susţinea pe Valerie scăzu văzând cu ochii. Se aşeză, obosită.

—Max, spuse ea, bătându—l pe umăr. Nu se poate face nimic.

El îşi ridică privirea.

—Au nevoie de un cadavru luptător. Vraciul închise cartea cu farmece.

—Nu se poate face nimic.

—Dar am cumpărat un miracol, insistă Inigo. Ţi—am plătit şaizeci şi cinci.

—Uite aici... Valerie bătu în pieptul lui Westley. Nimic! Ai mai auzit vreodată ceva care să sune atât de tare a gol? Toată viaţa lui a fost absorbită. Va fi nevoie să treacă mai multe luni înainte de a—şi recăpăta puterile.

—N—avem la dispoziţie mai multe luni — acum a trecut de ora unu, iar nunta e mâine, la şase seara. Ce părţi putem spera să—i funcţioneze peste şaptesprezece ceasuri?

—Păi..., zise Max, reflectând. Cu siguranţă limba, categoric creierul şi, cu puţin noroc, poate—o să reuşească să meargă încetişor, dac—o să—l înghiontiţi cu delicateţe, orientându—l în direcţia potrivită.

Inigo se uită cu disperare la Fezzik.

—Ce—aş putea să vă spun? continuă Max. Aveţi nevoie de—o fantasmagorie.

—Şi pentru aceşti şaizeci şi cinci, n—o să puteţi primi niciodată una, adăugă Valerie, cu voce caldă.

* * *

Aici fac o mică intervenţie, eliminând vreo douăzeci de pagini. Ceea ce urmează este, de fapt, o alternare de scene — ce se întâmplă la castel, apoi starea de fapt din coliba vraciului, treceri dintr—un loc în altul, şi la fiecare schimbare este anunţată ora, în stilul până la şase seara mai rămăseseră unsprezece ceasuri, *genul ăsta de lucruri. Morgenstern foloseşte procedeul mai ales pentru că, de fapt, îl interesează, ca şi până acum, satira la adresa regalităţii şi vrea să sublinieze naivitatea de care dădeau dovadă respectând toate tradiţiile vechi: sărutul depus pe vechiul inel sacru al străbunicului Cutărică etc.*

Există puţină acţiune peste care sar, ceea ce n—am mai făcut nicăieri altundeva, şi iată care e logica: Inigo şi Fezzik trebuie să săvârşească o serie de fapte de o cutezanţă nesăbuită pentru a face rost de ingredientele potrivite pentru pastila de resuscitare. Una dintre aceste fapte este plecarea lui Inigo în căutarea prafului de broască, în timp ce Fezzik umblă după nămol de holocaust, şi, de exemplu, în acest din urmă caz, turcul trebuie mai întâi să facă rost de o mantie de holocaust, ca să nu moară ars în timp ce adună 'nămolul. Ei bine, eu unul sunt convins că aici e vorba de ceva similar cu ceea ce face Vrăjitorul din Oz, trimiţându—i pe prietenii lui Dorothy la castelul vrăjitoarei rele. Am acelaşi sentiment, *dacă înţelegeţi ce vreau să spun, şi nu vreau ca, în momentul în care această carte va ajunge în punctul culminant, cititorul să spună:* Oh, e exact ca în poveştile cu Oz. *Şi iată totuşi care—i problema: versiunea poveştii florineze scrisă de Morgenstern a fost creată înainte de a—şi aşterne Baum pe hârtie* Vrăjitorul din Oz *aşa că, deşi el a creat originalul, lucrurile par să stea exact pe dos. Ar fi frumos dacă cineva, poate un doctorand în filologie fără prejudecăţi şi inhibiţii, ar face cât de cât ceva pentru reputaţia lui Morgenstern, fiindcă, credeţi—mă, dacă a fi ignorat înseamnă să suferi, atunci omul ăsta a suferit destul.*

Celălalt motiv care m—a îndemnat să înlătur aceste pagini e următorul: ştiţi că pastila de resuscitare trebuie să dea rezultate. Nu vă petreceţi atâta timp cu o pereche de ţicniţi ca Max şi Valerie ca să aflaţi în final că totul conduce la un eşec. Sau cel puţin un expert ca Morgenstern n—o face.

Şi—ar mai fi ceva: Hiram, editorul meu, a simţit că partea legată de Vraciul Max avea ceva prea

contemporan. Şi adevărul e că l—am lăsat să—şi impună părerea. Pentru mine e un punct foarte sensibil, deoarece, ca să dau numai un exemplu, în Butch Cassidy şi Sundance Kid, *la un moment dat Buch spune:*

—Am avut o viziune în care tot restul lumii purta ochelari bifocali.

Iar unul dintre producătorii mei geniali a zis:

—Replica asta trebuie să dispară. Nu—mi pun numele pe genericul unui film care—o conţine. E anacronică.

Şi l—am întrebat de ce, iar el a răspuns:

—Pe vremea aia nu vorbeau aşa. Mi—aduc aminte ce explicaţii i—am dat:

—Ben Franklin purta bifocali — Ty Cobb era campion în liga Americană de Baseball pe vremea tipilor ăstora — mama a trăit când au trăit şi ei, şi purta şi ea bifocali.

Şi ne—am strâns mâinile, şi am sfârşit prin a deveni duşmani, dar replica a rămas în film.

Ciudat lucru — părinţii lui Morgenstern se numeau Max şi Valerie şi el era doctor. Viaţa imită arta, arta imită viaţa. De fapt, eu cam încurc chestiile astea două, la fel cum nu—mi pot aminti niciodată dacă vinul roşu e de Bordeaux sau de Burgundia. Amândouă au gust bun şi cred ăsta e singurul lucru care contează cu adevărat, şi aşa crede şi Morgenstern, şi vom relua acţiunea relatând ce s—a petrecut mai târziu, mai exact peste treisprezece ceasuri, la patru după—amiaza, când mai erau două ore până la nuntă.

* * *

—Vrei să zici că asta e? întrebă Inigo, îngrozit.

—Da, încuviinţă Max, dând din cap mândru.

Nu mai rămăsese treaz un timp atât de îndelungat de multă vreme şi se simţea extraordinar de bine. Valerie era atât de mândră.

—E frumoasă, spuse. Apoi se întoarse spre Inigo:

—Pari foarte dezamăgit — cum îţi imaginai că arată o pastilă pentru reînviere?

—Nu ca un bulgăre de noroi cât o minge de golf, răspunse Inigo.

(Din nou eu, pentru ultima oară în acest capitol: nu, nici replica de mai sus nu e anacronică; în Scoţia existau mingi de golf încă de acum şapte sute de ani, şi nu—i numai asta, aduceţi—vă aminte că Inigo a luat lecţii în Scoţia, de la MacPherson. La drept vorbind, tot ce—a scris Morgenstern e corect din punct de vedere istoric; citiţi orice carte de istorie florineză şi vă veţi convinge.)

—De obicei le pun, în ultima clipă, o glazură de ciocolată. Le face s—arate mult mai bine, zise Valerie.

—Trebuie să fie ora patru, spuse Max. Ai face bine să pregăteşti ciocolata, ca să aibă timp să se—ntărească.

Valerie luă bulgărele şi începu să coboare scara către bucătărie.

—N—ai făcut niciodată o treabă mai bună. Zâmbeşte.

—O să meargă strună? întrebă Inigo.

Max dădu din cap cu foarte mare convingere. Dar nu zâmbi. Ceva îl neliniştea; nu uita niciodată, nu atunci când era vorba de lucruri importante; şi nu uitase nici asta.

Numai că nu—şi adusese aminte la timp.

La cinci fără un sfert, Prinţul Humperdinck îl chemă pe Yellin în camerele sale. Acesta sosi imediat, deşi îi era groază de ceea ce ştia că urma să se—ntâmple. De fapt, îşi scrisese deja demisia, o avea în buzunar, pusă într—un plic.

—Alteţă, începu el.

—Raportează, îi ceru Prinţul.

Era în costumul său de nuntă, de un alb sclipitor. Arăta tot ca un butoi solid, dar strălucitor.

—Toate dorinţele Voastre au fost duse la îndeplinire, Alteţă. M—am ocupat personal de toate amănuntele.

Yellin era foarte obosit, cu nervii la pământ.

—Enumeră—le, zise Prinţul.

Se afla la şaptezeci şi cinci de minute distanţă de momentul când avea să ucidă pentru prima oară o femeie şi se întreba dacă avea timp să—şi pună degetele în jurul gâtului ei înainte de a începe să ţipe. Exersase toată după—amiaza, folosindu—se de nişte cârnaţi uriaşi, şi stăpânea foarte bine toate mişcările, dar, pe de altă parte, carnaţii nu erau gâturi şi nici toate dorinţele din lume nu îi puteau

transforma în gâturi.
—Azi—dimineaţă au fost blocate toate pasajele către castel, în afară de poarta principală. Aceasta e acum singura cale de intrare şi de ieşire. I—am schimbat eu însumi lacătul. Are o singură cheie şi o port tot timpul cu mine, oriunde m—aş găsi. Când sunt afară, cu cei o sută de oşteni, cheia se află în lacătul din exterior şi nimeni nu poate ieşi. Când sunt cu Alteţa Voastră, ca acum, cheia se află în lacătul interior şi nimeni nu poate intra.
—Urmează—mă, îi ceru Prinţul, şi se duse la fereastra largă a camerei lui.

Arătă în afară. Sub geam era o grădină încântătoare. Dincolo de grădină erau grajdurile. Iar dincolo se ele se afla, firește, zidul exterior al castelului.
—Aşa vor veni ei, spuse. Peste zid, prin grajdurile mele, prin grădina mea, la fereastra mea, o vor sugruma pe regină şi se vor întoarce pe acelaşi drum, înainte să ne dăm seama.
—Care ei? întrebă Yellin, deşi cunoştea răspunsul.
—*Guilderienii*, firește.
—Dar, în locul despre care vorbiţi, zidul castelului Florin are cea mai mare înălţime — cincisprezece metri — deci e cel mai puţin probabil să fie ales drept punct de atac.
Se străduia cu disperare să nu—şi piardă controlul.
—Au cu atât mai multe motive să—l aleagă. în plus, se ştie că *guilderienii* sunt cățărători neîntrecuţi.

Yellin n—auzise niciodată aşa ceva. Crezuse întotdeauna că elveţienii erau cățărători fără pereche.
—Alteţă, spuse, făcând o ultimă încercare, încă n—am auzit, de la absolut niciun spion, nici măcar un singur cuvânt despre un complot împotriva Prinţesei.
—Am aflat de la cineva a cărui competenţă e de necontestat că—n seara asta va avea loc o tentativă de strangulare a Prinţesei.
—În acest caz, spuse Yellin, lăsându—se într—un genunchi şi scoţând plicul, trebuie să demisionez.

Era o decizie dificilă — Yellin conducea forţele de impunere a ordinii din Florin de generaţii, şi acestea îşi luau munca mai mult decât în serios.
—Nu sunt eficient, Sire. Vă rog să mă iertaţi şi să mă credeţi când spun că eşecurile mele au fost ale trupului şi ale minţii, nu ale sufletului.

Prinţul Humperdinck se pomeni pe neaşteptate într—o situaţie cu adevărat dificilă, căci, de vreme ce el însuşi nu se putea afla, în acelaşi timp, în două locuri, avea nevoie de cineva care să rămână după încheierea războiului în Guilder şi să—l guverneze, iar singurii oameni în care avea încredere erau Yellin şi Contele, iar cel din urmă n—ar fi acceptat niciodată o asemenea însărcinare, fiindcă era obsedat, aşa cum fusese şi în ultimele zile, de finalizarea stupidului său Abecedar al Durerii.
—*Nu*—ţi accept demisia, *eşti* eficient, nu există *niciun* complot, o voi ucide eu însumi pe Regină chiar în seara asta, *tu* o să guvernezi Guilderul pentru mine după Război, acum ridică—te.

Yellin nu ştia ce să spună. „Mulţumesc" părea atât de nepotrivit, dar nu—i venea nimic altceva în minte.
—Odată ce se va termina nunta, o voi trimite aici, să se pregătească, în timp ce eu, încălţat cu cizmele de care mi—am făcut rost cu prudenţă dinainte, voi lăsa urme de la zid până la dormitor şi înapoi. Fiindcă tu te ocupi de impunerea legii, mă aştept să n—ai nevoie de mult timp ca să—mi confirmi temerile că urmele de cizme nu pot fi decât ale unor soldaţi din Guilder. Imediat ce vom demonstra asta, nu ne vor mai fi necesare decât o proclamaţie regală sau două, tata va putea să abdice, fiindcă nu e mai e bun de luptă, iar tu, dragă Yellin, vei locui în curând în Castelul Guilder.

Yellin putea întotdeauna să recunoască un discurs care—i spunea că a venit vremea să plece.
—Mă retrag neavând în inimă niciun alt gând decât acela de a vă sluji.
—Mulţumesc, zise Humperdinck, încântat, fiindcă, la urma urmelor, loialitatea e ceva care nu se poate cumpăra.

Şi, fiind în această dispoziţie, îi spuse lui Yellin, care ajunsese la uşă:
—Oh, şi, dacă—l vezi pe albinos, spune—i că poate sta în ultimul rând la nunta mea. N—am nimic împotrivă.
—O voi face, Alteţă, răspunse Yellin. Dar nu ştiu unde e vărul meu — am fost să—l caut cu mai puţin de o oră în urmă, şi e de negăsit.

Prinţul recunoştea veştile importante ori de câte ori le auzea, fiindcă nu degeaba era cel mai mare vânător din lume şi, cu atât mai mult fiindcă, dacă despre albinos se putea spune ceva, atunci acest ceva

era că putea fi găsit *întotdeauna* cu uşurinţă.
—Dumnezeule, doar nu crezi că există *cu adevărat* un complot, nu—i aşa? E momentul ideal. Ţara e în sărbătoare; dacă Guilder ar fi pe punctul să—şi aniverseze cinci sute de ani de existenţă, ştiu că eu l—aş ataca.
—O s—alerg la poartă şi—o să lupt, dacă va fi nevoie, până la moarte, spuse Yellin.
—Eşti un om bun! strigă Prinţul în urma lui.

Dacă era vorba de un atac, avea să se dezlănţuie în momentul culminat al sărbătorii, în timp nunţii, aşa că era cazul să—l mute mai devreme. Afacerile se stat se desfăşurau cu încetineală, dar el avea totuşi autoritate. Ora şase nu mai exista în programul zilei. Cel mai târziu la cinci şi jumătate avea să fie căsătorit, sau avea să afle ce—i stătea în cale.

La ora cinci, Max şi Valerie erau în subsol, sorbindu—şi cafeaua.
—Ai face bine să te duci direct în pat, zise ea. Pari foarte neliniştit. Nu poţi sta treaz toată noaptea, ca un tinerel.
—Nu sunt obosit, răspunse Max. Dar în rest ai dreptate.
—Spune—i mamei ce s—a întâmplat.

Valerie traversă încăperea către el şi—l mângâie pe cap, acolo unde ar fi trebuit să fie păr.
—Mi—am amintit de pastilă.
—A fost o pastilă frumoasă, dragule. Fii mândru.
—Totuşi, cred c—am greşit cantităţile. Nu voiau o oră? Când am dublat ingredientele, n—am făcut—o îndeajuns. Nu cred c—o să aibă efect mai mult de patruzeci de minute.

Valerie i se aşeză în poală.
—Hai să fim sinceri unul cu altul: eşti un geniu, fireşte, dar până şi geniile îşi ies din mână. Ai stat trei ani fără să practici. Patruzeci de minute vor fi de—ajuns.
—Presupun că ai dreptate. Oricum, ce—am mai putea face? Ce—a fost a fost.
—Ţinând cont sub ce presiune te—ai aflat, o să fie un miracol dac—o să aibă cât de cât vreun efect.

Max nu putea să nu fie de acord.
—O fantasmagorie. Dădu din cap.

Omul în negru era aproape ţeapăn când Fezzik ajunse zid. Nu mai rămăsese prea mult până la ora cinci şi el cărase cadavrul pe tot drumul de la coliba Vraciului Max, pe o stradă dosnică, apoi pe o altă stradă, pe o alee, şi apoi pe o altă alee, şi era unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcuse vreodată. Nu unul istovitor. Nici măcar nu gâfâia. Dar, dacă pastila nu era nimic mai mult decât ceea ce părea, adică un bulgăre de ciocolată, el, Fezzik, avea să fie urmărit toată viaţa de coşmaruri cu cadavre care îi înţepeneau între degete.
—Şi acum? îl întrebă pe Inigo, când se văzu, în sfârşit, în umbra zidului.
—Mergem să vedem dacă locul e sigur. Ne—ar putea aştepta o capcană.

Erau în aceeaşi parte a zidului de unde ajungeai, pe—o scurtătură, la Grădina Zoologică, în cel mai îndepărtat colţ al curţii castelului. Dar, dacă trupul albinosului fusese descoperit, cine putea şti ce li se pregătise?
—Atunci să urc? întrebă din nou Fezzik.
—Mergem amândoi, zise Inigo. Sprijină—l de zid şi ajută—mă.

Turcul îl înclină pe omul în negru astfel încât să nu fie în pericol să cadă şi aşteptă să—i sară Inigo pe umeri. Pe urmă începu să se cţere. Orice crăpătură din zid era de ajuns pentru degetele lui. Cea mai mică imperfecţiune era tot ce—i trebuia. Urcă repede, fiind deja familiarizat cu locul şi, un moment mai târziu, Inigo reuşi să se agate de marginea zidului şi zise:
—Bun. Acum coboară.

Aşa că Fezzik se întoarse lângă omul în negru şi rămase în aşteptare.

Inigo se târî pe creasta zidului într—o liniţte deplină. În partea opusă se zărea intrarea castelului şi soldaţii înarmaţi care—o încadrau. Iar lângă el, la doi paşi, era Grădina Zoologică. Iar în cele mai dese tufişuri din cel mai îndepărtat colţ al zidului desluşi trupul ţeapăn al albinosului. Nu se schimbase nimic. Erau în siguranţă, cel puţin pentru moment. Îi făcu semn lui Fezzik, care prinse trupul omului în negru între pulpele sale şi începu să se cţere, fără zgomot, cu ajutorul braţelor.

Odată ajunşi toţi trei în vârful zidului, Inigo lăsă cadavrul şi trase o fugă până într—un punct de unde vedea mai bine poarta principală. Drumul de la zidul exterior către castel alunecă într—o pantă foarte

lină şi posibil continuă. Probabil că de pază stăteau — Inigo numără la repezeală — vreo sută de oameni gata de luptă, iar ceasul trebuia să fie — făcu o estimare cu aproximaţie foarte mică — cinci şi cinci minute, sau poate ora exactă era mai apropiată de cinci şi zece. Cincizeci de minute până la nuntă.
—Cred c—ar trebui să—i dăm pastila, spuse. Până la ceremonie mai sunt înjur de patruzeci şi cinci de minute.
—Asta înseamnă că nu ne rămân decât cincisprezece minute în care să scăpăm de—aici, răspunse Fezzik. Eu aş zice s—aşteptăm măcar până la cinci şi treizeci de minute. O jumătate de oră înainte, o jumătate după.
—Nu, îl contrazise Inigo. O să—mpiedicăm nunta înainte de a începe — aşa e cel mai potrivit, cel puţin după capul meu. Înainte de a termina ei totul. În forfota dinaintea ceremoniei, atunci e cel mai bine să atacăm.
Fezzik nu—l mai dezaprobă.
—Oricum, continuă Inigo, nu ştim de cât timp e nevoie ca să—nghiţi aşa ceva.
—Eu n—aş reuşi niciodată. O ştiu.
—Va trebui să i—o dăm cu forţa, zise Inigo, despachetând bulgărele de culoarea ciocolatei. Ca şi cum am îndopa o gâscă. Apucă—l de gât şi împinge în jos.
—Te ajut, Inigo. Spune—mi doar ce—am de făcut.
—Să—l ridicăm în capul oaselor, eu aşa cred că—i mai bine, tu ce zici? Mie mi—e întotdeauna mai uşor să—nghit când stau aşa decât dacă stau culcat.
—O s—avem de furcă, zise Fezzik. E complet ţeapăn. N—o să fie uşor să—l îndoim.
—Tu o să reuşeşti, Fezzik. întotdeauna am avut încredere în tine.
—Mulţumesc, răspunse turcul. Numai să nu mă laşi niciodată singur.
Trase leşul între ei doi şi se strădui să—l îndoaie, dar era atât de ţeapăn încât transpiră de—a binelea ca să—i găsească unghiul potrivit.
—Cât crezi c—avem de aşteptat ca să ne dăm seama dacă miracolul se—nfăptuieşte sau nu?
—Cum nu ştii tu, nu ştiu nici eu, răspunse Inigo. Deschide—i gura cât de mult poţi, în timp ce—i dai capul puţin pe spate, o să aruncăm pastila înăuntru şi o să vedem.
Fezzik se luptă o vreme cu gura mortului, îi înclină gâtul în poziţia ideală din prima încercare, iar Inigo îngenunche exact deasupra cavităţii căscate, aruncă pastila înăuntru şi, imediat ce aceasta atinse gâtlejul, auzi o voce:
—Niciunul dintre voi n—a fost în stare să mă bată de unul singur, ticăloşilor; ei bine, v—am învins pe rând, o să vă vin de hac şi laolaltă.
—Eşti viu! strigă Fezzik.
Omul în negru stătea neclintit, ca manechinul unui ventriloc, doar cu gura mişcându—i—se.
—Asta—i probabil cea mai copilărească remarcă pe care—am auzit—o vreodată, dar la ce te poţi aştepta din partea unui strangulator? De ce nu—mi pot mişca braţele?
—Ai fost mort, îi explică Inigo.
—Şi nu te strangulăm, adăugă Fezzik, ajutăm pastila să se ducă—n jos.
—Pilula de reînviere, interveni Inigo. Am cumpărat—o de la Max Vraciul şi are efect şaizeci de minute.
—Şi după şaizeci de minute ce se—ntâmplă? Mor din nou? (De fapt, nu erau şaizeci; însă el credea că erau. În realitate, n—avea la dispoziţie decât patruzeci; şi pe unul îl folosiseră deja stând de vorbă, deci nu mai rămăseseră decât treizeci şi nouă.)
—Nu ştim. Probabil te prăbuşeşti doar, şi trebuie să fii îngrijit un an, sau cât de mult e nevoie ca să—ţi recapeţi puterile.
—Aş vrea să—mi pot aduce aminte cum a fost când eram mort, zise omul în negru. Aş scrie totul. Cu o asemenea carte, aş câştiga o avere. Nu—mi pot mişca nici picioarele.
—O să poţi. E de aşteptat. Max a zis că limba şi creierul îşi revin imediat şi că probabil o să te poţi mişca, dar foarte încet.
—Ultimul lucru de care—mi aduc aminte e că muream, prin urmare, ce caut pe zidul ăsta? Suntem duşmani? Aveţi nume? Eu sunt înspăimântătorul Pirat Roberts, dar îmi puteţi spune „Westley".
—Fezzik.
—Inigo Montoya de Spania. Dă—mi voie să—ţi povestesc ce se petrece...
Tăcu şi clătină din cap.

—Nu. E prea complicat şi ar dura prea mult, aşa că îngăduie—mi să—ţi redau doar esenţialul: nunta e la şase, ceea ce ne lasă la dispoziţie probabil ceva mai mult de o jumătate de oră ca să pătrundem să furăm fata şi să ieşim. Dar numai după ce—l ucid pe Contele Rugen.
—Care sunt problemele noastre?
—în castel nu se poate intra decât pe o singură poartă, care e păzită de vreo sută de oameni.
—Hmmm, făcu Westley, nu chiar atât de nefericit cum ar fi fost în mod normal, fiindcă tocmai începea să—şi mişte degetele picioarelor.
—Şi de ce dispunem?
—De creierul tău, de puterea lui Fezzik şi de sabia mea. Westley se opri din mişcat degetele.
—Asta—i *tot?* Asta e? Totul? Totalul general? Inigo încercă să—i explice.
—Am lucrat, de la bun început, fiind extrem de presaţi de timp. De exemplu, ieri dimineaţă, eu eram un beţiv incurabil, iar Fezzik trudea din greu în Detaşamentul Brutelor.
—E imposibil! strigă Westley.
—*Sunt Inigo Montoya şi nu accept înfrângerea* — te gândeşti tu la ceva. Mă încred pe deplin în tine.
—Ea se mărită cu Humperdinck şi eu sunt *neajutorat,* spuse Westley, cuprins de o disperare oarbă. Intindeţi—mă din nou. Lăsaţi—mă singur.
—Te dai bătut cu prea multă uşurinţă. Noi ne—am luptat cu monştri ca s—ajungem la tine, am riscat totul, fiindcă ai un creier care e în stare să—nvingă. Sunt absolut şi pe deplin convins că poţi...
—Vreau să mor, şopti Westley, şi închise ochii. Dacă aş fi avut o lună în care să fac planuri, poate aş fi venit cu ceva, dar aşa...
Capul i se legănă dintr—o parte într—alta.
—Îmi pare rău. Lăsaţi—mă singur.
—Tocmai ai reuşit să—ţi mişti capul, spuse Fezzik, străduindu—se din răsputeri să fie vesel. Asta nu—ţi ridică moralul?
—Creierul meu, forţa ta şi sabia lui împotriva unui număr de o sută de soldaţi? Şi—ţi imaginezi că o mică legănare a capului ar trebui să mă facă fericit? De ce nu m—aţi lăsat în braţele morţii? Acum e mai rău. Zac aici, neajutorat, în timp ce adevărata mea iubire se mărită cu ucigaşul meu.
—Ştiu pur şi simplu că, după ce—o să treci peste această răbufnire, o să găseşti...
—Vreau să spun că, dac—am avea măcar o roabă, ar fi ceva, zise Westley.
—Unde—am pus roaba albinosului? întrebă Inigo.
—Peste albinos, aşa cred, răspunse Fezzik.
—Poate că reuşim să facem rost de—o roabă, zise Inigo.
—Păi de ce n—aţi pus—o de la bun început pe lista lucrurilor de care dispunem? întrebă Westley, săltându—se în capul oaselor şi holbându—se la soldaţii adunaţi grămadă în depărtare.
—Tocmai te—ai ridicat în şezut, constată Fezzik, încercând în continuare să fie vesel.
Westley continuă să se holbeze la soldaţi şi la panta care ducea către ei. Clătină din cap.
—Ce n—aş da pentru o mantie de holocaust, spuse apoi.
—Aici nu te putem ajuta, zise Inigo.
—Asta e bună? întrebă Fezzik, scoţând mantia lui de holocaust.
—Unde...? începu Inigo.
—În timp ce—ai fost tu după praf de broască..., răspunse Fezzik. Îmi venea atât de bine, încât am împăturit—o şi—am păstrat—o.
Westley se ridică în picioare.
—Bun. În final, o să am nevoie de o spadă.
—Pentru ce? întrebă Inigo. Abia dacă poţi ridica una.
—Adevărat, încuviinţă Westley. Dar cine ştie asta? Acum ascultaţi—mă. După ce intrăm, s—ar putea s—avem probleme...
—Sunt de acord, îl întrerupse Inigo. Cum oprim nunta? Şi, după ce—o oprim, cum îl găsesc pe Conte? Şi, odată ce—l găsesc, cum dau din nou de tine? Şi odată ce suntem împreună, cum fugim din castel? Şi odată ce fugim...
—Nu—l sâcâi cu atâtea întrebări, zise Fezzik. Ia—o uşurel. A fost mort.
—Corect, corect, îmi cer scuze, spuse Inigo.
Omul în negru înainta acum *foaaaaarte* încet pe coama zidului. Fără ajutor. Fezzik şi Inigo îl urmară,

pe întuneric, în direcţia roabei. Nimeni nu putea să nege tensiunea care se simţea în aer.

Cât despre Buttercup, ea nu simţea nicio tensiune. De fapt, nu—şi aducea aminte să mai fi fost vreodată atât de neaşteptat de liniştită. Westley al ei venea. în asta consta pentru ea lumea. De când o târâse Prinţul în cameră, îşi petrecuse liniştită fiecare ceas gândindu—se cum l—ar putea face fericit pe Westley. Era imposibil să nu vină să—i oprească nunta. Astfel suna singurul gând care izbutea să—i supravieţuiască drumului prin partea conştientă a minţii ei.

Aşa că, în momentul în care auzi că nunta fusese mutată mai devreme, nici măcar nu se nelinişti. Westley era întotdeauna pregătit pentru întâmplări neprevăzute şi, dacă putea s—o salveze la şase, avea s—o facă, cu un deznodământ la fel de fericit, şi la cinci şi jumătate.

De fapt, Prinţul Humperdinck reuşi să grăbească lucrurile chiar mai mult decât sperase. Era cinci şi douăzeci şi trei de minute când el şi viitoarea lui soţie îngenunchează în faţa Arhivicarului de Florin. Când acesta începu să vorbească, era cinci şi douăzeci şi patru.

Şi cinci şi douăzeci şi cinci când începură să se—audă ţipete din afara porţii principale.

Buttercup se mulţumi să zâmbească uşor. „Acum vine Westley al meu", atât îi trecu prin gând.

În realitate, agitaţia din faţa porţii nu era provocată de Westley. El se străduia din răsputeri să meargă în josul pantei, către poarta principală, fără niciun ajutor. În faţa lui, Inigo făcea eforturi ca să—mpingă roaba grea. Şi era grea pentru că în ea stătea Fezzik, cu braţele larg deschise, cu ochii arzând, cu o furie cumplită tunându—i în glas:

—SUNT ÎNSPĂIMÂNTĂTORUL PIRAT ROBERTS ŞI NIMENI N—O SĂ RĂMÂNĂ ÎN VIAŢĂ.

Repeta asta iarăşi şi iarăşi, cu vocea răsunându—i tot mai tare şi ecouri pe măsură făceau ca furia lui să pară şi mai nimicitoare. Planând astfel în întuneric, era o siluetă cu adevărat impozantă, care părea, una peste alta, înaltă de vreo trei metri, şi cu un glas pe măsură. Dar nici măcar el nu era cauza ţipetelor.

Din poziţia lui de lângă poartă, Yellin se uita tulburat la uriaşul care urla, plutind spre ei în întuneric. Ştia, fără îndoială, că suta lui de oşteni putea să—l lichideze, dar neliniştitor era faptul că, la rândul lui, uriaşul trebuia să fie, firește, conştient de acest lucru, şi, logic, asta însemna că în întuneric se puteau afla, într—un număr oricât de mare, susţinătorii lui. Alţi piraţi, oricine altcineva. Cine—ar fi putut spune? Totuşi, oamenii lui rămaseră pe loc, remarcabil de fermi.

Abia când ajunse la jumătatea pantei, uriaşul izbucni brusc şi cu încântare şi continuă să înainteze, strigând, într—un stil care nu putea să sugereze decât o sinceritate letală:

—NIMENI N—O SĂ RĂMÂNĂ ÎN VIAŢĂ! NIMENI N—O SĂ RĂMÂNĂ ÎN VIAŢĂ!

Când îl văzură atât de înflăcărat, înaintând, din Detaşamentul Brutelor începură să se ridice ţipete. Şi, odată ce se petrecu asta, bineînţeles că toată lumea intră în panică şi o rupse la goană.

8.LUNA DE MIERE

Simţind cum se instalează panica, Yellin îşi dădu seama că n—avea aproape nicio şansă de—a recăpăta imediat controlul situaţiei. în plus, uriaşul era acum teribil de aproape şi, din cauza tunătorului „NIMENI N—O SĂ RĂMÂNĂ ÎN VIAŢĂ", era foarte greu să—ţi mai aduni gândurile, dar, din fericire, avu inspiraţia să—nşface singura cheie a porţii.

Tot din fericire, Westley avu inspiraţia să se aştepte la o asemenea acţiune.

—Dă—mi cheia, porunci el, imediat ce sabia lui Inigo începu să—i apese lui Yellin mărul lui Adam.

—N—am nicio cheie, răspunse Comandantul Forţelor de Ordine. Jur pe mormântul părinţilor mei. Să ardă sufletul mamei o veşnicie în chinuri dacă mint.

—Rupe—i braţele, îi spuse Westley lui Fezzik, care tocmai începea să ardă puţin el însuşi, fiindcă o mantie de holocaust nu ţi—e cu adevărat de folos decât până la o anumită limită, aşa că voia să şi—o scoată o clipită, dar se întinse mai întâi către braţele lui Yellin.

—Despre cheia asta vorbeşti? spuse acesta, lăsând—o să cadă. După ce Inigo îi luă sabia de la gât, îl lăsară să fugă.

—Descuie poarta, îi ceru Westley lui Fezzik.

—Sunt atât de încins, se plânse turcul. Te rog, pot să—mi scot mai întâi chestia asta?

Şi, după ce Westley dădu din cap, îşi aruncă mantia în flăcări, lăsând—o să se aştearnă pe pământ, apoi descuie şi împinse poarta, deschizând—o atât cât aveau nevoie ca să se strecoare înăuntru.

—încuie şi păstrează cheia, Fezzik, zise Westley. Probabil c—a trecut de cinci şi jumătate. Ne—a mai rămas o jumătate de oră ca s—oprim nunta.

—Ce facem după ce—nvingem? întrebă turcul, învârtind cheia şi făcând lacătul imens să se închidă. Unde trebuie să ne—ntâlnim? Eu sunt genul de om căruia trebuie să—i dai instrucţiuni.

Înainte ca Westley să mai apuce să—i răspundă, Inigo scoase un strigăt şi—şi pregăti sabia de luptă. Contele Rugen şi patru oşteni din garda castelului tocmai se iveau de după un colţ, alergând către ei. Era şase fără douăzeci şi patru de minute...

Nunta nu se termină înainte de şase fără douăzeci şi nouă de minute, şi Humperdinck fu nevoit să—şi folosească întreaga putere de convingere ca să obţină atâta lucru. Când ţipetele de dincolo de poartă depăşiră toate limitele bunei—cuviinţe, Prinţul îl întrerupse pe Arhivicar cu toată delicateţea:

—Sfinţia Voastră, dragostea îmi este pur şi simplu mult mai puternică decât răbdarea — vă rog, săriţi la sfârşitul ceremoniei.

Era cinci şi douăzeci şi şapte.

—Humperdinck şi Buttercup, zise Arhivicarul, sunt foarte bătrân şi gândurile care mi se îndreaptă către căsătorie sunt puţine, dar, simt că, în această cea mai fericită dintre zile, trebuie să vi le împărtăşesc.

Arhivicarul n—auzea absolut nimic, suferea de surzenie de pe la optzeci şi cinci de ani. Singura schimbare de care avusese parte în ultimii ani fusese înrăutăţirea bâlbâielii sale, dintr—un motiv sau altul. „Căsătouia", aşa spunea el. „Foaute bătuân". în cazul în care nu dădeai atenţie cu stricteţe titlului său şi realizărilor sale, era foarte greu să—l iei în serios.

—*Căsătouia*..., începu Arhivicarul.

—Vă întrerup din nou, Sfinţia Voastră, în numele iubirii. Vă rog, grăbiţi—vă cum ştiţi mai bine, ca s—ajungem mai repede la sfârşit.

—*Căsătouia e un vif întu—un vif.*

Buttercup dădea foarte putină atenţie celor petrecute în jurul ei. Probabil că, în clipa aceea, Westley al ei alerga pe coridoare. El alerga întotdeauna atât de frumos. Chiar şi la fermă, cu mult înainte ca ea să ştie ce era în inima ei, îi plăcea să—l privească alergând.

Contele Rugen era singura persoană din încăpere şi agitaţia de afară îl adusese în culmea încordării. Dincolo de uşă se aflau patru dintre cei mai buni spadasini ai săi, aşa că nimeni nu putea pătrunde în capela minusculă, însă se auzeau ţipetele unei mulţimi de oameni, venind dinspre locul în care se afla Detaşamentul Brutelor. Cei patru străjeri erau singurii rămaşi în castel. Dar Prinţul n—avea nevoie de spectatori la evenimentele care urmau să se petreacă în curând. Era deja cinci şi douăzeci şi nouă de minute.

—*Viful iubiui* învăluit în *viful mai măueţ* al odihnei *vefnice*. *Eteunitea e puietena noastuă*, nu uitaţi *afta*, şi *iubiuea voastuă va tuăi vefnic*.

Era cinci şi jumătate când Prinţul se ridică şi se apropie de Arhivicar cu hotărâre.
—Soţ şi soţie, strigă el. *Soţ şi soţie!* Spuneţi asta!
—Încă n—am ajuns acolo, răspunse Arhivicarul.
—Tocmai aţi ajuns, ripostă Prinţul. Acum! Buttercup putea să şi—l imagineze pe Westley apropiindu—se. Afară aşteptau patru străjeri. Cu câte zece secunde pentru fiecare dintre aceştia, începu ea să socotească, însă apoi se opri fiindcă numerele fuseseră întotdeauna duşmanii ei. îşi privi mâinile. „Oh, sper că încă mă mai găseşte frumoasă", se gândi; „coşmarurile alea mi—au făcut atât de mult rău."
—Soţ şi soţie, sunteţi soţ şi soţie, spuse Arhivicarul.
—Vă mulţumesc, Sfinţia Voastră, zise Prinţul, întorcându—se imediat către Rugen. Opreşte gălăgia aia! porunci el şi, înainte de a rosti toate cuvintele, Contele alerga deja spre uşa capelei.

Era şase fără douăzeci şi nouă de minute.

Contele şi străjerii avură nevoie de trei minute ca să ajungă la poartă şi, când se văzură acolo, Contelui nu—i veni să creadă — îl văzuse pe Westley murind, ucis, şi acum acelaşi Westley era acolo. Cu un uriaş şi cu un individ brunet, cu cicatrice stranii. Cicatrice gemene, care aveau ceva ce—l îndemnau să caute în profunzimea memoriei, dar nu era momentul să se lase în voia amintirilor.
—Ucideţi—i, le porunci spadasinilor, dar cruţaţi—l pe cel de înălţime mijlocie până când vă spun eu.

Şi cei patru străjeri îşi scoaseră săbiile...

...dar prea târziu, prea târziu şi prea încet, fiindcă, în timp ce Fezzik trecea în faţa lui Westley, Inigo atacă, cu lama imensă strălucind, orbitoare, şi al patrulea străjer muri înainte de a fi apucat cadavrul primului să atingă podeaua.

Inigo rămase o clipă nemişcat, gâfâind. Pe urmă se întoarse pe jumătate, ajungând cu faţa către Rugen şi făcu o plecăciune grăbită, frumos executată.
—Salut, spuse. Sunt Inigo Montoya. Mi—ai ucis tatăl. Pregăteşte—te să mori.

Şi, ca răspuns, Contele făcu ceva cu adevărat remarcabil şi neaşteptat: îi întoarse spatele şi fugi. Era şase fără douăzeci şi trei de minute...

Regele Lotharon şi regina Bella sosiră la capela unde se oficia nunta la timp ca să—l vadă pe Contele Rugen în fruntea celor patru străjeri care defilau pe coridor.
—Am venit prea devreme? întrebă Regina, când intrară în capelă şi dădură cu ochii de Buttercup, Humperdinck şi Arhivicar.
—Se întâmplă foarte multe, zise Prinţul. La timpul potrivit, totul va deveni incredibil de clar. Dar mă tem că e extrem de posibil să fim atacaţi de *guilderieni*, chiar în această clipă. Trebuie să petrec singur o clipă în grădină, ca să—mi fac planurile de luptă, aşa că, v—aş putea convinge s—o escortaţi amândoi pe Buttercup până în dormitorul meu?

Cei doi îi acceptară cererea, firește. Prinţul se îndepărtă în grabă şi, după ce se opri să descuie un dulap în care erau păstrate mai multe perechi de cizme vechi de—ale soldaţilor din Guilder, ieşi cu paşi repezi.

Cât despre Buttercup, ea mergea foarte încet şi foarte liniştită între bătrânul Rege şi Regină. Nu era nevoie să—şi facă griji, nu şi când Westley al ei era acolo, gata să oprească nunta şi s—o ia pe ea din castel, s—o ducă departe, cât mai departe. Situaţia reală în care se găsea avu cu adevărat efect asupra ei abia când se văzu la jumătatea drumului către camera lui Humperdinck. Nici urmă de Westley.

Nici urmă de dulcele ei Westley. Nu găsise de cuviinţă să vină după ea.

Scoase un oftat înfiorător. Nu atât de tristeţe, cât în semn de rămas—bun. Odată ajunsă în camera Prinţului, urma să se termine totul. Humperdinck avea o colecţie superbă de săbii şi cuţite.

Până atunci nu se gândise niciodată cu toată seriozitatea la moarte. Oh, firește că, de gândit, se gândise. Orice fată o face din când în când. Dar nicicând în mod serios. Spre surprinderea ei, descoperi că era cel mai uşor lucru din lume. Ajunse în camera Prinţului, spuse „noapte bună" familiei regale şi se îndreptă direct către panoplia cu arme. Era şase fără paisprezece minute...

La şase fără douăzeci şi trei de minute, Inigo era atât de uluit de laşitatea Contelui, încât pe moment rămăsese pur şi simplu încremenit locului. Pe urmă plecă în urmărirea lui. Şi firește că era mai iute decât el, dar Contele dispăru printr—o uşă pe care o trânti şi o încuie, iar Inigo nu reuşi s—o clintească.
—Fezzik, strigă el, cu disperare, Fezzik, sparge uşa asta!

Dar Fezzik era cu Westley. Asta era treaba lui, să—l apere pe Westley, şi, cu toate că se aflau încă destul de aproape pentru ca Inigo să—i poată vedea, turcul n—avea cum să—l ajute; Westley începuse

deja să meargă. Încet. Fără vlagă. Dar mergea de unul singur.
—Izbeşte—o, răspunse Fezzik. Aruncă—te cu umărul în ea. O să cedeze.

Inigo se aruncă în uşă. O izbi iarăşi şi iarăşi cu umărul, dar el era subţirel, iar uşa solidă.
—Contele se—ndepărtează de mine, spuse.
—Dar Westley e neajutorat, îi reaminti turcul.
—Fezzik, am *nevoie* de tine! ţipă Inigo.
—Nu durează decât un minut, spuse Fezzik, fiindcă anumite lucruri trebuiau făcute, indiferent ce s—ar fi întâmplat, iar atunci când un prieten îţi cerea ajutorul, îl ajutai.

Westley dădu din cap şi merse mai departe, încă încet, încă fără vlagă, dar în stare să se mişte.
—Grăbeşte—te, îl îmboldi Inigo.
Fezzik se grăbi. Se aruncă în uşa încuiată, o izbi cu toată greutatea trupului său. Uşa rezistă.
—Te rog, insistă Inigo.
—O s—o sparg, o s—o sparg, promise Fezzik, şi de data asta se retrase cu câţiva paşi, apoi îşi repezi umărul în lemn.

Uşa cedă întrucâtva. Puţin. Nu îndeajuns.

Fezzik se îndepărtă de ea. Traversă coridorul cu un urlet şi, când ajunse aproape, îşi desprinse ambele picioare de podeaua castelului, şi uşa se despică.
—Mulţumesc, mulţumesc! zise Inigo, deja ajuns pe jumătate dincolo de uşa spartă.
—Dar eu ce fac? strigă Fezzik.
—Întoarce—te la Westley, răspunse Inigo, acum alergând de—a binelea şi începând urmărirea printr—o înşiruire de încăperi.
—Prostule, îşi spuse Fezzik, în chip de pedeapsă, şi făcu stânga—împrejur, ca să i se realăture lui Westley.

Numai că Westley nu mai era acolo. Fezzik simţi cum îl cuprinde panica. În faţă i deschideau o jumătate de duzină de coridoare.
—Care e, care e, care e? zise el, străduindu—se să deducă, să facă măcar o dată în viaţa lui ceva aşa cum se cuvenea. După cum te cunosc, o să faci o alegere greşită, zise, cu glas tare, apoi intră pe unul dintre coridoare şi se grăbi din răsputeri.

Alese greşit.

Westley era acum singur.

Inigo câştiga teren. Clipă de clipă, îl întrezărea pe nobilul fugar în camera următoare şi, când ajungea acolo, Contele reuşise deja să treacă în încăperea alăturată. Dar spaniolul se apropia de fiecare dată tot mai mult. La şase fără douăzeci, era convins că, după o urmărire de douăzeci şi cinci de ani, avea să se vadă în aceeaşi încăpere cu răzbunarea râvnită, singur cu ea.

La şase fără douăsprezece minute, Buttercup era extrem de sigură că urma să moară. Cu un minut înainte de asta, fixa cu privirea cuţitele Prinţului. Cel mai ucigător părea să fie acela pe care—l folosea el cel mai des, pumnalul florinez. Ascuţit la un capăt, pătrundea cu uşurinţă, iar pe măsură ce te apropiai de mâner se îngroşa, căpătând formă triunghiulară. Se spunea că astfel provoca o sângerare mai puternică. Erau de mai multe dimensiuni, şi al Prinţului părea să facă parte dintre cele mai mari, fiindcă, acolo unde lama se unea cu mânerul, era la fel de gros cât încheietura mâinii. Buttercup îl desprinse din panoplie şi şi—l îndreptă către inimă.
—În lumea asta sunt întotdeauna prea puţini sâni fără cusur, lasă—i pe—ai tăi în pace, auzi în clipa aceea o voce.

Westley stătea în pat. Era şase fără douăsprezece minute şi ea ştiu că n—avea să moară.

În ceea ce—l privea, Westley îşi imagina că ora lui urma să se—ncheie la şase şi un sfert. Şi bineînţeles că atunci se şi încheia, numai că el n—avea o oră, avea numai patruzeci de minute. Adică până la şase fără cinci. Încă şapte minute.

La fel cum Inigo n—avea de unde să ştie că în posesia Contelui se afla un pumnal florinez. Sau că Rugen îl folosea cu îndemânarea unui expert. Spaniolul îl încolţi pe Conte abia la şase fără nouăsprezece minute. Într—o sală de biliard. „Salut”, se pregătea să spună. „Sunt Inigo Montoya, mi—ai ucis tatăl, pregăteşte—te să mori.”

Dar în realitate rosti mai puţine cuvinte:
—Salut, sunt Ini...

Şi apoi pumnalul îi rearanjă măruntaiele. Forţa loviturii îl trimise către perete, de—a—ndăratelea şi împleticindu—se. Răbufnirea sângelui îl slăbi atât de repede, încât nu se mai putu ţine pe picioare.
—Domingo, Domingo, şopti, şi apoi, la şase fără optsprezece minute, căzu în genunchi...

Pe Buttercup o nedumerea purtarea lui Westley. Alergă spre el, aşteptându—se să se—ntâlnească la jumătatea drumului, într—o îmbrăţişare furtunoasă. În schimb, el se mulţumi să—i zâmbească şi rămase acolo unde era, întins pe pernele Prinţului, cu sabia alături.

Buttercup îşi continuă singură înaintarea şi se lăsă să cadă peste unicul şi mult iubitul ei Westley.
—Cu blândeţe, îi ceru el.
—Într—o asemenea clipă, numai atâta îţi dă prin gând să spui? „Cu blândeţe"?
—Cu blândeţe, repetă Westley, de data asta fără blândeţe în glas.

Buttercup se desprinse de el.
—Eşti supărat pe mine fiindcă m—am măritat? întrebă.
—Nu eşti măritată, zise el, încet. Vocea îi suna straniu. Nu în biserica mea, şi nici în alta.
—Dar moşneagul ăla ne—a declarat...
—Femeile rămân văduve. în fiecare zi — nu—i aşa, Alteţă? Şi vocea îi răsună cu mai multă putere când i se adresă Prinţului, care intrase aducând nişte cizme pline de noroi.

Humperdinck se repezi la arme, şi în mâinile groase îi străluci o sabie.
—Pe viaţă şi pe moarte, spuse el, înaintând. Westley clătină din cap şi îl corectă.
—Nu. Pe durere.

Era o expresie ciudată şi, pe moment, îl opri pe Prinţ locului. în plus, de ce stătea individul lungit acolo? îi întindea o cursă?
—Cred că nu—nţeleg prea bine asta.

Westley nu se clinti, dar zâmbetul îi deveni mai clar.
—Atunci voi fi încântat să—ţi explic.

Era şase fără zece. încă douăzeci şi cinci de minute în care se afla în siguranţă. (Nu erau decât cinci. El nu ştia. Cum ar fi putut să ştie?) începu să vorbească rar, cu meticulozitate...

Şi Inigo vorbea. încă mai era şase fără optsprezece minute când spuse:
—Îmi pare... rău..., tată...

Contele Rugen îi auzi cuvintele, dar în mintea lui nimic nu se puse cu adevăr cap la cap decât în clipa când văzu sabia pe care Inigo continua s—o strângă în mână.
—Eşti mucosul spaniol căruia i—am dat o lecţie, spuse, venind acum mai aproape şi studiind cicatricele. E pur şi simplu incredibil. M—ai urmărit în toţi aceşti ani, numai ca să dai greş acum? Cred că n—am auzit niciodată ceva mai cumplit. Ce minunat!

Inigo nu putea spune nimic. Sângele îi şiroia din stomac.

Contele Rugen îşi scoase sabia.
—...iartă—mă, tată... îmi pare rău...
—NU VREAU PĂRERILE TALE DE RĂU! MĂ NUMESC DOMINGO MONTOYA ŞI AM MURIT PENTRU SABIA ASTA, ŞI TU N—AI DECÂT SĂ—ŢI PĂSTREZI REGRETELE. DACĂ TOT O SĂ DAI GREŞ ACUM, DE CE N—AI MURIT CU ANI ÎN URMĂ ŞI DE CE NU M—AI LĂSAT SĂ MĂ ODIHNESC ÎN PACE?

Şi apoi sări pe el cu gura şi MacPherson:
—Spaniolii ăştia! N—ar fi trebuit să—ncerc niciodată să dau lecţii unui spaniol. Sunt bătuţi în cap, uită, ce—ai de făcut c—o rană? De câte ori trebuie să te—nvăţ — *ce—ai de făcut c—o rană?*
—O acoperi, spuse Inigo, şi—şi smulse pumnalul din trup, îndesându—şi apoi pumnul în locul care sângera.

Privirea reîncepu să i se focalizeze, nu foarte bine, nu perfect, dar îndeajuns cât să vadă lama Contelui apropiindu—i—se de inimă. Nu putu face mare lucru ca să zădărnicească atacul, îl pară doar întrucâtva, împingând vârful lamei către umărul său stâng, unde nu se alese cu nicio rană de nesuportat.

În acest moment, Contele Rugen fu uşor surprins de abaterea vârfului săbiei sale, dar străpungerea umărului unui om neajutorat nu reprezenta un inconvenient. Când îl aveai la dispoziţie, nu era nicio grabă.

Mireasa Prinţului MacPherson zbiera din nou:
—Spaniolii ăştia! Daţi—mi oricând un polonez. Măcar polonezii îşi aduc aminte cum să folosească un

perete când se pot servi de unul; numai un spaniol ar putea să uite una ca asta...

Încet, centimetru cu centimetru, Inigo îşi sili trupul să se salte, folosindu—şi picioarele doar ca să—mpingă, lăsând peretele să—i ofere tot sprijinul de care avea nevoie.

Contele Rugen lovi iarăşi, dar, din indiferent ce motive şi cel mai probabil fiindcă nu se aşteptase să i se mişte adversarul, nu nimeri inima, ci trebui să se mulţumească să—şi treacă sabia prin braţul stâng al spaniolului.

Inigo nu se sinchisi. Nici măcar nu simţi. Braţul drept i se afla acolo unde avea el interesul să se afle, şi când strânse mânerul armei simţi c—avea putere în braţul acela, destulă putere cât să—şi atingă uşor duşmanul, şi Contele nu se aşteptase nici la asta, aşa că scoase fără să vrea un mic ţipăt şi se retrase cu un pas, să reevalueze situaţia.

Puterea izvora din inima lui Inigo, ajungându—i în braţ şi coborându—i de acolo în palmă şi apoi în sabia pentru şase degete, apoi se împinse, îndepărtându—se de perete cu o şoaptă:

—Salut... sunt... Inigo Montoya; mi—ai ucis... tatăl; pregăteşte—te să mori.

Şi îşi încrucişară săbiile.

Contele încercă să—l ucidă repede, cu un Bonetti inversat. Nicio şansă.

—Salut... sunt Inigo Montoya; mi—ai ucis tatăl... pregăteşte—te să mori...

Şi lamele li se încrucişară iarăşi, şi Contele trecu la apărarea Morozzo, fiindcă sângele continua să curgă. Inigo îşi îndesă pumnul mai tare în trup.

—Salut, sunt Inigo Montoya; mi—ai ucis tatăl; pregăteşte—te să mori.

Contele se retrase, ocolind masa de biliard.

Inigo alunecă pe propriul său sânge.

Contele continuă să se retragă, aşteptând, aşteptând.

— Salut, sunt Inigo Montoya; mi—ai ucis tatăl; pregăteşte—te să mori.

Îşi afundă pumnul şi nu vru să se întrebe ce atingea, ce împingea şi ţinea pe loc, dar se simţi pentru prima oară în stare să încerce o lovitură, şi sabia pentru şase degete se avântă într—o străfulgerare...

...şi pe obrazul Contelui coborî o tăietură...

...altă străfulgerare...

...o altă tăietură, paralelă, sângerând...

—Salut, sunt Inigo Montoya; mi—ai ucis tatăl; pregăteşte—te să mori.

—Nu mai repeta asta!

Contele începea să simtă că îl lăsau nervii. Inigo îşi îndreptă sabia către umărul stâng al lui Rugen, rănindu—i—l, aşa cum îl rănise Rugen pe al lui.

—Salut. Acum cu glas mai puternic. Salut. SALUT, SUNT INIGO MONTOYA; MI—AI UCIS TATĂL; PREGĂTEŞTE—TE SĂ MORI.

—Nu...

—Oferă—mi bani...

—Orice, promise Contele.

—Şi putere. Făgăduieşte—mi—o.

—Toată puterea pe care—o am, şi mai multă pe deasupra.

—Oferă—mi orice ţi—aş cere.

—Da. Da. Spune ce vrei.

—ÎL VREAU PE DOMINGO MONTOYA, TICĂLOSULE!

Şi sabia pentru şase degete fulgeră iarăşi. Contele ţipă.

—Asta a fost chiar în stânga inimii tale. Inigo lovi iarăşi.

Alt ţipăt.

—Asta a fost chiar sub inima ta. Ghiceşti ce fac?

—Îmi tai inima din piept, vrei să mi—o scoţi.

—Tu ai luat—o pe—a mea când aveam zece ani. Acum o vreau pe—a ta. Noi doi suntem iubitori ai dreptăţii — şi ce—ar putea fi mai drept?

Contele ţipă pentru ultima oară şi căzu, mort de frică.

Inigo se uită în jos, la el. Faţa neclintită a lui Rugen era împietrită, cenuşie, şi sângele continua să i se scurgă din celelalte răni. Avea ochii bulbucaţi, mari, plini de spaimă şi de durere. Era superb. Dacă îţi plăceau astfel de lucruri.

Inigo le adora.

Era şase fără zece când ieşi din încăpere împleticindu—se şi plecă fără să ştie încotro şi pentru cât timp, însă sperând doar că n—avea să fie abandonat de indiferent ce îl călăuzise până atunci...

—O să—ţi spun ceva, o singură dată, şi apoi va fi numai şi numai treaba ta s—alegi dacă trăieşti sau mori, zise Westley, tolănit în pat, plin de încântare.

În partea opusă a camerei, Prinţul îşi ţinea sabia ridicată.

—Iată ce am de spus: aruncă sabia, pentru că, dacă o faci, eu o să plec cu acest bagaj, de aici — şi se uită la Buttercup — iar tu o să fii legat, dar astfel încât să rămâi în viaţă, şi—o să redevii în curând liber să—ţi vezi de—ale tale. însă, dacă alegi lupta, atunci, ei bine, nu putem supravieţui amândoi.

—Mă aştept să mai răsuflu o vreme, răspunse Humperdinck. Şi cred că blufezi — ai fost prizonier luni de zile şi te—am ucis eu însumi cu mai puţin de o zi în urmă, aşa că mă—ndoiesc că ţi—a mai rămas prea multă putere în braţ.

—E posibil să fie adevărat, încuviinţă Westley, şi, când va sosi clipa, să nu uiţi asta: e într—adevăr posibil să blufez. De fapt, s—ar putea să stau aici fiindcă n—am destulă vlagă ca să mă ţin pe picioare. Cântăreşte totul cu atenţie.

—Acum eşti în viaţă numai fiindcă ai spus „pe durere". Vreau să—mi explici expresia asta.

—Cu plăcere.

Era şase fără opt minute. Mai rămăseseră trei minute. Westley credea că mai avea optsprezece. Făcu o pauză îndelungată, apoi începu să vorbească:

—Ai ghicit, cu siguranţă, că nu sunt un marinar obişnuit. De fapt, sunt chiar Roberts.

—De fapt, nu sunt câtuşi de puţin surprins sau speriat.

—Şi iată ce înseamnă „pe durere": dacă ne duelăm şi câştigi tu, moarte pentru mine. Dacă, în schimb, câştig eu, *viaţă* pentru tine. Dar viaţă în condiţiile pe care le impun eu.

—Adică?

Era totuşi posibil să fie o cursă. Trupul Prinţului era gata de luptă.

—Unii te consideră un vânător dibaci, dar eu am îndoieli.

Prinţul zâmbi. Individul îl tachina. De ce?

—Iar dacă eşti un vânător bun, când ai plecat pe urmele doamnei tale ai pornit, cu siguranţă, de la Stâncile Nebuniei. Acolo s—a purtat un duel şi, dacă ai remarcat mişcările şi loviturile, ştii că lupta s—a dat între doi maeştri. Şi ţine minte un lucru: eu am *câştigat* duelul ăla. Şi sunt pirat. Avem trucurile noastre speciale în lupta cu sabia.

Era şase fără şapte minute.

—Nu sunt novice în privinţa asta.

—Mai întâi o să—ţi pierzi labele picioarelor, continuă Westley. Pe cea din stânga, urmată de cea din dreapta. Tăiate de sub glezne. O să ai cioturi de care—o să te poţi folosi peste şase luni. Pe urmă o să rămâi fără mâini, de la încheietura palmei. Se vindecă oarecum mai repede. E corect să consideri că, în medie, durează cinci luni.

Westley începu acum să—şi dea seama că—n trupul lui se petreceau schimbări stranii şi începu să vorbească mai repede, mai repede şi mai tare.

—Apoi îţi vei pierde nasul. N—o să mai simţi parfumul zorilor de zi. Urmat de limbă. Tăiată din adâncime. N—o să—ţi rămână nici măcar un ciot. Apoi ochiul stâng...

—Şi apoi pe cel drept, apoi urechile, şi mergem mai departe tot aşa? zise Prinţul.

Era şase fără şase minute.

—*Greşit!* Vocea lui Westley răsună în întreaga încăpere. O să—ţi păstrezi urechile, ca să preţuieşti fiecare ţipăt al fiecărui copil care—o să—ţi vadă hidoşenia — plânsetul fiecărui prunc înspăimântat de apropierea ta, strigătul fiecărei femei care—o să întrebe: „Doamne Sfinte, ce creatură e asta?" îşi vor păstra pe vecie ecourile în urechile tale fără cusur. Asta înseamnă „pe durere". înseamnă c—o să te las să trăieşti în suferinţă, în umilinţă, într—o nefericire monstruoasă, până când n—o să mai poţi suporta. Aşa că acum ai priceput, porcule, acum ştii, borâtură împuţită, şi iată ce—ţi spun în clipa asta, când numai de tine depinde dacă trăieşti sau mori: *Aruncă sabia!*

Arma căzu pe podea. Era şase fără cinci.

Ochii lui Westley se dădură peste cap, şi trupul i se încovoie şi se înclină, ajungând pe jumătate în afara patului, şi Prinţul văzu totul şi se aplecă spre podea, îşi săltă sabia, îşi îndreptă spatele şi începu

s—o înalţe, şi atunci Westley strigă:
—Acum o să *suferi:* pe durere! Avea din nou ochii deschişi. Deschişi şi în flăcări.
—Îmi cer scuze; m—am avut nicio intenţie, serios; uite. Şi Prinţul îşi aruncă sabia pentru a doua oară.
—Leagă—l, îi ceru Westley lui Buttercup. Grăbeşte—te — foloseşte cordoanele draperiilor; par destul de solide ca să—l imobilizeze...
—Tu ai putea s—o faci mult mai bine, răspunse Buttercup. Aduc cordoanele, dar cred cu adevărat că de legat, ar trebui să—l legi tu.
—Femeie, răcni Westley, eşti proprietatea înspăimântătorului Pirat Roberts şi faci... ce... ţi... se... spune!
Buttercup adună cordoanele şi se supuse, legându—şi bărbatul cât de bine putu.
Humperdinck rămase întins pe podea în tot acest timp. Părea ciudat de fericit.
—Nu mi—a fost teamă de tine, îi spuse lui Westley. Mi—am aruncat sabia fiindcă pentru mine o să fie cu mult mai plăcut să vă vânez.
—Asta crezi tu, nu—i aşa? Mă—ndoiesc c—o să ne dai de urmă.
—O să cuceresc Guilderul şi pe urmă o să vin după voi. O să mă găseşti aşteptându—vă dincolo de un colţ, de acel colţ după care o să te—aştepţi cel mai puţin să dai de o asemenea surpriză.
—Sunt Regele Mării — te aştept cu plăcere. L—ai legat? strigă apoi către Buttercup.
—Cam aşa ceva.
Dinspre uşă se auzi o mişcare şi apăru Inigo. Buttercup ţipă când văzu sângele. Spaniolul o ignoră, dar se uită în toate părţile.
—Unde—i Fezzik?
—Nu e cu tine? întrebă Westley.
Inigo se sprijini o clipă de cel mai apropiat perete, adunându—şi puterile.
—Ajută—l să se ridice, îi spuse apoi lui Buttercup.
—Pe Westley? se miră ea. De ce—are nevoie să—l ajut eu?
—Fiindcă n—are niciun strop de vlagă, şi acum fă ce ţi se spune, răspunse Inigo, şi apoi, pe podea, Prinţul începu brusc să se zbată din toate puterile în cordoanele cu care era legat, şi era legat bine, dar forţa şi furia îl favorizau deopotrivă.
—A fost un bluf, am avut dreptate prima oară, zise Humperdinck.
Iar Inigo spuse:
—N—a fost inteligent din partea mea să scap asta. îmi pare rău.
Iar Westley zise:
—Măcar ai învins în lupta ta?
—Da, răspunse Inigo, şi Westley vorbi din nou:
—Să—ncercăm să găsim un loc unde ne putem apăra; poate reuşim s—ajungem acolo împreună.
Iar Buttercup zise:
—O să te—ajut să te ridici, iubitule, bietul de tine. Fezzik se auzi spunând:
—Oh, Inigo, am nevoie de tine, te rog, Inigo. Mă simt pierdut şi nenorocit şi—nspăimântat şi am pur şi simplu nevoie să văd o faţă prietenoasă.
Se apropiară încet de fereastră.
Prin grădina Prinţului, cutreiera pierdut şi deznădăjduit Fezzik, mânând cei patru cai albi uriaşi.
—Aici, şopti Inigo.
—*Trei* feţe prietenoase, zise Fezzik, legănându—se în sus şi—n jos pe călcâie, aşa cum făcea ori de câte ori mergeau bine lucrurile. Oh, Inigo, am stricat pur şi simplu totul şi m—am simţit atât de pierdut şi când am nimerit din întâmplare în grajduri şi am găsit caii ăştia frumoşi m—am gândit că erau în număr de patru şi tot în număr de patru eram şi noi, dac—o găseam pe domniţă — te salut, domniţă — şi mi—am spus: De ce să nu—i iau cu mine, pentru cazul că dăm vreodată unii peste alţii?
Se întrerupse o clipă, meditând.
—Şi cred c—am dat.
Inigo era extraordinar de entuziasmat.
—Fezzik, ai gândit de unul singur, spuse. Turcul medita o clipă şi la asta.
—Înseamnă că nu eşti supărat pe mine fiindcă m—am rătăcit?
—Dac—am avea o scară..., începu Buttercup.
—Oh, nu vă trebuie scară ca s—ajungeţi aici, jos, zise Fezzik; nu sunt decât şase metri, o să vă prind,

numai să săriţi pe rând, vă rog; nu e destulă lumină şi, dacă veniţi toţi odată, s—ar putea să greşesc.

Aşadar, în timp ce Humperdinck se zbătea, ei săriră, unul câte unul, şi Fezzik îi prinse cu delicateţe şi—i puse pe caii albi, şi încă mai avea cheia, prin urmare reuşiră să iasă pe poarta principală şi, dacă Yellin n—ar fi regrupat Detaşamentul Brutelor, ar fi putut să plece nestânjeniţi. Aşa cum stăteau lucrurile, când Fezzik descuie poarta, nu văzură nimic altceva decât Brute înarmate, în formaţie, cu Yellin în frunte. Şi niciuna nu zâmbea.

Westley clătină din cap.

—Oricât mi—aş stoarce creierii, nu mai am nicio idee.

—E—o joacă de copii, zise, dintre ei toţi, tocmai Buttercup, şi conduse grupul către Yellin. Contele e mort; Prinţul se află în mare pericol. Grăbiţi—vă şi s—ar putea să—l salvaţi. Cu toţii. Duceţi—vă.

Nicio Brută nu se clinti.

—Mi se vor supune mie, zise Yellin. Iar eu răspund de impunerea legii şi...

Iar *eu,* îl întrerupse Buttercup, *eu,* repetă, stând dreaptă în şa, o făptură de o frumuseţe infinită şi cu ochi în care începea să se vadă spaima, *eu,* spuse, pentru a treia şi ultima oară, sunt REGIIIIIIIIIIINA.

Nu i se putea pune la îndoială sinceritatea. Şi nici puterea. Nici capacitatea de a se răzbuna. Măsură Detaşamentul Brutelor cu priviri poruncitoare.

—Salvaţi—l pe Humperdinck, spuse o Brută şi, cu asta, dădură cu toţii buzna în castel.

—Salvaţi—l pe Humperdinck, zise şi Yellin, ultimul rămas, dar evident fără să pună suflet.

—De fapt, a fost un soi de minciună inofensivă, spuse Buttercup, în timp ce galopau spre libertate, având în vedere că Lotharon n—a abdicat oficial, dar m—am gândit că „eu sunt Regina" sună mai bine decât „eu sunt Prinţesa".

—Nu pot să spun decât că sunt impresionat, îi mărturisi Westley.

Buttercup ridică din umeri.

—Am mers la şcoala regală vreme de trei ani. N—avea cum să nu se lipească *nimic* de mine.

Se uită la Westley.

—Te simţi bine? Am fost îngrijorată când stăteai în pat. Ţi s—au dat ochii peste cap, şi aşa mai departe.

—Presupun că muream din nou, aşa că l—am rugat pe Dumnezeul Iubirii Neîncetate, i—am cerut putere ca să trăiesc întreaga zi. Şi e evident că răspunsul a fost unul afirmativ.

—Nu ştiam că există un astfel de personaj, zise Buttercup.

—Ca să fiu sincer, nici eu, dar, dacă n—ar fi existat, nu mi—aş fi dorit prea mult să exist nici eu.

Cei patru cai uriaşi păreau aproape să zboare către canalul Florin.

—Atunci am impresia că suntem osândiţi, zise Buttercup. Westley se uită la ea.

—Osândiţi, doamnă?

—Osândiţi să fim împreună. Până când va muri unul dintre noi.

—Eu am făcut—o deja, şi n—am nici cea mai mică intenţie s—o repet vreodată.

Buttercup se uită la el.

—Totuşi, nu va trebui să murim cândva?

—Nu şi dacă făgăduim să ne supravieţuim unul altuia, şi eu fac promisiunea asta chiar acum.

Buttercup îl privi iarăşi.

—Oh, Westley al meu, şi eu.

* * *

—Şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţe, a spus tata.

—Ooo, am spus eu. El s—a uitat la mine.

—Nu eşti încântat?

—Ba da, ba da, numai că, pur şi simplu, a venit atât de repede, sfârşitul a venit atât de repede încât m—a surprins. Credeam că mai durează puţin, atâta tot. Adică, corabia piraţilor îi aştepta, sau totul nu era decât un zvon, aşa cum s—a spus?

—Fă o plângere pe adresa domnului Morgenstern. „Şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţe", aşa se sfârşeşte.

Adevărul e că tata minţea. Până când am făcut această prescurtare, mi—am petrecut viaţa crezând că povestea se încheia într—adevăr astfel. Atunci am aruncat o privire pe ultima pagină. Iată cum încheie Morgenstern.

Buttercup îl privi iarăşi.

—Oh, Westley al meu, şi eu.

Din spatele lor se auzi, pe neaşteptate şi mai de aproape decât şi—ar fi imaginat, răcnetul lui Humperdinck:

—Opriţi—i! Tăiaţi—le capetele!

Trebuie să recunoaştem că, luaţi prin surprindere, se înfiorară. Dar n—aveau motive de îngrijorare: galopau pe cei mai iuţi cai din regat şi aveau deja un avans.

Oricum, asta se întâmpla înainte de a se redeschide rana lui Inigo, înainte de a avea Westley o nouă cădere, înainte de a vira Fezzik într—o direcţie greşită şi înainte de a—şi pierde calul lui Buttercup o potcoavă. Iar noaptea din urma lor era plină de zgomotul tot mai puternic al urmăritorilor...

* * *

Aşa încheie Morgenstern, cu un efect de tipul „Frumoasa sau Tigrul?" (nu uitaţi, asta se petrecea înainte de „Frumoasa sau Tigrul?"). Ei, el iubea satira, de aceea a lăsat lucrurile astfel, iar tata, după cum mi—am dat eu mai târziu seama, era un romantic, de aceea a preferat un alt sfârşit.

Ei bine, eu sunt cel care realizează ediţia prescurtată a cărţii, aşa că sunt îndreptăţit să am propriile mele idei. Au reuşit să scape? Îi aştepta corabia piraţilor? Vă puteţi da singuri răspunsuri, dar eu unul spun că da, îi aştepta. Şi da, au scăpat. Şi—au recăpătat puterile şi au mai avut o mulţime de aventuri şi mai mult decât partea de veselie care li s—ar fi cuvenit.

Dar asta nu—nseamnă că eu unul cred că au ajuns la un sfârşit fericit. Căci, cel puţin după părerea mea, s—au certat o grămadă, şi Buttercup şi—a pierdut în cele din urmă frumuseţea, şi Fezzik a pierdut într—o bună zi o luptă, şi un băietan genial l—a învins pe Inigo în duelul cu sabia, şi Westley n—a mai reuşit niciodată să doarmă cu adevărat adânc, de teamă că Humperdinck era pe urmele lor.

Vă rog să înţelegeţi că nu încerc să vă întristez. Cred cu adevărat că dragostea e cel mai bun lucru din lume, cu excepţia siropurilor pentru tuse. Dar trebuie totodată să spun, pentru a nu ştiu câta oară, că viaţa nu e dreaptă. E doar ceva mai atrăgătoare decât moartea, atâta tot.

New York februarie 1973

BEBELUŞUL LUI BUTTERCUP

O EXPLICAŢIE

Vă întrebaţi, probabil, de ce n—am rezumat decât primul capitol. Răspunsul e simplu. Nu mi s—a îngăduit să fac mai mult. Explicaţia e oarecum personală şi îmi pare rău că vă fac părtaşi în aşa ceva. O parte dintre toate acestea — nu doar o parte, o mulţime — au fost dureroase când s—au petrecut, şi încă mai sunt, când le scriu pentru dumneavoastră. De foarte multe ori, cele relatate nu sunt în avantajul meu, dar nu e nimic de făcut. Morgenstern a fost întotdeauna sincer cu cititorii lui. Nu cred că eu pot fi mai puţin sincer faţă de dumneavoastră.

Necazurile mele au început acum douăzeci şi cinci de ani, cu scena regăsirii. Vă aduceţi aminte că, în ediţia rezumată de mine a romanului *Mireasa Prinţului,* când s—au regăsit Buttercup şi Westley înainte de a intra în Mlaştina de Foc, am făcut cunoscută umila mea părere, anunţând că, în viziunea mea, Morgenstern şi—a înşelat cititorii neincluzând o scenă a regăsirii celor doi îndrăgostiţi, motiv pentru care am scris propria mea versiune şi v—am sugerat să faceţi comandă dacă doriţi un exemplar? (A se vedea paginile 216—217 din această ediţie.)

Hiram Haydn, regretatul şi celebrul meu editor celebru, a avut sentimentul că mă înşelam, că, atunci când rezumi ceea ce a scris altcineva, nu poţi să te apuci brusc să—ţi foloseşti propriile cuvinte. Insă mie *îmi plăcea* foarte de mult scena regăsirii. De aceea, ca să mă înveselească, m—a lăsat să strecor în carte acea notiţă prin care invitam cititorii să solicite completarea.

Nimeni — vă rog să mă credeţi — *nimeni* nu şi—a imaginat că o să vrea cineva versiunea mea. Dar Harcourt, editorul care a scos prima ediţie cartonată a cărţii, a fost copleşit de cereri şi, mai târziu, Ballantine, cel care a scos prima ediţie broşată, a fost copleşit într—o şi mai mare măsură. Iar eu am fost încântat. Editori nevoiţi să cheltuiască bani. Scena regăsirii, scrisă de mine, a fost pregătită pentru expedierea prin poştă — dar niciun exemplar n—a fost trimis, niciodată.

Ceea ce urmează este scrisoarea explicativă compusă de mine şi expediată către zecile de mii de oameni care solicitaseră, în scris, scena regăsirii.

Dragă Cititorule,

Îţi mulţumesc pentru comandă, dar nu, aceasta nu este scena regăsiririi, din cauza unei bariere numite Kermit Shog.

Imediat ce au fost pregătite cărţile comandate, am primit un telefon de la avocatul meu, Charley. (Poate nu vă amintiţi, dar Charley e cel pe care l—am sunat din California, cerându—i să iasă în viscol ca să cumpere *Mireasa Prinţului* de la anticariat.) Oricum, el îşi începe de obicei conversaţiile cu umor talmudic şi cu glume pe tema înţelepciunii, însă de data asta a spus, pur şi simplu:

—Bill, cred c—ai face bine să vii aici. Şi a adăugat, înainte de a apuca eu să—ntreb „de ce": imediat, dacă se poate.

Cuprins de panică, am trecut cu mare viteză în revistă toate posibilităţile, întrebându—mă cine ar fi putut muri, dacă rezultatul auditului meu fiscal era un dezastru, sau ce altceva se întâmplase. Pe urmă, secretara m—a invitat în biroul lui Charlie şi el a spus:

—Bill, ţi—l prezint pe domnul Shog.

Şi iată—l pe el, aşezat într—un colţ, cu mâinile pe servietă, arătând exact ca un portret în ulei al lui Peter Lorre[16]. M—am aşteptat pur şi simplu să—l aud spunând: „Dă—mi Şoimul, trebuie să mi—l dai, altminteri voi fi silit să te *uciid*"[17].

—Domul Shog e avocat, a continuat Charlie. Şi a subliniat următoarele cuvinte, rostindu—le apăsat: e reprezentantul patrimoniului Morgenstern.

Cine ar fi putut şti? Cui i—ar fi putut veni, fie şi în vis, ideea că există aşa ceva, un patrimoniu al unui om mort de un milion de ani, de care oricum n—a auzit nimeni?

—Poate acum o să—mi dai Şoimul, a zis domnul Shog. Nu, nu e adevărat. A spus altceva:

—Poate vreţi să schimbaţi câteva cuvinte cu clientul dumneavoastră între patru ochi.

Şi Charlie a dat din cap, şi el a ieşit, şi, odată ce—a dispărut, am zis:

—Dumnezeule, Charlie, niciodată nu mi—aş fi imaginat...

---

[16] Actor american (1904—l964).

[17] Una dintre replicile lui Peter Lorre din filmul *Şoimul maltez* (1941).

—Dar Harcourt şi—a imaginat? a întrebat el, şi eu am răspuns:
—Nu se poate spune c—au menţionat aşa ceva vreodată. Iar el a spus:
—Hmm — mormăitul pe care—l scot avocaţii când ştiu că au susţinut un perdant.
—Ce vrea? am întrebat eu.
—O întâlnire cu domnul Jovanovich, a răspuns Charlie...

S—a dovedit că domnul Kermit Shog nu voia *numai o* întâlnire cu William Jovanovich, bărbatul sclipitor care conduce firma. Voia şi o sumă uimitoare de bani, şi mai voia şi publicarea versiunii integrale a volumului *Mireasa Prinţului,* într—un prim tiraj imens (100.000 de exemplare), şi, firește, ideea de a trimite scena regăsirii, concepută de neînsemnata mea persoană, a pierit chiar în ziua aceea.

Şi au început procesele. în decursul anilor, s—au adunat, în total, treisprezece — dintre care numai unsprezece m—au implicat în mod direct. A fost îngrozitor, singura parte bună fiind faptul că, în 1978, au expirat drepturile de autor referitoare la opera lui Morgenstern. Aşa că le—am spus tuturor celor care scriseră pentru a solicita scena regăsirii că numele lor au fost trecute pe o listă şi păstrate şi, odată ce se va încheia anul 1978, *voila...* Dar m—am înşelat iarăşi. Iată o parte a scrisorii pe cale le—am trimis—o tuturor celor care doreau scena în cauză:

Regret cu toată sinceritatea, dar cunoaşteţi istorioara care se încheie astfel: „Nu luaţi în seamă telegrama precedentă, urmează o scrisoare"? Ei bine, nu trebuie să ţineţi cont de mai înainte anunţata încetare a *copyright*—ului referitor la scrierile lui Morgenstern, în anul 1978. A fost, cu certitudine, o greşeală jenantă, însă domnul Shog, fiind florinez, are firește probleme când e vorba de sistemul nostru de numeraţie. Copyright—ul nu expiră în 1978, ci în 1987.

Încă şi mai rău, el a murit. Adică domnul Shog. (Nu întrebaţi cum v—aţi fi putut da seama. A fost simplu. într—o bună dimineaţă, a încetat să mai transpire, şi asta a fost tot.) Situaţia e înrăutăţită de faptul că afacerea a ajuns acum pe mâinile unui tânăr, pe nume — aşteptaţi să vedeţi! — Mandrake Shog. Mişcările lui Mandrake au verva şi viteza unei şopârle care năpârleşte pe malul unui râu.

Singura parte bună a acestei întregi încurcături e faptul că am promis un impuls în ceea ce priveşte lectura unei părţi din *Bebeluşul lui Buttercup.* La Universitatea Columbia, specialiştii sunt de părere că, din punct de vedere al conţinutului satiric, romanul îi este superior celui intitulat *Mireasa Prinţului.* Eu personal nu mă simt ataşat emoţional de acest volum, dar povestea e, fără niciun dubiu, extraordinară.

Privind în urmă, pare ciudat, dar, ia momentul respectiv, nu m—am simţit câtuşi de puţin atras de romanul *Bebeluşul lui Buttercup.*

Am avut mai multe motive, dar iată unul dintre ele: *atunci îmi scriam propriile romane.* Pentru ca asta să capete sens, cred că trebuie să vă povestesc ce am făcut cu *Mireasa Prinţului.* Ştiu că pe coperta cărţii nu apare decât menţiunea „prescurtată de" şi, da, am sărit de la o „parte captivantă" la alta. Dar, în realitate, e vorba de mult mai mult decât atât.

În versiunea originală a lui Morgenstern, *Mireasa Prinţului* e un manuscris de o mie de pagini. Eu l—am redus la trei sute. Dar nu m—am mulţumit să tai, pur şi simplu, interludiile lui satirice. Am făcut suprimări în mod constant. Şi am scăpat de o mulţime de relatări, dintre care unele extraordinare. De exemplu copilăria îngrozitoare a lui Westley şi cum s—a—ntâmplat s—ajungă argat la fermă, cum s—au dus Regele şi Regina la Vraciul Max, fiindcă ştiau, cumva, că dăduseră naştere unui monstru (Humperdinck), şi credeţi că a reuşit Max să schimbe asta? Eşecul de atunci a fost cel care a condus la concedierea de mai târziu, care i—a provocat criza de lipsă de încredere în sine. (La asta se referă soţia lui, Valerie, când îi spune lui Inigo: „Vă respinge pentru că se teme — se teme că e terminat, că miracolele au dispărut de pe degetele lui cândva magnifice..."

Am simţit că toate acestea, oricât de interesante şi de mişcătoare ar fi fost, erau în afara firului esenţial al istorisirii. Am selectat tot ce vorbea despre dragostea adevărată şi tot ce era aventură palpitantă, şi cred că n—am greşit. Şi că rezultatele au dovedit—o. Morgenstern n—a avut niciodată cititori pentru cartea asta — cu excepţia celor din Florin, firește. Eu le—am dăruit—o oamenilor de pretutindeni şi, datorită filmului, publicul său a devenit încă şi mai larg. Aşa că, firește, am prescurtat—o.

Dar, scuzaţi—mă, *am* şi *modelat—o.* Şi *i—am dat totodată viaţă.* Nu ştiu cum vreţi să numiţi asta, dar, indiferent ce—am făcut, înseamnă cu siguranţă *ceva.*

Prin urmare, *Bebeluşul lui Buttercup* nu era ceva potrivit pentru mine la momentul respectiv. Mai întâi volumul de muncă: ar fi reprezentat mii de ceasuri de trudă, care însă nu însemnau nimic prin

comparaţie cu atacurile neîntrerupte ale familiei Shog. Proces după proces, şi de fiecare dată trebuia să mă apăr, trebuia să dau depoziţii pe care, sincer vorbind, le consideram odioase, fiindcă erau, toate, atacuri la adresa onestităţii mele.

Pentru o vreme am fost, aşadar, sătul până peste cap de domnul Morgenstern.

De fapt, nici n—am citit *Bebeluşul lui Buttercup.* S—a întâmplat să mă aflu într—o după—amiază la Universitatea Columbia — am predat Universităţii lucrările mele — şi un puştan florinez m—a oprit şi mi—a dat o traducere în ciornă, rugându—mă să—mi arunc ochii peste ea. Iată care e titlul complet al cărţii: *Bebeluşul lui Buttercup: O Splendidă Examinare a Curajului prin Comparaţie cu Moartea Inimii,* de S. Morgenstern. Prima pagină era extraordinară, arăta de—a dreptul senzaţional, dar a rămas aproape singurul lucru de care—mi aduc aminte. înţelegeţi, în momentul respectiv, pentru mine nu era nimic altceva decât o altă carte. încă nu—mi pătrunsese în suflet.

Nu încă.

Prin urmare, ce—a schimbat lucrurile?

Ca să vă spun adevărul, şi nu văd de ce n—aş face—o, în ultimii doisprezece ani viaţa mea a fost, cum să spun, care e opusul termenului „formidabil"? Oh, am scris o mulţime de scenarii şi ceva nonficţiune, dar niciun roman, şi vă rog să vă amintiţi că acest fapt e dureros pentru mine, fiindcă în inima mea asta sunt, adică romancier, un romancier care scrie din întâmplare scenarii. (Nu pot să sufăr momentele de care am parte uneori, când mă întâlnesc cu diverşi oameni, şi mă întreabă:

—Ei, când apare următorul roman?

Şi eu schiţez un zâmbet şi mint, le spun că tocmai am intrat pe ultima sută de metri.) Iar filmele în a căror realizare m—am implicat — singura excepţie fiind *Misery* — mi—au adus partea lor de dezamăgire.

Locuiesc singur în New York, într—un hotel respectabil, cu serviciu în cameră disponibil douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şi, în privinţa asta, totul e extraordinar, dar, câteodată, gândindu—mă la tot ce—am scris cândva şi a fost, poate, de o oarecare valoare, am senzaţia că, ei bine, probabil că zilele acelea s—au dus.

Dar pentru contrabalansarea părţii rele a existat întotdeauna fiul meu, Jason.

Vă aduceţi cu toţii aminte că, la zece ani, era un grăsan lipsit de umor, cu mersul legănat? Ei bine, aceea a fost etapa lui de *zvelteţe.* Eu şi Helen ne—am confruntat în permanenţă cu problema asta.

Când a împlinit cincisprezece ani, tocmai trecuse de o sută treizeci şi cinci de kilograme. Mă întorsesem devreme de la lucru şi—am strigat ca să—mi anunţ prezenţa şi mă—ndreptam către bar când am auzit un sunet care—ţi sfâşia inima...

...hohote de plâns...

...din camera băiatului. Am tras aer în piept, m—am dus la uşa lui şi am bătut. în momentul acela, eu şi Jason nu eram foarte apropiaţi. El abia dacă lua cunoştinţă de prezenţa mea, îl enervau scenariile de film pe care le scriam şi nici măcar prin vis nu—i trecuse vreodată să deschidă vreuna dintre cărţile mele. Asta mă ucidea, firește, dar nu mă dădeam niciodată de gol.

—Jason? am spus de dincolo de uşă. Hohotele îngrozitoare au continuat.

—Ce s—a—ntâmplat?

—Nu mă poţi ajuta... nimeni nu mă poate ajuta... nimic nu mă poate ajuta...

Şi apoi un *uahhhhh* plin de deznădejde... Eram ultimul om pe care—şi dorea să—l vadă şi o ştiam. Dar trebuia să intru.

—Promit că n—o să spun nimănui

A venit în braţele mele legănându—se, cu faţa în flăcări, schimonosită de plâns.

—Oh, tati, sunt urât şi n—am niciun prieten şi fetele râd de mine şi mă batjocoresc pentru că sunt atât de gras.

Am strâns din ochi ca să—mi opresc lacrimile — pentru că, vedeţi, totul era adevărat. Mă simţeam prins în capcană. Nu ştiam dacă voia sau nu s—audă de la mine adevărul, în cele din urmă, am fost nevoit să—l spun.

—Şi ce dacă? *Eu* te iubesc. M—a strâns cu atâta putere.

—Tati, a reuşit să zică. Tati.

Îmi spunea astfel pentru o binecuvântată primă oară, iar lacrimile lui încă mai alunecau, fierbinţi, pe pielea mea.

Acela a fost punctul nostru de cotitură.

În ultimii douăzeci de ani, nimeni nu şi—ar fi putut dori un fiu mai bun. Mai mult decât atât, Jason e cel mai bun prieten al meu, din întreaga lume. Dar adevăratul nostru moment decisiv s—a petrecut a doua zi.

L—am dus la librăria Ştrand, aflată la intersecţia dintre Broadway şi 12th Street, unde merg foarte des, în cea mai mare măsură pentru cercetări, şi eram gata să intrăm când m—am oprit şi i—am arătat o poză din vitrină, pe coperta unui album fotografic.

—Mă întreb cine—i tipul, a zis Jason, holbându—se la el.

—E un culturist austriac, care—ncearcă să—şi facă o carieră ca actor. L—am cunoscut când am fost ultima oară în L.A. Vrea rolul lui Fezzik din *Mireasa Prinţului,* atunci când se va face filmul. (Au trecut două decenii de atunci, eram la sfârşitul anilor 1970, pe vremea aia Schwarzenegger era un nimeni, dar, când s—a ecranizat în sfârşit *Mireasa Prinţului,* devenise o vedetă atât de mare, încât bugetul nu ne—a permis să—l abordăm.) Mi—a plăcut. E un tânăr sclipitor.

Jason nu—şi putea lua ochii de la fotografie. Pe urmă am rostit cuvintele despre care cred că s—au dovedit a fi magice:

—*Şi el a fost cândva un grăsun.* Jason m—a măsurat cu privirea:

—Nu cred, a zis.

Nici eu nu credeam, dar nu mă duruse gura s—o spun.

—A venit vorba, i—am povestit. Zicea că, în lumea culturismului, a ajuns cât de departe a putut. A fost impulsionat de faptul că nu—i plăcea cum arăta.

În paranteză fie spus, iată, în legătură cu Arnold, un amănunt despre pe care probabil nu—l ştiaţi: a fost prieten cu Uriaşul Andre. (Cred că toţi tipii foarte puternici se cunosc între ei.) Urmează o poveste pe care mi—a istorisit—o. Şi pe care am folosit—o în necrologul scris când, din nefericire, Andre a murit.

Andre l—a invitat cândva pe Schwarzenegger într—o arenă de lupte de contact din Mexic, unde evolua în faţa unei mulţimi de douăzeci şi cinci de mii de fani care strigau din toate puterile şi, după ce şi—a ţintuit adversarul la pământ, i—a făcut semn lui Schwarzenegger să vină în ring.

Aşa că, în mijlocul vacarmului, austriacul a urcat alături de el.

—Scoate—ţi cămaşa, vor deveni cu toţii nebuni după tine dac—o să ţi—o scoţi, şi vorbeşte în spaniolă.

Şi Schwartzenegger, jenat, a făcut ce—i spusese Andre. Şi—a scos haina, cămaşa, maioul, şi—a luat poziţia de luptă. Apoi, Andre s—a dus în vestiar, iar el s—a—ntors la prietenii lui.

Totul nu fusese decât o glumă proastă. Dumnezeu ştie ce striga mulţimea, dar nu cerea să se dezbrace Schwarzenegger şi să pozeze:

—Nimănui nu—i păsa nici cât negru sub unghie dacă—mi scoteam cămaşa sau nu, dar am căzut în cursă. Andre era în stare să—ţi facă aşa ceva.

—Oare cât o fi costând albumul ăsta fotografic? a—ntrebat atunci Jason.

(Nu intrasem încă în librărie şi, cu toate că noi n—o ştiam, pământul se cutremurase.)

Sunteţi surprinşi să aflaţi că i l—am cumpărat?

Şi iată ce i s—a—ntâmplat lui Jason în următorii doi ani: a scăzut de la o sută patruzeci de kilograme la o sută cinci. Şi a crescut de la un metru şaptezeci la unu nouăzeci şi trei. Fusese întotdeauna printre cei mai deştepţi din clasa lui din Dalton, dar acum, cu muşchii reliefaţi superb, era şi popular.

Iată ce i s—a întâmplat în anii care—au urmat: liceul, facultatea de medicină, decizia de a deveni psihiatru, ca mama lui. (Cu excepţia faptului că şi—a ales, ca specializare, terapia tulburărilor legate de sex). New York Magazine îl evaluează încadrându—l printre cei mai buni din oraş şi a cunoscut o tânără încântătoare de pe Wall Street, Peggy Hamilton. S—au căsătorit şi sunt fericiţi.

Şi au adus pe lume un băiat. M—am dus la spital imediat ce s—a născut.

—Îl botezăm Arnold, mi—a spus Peggy, cu el în braţe.

—Perfect, am răspuns.

Adevărul era că, evident, speram c—aveau să—i dea un nume care să—mi păstreze, cumva, şi mie amintirea. Dar faptul era consumat.

—Aşa e, a zis Jason, William Arnold.

Şi l—a luat pe Willie şi mi l—a pus în braţe. Un moment măreţ din viaţa mea.

Pentru cei care n—au aruncat cartea cât colo de frustrare: lăsaţi—mă să vă explic că toate acestea au

într—adevăr legătură cu primul şi singurul capitol din *Bebeluşul lui Buttercup.* Şi promit că voi ajunge acolo atât de repede, încât nici n—o să vă vină să credeţi.

Bun. Puştiul Willy. Jason şi Peggy locuiesc la doi paşi distanţă de mine iar eu am grijă să nu—i înnebunesc, dar până acum n—am mai avut niciodată un nepot. Nu mi—a scăpat nicio jucărie de la Zitomer[18]. Şi nu s—a—ntâmplat să tuşească nici măcar o singură dată fără ca din cauza asta să nu rămân treaz toată noaptea, căutând prin enciclopediile mele medicale.

Bineînţeles că nu—i puteam refuza nimic.

De aceea a fost atât de stranie purtarea mea din parc. Era o zi de primăvară superbă. Peggy şi Jason mergeau în faţa noastră, ţinându—se de mână, iar eu şi Willy, acum în vârstă de şapte ani, eram la un pas în urma lor, aruncând de la unul la altul o minge Wiffle. În weekenduri, mergem deja împreună la o serie de jocuri Knick. (Aveam să am abonament încă de când Hubie Brown a fost trimis pe pământ ca să mă distrugă.)

—Avem o rugăminte, a deschis vorba Jason.

—Ghici ce—am terminat noi azi—noapte, a continuat Peggy. *Mireasa Prinţului.* Am citit cu voce tare, pe rând.

Încercând să par nepăsător, l—am întrebat pe cel mic ce părere avea despre întreaga poveste.

—A fost frumos, a răspuns Willie, 'n—afară de sfârşit.

—Nici mie nu—mi place prea mult sfârşitul ăla. Dă vina pe domnul Morgenstern.

—Nu, nu, mi—a explicat Peggy. Nu trebuie să tragi concluzia că nu i—a plăcut sfârşitul. De fapt, nu i—a plăcut *că s—a sfârşit.*

Pauză. Ne—am continuat drumul în tăcere.

—I—am vorbit despre continuare, tată, a spus apoi Jason.

Peggy a dat din cap.

—A fost foarte entuziasmat. Şi apoi Willie al meu a rostit cuvintele:

—Mi—o citeşti? In clipa aceea, am ştiut că pierdeam. Mi—am amintit,

cu exactitate, toate temerile mele — dacă, de data asta, nu reuşeam s—aduc povestea la viaţă? Dacă dădeam greş? Dacă—l dezamăgeam şi mă dezamăgeam şi pe mine?

—Asta e rugămintea, tată. Willy vrea să—i citeşti tu *Bebeluşul lui Buttercup.* O vrem cu toţii.

—Ei, e mare păcat c—o vrem „noi", cu toţii, nu—i aşa? am început eu să vorbesc, cu voce prea puternică. E cu siguranţă mare păcat că „noi" nu putem avea totul.

Şi, înainte de—a mai face şi altceva mai grav, m—am uitat la ceas, am dat de înţeles, cu un gest, că trebuia să plec, m—am îndepărtat, m—am dus acasă, am rămas acolo, n—am răspuns la telefon, aveam mâncare chinezească trimisă mai devreme de la Pig Heaven, am început să beau, a trecut de miezul nopţii.

M—am trezit, înainte de ivirea zorilor, dintr—un vis extraordinar de viu, am ieşit pe balcon, l—am traversat de la un capăt la celălalt, încercând să—mi explic visul şi, cred, mai mult decât atât, viaţa şi modul în care—am dat—o—n bară.

Mi—a revenit în minte o amintire a celei de—a doua pneumonii, când Helen îmi citea scenariul unui film — numai că, de data asta, era tânără şi superbă, şi plângea.

Pe balcon am ştiut de ce — suntem cu toţii scriitorii propriilor noastre vise — ea era *eu,* era *eu* plângând pentru *mine,* pentru ceea ce devenisem. Şi apoi mi—am amintit că nu—mi citea *Mireasa Prinţului,* îmi citea despre Fezzik şi despre nebunul de pe munte, partea de început din *Bebeluşul lui Buttercup,* şi mi—am dat seama că mă aflasem de două ori în pragul morţii şi Morgenstern venise să mă salveze, că era acolo, că mă salva încă o dată, fiindcă, stând astfel şi privind oraşul deasupra căruia răsărea soarele, ştiam că urma să fiu iarăşi un scriitor *adevărat,* nu doar un prostănac oarecare, cu o maşină de scris Underwood, aşa cum încă mai sunt consideraţi scenariştii.

Cred că nu eram pregătit să demarez brusc, să încep un roman de la zero. Nu mă încredeam în propriile forţe, nu mă vedeam în stare să inventez totul, aşa cum făcusem în cei treizeci de ani în care scrisesem scenarii.

Daţi—mi voie să vă explic ce *nu* eram pregătit să fac.

Să—l luăm pe Szell, dentistul nazist din *Maratonistul* (interpretat în film de Olivier, care a fost

[18] Zitomer — farmacie înfiinţată în 1950, dar care între timp a evoluat într—un adevărat magazin destinat produselor de înfrumuseţare şi farmaceutică, devenind o marcă a rafinatului Manhattan.

extraordinar, nu—i aşa? Vă aduceţi aminte scena „fără niciun risc", cu instrumentele dentare?). în Manhattan există o stradă, 47th, între Fifth şi Sixth, şi mergeam pe ea într—o zi, ducându—mă nici eu nu ştiu unde şi nici n—are importanţă, însă cvartalul acela se numeşte „cartierul diamantelor". E plin de o sumedenie de magazine cu diamante, majoritatea aparţinându—le unor evrei şi, în foarte multe, puteai să vezi că încă—şi mai păstrau numerele purtate în lagărele de concentrare. în ziua aia, m—am gândit ce scenă extraordinară ar fi putut ieşi dacă aş fi avut un nazist care să treacă pe strada aceea.

Nu ştiam unde aş putea găsi un nazist, dar, aşa cum era de aşteptat, am început să fac cercetări, cu moderaţie, încercând să citesc gândurile oamenilor şi punându—le întrebări şi, în cele din urmă, am dat peste cel mai sclipitor dintre toţi, Mengele — cel cu două doctorate, în filozofie şi în medicină — despre care se credea pe atunci că trăia în Argentina — tipul care a făcut experimente pline de cruzime pe gemeni.

OK, minunat, îmi găsisem omul — dar de ce ar fi riscat totul, venind pe 47th Street? Un singur lucru ştiam: nu ca să meargă la balul de absolvire. Celui mai căutat om de pe pământ îi trebuia un motiv extrem de puternic.

Au trecut anii, cu Mengele înfipt într—un cotlon din mintea mea şi, treptat, a început să se contureze Babe, maratonistul din film. Pe urmă am avut noroc: am citit despre inventarea unei operaţii pe inimă de către un chirurg de undeva, probabil din Cleveland, dar eu trebuia să—l aduc la New York.

Daaa. Mengele vine în America, la New York, pentru că n—are încotro, *trebuie* să—şi salveze viaţa.

Genial.

O vreme am fost într—al nouălea cer, fiindcă găsisem o rezolvare la cea mai dificilă problemă, şi apoi mi—am dat dintr—odată seama — *prostule!* — ce fel de ticălos era acela *atât de slab de înger încât să aibă nevoie de o operaţie pe cord?* Dumnezeule, dacă—l urmărea cineva, ar fi putut ajunge să se mai poată ţine pe picioare din cauza efortului.

Evident că, doi ani mai târziu, am descifrat nişte lucruri şi am scris cartea, şi am scris scenariul filmului, şi cea mai bună scenă a continuat să rămână, alături de cea cu instrumentele dentare, aceea în care umblă Szell printre evrei.

În dimineaţa despre care vă povestesc, am ştiut că nu eram pregătit pentru o asemenea călătorie. însă modelarea romanului *Bebeluşul lui Buttercup* reprezenta pentru mine un pas intermediar perfect. Aducerea lui la viaţă, aşa cum făcusem cu *Mireasa Prinţului,* avea să—mi ofere destulă încredere în propriile forţe ca să redevin ceea ce fusesem cândva.

Aveam aşadar să prescurtez urmarea şi apoi să—mi scriu propriul roman şi să ocolesc afurisitul de declin. Imediat ce—a început ziua de lucru în birouri, l—am sunat pe Charlie (încă avocatul meu), i—am spus că—mi doream mai mult decât orice altceva pe lume să fac prescurtarea şi l—am întrebat dacă, după părerea lui, exista vreo cale de a convinge patrimoniul Morgenstern să pună capăt ostilităţilor.

Mi—a dat cel mai uimitor răspuns:

— M—au căutat şi *ei azi.* Familia Shog. A venit fiica lui Kermit. E o avocată tânără, care lucrează pentru firmă, mi s—a părut cumsecade şi inteligentă, şi dă—mi voie să—ţi repet întocmai ce—a zis: *„Vrem să facem pace cu domnul Goldman al dumneavoastră."*

Tennessee a spus—o cel mai bine: „Dumnezeu există uneori cu atâta iuţeală."

M—am întâlnit cu Karloff Shog în dimineaţa următoare, la micul dejun, în sala de mese a Hotelului Carlyle, cel mai frumos hotel din New York. Charley a aranjat întâlnirea şi a hotărât să nu ia parte, n—avea rost, era vorba de o întrevedere la care trebuia să „facem impresie", în timpul căreia fiecare avea să—ncerce să—l încânte pe celălalt şi să vadă dacă era posibil să devenim parteneri de afaceri.

Aşa că m—am aşezat, aşteptând să—şi facă ea apariţia. Cu un nume cum e Karloff Shog, m—am gândit că puteam paria pe existenţa unei mustăţi şi că nu era cazul să—mi imaginez cum îi arătau subţiorile. (În caz că nu ştiţi — şi nu ştiţi, nimeni n—are de unde să ştie aşa ceva — Karloff e cel mai popular prenume feminin din Florin. Trageţi de—aici ce concluzie vreţi.)

Femeia visurilor mele a intrat în încăpere. In jur de treizeci şi cinci de ani, îmbrăcată ca să ucidă, păr lung şi blond, lăsat liber pe umeri, superbă. A venit drept la mine şi mi—a întins mâna.

—Bună, sunt Carly Shog, e minunat să te—ntâlnesc. Arăţi exact ca—n pozele de pe cărţile dumitale, doar, dă—mi voie s—o spun, mai tânăr.

—O poţi spune oricât de tare şi de des doreşti.

Când sunt înconjurat de făpturi tinere şi fermecătoare tind să—mi pierd uşurinţa cu care articulez

altminteri cuvintele, aşa că asta a sunat, pentru mine, foarte fluent. Partea picantă e faptul că, în clipa aceea, când abia se scurseseră zece secunde de când ne întâlnisem pe acest pământ, credeam că ea mă dorea. Şi mă refer la dorinţa sexuală. Şi eu nu gândesc niciodată despre mine că m—ar putea dori cineva. Adică, oricum, nu mă cred obiectul unor dorinţe sexuale.

—Ce te—aduce în America?

—În prezent, mă ocup aici de o mulţime de probleme juridice. M—am mutat pur şi simplu aici.

O pauză.

—Fapt pentru care îi mulţumesc lui Dumnezeu. S—a uitat la mine.

—Îmi pot da seama că n—ai fost niciodată în Florin. I—am spus că nu fusesem.

—E un loc oarecum incestuos. Adică, în Florin, se consideră că e foarte bine să te căsătoreşti cu un văr primar.

O altă pauză.

—Am încercat să glumesc. îmi cer scuze.

De când m—a părăsit Helen, cu un deceniu în urmă, am ieşit cu câteva femei superbe. Dar cea pe care o priveam de această dată, avocata cu ochi albaştri şi creier pe măsura trupului, era specială din toate punctele de vedere. Şi—a întins braţul peste masă şi mi—a cuprins mâna...

Îngăduiţi—mi să repet asta: *ea* mi—a cuprins mâna!

S—a uitat în ochii mei şi mi—a spus:

—Sunt pur şi simplu atât de încântată că ţi s—au încheiat toate necazurile din sfera judiciară!

—A fost groaznic, am încuviinţat. înainte de asta, n—am mai fost dat în judecată decât o singură dată. (E adevărat.) Şi atunci de un actor, aşa că nu se pune cu adevărat la socoteală.

E nevoie să vă spun că râsul ei suna ca un clopoţel? Şi iată ce—a urmat, doar pentru a—i mări contul în banca mea:

—N—o să mă crezi, dar ţi—am citit toate romanele. Şi pe cel semnat Harry Longbaugh.

(No Way to Treat a Lady a fost publicat mai întâi sub un pseudonim, Harry Longbaugh, adevăratul nume al lui Sundance Kid.)

În clipa aceea, eram atât de îndrăgostit, încât acest fapt devenise ridicol.

—Procesele intentate de familia ta — vei renunţa la ele?

—Firește. Asta vom face pentru dumneata, şi în schimb, nu dorim decât să—ţi câştigăm bunăvoinţa.

—Bunăvoinţa?

Dacă aş fi avut la mine un inel de logodnă, ar fi fost a mea.

—Da. Publicarea romanului *Bebeluşul lui Buttercup* e foarte importantă. Publicarea aici, în America.

Am făcut semn că doream o cafea şi de noi s—a apropiat o chelneriţă care a venit să ne servească. Le—am dat degetelor de lucru, amestecând după ce i—am adăugat zaharină, lapte degresat şi alte ingrediente gustoase pe care ni le trimitem în stomac în ziua de azi. Am sorbit în tăcere. Şi ne—am uitat unul la altul. Şi pe urmă am pus cea mai stupidă întrebare:

—Câţi ani ai, Carly?

—Câţi ai vrea să am? Ştiu totul despre dumneata. Ştiu că te—ai născut la spitalul Michael Reese din Chicago, pe 12 august 1931. E corect?

Am dat din cap.

Ea şi—a deschis poşeta.

—Bill, iată la ce se rezumă tot ce trebuie să ştii. Când am plecat din oraşul Florin, m—am despărţit de un iubit. Care avea cincizeci şi cinci de ani. Am o slăbiciune pentru...

Şi aici s—a întrerupt, zâmbind atât de dulce...

—...pentru bărbaţii *viguroşi,* mai vârstnici decât mine.

Marc Antoniu n—a fost niciodată pălit de o asemenea dragoste subită.

Ea şi—a strecurat mâna în geantă, apoi mi—a întins o foaie de hârtie.

—E un simplu document tipizat. Pune—ţi avocatul să—l verifice, apoi semnează—l şi trimite—mi—l prin poştă.

—Ce reprezintă?

—Se numeşte acord de împăcare. Noi suntem de acord să renunţăm la toate procesele intentate. Tu certifici că n—am săvârşit niciun rău şi ne urezi tot binele din lume în ceea ce priveşte viitoarele noastre proiecte.

—O să fac mai mult decât să vă urez tot binele. O să—mi dau sufletul muncind la *Bebeluşul lui Buttercup.*

—Fireşte c—aşa ai face, a zis ea apoi.

Ştiţi care—au fost cele mai importante cinci cuvinte rostite în ultimii treizeci de ani în Domeniul Cultural?

Vă spun eu. Le—a rostit Peter Benchley în timp ce se plimba pe plajă, şi acestea au fost:

—*Şi dacă rechinul devine teritorial ?*

Fiindcă din ele s—a născut romanul *Fălci,* urmat de filmul *Fălci,* şi de atunci nimic n—a mai fost la fel.

Ei bine, următoarele cinci cuvinte rostite de Carly Shog n—au fost *tot atât* de importante. Nu şi pentru alţii, ci doar pentru mine. înainte de a le pronunţa, am întrebat—o:

—De ce—ai spus „fireşte c—aşa *ai face"?* Ai vrut să spui „fireşte c—aşa o să faci", nu? Eu o să prescurtez *Bebeluşul lui Buttercup.*

Îmi aduc aminte că, în clipa aceea, uitându—mă, în aşteptarea răspunsului, la femeia aceea superbă, în ochii ei de un albastru palid, am simţit că se petrecea ceva straniu, ba chiar ceva rău. Dar nici măcar într—un coşmar paranoic nu mi—ar fi putut trece prin cap cuvintele care i s—au desprins apoi de pe buze:

—*Stephen King va prescurta cartea.*

Iată ce n—am spus:

—Care—i poanta? Sau:

—Mă ucizi. Sau:

—O să vă râdă în nas. încercaţi:

—Căţea împuţită.

În timp ce eram ocupat să nu spun nimic, Carly a continuat cu abilitate:

—Asta obţinem dacă semnezi scrisoarea: ne vedem în siguranţă. Înţelegi, în ceea ce priveşte vânzările nu te apropii nici pe departe de King, nimeni nu se apropie, nici nu e nevoie să luăm asta în discuţie. Dar, datorită filmului, foarte multă lume face legătura dintre dumneata şi Morgenstern, şi nu vrem să se întrebe de ce te—ai hotărât să nu scrii continuarea. Bunăvoinţa e foarte importantă, şi nu ne putem permite să ne confruntăm cu acuzaţii de trădare, pe care să le arunci în dreapta şi—n stânga. Eu am întocmit actul. Cred că poţi supravieţui acceptând situaţia.

Şi a continuat:

—Sunt atât de entuziasmată la gândul că—l avem pe Stephen King la bord. Sincer vorbind, toată povestea asta cu domnul Morgenstern m—a extenuat. Aşa că le doresc tuturor toate cele bune. Şi nu ştiu ce simţi în această privinţă, dar eu una abia aştept să citesc *Bebeluşul lui Buttercup.*

Am privit—o o clipă înainte să deschid gura. Acum semăna cu Bella Lugosi[19].

—N—o s—o facă. King. Îl cunosc într—o oarecare măsură, şi nu s—ar lăsa târât în aşa ceva pentru nimic în lume.

—Steve n—are senzaţia că e „târât" în ceva. E sincer entuziasmat. Discutăm în fiecare zi. Şi vom continua aceste discuţii până ce vom finaliza totul.

—Nu te cred. Nu ştiu ce urmăreşti, dar caută alt fraier. M—am ridicat în picioare.

—Nu s—a numit întotdeauna King, a spus apoi Karly. Are strămoşi care—au trăit în Florin cu ceva vreme în urmă. încă mai vine, vara, să viziteze oraşul.

M—am aşezat din nou.

—Ştie de mine?

—Bineînţeles, Bill. Şi i—am spus exact ce scrie în acordul de împăcare — că eşti extenuat. E destul de credibil. Dumnezeule, de mai bine de un deceniu n—ai mai scris niciun roman.

Acum semăna extraordinar de bine cu Leatherface, din filmul *Masacrul din Texas.*

—Ne vedem la tribunal, am spus, aruncând nişte bani spre masă şi îndreptându—mă spre uşă.

O replică stupidă, nefondată. Ea putea să mă preseze în continuare cu procesele. Fără niciun dubiu, avea toate atuurile.

În afară de unul.

---

[19] Béla Ferenc Dezsó Blaskó (1882—l956), actor american de origine ungară, celebru pentru interpretarea rolului Contelui Dracula din filmul produs în 1931, precum şi pentru alte roluri din filme horror.

Către sfârşitul dimineţii următoare, eram aşezat confortabil pe aeroportul din Bangor, Mâine. Pe King îl cunoşteam, în esenţă, când scrisesem scenariul filmului *Misery,* ecranizarea unuia dintre romanele sale preferate, considerat şi unul dintre cele mai bune apărute sub semnătura lui. Venisem de două ori la Bangor, pentru un studiu de bază, ca să stau de vorbă cu el, să—i pun câteva întrebări la care credeam că—mi putea răspunde mai bine stând de vorbă faţă—n faţă decât la telefon. Am avut o avanpremieră, special pentru el, eu şi Rob Reiner, regizorul, am măsurat holul cu pasul pe toată durata vizionării, sperând că avea să—i placă. Să—i placă lui însemna foarte mult. Carierea lui Rob a luat avânt cu *Prietenii,* un alt film realizat după o scriere de—a lui King (o nuvelă intitulată *Cadavrul).*

Imediat ce l—am văzut ieşind, ne—am dat seama că era încântat de ceea ce făcuserăm din copilaşul lui. I—a plăcut mai ales Kathy Bates. (Şi n—a fost singurul; ea a primit Oscarul pentru cea mai bună actriţă.) E bizar, dar în amintire mi s—a întipărit încă şi mai bine momentul dinaintea vizionării, când s—a îndepărtat de noi ca să—şi ocupe locul; avea o privire atât de plină de speranţe! Ca un puştan. Am vorbit despre asta cu Rob, care—a zis:

—Cred că acum e la fel de vulnerabil cum era la început — şi astfel a reuşit să rămână Stephen King.

Nu cred că—şi dă toată lumea seama ce fenomen e acest om. Nu mă refer doar la cărţile vândute, sute de milioane de exemplare — ci la faptul că a fost, după cum se poate demonstra, cel mai popular scriitor din lume, *pentru atâta vreme.* Romanul *Carrie* a văzut lumina tiparului în 1974 — un sfert de secol în care s—a aflat cel mai aproape de zona fierbinte a popularităţii.

Îl vedeam deja, dincolo de geam. Jeanşi, cămaşă groasă, în carouri, mers târşâit. King e mult mai masiv decât vă imaginaţi. Şi remarcabil de lipsit de pretenţii.

Ne—am instalat într—un separeu din sala de aşteptare — eu nu mai mâncasem de la legendarul prânz din ziua precedentă, cu Demonul din Florin. Nu dormisem jumătate de noapte ca mă pregătesc, să mă gândesc cum să prezint lucrurile într—un mod raţional, ca de la romancier la romancier, de la povestitor la povestitor, şi, comparativ cu ce se derula în capul meu, n—ajunsesem nici măcar la jumătate înainte de a—l auzi pe el spunând:

—Bill, ticăloasa aia m—a minţit, mi—a spus că tu *nu vrei să faci prescurtarea.* Am acceptat să mă implic numai fiindcă a vorbit cu nişte rude pe care le mai am acolo, şi oamenii ăia m—au presat, şi am simţit de la bun început că sunt târât în blestemăţia asta de poveste.

Tăcerea s—a prelungit. King s—a uitat la mine. în aşteptare. Ştiam că devenea nervos din cauza mea, aşa cum stăteam acolo, dar nu puteam găsi ceva cu care să—ncep. Nu ştiu decât că nu voiam să—l pun într—o situaţie jenantă. Sau, şi mai rău, să mă umilesc pe mine însumi.

În cele din urmă, m—a întrebat:

—Ce mai face Kathy? Mi—a plăcut foarte mult în *Titanic.* „îţi oferă ceva de la care să—ncepi", mi—am spus. „Aşa că
vorbeşte—i despre Kathy Bates. Despre ea ai o poveste excelentă", spune—i—o.

—N—o văd prea des, dar ţi—am povestit vreodată cum a primit rolul din *Misery!* E o istorie clasa—ntâi.

King a clătinat din cap.

—Am scris rolul pentru ea. O văzusem pe scenă ani de—a rândul — e una dintre marile actriţe, dar nu avusese niciodată şansa să se—afirme pe marele ecran — şi, înainte de a începe, stăteam de vorbă cu Rob şi i—am spus: „O să scriu rolul lui Annie Wilkes pentru Kathy Bates." Iar el a răspuns: „Oh, excelent. O minunată. O s—o folosim."

—Şi pe urmă? a întrebat King.

—Asta a fost. Cel mai dorit rol feminin din anul ăla şi l—a primit o necunoscută. Mi—a plăcut grozav să fiu părtaş la aşa ceva. Să schimb o viaţă.

—Da, o poveste clasa—ntâi, a comentat King, încercând să pară entuziasmat.

Dar ştiam că, în sufletul lui, nu era.

—*Nu!* am adăugat, cu voce mult prea puternică, dar nu eram în cea mai bună formă, după cum probabil că au simţit cititorii acestor pagini. Nu, am repetat, pe un ton mai potrivit pentru o conversaţie amicală. Nu asta e povestea de mâna—ntâi. Iată care este.

King aştepta.

—OK. Aşadar, Rob o invită înăuntru. în cameră nu se află decât ei doi, şi ea n—a mai ajuns niciodată atât de aproape de un rol principal dintr—un film, şi Rob lasă vestea să—i zboare de pe buze: „Ai primit rolul." Ea rămâne o clipă nemişcată înainte de a spune: „Rolul... L—am primit." Rob dă din cap, repetă

înştiinţarea. „L—ai primit." Şi urmează altă pauză înainte de a veni Kathy cu următoarea replică: „Rolul. Rolul lui Annie Wilkes. Rolul ăsta?" Rob dă din cap încă o dată. Şi Kathy vorbeşte din nou, de această dată după o pauză mai scurtă: „Şi l—am primit, şi e totul stabilit, şi aşa mai departe." „Totul e stabilit", zice Rob. Ea se apleacă uşor în faţă: „Dă—mi voie s—o spun fără ocolişuri — joc rolul lui Annie Wilkes, rolul principal, în *Misery?"* „Da", răspunde Rob, şi ea continuă: „S—a stabilit şi aşa mai departe, adică joc sigur rolul lui Annie, şi s—a stabilit asta, s—a stabilit şi aşa mai departe, nu o greşeală sau altceva?" Şi Rob zice: „E mai stabilit decât îţi vine să crezi." Şi în încăpere se aşterne pentru un moment tăcerea. După care, iată ce zice ea: „Pot să—i spun mamei?"

Lui King pur şi simplu i—a plăcut la nebunie. (Şi mie îmi place. Dintre poveştile încântătoare de la Hollywood, asta se numără printre preferatele mele din toate timpurile.) A râs şi a zâmbit, şi s—a uitat întrebător la mine, iar eu am ridicat mâna dreaptă şi—am spus:

—Totul e adevărat, pe cuvânt de onoare.

Şi m—am simţit în sfârşit relaxat. Acum eram în stare să mă descurc, să—i vorbesc, să—l conving să nu facă el continuarea, pentru că la urma urmelor, eu făcusem *Mireasa Prinţului* şi, până şi pe planeta asta, corectitudinea e uneori corectitudine, şi el a zis:

—Filmul mi—a plăcut cu adevărat.

—Şi mie, am răspuns eu, nu numai Kathy, dar ce zici de Jimmy Cann?

Pe urmă el a spus:

—Vorbeam despre *Mireasa Prinţului.*

—Mulţumesc. Şi eu.

Şi eram pe punctul să continui când am înţeles ce se întâmpla. Ceva era pur şi simplu groaznic. *Nu pomenise de roman,* doar de film. Dar, Dumnezeule, trebuia să—i placă, eram pur şi simplu paranoic.

—Aş vrea să—mi fi trezit şi romanul acelaşi sentiment, a continuat, şi am văzut că îl durea când rostea cuvintele.

Cel mai popular povestitor al secolului îţi spune că tu, ca povestitor, eşti o mizerie. Mi—ar fi plăcut să anunţ că am făcut faţă situaţiei dând dovadă de maturitate. Dar, vai, iată ce am spus, ca un nemernic în toată puterea cuvântului:

—Da? Ei, cei cărora le—a plăcut sunt o grămadă, mulţumesc foarte mult.

Mi—am dat seama brusc că el se apleca înspre mine.

—Bill, modul în care i—ai prins stilul a fost excelent, însă cert este că modul în care—ai făcut prescurtarea îmi displace într—o foarte mare măsură. Să luăm, de exemplu, capitolul patru — *ai tăiat şaptezeci de pagini despre instruirea lui Buttercup.* Cum ai putut să faci una ca asta? Acolo erau lucruri superbe. Ar fi trebuit să vezi Şcoala Familiei Regale. E unul dintre edificiile splendide rămase în Europa. Buttercup a avut un plan de studii uimitor. Cum ai putut să—l excluzi?

—M—a interesat mai ales povestea, înţelegi, acţiunea. Şi—n momentul acela i—am dezvăluit adevărul.

—N—am fost niciodată acolo. In Florin. De ce era atât de important să mă duc?

—*De ce era atât de important?* Ai luat avionul până aici numai ca să verifici câteva lucruri pentru o adaptare cinematografică.

N—am răspuns, fiindcă simţeam cum se apropia un vânt groaznic şi ştiam c—o să mă spulbere.

—De aceea *vreau* să fac eu *Bebeluşul lui Buttercup,* a zis el. Ca de data asta să iasă totul aşa cum trebuie.

Nu mai aveam nicio şansă. M—am ridicat, i—am mulţumit pentru timpul pe care mi—l acordase şi, devastat, am pornit către ieşire.

—Îmi pare sincer rău, a zis.

Am reuşit să zâmbesc. în clipa aceea, nu era, pentru mine, cel mai simplu lucru din lume, dar King îmi plăcea, nu voiam să—i ofer tocmai lui spectacolul unei prăbuşiri nervoase.

L—am auzit strigând în urma mea:

—Bill — stai — tocmai mi—a venit o idee. Ascultă—mă — eu o să fac prescurtarea, iar *tu poţi scrie scenariul.* O să specific asta sub forma unei clauze de reziliere a contractului meu.

King încerca să mă ajute, am înţeles asta, dar, chiar acolo, în aeroport, i—am povestit cum îmi citea tata, şi că lui Jason nu—i plăcuse şi cum îmi dădusem seama că nu citeam decât părţile captivante, că Jason era în locul meu şi îl avea pe Willie, un copil minunat care—mi purta numele, şi că Willie voia să—i citesc continuarea şi că toată povestea asta cu prescurtarea n—ar fi existat dacă n—aş fi declanşat—o eu, şi l—am întrebat cum i—ar fi plăcut să—şi petreacă restul vieţii scriind roluri

desăvârşite pentru oameni cu desăvârşire oribili care erau, din întâmplare, staruri în săptămâna respectivă, cu toată acea putere...

...şi eram exact cum îmi dorisem cel mai mult să n—ajung niciodată, adică umilit, aşa că l—am lăsat acolo, mi—am impus să ies în fugă, să plec...

Avionul către New York decola peste trei ore, prin urmare am luat un taxi, m—am ascuns în Bangor până la ora plecării, m—am întors la aeroport tot cu taxiul.

Întârziere. Vreme nefavorabilă.

M—am aşezat pe o bancă în aeroport, m—am lăsat pe spate, şi am închis ochii până când l—am auzit pe King întrebându—mă:

—Ai venit tocmai până în Mâine ca să ai aici o cădere nervoasă?

Se aşezase lângă mine.

—Ai făcut o remarcă într—adevăr corectă şi m—am gândit mult la asta — toată povestea cu prescurtarea n—ar fi început dacă tatăl tău n—ar fi sărit peste diverse chestii. Aşa că, într—un fel, ai foarte mare dreptate, e copilul tău, tu l—ai început.

Pauză.

Apoi a spus—o.

—Încearcă primul capitol.

Şi—a dat seama, după expresia mea, că nu—nţelesesem prea bine ce voia să spună. Cred că semănăm cu Kathy, în timpul discuţiei cu Rob.

—Uite, anul ăsta e al douăzeci şi cincilea an aniversar, pentru *Mireasa Prinţului,* corect? în versiune *ta.*

Era.

—Ei, probabil că editorul tău va dori să întreprindă ceva, poate s—o retipărească în ediţie cartonată.

Am dat din cap. Discutaserăm deja despre asta.

—Ei, prescurtează primul capitol din *Bebeluşul lui Buttercup.* Include—l dacă vrei. Probabil că va trebui să scrii şi o prefaţă pentru capitolul ăsta, să explici de ce nu faci toată cartea. Eu o să—i sun pe Shogi, o să le spun ce—am hotărât. N—o să le placă, dar vor accepta. Aşteaptă de ani de zile să colaboreze cu mine. Drepturile florinezilor asupra scrierii mele intră în vigoare peste doi ani.

A ezitat o clipă şi m—am întrebat dacă nu cumva se răzgândea. M—am mulţumit să aştept, sperând să n—o facă. Pe urmă a clătinat din cap, şi expresia feţei lui părea să spună: „Ce m—a apucat, sunt nebun?" Şi au urmat câteva cuvinte minunate:

—Bill, sper că, de data asta, îţi vei da cu adevărat silinţa.

—O să fac cercetări până—n pânzele albe, i—am spus. (Şi le fac întotdeauna.) Dar ce se—ntâmplă după ce public capitolul?

—S—o luăm pe rând, a răspuns el. Tu scrie—l, eu o să—l citesc, apoi o vor face cititorii lui Morgenstern. O să le trimit verilor mei din Florin un teanc de exemplare, să vedem ce părere au.

S—a ridicat şi s—a uitat la mine.

—Cred că aici cel mai important e de fapt Morgenstern. A fost un maestru şi ar fi frumos dacă l—am face fericit, nu crezi?

—Ăsta ar fi cel mai bun lucru, am răspuns, cu toată sinceritatea.

Ne—am strâns mâinile, ne—am luat rămas—bun, el îndepărtându—se, s—a uitat înapoi:

—încă n—ai citit *Bebeluşul lui Buttercup,* nu—i aşa?

—Nu încă.

—E o poveste cu adevărat uimitoare.

—Ce vrei să spui? Că nici măcar eu nu pot s—o stric?

—Ai înţeles bine, a răspuns Stephen King şi a zâmbit...

Am plecat imediat către Florin. (Dar, firește, n—am ajuns *acolo* imediat — geniile care programează cursele aviatice spre Florin au avut grijă de asta. După un zbor nocturn cu Air France am ajuns la Bruxelles, de unde iei un avion al companiei Interltalia, care te lasă în Guilder, de unde nu mai urmează decât un zbor scurt până în oraşul Florin.) îmi făcusem o listă a locurilor pe care voiam să le văd. Şcoala Familiei Regale, evident, mai ales că King punea accentul pe ea într—o atât de mare măsură, Stâncile Nebuniei — am telefonat dinainte pentru o rezervare, locul are acum înnebunitor de mulţi vizitatori — pădurea unde s—a desfăşurat Bătălia Copacilor şi aşa mai departe. King îmi dăduse o listă cu numele prietenilor lui şi cu eruditi despre care credea că mi—ar fi putut fi de folos. Unul dintre minunaţii lui veri

conducea cel mai bun restaurant din Florin, o adevărată binecuvântare, căci acest oraş este, după cum s—ar putea să ştiţi, capitala rădăcinoa—selor din Europa, ceea ce e foarte bine pentru fermierii lor, însă mâncarea naţională e napul suedez, de care ţi se poate face lehamite destul de repede dacă n—ai la dispoziţie un bucătar priceput.

În primele zile, mi s—a părut ciudat să văd aievea locuri pe care în copilărie le crezusem inventate. Mă temeam că n—aveau să se ridice la înălţimea înfăţişării pe care le—o dăduse imaginaţia mea. (Unele nu s—au ridicat, dar cele mai multe au făcut—o.)

Am văzut Mahalaua Hoţilor, unde s—au regăsit Fezzik şi Inigo, precum şi încăperea în care a luat Inigo în sfârşit şi *pentru totdeauna* viaţa Contelui Rugen — e inclusă în turul castelului. Ferma lui Buttercup a fost păstrată aproape intactă, dar, ce—aş putea să vă spun, nu e decât o fermă. Şi bineînţeles că Mlaştina de Foc e la fel de periculoasă ca întotdeauna şi nimănui nu—i este permis să pătrundă, dar am văzut cu ochii mei acel loc, aflat nu prea departe, unde cred eruditii că s—au ţinut Buttercup şi Westley în braţe, după ce ea l—a împins de pe stâncă. (Acolo se petrece scena regăsirii, şi daţi—mi voie să vă spun că am avut o senzaţie stranie stând eu însumi în acel loc, cu ochii la acel petec de pământ.

Din cauza cascadei care o înconjoară, pe Insula Un Copac încă nu se poate ajunge cu nicio ambarcaţiune. (Vorbesc despre insula pe care s—au dus ca să—şi recapete puterile.) Acolo au făcut Buttercup şi Westley dragoste pentru prima oară şi acolo s—a născut biata Waverly. Poate n—ar trebui să—i spun „biata", o vreme a avut o viaţă minunată, părinţi care o iubeau, pe cel mai mare spadasin din lume drept gardă de corp, şi pe cel mai puternic om de pe pământ drept dădacă. Nu putea să ceară mai mult.

Fireşte că totul s—a schimbat în urma răpirii, dar acum, înainte de a continua povestea, aş face mai bine să—mi ţin gura...

BEBELUŞUL LUI BUTTERCUP

O splendidă poveste despre curaj si moartea inimii de S.Morgenstern
prescurtată de William Goldman

FEZZIK MOARE

1. FEZZIK

Fezzik îl urmărea pe nebun în susul muntelui, îl urmărea pe nebunul care avea cu sine ceea ce era, pentru turc, cel mai preţios lucru care existase vreodată pe faţa pământului, copilul, copilul lui Buttercup.

„Îl urmărea" nu este, probabil, cel mai potrivit cuvânt. „Se tara cu greu pe urmele lui" ar fi o exprimare mult mai exactă. Oricum aţi prefera să—i spuneţi, veştile nu erau bune, pentru că Fezzik, deşi se străduia din răsputeri, rămânea tot mai mult şi mai mult în urmă. Din două motive. Primul: mărimea. Se aflau la patru mii şase sute de metri înălţime, urcuşul era abrupt şi turcului îi era extrem de greu să găsească puncte de sprijin pentru picioarele sale care să—i ofere siguranţă. Imensele lui tălpi atingeau panta ici şi colo, căutând un locaş pe măsură, dar aveau nevoie de timp îndelungat pentru asta.

Iar nebunul folosea timpul acela în beneficiul său, mărindu—şi avansul şi întorcându—şi, din când în când, faţa fără piele ca să vadă cu cât de mult rămăsese în urmă Fezzik. Planul lui era clar chiar şi pentru turc: să ajungă pe culme, să traverseze în fugă platoul, să—nceapă să coboare în partea opusă, să—l lase pe el neajutorat, încă străduindu—se să urce.

Şi iată şi al doilea motiv al lipsei succesului lui Fezzik: teama. Sau, pentru mai multă exactitate, temerile. Fiind cel mai mare şi cel mai puternic, nimeni nu—i ghicea vreodată sentimentele. Tocmai pentru că putea să scoată copaci din rădăcini, nimeni nu voia să ştie că—l înspăimântau gândacii mărunţei care sălăşluiau, vânzolindu—se, între rădăcini. Numai fiindcă îi învinsese pe campionii la lupta corp la corp din şaptezeci şi trei de ţări, nimeni nu voia să creadă că, pe când era mic (comparativ vorbind) mama lui era nevoită să ţină toată noaptea lumânările aprinse. Nu mai spunem că ideea vorbitului în public era de neconceput. Dar Fezzik ar fi preferat să—şi petreacă tot restul vieţii ţinând discursuri în loc să—nfrunte ceea ce se înfăţişa atunci în faţa lui. O posibilă

CĂDERE

Cu nimic altceva în afară de bolovani de care să i se strivească trupul.

Era adevărat că se căţărase pe Stâncile Nebuniei, dar atunci fusese cu totul altceva. Avusese o frânghie de care să se ţină, aşa că ştiuse tot timpul încotro să se îndrepte, şi îl avusese pe Vizzini care—l insulta, ceea ce ducea întotdeauna la o scurgere mai plăcută a timpului.

Dacă nebunul ar fi cărat o altă povară, Fezzik s—ar fi oprit şi s—ar fi târât înapoi, într—un loc sigur. Chiar dac—ar fi fost vorba de tot argintul din Persia, sau o pastilă pe care trebuia s—o înghiţi o singură dată, ca să nu mai fii uriaş.

Atunci i—ar fi fost uşor să—şi înceteze urmărirea.

Dar era vorba de Waverly, de fericirea lui, şi, cu toate că, în inima lui mare, ştia că urmărirea avea să fie un eşec, că, într—un fel sau altul, avea să alunece, Fezzik se tara mai departe.

Se uită în sus. Ea era înfăşurată în pătura în care fusese răpită. Cât timp trecuse de—atunci? Fezzik prefera să nu—şi amintească, fiindcă răpirea se produsese numai din vina lui. El o îngăduise, într—un fel — se întâmplase în timp ce era de veghe. Clipi, cu ochii plini de lacrimi de remuşcare. Trupul ei era nemişcat. Probabil că nebunul îi dăduse vreo poţiune. Ca să—i fie mai uşor s—o care.

Deasupra lui, nebunul se opri, împinse, lovi cu piciorul...

...şi către el se prăvăliră bolovani imenşi.

Fezzik făcu tot ce—i stătea în puteri ca să se ferească din calea lor, dar se mişca prea încet. Bolovanii îi atinseră picioarele, azvârlindu—le de pe punctele lor de sprijin, şi Fezzik turcul, se legănă în aer, la mare înălţime, susţinându—se doar de degetele de la mâini.

Nebunul scoase un strigăt de încântare, apoi continuă să se caţere, trecu dincolo de un colţ de stâncă şi se făcu dispărut.

Fezzik atârna în gol. Atât de speriat. Vântul îi biciuia trupul.

Mâna stângă începu să—i amorţească, aşa că şi—o desprinse şi o întinse cu un metru mai sus, căutând ceva de care să se prindă mai bine!

Stătea acolo agăţat, gândindu—se, şi nu se gândea cât de înfricoşat este, ci că tocmai ajunsese cu un metru mai sus, folosindu—se numai de mâini. Putea s—o facă din nou? întinse mâna cu un alt metru mai sus, găsi altceva de care să se prindă. „Foarte interesant", îşi spuse. „De fapt, urc *fără să—mi folosesc picioarele.* Urc, *fără ajutorul lor,* mai repede decât înainte."

Hmmm.

Apoi se puse în mişcare. Slujindu—se doar de mâini, întinzând—o pe una, prinzându—se apoi cu cealaltă, întindere, prindere, fără să—i pese că nu—şi întrebuinţa toate cele patru membre, mulţumindu—se cu cele de sus...

... şi apoi începu să se mişte *repede.*

Acum zbura în susul muntelui. Undeva, de partea cealaltă, se afla nebunul, probabil fără să se grăbească deloc, convins că Fezzik dispăruse. Turcul mări viteza, ajunse pe culme, apoi pe platou, îl traversă alergând cu paşi imenşi şi, când ajunse nebunul cu bebeluşul acolo, el deja îl aştepta.

—Aş vrea să iau copilul, spuse, încet.

—Bineînţeles că ai vrea.

Nebunul n—avea gură. Vocea venea de undeva, din interiorul feţei lui fără piele. Continua s—o strângă pe Waverly în braţe.

Fezzik se apropie cu un pas.

—*Pot să suflu foc,* zise nebunul.

Turcul ştia că era adevărat. Dar nu se temea. Un al doilea pas îl aduse şi mai aproape.

—*Pot să—mi schimb forma,* adăugă nebunul, cu glas mai puternic, şi Fezzik ştia că spunea adevărul.

Dar mai ştia şi altceva. În inima duşmanului său îşi făcuse loc spaima.

—Îţi mai spun un singur lucru, zise Fezzik. Când îţi cer să—mi dai copilul, o să—mi dai copilul.

—O să—mi folosesc toate vrăjile împotriva ta!

—N—ai decât să—ncerci, răspunse Fezzik, cu voce scăzută, dar, deşi n—ai faţă, văd cât de înfricoşat eşti. Te temi c—o să—ţi fac rău. Tăcu o clipă. Şi o să—ţi fac. O altă pauză. Foarte mult rău.

În fiinţa nebunului spaima pulsa.

Fezzik îşi întinse mâinile mari către pătură.

—Dă—mi copilul, spuse, şi exact asta începu nebunul să facă, apoi, în schimb, braţele îi zvâcniră scurt, şi Wavery se rostogoli din pătură, se răsuci, sus, în văzduhul de deasupra muntelui...

...avântul primit o purtă dincolo de marginea stâncii pe care stăteau cei doi bărbaţi, şi, pe când se răsucea, pleoapele îi fâlfâiră şi deschise ochii, şi se uită în jur cu disperare, îl văzu pe Fezzik, întinse mâinile către el în timp ce se prăbuşea, pierzandu—se dm raza vedem, şi spuse cuvântul pe care numai ea îl rostea ca să—l strige:

—Umbră.

Fezzik nu avu de ales. Se aruncă în gol după ea, renunţă la viaţa lui pentru copilă...

* * *

Ei, ce părere aveţi?

E captivant, îi recunosc lui Morgenstern acest merit. Te prinde, cum spun tipii de la televiziune. însă ăsta e un roman, ai timp să prezinţi acţiunea şi personajele — aici nu schimbă nimeni canalul. Aşa că nu sunt nebun după el. Şi nu—mi place nici titlul primului capitol: Fezzik moare.

Credeţi că Morgenstern are într—adevăr de gând să—l ucidă pe turc ? Eu categoric nu cred, nici măcar pentru un minut newyorkez[20]*. Daţi uitării faptul că Fezzik e personajul meu preferat. Dar gândiţi—vă ce—a făcut pentru Buttercup şi Westley: s—a lăsat cuprins de flăcări, chiar înainte de atacul castelului; a găsit cei patru cai albi pe care—au călărit cu toţii către libertate; şi să nu vă gândiţi nici măcar pentru o clipă că Inigo ar fi reuşit să coboare prin Grădina Zoologică a Morţii dacă nu l—ar fi avut pe Fezzik alături de el, aşa că, într—un fel, turcul l—a salvat pe Westley.*

Şi, îmi pare rău, dar unui asemenea personaj nu—i dai cu piciorul. E o greşeală. Ca şi cum ţi—ai încheia povestea pe neaşteptate.

Cu alte cuvinte, nu—mi place acest început. De fapt, în primul capitol sunt mai multe lucruri care nu

[20] Aluzie la ritmul alert al vieţii din New York. Expresia a apărut în Texas, către sfârşitul anilor '60 (se spune că un newyorkez face într—o secundă ceea ce face un texan într—un minut).

mă încântă. Dar ştiţi din ce motive trebuie să—l redau.

Şi, totodată, nu sunt sigur că ar trebui să inclu fragmentul care urmează, dedicat lui Inigo. M—am certat serios cu editorul meu, Peter Gethers. El nu e de acord să—l publicăm, îl găseşte derutant. Iar înainte de a vă expune motivele mele, cred că ar fi bine să aveţi ocazia de a examina singuri obiectul discuţiilor noastre în contradictoriu.

2. INIGO

Inigo se afla în Disperarea.

Era greu să găsească o hartă, nu fiindcă existenţa acestui loc nu le—ar fi fost cunoscută cartografilor, ci fiindcă atunci când îl vizitaseră, vrând să—i măsoare cu exactitate dimensiunile, se întristară atât de mult că se puseră pe băut, punând totul la îndoială, cel mai remarcabil fiind faptul că se întrebau de ce ar vrea cineva să—şi aleagă o meserie atât de stupidă ca aceea de cartograf. Trebuia să călătoreşti tot timpul, şi numele tău nu ajungea să fie nimănui cunoscut, având în vedere că războaiele modificau de fiecare dată hotarele, la ce bun să te osteneşti? în calitatea lor de oamenii de onoare, întocmitorii de hărţi ai epocii căzuseră apoi de acord să păstreze locul acela cât mai secret cu putinţă, pentru ca nu cumva să se îngrămădească turiştii acolo şi să moară. (Dacă vă doriţi cu insistenţă să—l vizitaţi, e mai aproape de statele baltice decât majoritatea celorlalte ţinuturi.)

Tot ce avea legătură cu Disperarea era deprimant. Din pământ nu creştea nimic, iar ce cădea din cer nu stârnea conversaţii pline de încântare. întreaga ţară mustea sub umezeală şi de ce nu fugeau localnicii care încotro nu era doar o întrebare bună, ci şi singura întrebare. Nu vorbeau între ei despre nimic altceva.

—De ce nu ne mutăm? îşi întrebau soţii în fiecare zi soţiile, iar ele răspundeau:

—Dumnezeule, habar n—am, hai s—o facem. Şi copiii săreau în sus şi strigau:

—Ura, ura, plecăm de—aici!

Şi pe urmă nu se mai întâmpla nimic. Bindibuşii trăiesc în condiţii mult mai grele, dar nici ei nu se omoară cu călătoriile. Găseşti o alinare în convingerea că, indiferent cât de rău ar sta lucrurile, nu se pot înrăutăţi.

—Am îndurat tot ce se putea îndura, îşi spuneau oamenii locului. Pe când, dacă ne—am urni de pe locurile noastre şi am pleca, să zicem, la Paris, am putea să ne—mbolnăvim de gută şi am fi insultaţi tot timpul de parizieni.

Însă Inigo purta acelui loc o afecţiune puternică. Fiindcă acolo câştigase, cu ani şi ani în urmă, primul său campionat de scrimă. Sosise cu puţin timp înainte de începerea turnirului, cu inima grea. Cu lacrimi gata să—i umple ochii. Nu putea să scape de proasta lui dispoziţie din cauza celor ce i se întâmplaseră în Italia, la prima lui vizită acolo. O călătorie pe care—o începuse cu atâtea speranţe...

În momentul când împlinea douăzeci de ani, Inigo Montoya de Arabella, Spania, îşi petrecuse ultimii opt ani cutreierând lumea. încă nu începuse să—l vâneze pe bărbatul cu şase degete care—l ucisese pe Domingo, dragul său tată. Nu era pregătit şi nici n—avea să fie până nu—l declara astfel Yeste, marele făuritor de săbii. Yeste, cel mai iubit prieten al tatălui său, nu l—ar fi trimis niciodată în lume dacă—i descoperea vreun cusur. Cususurile nu aducea doar moartea, ci şi, cu mult mai rău, umilinţa.

Inigo ştia un lucru, unul singur: când avea să—şi găsească în sfârşit persecutorul, când avea să fie în sfârşit în stare să—l înfrunte şi să—i spună: „Salut, sunt Inigo Montoya, mi—ai ucis tatăl. Pregăteşte—te să mori", în mintea lui n—avea să se pună problema unei înfrângeri. Omul cu şase degete era un maestru. Aşa că, pregătindu—se să—i ţină piept, Inigo străbătuse lumea. Pe măsură ce creştea, devenise tot mai puternic, aflase, de la oricine îi putuse da lecţii, mistere care—şi aşteptau rezolvarea. Mai târziu, începuse să se specializeze. Talentele lui erau mai mult decât fenomenale, dar încă nu ajunsese destul de bun ca să primească binecuvântarea lui Yeste.

Fusese de curând în Islanda, ca să petreacă mai multe luni alături de Ardnock, marele expert în terenuri îngheţate. Inigo stăpânea deja lupta de dedesubt şi de deasupra, din copaci, de pe stânci, din cataracte. Dar dacă omul cu şase degete era din nordul îndepărtat, şi dacă se luptau pe pământ îngheţat sau pe gheaţă care—ncepea să se topească? Şi dacă Inigo, neajutorat şi alunecând, îşi pierdea echilibrul, pierdea lupta, pierdea totul?

După Islanda, îşi petrecuse o jumătate de an la Ecuator, primind lecţii de la Atumba, maestrul arşiţei, pentru că dacă omul cu şase degete venise dintr—o ţară caldă, şi dacă se luptau pe canicula din cea mai fierbinte zi, la o temperatură de şaizeci şi cinci de grade, şi dacă mânerul săbiei i se umezea pentru o clipă în palmă?

Acum, având exact douăzeci de ani, se afla în Italia, să—l vadă pe Piccoli, bătrânul mărunţel, recunoscut ca rege al minţii. (Piccoli se trăgea din cel mai vestit neam de profesori italieni — o altă ramură a acestuia îşi avea punctul central în Veneţia, şi—i învăţa să cânte pe toţi tenorii italieni celebri

ale căror nume se termină cu o vocală.) Inigo ştia că, în momentul luptei sale pe viaţă şi pe moarte, n—avea să fie capabil să raţioneze. Mintea lui trebuie să fie senină ca o zi de primăvară şi mişcările lui trebuiau să vină de la sine, rotirile, răsucirile şi loviturile lui trebuiau să fie spontane.

Piccoli trăia într—o casă mică, din piatră, aflându—se în slujba Contelui Cardinale, straniul şi misteriosul bărbat care controla cea mai mare parte a ţării. Piccoli auzise de Inigo, fiindcă se zvonea că, deşi era cel mai mare şi cel mai celebru făuritor de săbii, ori de câte ori se confrunta cu o sarcină care însemna prea mult chiar şi pentru el, Yeste pleca în orăşelul Arabella, urcând pe dealurile de lângă Toledo pentru a ajunge la coliba lui Domingo Montoya, un văduv care locuia împreună cu fiul său de vârstă fragedă.

Acolo fusese făurită sabia pentru şase degete.

Putea aceasta să fie într—adevăr minunea lumii lui? Piccoli auzise vorbindu—se despre ea de un deceniu, tânjea s—apuce s—o vadă dansând înainte de a muri. Şi unde se găsea acum cea mai măreaţă armă creată de la Excalibur încoace? Dispăruse din casa lui Yeste odată cu copilul Montoya. Şi unde se afla copilul acela?

Piccoli îşi petrecuse întreaga viaţă antrenându—şi mintea, astfel încât dobândise abilitatea de a sta o zi întreagă în mijlocul unei bătălii demenţiale fără să ajungă la el urletele şi măcelul din jur. Retras în propria minte, era ca şi cum ar fi fost mort. Putea pătrunde acolo în zorii fiecărei zile, şi să rămână până la ora amiezii. Nicio forţă nu—l putea deranja.

Într—o zi, se retrase în mintea lui de la ivirea primei gene de lumină, intenţionând să rămână acolo până ce soarele ajungea în cel mai înalt punct al bolţii — dar, la ora opt a acelei dimineţii, apăru o ciudăţenie.

Fusese acolo, ca întotdeauna, la şase, şi la şapte, şi la şapte şi jumătate, şi la opt fără un sfert, şi la opt fără zece, şi la fără cinci, la fără patru, la fără trei...

...şi apoi Piccoli fu străpuns de ceva atât de orbitor încât trebui să deschidă ochii...

...şi văzu apropiindu—se un tânăr, înalt, suplu ca lama unei săbii, muşchiulos, cu mers elastic, destul de chipeş, deşi ar fi putut avea o înfăţişare încă şi mai plăcută fără cele două cicatrice paralele de pe obrajii săi...

...ţinând în mână o asemenea splendoare, în care dansa lumina soarelui.

Lui Piccoli i se tăie respiraţia în timp ce tânărul se apropia de el.

—Aş vrea să—l văd pe domnul Piccoli, vă rog.

—Eu aş vrea să—ţi văd sabia.

Piccoli tremura luând sabia în mâinile sale mici.

—Ce—ai putea dori de la mine? Bătrânul nu—şi putea lua ochii de la armă.

—Aici ai lumea. Inigo îi spuse.

—Vrei să te—nvăţ să—ţi controlezi mintea? întrebă Piccoli.

Inigo dădu din cap.

—Vin de foarte departe.

—Mă tem că—i vorba de o irosire. Tinerii n—au răbdare. Sunt naivi. Cred că trupurile lor îi vor salva.

—Lasă—mă să—nvăţ.

—N—are sens. Du—te să—ţi porţi lupta fără mine.

—*Te implor.* Piccoli oftă.

—Bine. Lasă—mă să—ţi arăt cât de naiv eşti. Răspunde la întrebările mele: din tot ce e cu putinţă pe tot pământul, ce—ţi doreşti mai presus de orice?

—Păi, să—l ucid pe omul cu şase degete, fireşte. Şi la asta Piccoli începu să ţipe:

—Greşit, greşit! Ascultă—mă — *trebuie să vezi ceea ce—ţi cer.*

Vocea i se îndulci, devenind ispititoare.

—Omul cu şase degete îşi ţine sabia în mână — loveşte — vezi ce—am spus, Montoya, uită—te la sabie. Şi—a îndreptat lovitura către tatăl tău, şi acum sabia intră în inima lui, inima lui Domingo e sfâşiată şi tu ai zece ani şi stai acolo, eşti neajutorat, ţii minte clipa aceea? Iţi poruncesc, *aminteşte—ţi—o!*

Inigo nu reuşi să—şi stăpânească lacrimile izvorâte pe neaşteptate.

—Acum îl priveşti prăbuşindu—se. Uită—te — *uită—te la el — priveşte—l pe Domingo murind...*

Inigo începu să plângă în hohote, fără să se poată controla.

—*Spune—mi ce simţi...* Spaniolul abia izbuti să vorbească:

—Durere...
—Da, ai dreptate, durere, durere ucigătoare. *Asta* ar trebui să—ți dorești mai presus de orice, o încetare a durerii.
—...da...
—Durerea e cu tine în fiecare clipă a fiecărei zile?
—...da...
—Dacă te gândești la oprirea durerii, o să—l ucizi pe omul cu șase degete. Insă dacă te gândești doar la răzbunare, o să te ucidă el, fiindcă deja ți—a luat ceea ce prețuiai cel mai mult pe lume, și el o să știe asta, și când o să vă luptați o să spună tot felul de lucruri, o să te batjocorească, o să—ți vorbească despre jalnicul tău tată și o să râdă de dragostea ta pentru un ratat ca Domingo, și tu o să urli de furie, și răzbunarea ta o să pună stăpânire, și—o să ataci orbește — și el o să te facă bucăți.

Inigo văzu totul, și era adevărat. Se văzu pe sine însuși atacând, și se auzi urlând, și apoi se prăbuși în sabia omului cu șase degete în timp ce—i intra în trup, îndreptată către inimă.
—Te rog, nu mă lăsa să fiu înfrânt de el, reuși într—un târziu să spună.

Piccoli se uită la tânărul zdrobit din fața lui. Îi înapoie cu delicatețe sabia pentru șase degete.
—Du—te să—ți usuci lacrimile, Montoya, îl îndemnă, în cele din urmă. Vom începe antrenamentul tău mâine dimineață.

Era un efort cumplit. Inigo nu—și închipuise niciodată că avea să fie mai ușor, dar Piccoli era inimaginabil de neîndurător. Vreme de opt ani, Inigo alergase câte două ore pe zi, ca să aibă picioare mușchiuloase, puternice. Acum, cu Piccoli, nu mai alerga deloc. Vreme de opt ani strânsese în pumni pietre de mărimea unui măr, pentru ca încheieturile mâinilor lui să poată da lovituri letale din orice poziție. Acum strângerea pietrelor îi era interzisă. Vreme de opt ani, nu—și petrecuse niciodată mai puțin de două ore pe zi făcând sărituri și salturi laterale, de evitare. Acum renunțase și la unele, și la altele.

Trupul lui Inigo, puternic ca o lovitură de bici și iute ca un ogar de curse, trupul pe care și—l modelase pentru lupte, trupul lui invidiat de majoritatea bărbaților. Trupul ăla? Piccoli îl *ura.*
—Cât timp ești cu mine, trupul tău îți e dușman, îi explica el. Acum trebuie să—l slăbim. E singurul mod în care—ți poți dezvolta mintea. Atâta vreme cât crezi că poți să lupți ca să scapi de necazuri, n—o să fii niciodată în stare s—o faci.

Vreme de opt ani, Inigo trăise dormind câte patru ore pe zi. Acum, asta făcea tot timpul. Dormea. Moțăia. Se odihnea. Ațipea. își făcea siesta la comandă, și și—o făcea fără încetare. Trăgea aghioase de câte ori trăgea un pui de somn. Iar în timp ce se odihnea trebuia să se concentreze pe mintea lui.

Săptămânile treceau. El dormi, la început, câte douăsprezece ore pe zi, apoi ajunse la cincisprezece. Țelul lui Piccoli era un douăzeci rotund, și Inigo știa că tortura n—avea să înceteze înainte de atingerea lui. Nu făcea nimic altceva în afară de a sta întins și de a se gândi la mintea lui.

Gânditul la propria minte era singura lui misiune. Trebuia s—o cunoască, să afle care—i erau căile de acțiune.

Singurul său exercițiu fizic dura cincisprezece minute și se desfășura în fiecare zi, la apusul soarelui. Piccoli îl trimitea afară, cu sabia în mână. Și dădea din cap, o singură dată. Și atunci Inigo părea o strălucire în lumina muribundă, cu sabia căpătând viață, și trupul i se avânta în salturi și simula eschive laterale, și umbrele se mișcau precum nălucile. Piccoli era foarte bătrân, îl văzuse cândva pe Bastia, iar acum îl privea din nou, revenit la viață, pe pământ.

Încă o înclinare a capului din partea moșneagului mărunțel și gata, înapoi la odihnă. Înapoi în pat. Să stea întins acolo și să se gândească la mintea lui.

Și totul continua astfel până în ziua când Piccoli fu nevoit să plece în sat, după provizii. Inigo rămase singur în casa de piatră, și se auziră pași ușori apropiindu—se, și o voce dulce, întrebând de proprietar, și Inigo nu mai era singur. Se uită la silueta încadrată de cadrul ușii, se ridică în picioare. Și rosti aceste cuvinte, cele mai uluitoare și mai neașteptate:
—Nu mă pot însura cu tine. Ea îl privi.
—Ne—am cunoscut, sire?
—În visele mele.
—Și—ai hotărât să nu te—nsori? Ciudate vise pentru un om atât de tânăr.
—Nu mai tânăr decât tine.

—Lucrezi pentru Piccoli? Inigo clătină din cap.
—În cea mai mare parte, dorm pentru Piccoli. Vrei să vii mai aproape?
—N—am de—ales.
—Lucrezi la castel.
—Am trăit acolo toată viaţa. Ca şi mama.
—Eu sunt Inigo Montoya de Spania. Tu...? Aşteptă numele ei. Ştia că trebuia să fie un nume minunat, unul pe care să nu—l uite niciodată.
—Giulietta, sire.
—Crezi că sunt ciudat, Giulietta?
—Aş fi destui de proastă dacă n—aş crede, răspunse Giulietta, înainte de a adăuga: sire.
—Îţi simţi inima în clipa asta? Eu o simt pe a mea.
—Aş fi destul de proastă dacă n—aş simţi—o, zise Giulietta. Şi ochii ei negri îi cercetară chipul cu multă atenţie înainte să adauge: Cred c—ai face mai bine să—mi povesteşti despre visele tale.

Inigo începu. îi povesti despre omor şi despre cicatricele lui, îi povesti cum îşi începuse căutările după ce se vindecase. Şi cum, cutreierând lumea, din târguri în oraşe şi din oraşe în sate, întotdeauna singur, îşi inventa uneori însoţitori, de vreme ce, în realitate, nu—i stătea nimeni alături.

Şi, de când avea, poate, treisprezece ani, exista cineva care—l aştepta întotdeauna la sfârşitul zilei. Şi, pe măsură ce creştea el, creştea şi ea, fata, şi avea să fie acolo, întotdeauna acolo, şi aveau să mănânce împreună resturi la cină şi să doarmă unul în braţele celuilalt în şuri cu fân, şi ochii ei negri erau atât de blânzi când îl privea.
—Aşa cum sunt blânzi ochii tăi acum, când te uiţi la mine, şi părul negru îi curgea pe spate cum îl văd acum pe—al tău curgându—ţi pe spate, şi mi—ai fost, în toţi aceşti ani, o însoţitoare binecuvântată, Giulietta, şi te iubesc şi te voi iubi întotdeauna, dar nu pot, şi sper că înţelegi, fiindcă întâietate au căutările mele, sunt mai presus de orice altceva, şi decât ce văd în ochii tăi. Nu pot să mă—nsor cu tine. Ea era evident mişcată. Inigo ştia asta. Inigo vedea că o impresionase profund. Şi aştepta răspunsul ei. în cele din urmă, Giulietta îl întrebă:
—Spui des povestea asta? Aş pune prinsoare că fetele din sat sunt nebune după tine.

Pe urmă se—ntoarse către uşă.
—Du—te să—ncerci să le—o spui lor. Şi plecă.

În dimineaţa următoare, înainte ca el să intre în mintea lui, ea se întoarse.
—Am să—ţi vorbesc fără ocolişuri, Inigo — am mâncat *resturi* la cină? Sunt în visul *tău,* şi cel mai frumos lucru pe care—l născoceşti sunt *resturile?*

Pe urmă se întoarse către uşă.
—N—ai nicio şansă să—mi câştigi inima. Inigo se reîntoarse în mintea lui.

A doua la zi, pe la amiază, ea îl înghionti ca să—l trezească.
—Am să—ţi vorbesc fără ocolişuri, Inigo — am dormit în *şuri cu fân?* Nu puteai să vii măcar c—o cameră curată dintr—un han? Ştii ce rău te zgârie fânul?

Pe urmă se întoarse către uşă.
—Azi ai mai puţine şanse decât ieri să—mi câştigi inima. Inigo se întoarse în mintea lui.

În următorul amurg, ea stătea în dreptul uşii. Era chiar înaintea celor cincisprezece minute rezervate pentru mişcare, şi spuse:
—Şi de unde ştiu c—o să—l găseşti pe bărbatul cu şase degete? De unde ştiu că—l poţi înfrânge? Dacă mă cuprinde un soi straniu de milă de tine, şi te aştept, şi pe urmă câştigă el?
—Asta e coşmarul meu. De aceea învăţ. Ea arătă către sabia lui.
—Eşti bun de ceva când e vorba de obiectul ăsta?

Inigo ieşi în curte şi dansă cu sabia pentru şase degete în lumina muribundă. Se străduí din greu să fie deosebit de uimitor şi încheie cu o mişcare specială a lamei, o înfloritură învăţată în Scoţia, de la MacPherson, cu ani în urmă. Cuprindea o răsucire şi o aruncare a săbiei, şi se încheia cu o plecăciune.
—Impresionant, Inigo, recunosc, spuse ea, când văzu că terminase. Dar ce se—ntâmplă după ce—l găseşti pe omul ăla şi—l străpungi? Cum o să—ţi câştigi existenţa? Cu numere de senzaţie, ca *ăsta?* Şi ce te—aştepti să fac eu, să iau o tamburină şi s—adun mulţimea? Ai atât de puţine şanse să—mi câştigi inima, încât nici măcar nu contează dacă ne mai vedem sau nu vreodată. Rămâi cu bine.

Nu se punea problema s—o privească plecând: inima lui Inigo era plină de durere...

Ea nu se mai întoarse până în noaptea balului. Lui Inigo îi fu imposibil să s—audă melodiile revărsate din castel în liniştea nopţii. Muzicanţii exersau de zile întregi. Giulietta apăru de nicăieri, făcându—i semne să se apropie.

—E atât de frumos, şopti ea. M—am gândit că poate vrei să vezi. Pot să te strecor înăuntru, dar trebuie să faci, întocmai, tot ce—ţi spun eu — dacă suntem descoperiţi, o să se termine urât.

Alergară peste umbrele lungi, oprindu—se pentru scurtă vreme lângă bucătărie — şi apoi ea îi făcu un semn şi ajunseră înăuntru. Ea arătă către stânga, ca să—i indice că acela era drumul lor, apoi către dreapta, şi el o urmă până când în faţă li se deschise însăşi sala de bal.

Era o privelişte care depăşea orice imaginaţie. O încăpere de asemenea dimensiuni, de o asemenea eleganţă, cu destul de multe flori cât să umple o pădure şi cu muzicanţi cântând lin. Inigo rămase cu ochii holbaţi — şi continuă să se holbeze — până când auzi un icnet de spaimă şi Giulietta şopti:

—Oh, nu, uite—l pe Conte! Trebuie să plec, treci în spatele uşii.

Inigo se strecură în spatele uşii, întrebându—se cât de cumplită putea fi pedeapsa pentru că se furişase în castel, pentru că—şi aruncase privirea în încăperi pe care n—ar fi trebuit să le vadă decât cei puternici. închise ochii şi se rugă, în tăcere, să nu fie văzut nicidecum de Conte.

Şi îi deschise către coşmar: Contele se uita la el. Un bărbat bătrân, bătrân. Cu veşminte de o enormă splendoare. Cu un dispreţ imens în privire. Cu glasul de o putere zguduitoare.

—*Tu,* exclamă el, tot mai furios cu fiecare cuvânt, *tu eşti un hoţ!*

—N—am furat niciodată..., începu Inigo.

—*Cine eşti ?*

Inigo nu putea să pronunţe cuvintele:

—Ăăăăăăă... Montoya. Inigo Montoya de Arabella, Spania.

—*Un spaniol ? In casa mea ? Va trebui s—o tămâiez!* Şi Contele veni mai aproape.

—*Cum ai intrat aici ?*

—M—a adus cineva. Dar n—o să—i dezvălui niciodată numele. Pedepsiţi—mă, faceţi cu mine ce vreţi, dar numele ei vă va rămâne pentru totdeauna necunoscut.

Şi i se tăie răsuflarea când o văzu pe Giulietta stând în cadrul unei uşi îndepărtate. îi făcu semn să fugă, dar Contele se răsuci atât de repede încât o văzu.

—Nu—i faceţi nimic! strigă Inigo. Şi—a trăit aici toată viaţa, şi tot aici a trăit şi mama ei.

—*Mama ei a fost soţia mea,* se răsti Contele, cu voce şi mai puternică decât până atunci. *Pentru un individ mort după bani, ai găsit o scuză jalnică, faci de ruşine pământul pe care calci.*

Se răsuci pe călcâie cu un strigăt de dezgust şi se îndepărtă.

Şi apoi Giuletta veni alături de Inigo, plină de entuziasm.

—Tati te place, spuse ea.

Petrecură noaptea dansând, ţinându—se în braţe ca doi îndrăgostiţi. După ce studiase atât de mult mişcarea, Inigo se rotea ca un vis uşor, Giulietta învăţase astfel de lucruri încă din copilărie, iar muzicanţii cântaseră pentru duci graşi şi pentru negustori groteşti, şi acum, privind perechea brunetă care abia atingea podeaua, înţeleseră că muzica lor trebuia să fie pe măsura dansatorilor.

Slujitorii din Castelul Cardinale îşi mai amintesc şi astăzi sunetul muzicii de atunci.

Fireşte că, înainte de a se învârti şi de a se ţine în braţe, trebuiau să se pună de acord asupra câtorva aspecte minore.

—Tati te place, spuse ea, urmărindu—l cu privirea pe Conte, care se—ndepărta val—vârtej.

—Opreşte—te, zise Inigo. Dacă eşti fiica lui, înseamnă că eşti contesă. Iar dacă eşti contesă, înseamnă că eşti o mincinoasă, fiindc—ai spus că eşti servitoare. Iar dacă eşti mincinoasă, înseamnă că nu pot avea încredere în tine, căci minciuna ta n—are nicio scuză, mai ales fiindcă—mi cunoşteai visele şi dragostea. Aşa că trebuie să—ţi spun adio.

Începu să se îndepărteze.

—Încă un singur lucru? Cuvinte rostite de Giulietta.

—Alte minciuni?

—Asta vei decide tu. Da, sunt contesă. Da, am minţit. Nu e câtuşi de puţin uşor să fii în pielea mea. Nu mă aştept la compătimire, dar trebuie s—asculţi cum văd eu lucrurile. Sunt una dintre cele mai bogate femei de pe pământ. Şi, în ochii multor bărbaţi, una dintre cele mai atrăgătoare. Şi sunt, totodată, te rog să mă crezi, şi ştiu că sună a aroganţă, dar sunt şi înţeleaptă, tandră şi bună la suflet. Nu mi—am pus

haine de slujitoare ca să te păcălesc. întotdeauna mă—mbrac aşa. Ca să verific şi să aflu adevărul. Toţi nobilii buni de însurat de pe o rază de o mie cinci sute de kilometri au venit la castel. Ca să—i ceară tatei mâna mea. Spun că—mi doresc fericirea, dar nu vor decât banii mei. Iar eu nu vreau nimic altceva decât dragoste.

Inigo nu spuse nimic.

Ea făcu un pas şi ajunse mai aproape. Făcu încă unul şi ajunse alături de el. Apoi îi şopti, grăbită:

—Când ai venit aici, cu visul tău, mi—ai câştigat inima. Dar a trebuit s—aştept. Să mă gândesc. Şi m—am gândit. Cu un gest, le ceru muzicanţilor să cânte încă şi mai frumos. Asta e petrecerea *noastră. Noi* suntem singurii oaspeţi.

Am pus totul la cale ca să—ţi fac plăcere, şi dacă nu—mi săruţi buzele, Inigo Montoya de Spania, probabil c—o să mor.

Cum ar fi putut el să nu i se supună?

Petrecem noaptea dansând. Ohh, cum au mai dansat. Inigo şi Giulietta. Şi se îmbrăţişară. Şi el îi sărută buzele şi părul revărsat pe spate. Şi, pentru prima oară de când îi murise tatăl, Inigo simţi cea mai mare fericire. Fericirea îl părăsise şi, când petreci atât de mulţi ani în lipsa ei, uiţi că nicio altă binecuvântare nu poate fi comparată cu ea...

* * *

Şi ştiţi ce ? Se încheie aici. Bang, mica secvenţă de fericire, sfârşitul fragmentului.

Eu îl numesc „Inexplicabilul Fragment Inigo". Iar Peter a obiectat spunând nu doar că i s—a părut derutant, ci şi pur şi simplu că nu se întâmplă nimic.

Într—un sens strict narativ, are dreptate. Insă eu am simţit că aici Morgenstern dezvăluie, pentru prima oară, partea umană a lui Inigo, şi aflăm că nu este doar o Maşină Răzbunătoare Spaniolă. (Ca să fiu sincer, îmi doresc să fi ştiut de existenţa acestui fragment înainte de a citi Mireasa Prinţului! *Nu cred că m—aş fi ataşat de poveste mai puternic decât am făcut—o, dar, Dumnezeule, la ce—a renunţat sărmanul Inigo ca să—şi răzbune tatăl! Gândiţi—vă la asta. Avem cu toţii fanteziile noastre, nu ?*

Credeţi că, înainte de a o cunoaşte şi de a mă căsători cu ea, am purtat cu mine o viziune a lui Helen, soţia mea, care este un psihiatru genial? Bineînţeles că nu. însă aici Inigo, a creat, spre bucuria sufletul său, o făptură perfectă — şi a întâlnit—o. Şi ea îl iubea la rândul ei.

Şi s—au despărţit.

Asta nu e decât o presupunere de—a mea, ştiu. Dar, de vreme ce ni se spune că Inigo avea inima grea când a ajuns în Disperarea (şi că a ajuns acolo venind din Italia), gândul mă poartă către această logică.

Am inclus fragmentul dintr—un motiv foarte simplu: cred că aici Morgenstern îşi atinge apogeul. Am cerut părerea lui King, fireşte, şi el a simţit că trebuia să—l includ, de vreme ce Morgenstern a făcut—o. Totodată, m—a pus în legătură cu un văr de—al său, profesor la Universitatea din Florin — fiul doamnei care conduce marele restaurant. Şi acest văr, un expert în opera lui Morgenstern, spune că sunt derutat din vina mea. Dacă aş fi avut o pregătire ştiinţifică îndestulătoare, aş fi înţeles simbolismul lui Morgenstern şi, ca urmare, aş fi ştiut că aici se—ntâmplă o mulţime de lucruri. Şi anume, după părerea acestui văr, aici află Inigo pentru prima oară că Humperdinck a pus în mişcare un plan de răpire a primului copil al lui Westley şi Buttercup, imediat după naştere. Şi pe urmă spaniolul trebuie să alerge înapoi, la Un Copac, şi să împiedice petrecerea unui asemenea fapt. Vărul lui King susţine că Inexplicabilul Fragment Inigo nu e nicidecum un fragment, ci o parte completă a romanului.

Eu n—am dedus nimic din toate acestea; dacă dumneavoastră aţi făcut—o, e minunat. Şi, fiindcă tot examinaţi fragmentul, decideţi dacă am avut sau dreptate să—l includ. Dacă nu sunteţi de acord cu mine, e bine. Ştiu că pot să am sufletul împăcat...

3. BUTTERCUP ŞI WESTLEY

Cei patru cai uriaşi păreau aproape să zboare către canalul Florin.

—Atunci am impresia că suntem osândiţi, zise Buttercup.

Westley se uită la ea.

—Osândiţi, doamnă?

—Osândiţi să fim împreună. Până când va muri unul dintre noi.

—Eu am făcut—o deja, şi n—am nici cea mai mică intenţie s—o repet vreodată.

Buttercup se uită la el.

—Totuşi, nu va trebui să murim cândva?

—Nu şi dacă făgăduim să ne supravieţuim unul altuia, şi eu fac promisiunea asta chiar acum.

Buttercup îl privi iarăşi.

—Oh, Westley al meu, şi eu.

Din spatele lor se auzi, pe neaşteptate şi mai de aproape decât şi—ar fi imaginat, răcnetul lui Humperdinck:

—Opriţi—i! Tăiaţi—le capetele!

Luaţi prin surprindere, se înfiorară, dar n—aveau motive de îngrijorare: galopau pe cei mai iuţi cai din regat şi aveau deja un avans.

Oricum, asta se întâmpla înainte de a se redeschide rana lui Inigo, înainte de a avea Westley o nouă cădere, înainte de a vira Fezzik într—o direcţie greşită şi înainte de a—şi pierde calul lui Buttercup o potcoavă. Iar noaptea din urma lor era plină de zgomotul tot mai puternic al urmăritorilor...

* * *

Vedeţi ce face aici ?

Jumătatea de pagină de mai sus e, fireşte, o reluare a sfârşitului romanului Mireasa Prinţului, *şi n—o să dureze decât o secundă, dar trebuie să v—atrag atenţia ce se întâmplă în această continuare a cărţii: trage de timp. Iată cum stau lucrurile, eu v—am dezvăluit, în explicaţia mea, că Waverly urmează să fie răpită, dar uitaţi de asta. Morgenstem vă spune exact acelaşi lucru în paginile lui de început, cu Fezzik pe munte.*

In regulă, răpirea s—a petrecut deja. Pe urmă, Inexplicabilul Fragment Inigo ne spune (cel puţin după părerea vărului lui King), că răpirea urmează să aibă loc. Iar acum, aici, se întoarce într—un moment dinainte de ajungerea lui Buttercup şi Westley la adăpost de Humperdinck.

Sunt de părere că e interesant, dar unora dintre dumneavoastră s—a putea să li se pară derutant. Lui Willy, nepotul meu, i s—a părut. Îi citeam cu glas tare (şi ce sentiment măreţ e acesta, iubitori ai sporturilor), când a zis:

—Stai o clipă!

Şi eu am stat. Şi el a adăugat:

—Cum e posibil s—audă Inigo despre răpire, iar în următoarea frază să ne—ntoarcem din nou, practic, la Mireasa Prinţului?

I—am explicat că aşa a preferat Morgenstern să spună povestea asta. Pe urmă el a zis:

—Tu poţi face asta? Sper, neîndoielnic, că da.

* * *

Oricum, asta se întâmpla înainte de a se redeschide rana lui Inigo — *aici intervin din nou eu, şi nu, nueo greşeală de tipar, pur şi simplu m—am gândit că trecerea se face cu mai multă uşurinţă dacă repet ultimul paragraf, acum mergem mai departe* — înainte de a avea Westley o nouă cădere, înainte de a vira Fezzik într—o direcţie greşită şi înainte de a—şi pierde calul lui Buttercup o potcoavă.

Iar noaptea din urma lor era plină de zgomotul tot mai puternic al urmăritorilor...

Prima greşeală fu a lui Fezzik. Călărea în fruntea tuturor, o poziţie pe care se străduise s—o evite, dar nu avusese de ales, fiindcă Inigo îşi pierdea puterile la fiecare pas iar îndrăgostiţii, ei bine, se copleşeau unul pe celălalt cu vorbe despre Eternitate.

Ceea ce însemna că Fezzik, prietenul ideal, partizanul loial, iubitorul de rime, poate nu cel mai inteligent dintre oameni, dar cu siguranţă cel mai devotat educator dintre toţi cei de care vă puteţi aduce aminte, se trezi în faţa celei mai detestate şi celei mai perfide înşelătorii imaginate vreodată de mintea omenească...

...o *răscruce a drumului.*

—De fapt, nu e un drum (scrum), se încuraja el. E mai degrabă o cărare (sudoare), nu e ceva neliniştitor (amăgitor).

Se îndreptau către Canalul Florin, unde aştepta uriaşa corabie de piraţi *Răzbunarea,* pregătită să—i culeagă şi să—i poarte către fericire. „Aşa că, linişteşte—te, Fezzik", îşi spuse el, „gândeşte—te la escapada asta ca la o distracţie (dedicaţie), o amintire privită, în viitor, cu zâmbete pline de căldură. La urma urmelor, răscrucea nu e nici pe departe una mare."

Era, dacă vreţi s—o numiţi astfel, micuţă (drăguţă). O simplă piedică în cale (zaharicale).

Fezzik aproape că reuşi să se convingă că acesta era adevărul. Pe urmă realitatea îşi spuse cuvântul...

...pentru că totuşi era o răscruce...

...ceva care cerea gândire, înţelepciune, un plan...

...şi el ştiu că era posibil s—o dea în bară în orice clipă.

* * *

Din nou eu, şi nu, aceasta nu e o întrerupere, ci doar o notă prin care vreau să vă explic că, după cum ştiţi, am depus foarte multă muncă pentru ca volumul de faţă să fie perfect şi nu vreau să se adreseze cineva editurii pentru a sublinia că expresia „s—o dea în bară" e anacronică. Nu este. E veche şi le este specifică luptătorilor corp la corp din Turcia, o versiune mai scurtă pentru „s—o dea—n barbară", adică să apeleze la o priză numită „barbara", care provoacă o durere atât de mare, încât moartea nu întârzie prea mult. „S—o ia—n barbară" este, fireşte, interzis de secole. Pretutindeni.

* * *

Răscrucea era tot mai aproape.

Erau înconjuraţi de copaci din toate părţile, copaci care deveneau din ce în ce mai deşi, iar Brutele din urma lor câştigau evident teren şi, chiar dacă răscrucea era cu adevărat acolo, era probabil dintr—un anumit motiv, iar Fezzik credea că motivul acela era faptul că un drum ducea către Canalul Florin şi către Corabia *Răzbunarea,* care îi aştepta, pe când celălalt ducea altundeva. Şi, fiindcă marea era singura lor destinaţie, altundeva, indiferent unde s—ar fi aflat, era totuna cu o osândire la moarte.

Fezzik se răsuci cu iuţeală, vrând să ceară părerea lui Inigo — dar spaniolul sângera acum cumplit, fiindcă tre—săltatul în şaua calului nu—ţi era de niciun ajutor când îţi despicase cineva de curând măruntaiele.

Turcul întinse din instinct braţul în spate, îşi înşfacă prietenul din ce în ce mai slăbit şi—l trase pe calul lui, ca să vadă ce—ar fi putut face pentru a—l salva...

...şi, în timp ce se—ntindea, ajunseseră la răscruce, şi Fezzik nici măcar nu se uită când calul lui o luă la stânga — pe drumul care, după cum avea să se dovedească, ducea, din păcate, Altundeva.

— Hei, zise Fezzik, odată ce—l avu pe Inigo în faţa lui. Eşti agitat? Eu sunt cât se poate de agitat.

Inigo era prea slăbit ca să—i răspundă. Fezzik îi privi rana şi îi împinse o mână mai adânc în ea, sperând că asta avea să—i oprească într—un fel sau altul sângerarea. Era limpede că salvarea lui Inigo depindea acum de el, el trebuia să—l ducă la un Opritor de Sânge priceput. Pe *Răzbunarea* angajaseră fără îndoială un asemenea om.

De la Inigo: un geamăt.

—Sunt întru totul de acord, zise Fezzik, întrebându—se cum era cu putinţă să se—ndesească atât de repede copacii. Era uimitor. Acum stăteau în faţa lor aproape ca un zid. „Sunt sigur şi că dincolo de acest ultim zid de copaci se află Canalul Florin, şi toate visurile noastre se vor adeveri."

Acelaşi răspuns de la Inigo, dar mai slab. Pe urmă, degetele reuşiră să i se încleşteze de mâna uriaşă a lui Fezzik.

—Acum mă duc să—l văd pe tata... dar Rugen e mort... aşa că n—a fost o viaţă inutilă... iubite prieten... spune—mi că n—am dat greş...

Îl pierdea pe Inigo şi, ţinându—l pe spadasinul rănit în braţe, Fezzik ştia puţine lucruri, dar unul dintre ele era acesta: indiferent unde s—ar fi aflat fundul hăului, el tocmai se găsea, cu siguranţă, chiar acolo.

—Domnule Uriaş? auzi apoi.

Şi se întrebă cu cine vorbea Buttercup, când îşi dădu seama că, de fapt, nu fuseseră niciodată prezentaţi unul altuia. Oh, o făcuse să—şi piardă cunoştinţa, o răpise, aproape c—o omorâse, aşa că nu se putea spune că nu erau familiarizaţi unul cu altul, dar nimic din toate astea nu era un adevărat „îmi

pare bine" protocolar, specific primei întâlniri.
—Fezzik, Prinţesă.
—*Domnule Fezzik!* strigă ea, mai tare decât era necesar, dar asta se întâmplă din cauză că bidiviul ei tocmai îşi pierduse o potcoavă.
—Doar Fezzik e suficient, o să ştiu că vorbeşti despre mine, spuse el, privindu—i faţa în lumina lunii.

Nimeni nu mai văzuse ceva care s—o egaleze. Nimeni. Asta exceptând faptul că, pe moment, nu era în cea mai bună formă — căci, pe lângă purtarea haotică a calului care—o purta, în spatele ochilor ei se întrezărea o asemenea suferinţă...
—Ce s—a—ntâmplat, Alteţă? Spune—mi, ca să te pot ajuta.
—Lui Westley al meu i s—a oprit respiraţia.

„Am greşit", ca de obicei, înţelese Fezzik, „hăul nu are fund". întinse din instinct braţul în spate, îşi înşfacă şeful rămas fără răsuflare şi îl puse pe calul său, ca să vadă ce—ar fi putut face ca să—l salveze...

...şi, în timp ce—l lua, armăsarul supraîmpovărat se opri. Trebui să se oprească. Pentru că acum exista un zid de copaci care împiedica orice pas mai departe...

...şi sângerarea lui Inigo nu încetase...

...şi Westley nu voia să—nceapă să respire...

...şi Buttercup îl fixa cu privirea, cu faţa luminată de speranţa că, dintre toate creaturile care călcau cu paşi apăsaţi pe suprafaţa pământului, el, Fezzik, era singurul care—i putea salva iubitul, iar ea nu se va alege cu o inimă sfâşiată.

În acel moment eroic, turcul ştiu ce anume îşi dorea cel mai mult: să—şi sugă la nesfârşit degetul mare al mâinii. Dar, fiindcă aşa ceva era cu desăvârşire exclus, făcu următorul lucru de pe lista preferinţelor sale. O poezie.

Fezzik a dat de necaz, clocot, clocot Creierul nu pare să—i înflorească, Mintea—i moloz, dangăt de clopot, Şi toată lumea—i cere să gândească.

O creaţie grandioasă, fără nicio îndoială, ţinând cont că tocmai căra, pe calul său oprit locului, două leşuri în devenire, în timp ce Prinţesa plângea, în aşteptarea unui miracol. Hmm. Fezzik căută un alt soi de rimă, sperând că avea să stârnească o idee utilă.

Fezzik cu braţe voinice, oprit de copaci, Uită că plânge ea mai departe. Deşi rătăcit *(doar din vina ta),*
Uită că doi sunt pe moarte.

Vajnice Fezzik cu muşchi de titan Şi creier lipsit de putere, Tot ce—ai de făcut este un plan, Un plan ce nu va aduce durere.

Fezzik neînfricatul, Fezzik înţeleptul, Fezzik, minune a—ntregului ev, Fezzik ce...

Cuvântul „ce" se pierdu în timp.

Pentru că tocmai în acel moment de inspiraţie poetică vârful de metal, ascuţit ca briciul, al săgeţii Prinţului Humperdinck sfâşie hainele lui Fezzik, în drum către inima sa...

Odată ce—şi dădu seama că o luaseră la stânga, Prinţul Humperdinck ştiu că erau în mâinile lui. Se întoarse spre Yellin, Comandantul Forţelor de Impunere a Ordinii din Florin, cu un deget la buze. Yellin ridică o mână şi cei cincizeci de membri ai Detaşamentului Brutelor plecaţi în urmărire îşi încetiniră goana.

De un galben desăvârşit, lumina lunii se aşternea, prăfoasă, peste copacii din ce în ce mai deşi. Humperdinck nu putu să nu le admire îndelung frumuseţea. Numai copacii din Florin, puteau întrerupe, fie şi numai pentru foarte scurt timp, o vânătoare sângeroasă. Humperdinck se întreba dacă, pe întregul pământ, mai exista vreun loc cu asemenea copaci. Nu. Un răsunător *nu.* Erau consideraţi una dintre comorile Universului.

Cât timp Prinţul meditase, Yellin ceru Detaşamentului Brutelor să se împartă în grupuri de atac: cuţitarii aici, strangulatorii dincolo şi, între ei, strivitorii.

Prinţul trecu de ultimul punct în care drumul cotea uşor — şi în faţă îi apăru, încadrat de minune de copacii fără cusur, un tabloul al morţii. Mireasa lui fugară, plângând, doi bărbaţi neclintiţi pe un cal deformat de greutatea lor, susţinuţi de braţele unui uriaş.
—Fir—ar să fie, îşi spuse. Păcat că nu am adus cu mine pictorul Curţii.

Ei bine, trebuia să se mulţumească să păstreze tabloul în amintire.

În lumea Prinţului, o lume de osânde şi de durere, continua să existe o controversă importantă în privinţa primului om care trebuia atacat. Cel care se afla mai aproape? Sau conducătorul? Era clar că

erau conduşi de Westley, care, pe moment, era însă un conducător nevolnic. Şi probabil că şi celălalt bărbat nemişcat era puternic, de vreme ce îl omorâse pe Rugen — ceea nu fusese deloc o treabă uşoară. Să laşi femeile la urmă era un standard. Nu erau experte în vărsarea de sânge şi se smiorcăiau şi—şi ridicau ochii către Ceruri, aşteptându—şi de—acolo salvarea — erau întotdeauna bune doar să chicotească în jurul focurilor de tabără.

Aşa că nu mai rămânea decât uriaşul.

Prinţul îşi scoase arcul din învelitoarea lui, căută cel mai ascuţit vârf, puse săgeata. Era un arcaş extraordinar, însă noaptea, cu lumina lunii şi cu umbrele, totul devenea mai dificil. Nu mai ratase de foarte mult timp o pradă la vreme de noapte.

Trase aer în piept, pentru echilibrare.

Tragerea corzii înapoi, eliberarea ei, săgeata pornită drept spre ţintă. Prinţul îşi ţinu răsuflarea până când o văzu sfâşiind hainele uriaşului, în dreptul inimii.

Uriaşul ţipă, speriat, şi căzu pe spate de pe cal.

În timpul căderii sale, Yellin îşi conduse Brutele la atac şi Bătălia Copacilor, deşi foarte scurtă, începu. Urlând cât le ţinea gura, cele cincizeci de Brute îi atacară pe cei trei bărbaţi care zăceau răstigniţi pe pământ şi pe femeia care încerca să—i cuprindă, cumva, în braţele sale...

Când atacatorii săi îi ajunseră chiar în faţa ochilor, lui Buttercup îi trecu prin minte că, dacă tot trebuia să moară, n—o putea face în niciun alt fel mai bine decât cu adevărata sa dragoste în braţe, acoperită de frumuseţea crengilor iubiţilor ei copaci florinezi. Chiar şi în copilărie, nimic nu—i plăcea mai mult decât copacii din spatele fermei şi, când îşi încheia toate muncile zilei, acolo se ducea, să hoinărească printre ei, aşa de fericită... Câtă linişte îi ofereau! Şi aveau să le—o ofere compatrioţilor ei florinezi pentru totdeauna şi...

* * *

Pauză. Vă vine să daţi crezare ultimului paragraf? Buttercup e pe punctul să moară şi se gândeşte la frunziş? *Oribil, oribil. Aşa că nu vă ţineţi răsuflarea aşteptând stupida Bătălie a Copacilor. Eu am înnebunit când am citit prima oară asta. Probabil că sunt ca dumneavoastră, parcurg cartea cu sufletul la gură şi cu încântare, şi Morgenstern era, evident, un maestru al povestirii, iar în momentul de faţă pun pariu că vă întrebaţi:* ce s—a—ntâmplat?

Dumnezeule, Fezzik săgetat în inimă, ceilalţi doi bărbaţi pe moarte, Buttercup încercând să—i cuprindă pe toţi, laolaltă, pe când cele CINCIZECI DE BRUTE ÎNARMATE atacă — tot ce vrem să ştim e ce s—a întâmplat, nu—i aşa ?

Iată ce n—o să citiţi: şaizeci şi cinci de pagini despre copacii florinezi, despre istoria şi importanţa lor. (Morgenstern a început deja, probabil aţi remarcat — când îşi dă seama că i—a prins, Prinţul Humperdinck umple un întreg paragraf cu gânduri despre copaci.) Până şi editorii din Florin l—au implorat să le taie. Aşa că puţin îmi pasă cu ce plângeri vin experţii în opera lui Morgenstern de la Universitatea Columbia, dacă există ceva care a trebuit vreodată să fie exclus, atunci e această parte.

Vreţi să ştiţi de ce a introdus—o ?

De fapt, are legătură cu primul roman, cu Mireasa Prinţului. *Sau, mai degrabă, cu succesul de care s—a bucurat în Florin. Morgenstern a prosperat brusc, aşa că s—a dus imediat să—şi cumpere, la ţară, o casă care era izolată şi se învecina cu o pădure imensă, aflată în proprietatea şi sub protecţia Guvernului.*

Totuşi...

Fusese indus în eroare. O companie care furniza lemn de construcţie avea act de proprietate şi, la scurt timp după mutarea lui, ghiciţi ce s—a—ntâmplat: au început să taie toţi copacii. Morgenstern era să—şi piardă minţile. (Şi chiar a făcut—o. Toată corespondenţa purtată de el cu respectiva companie se află chiar aici, în Muzeul Morgenstern, situat chiar în partea stângă a Pieţei Florin.)

N—a reuşit s—o oprească şi, după un an sau doi, casa lui era golaşă şi singuratică cu o înfăţişare întrucâtva posacă, aşa că a vândut—o (în pierdere, ceea ce pur şi simplu l—a ucis) şi s—a mutat înapoi, la oraş.

Dar, de atunci, a devenit cel mai cunoscut militant din întreaga ţară pentru salvarea copacilor. (S—a dovedit că pusese ochii pe o altă proprietate rurală, tot atât de izolată, şi nu voia s—o cumpere înainte de a simţi că era protejată în faţa intereselor negustorilor de lemn.)

De aceea aici, în Bebeluşul lui Buttercup, *n—a făcut altceva decât să creeze, cu mare grijă, acest*

fragment de un suspans dus la extrem, fiind sigur că toată lumea avea să fie nevoită să—i citească eseul despre copaci ca să afle cine supravieţuieşte şi cine moare.

Acum iată, pe scurt, ce aţi fi aflat urmărind firul narativ:

(A) Fezzik a supravieţuit după lovitura săgeţii cu vârf metalic trase de Humperdinck, mulţumită mantiei de holocaust a Vraciul Max, pe care o ţinea, împăturită, sub cămaşă, unde faldurile ei au transformat izbitura vârfului într—un impact cu un obiect bont, salvându—i viaţa.

(B) Piraţii de pe corabia Răzbunarea *se ascundeau printre copaci, aşa că, în momentul în care Brutele erau pe punctul să măcelărească întreg cvartetul nostru, s—au năpustit asupra lor ca o adevărată furie a Cerului şi le—au lichidat pe toate în numai două minute, iar Humperdinck şi Yellin, văzând aceasta, au scăpat amândoi cu fuga. Pe urmă,*

(C) piraţii, conduşi de Pierre — secundul lor şi omul care trebuia să devină următorul înspăimântător Pirat Roberts — i—au luat pe cei patru şi s—au întors în mare grabă pe corabia Răzbunarea, *sperând că, în momentul sosirii acolo, toată lumea avea să fie încă în viaţă.*

Încheiem pauza.

* * *

Imediat ce îi văzu pe toţi cei patru ajunşi cu bine la bord, Pierre dădu semnalul pentru ridicarea ancorei şi măreaţa corabie de piraţi *Răzbunarea* prinse să alunece pe apele Canalului Florin, către marea largă. Cu un pocnet din degete, Pierre îl aduse pe Opritorul de Sânge, care începu să se ocupe de Inigo în vreme ce el însuşi, medic—şef şi secund al vasului, îşi îndreptă atenţia către Westley, sau către înspăimântătorul Pirat Roberts, acesta fiind numele sub care era cunoscut pe corabie. Fezzik şi Buttercup stăteau unul lângă altul. Ea tremura fără oprire, aşa că întinse braţul, încercând să—l ia pe Fezzik de mână, văzu că dimensiunile nu se potriveau, şi—l luă în schimb de degetul mare.

Opritorul de Sânge sfâşie cămaşa spaniolului şi îl examina. Îi găsi câte o mică rană de sabie pe fiecare umăr, dar niciuna n—avea importanţă. Stomacul îi atrase însă atenţia.

—Un pumnal florinez cu trei tăişuri, îi spuse lui Pierre, apoi se întoarse spre Fezzik. Când?

—Acum câteva ore, răspunse turcul. În timp ce dădeam buzna în castel.

—Pot să—i opresc sângele, zise Opritorul. Dar *asta* nu—i va mai fi de prea mare folos.

Arătă către sabia pentru şase degete, pe care Inigo încă o mai strângea în mână.

—Nu pentru foarte mult timp.

Şi se grăbi să plece. Se întoarse, un moment mai târziu, cu făină şi cu piure de roşii, se apucă să le amestece cu mare dexteritate şi începu să umple rana. Pe urmă se uită la Pierre şi arătă spre Westley cu un gest al capului.

—Vrei să mă ocup de el?

—Aici nu e vorba de sânge. Ascultă. Bătu în pieptul lui Westley.

—Viaţa lui a fost suptă.

—S—a întâmplat ieri, spuse Fezzik, cu prudenţă, încercând să n—o întristeze şi mai tare pe Buttercup. Dacă aţi fost în oraş, probabil că i—aţi auzit urletul de moarte.

—Ăla a fost *el?* strigă Pierre. I—a făcut asta maestrului meu? Unde s—a întâmplat?

—În fundul Grădinii Zoologice a Morţii. Acolo l—am găsit noi, spuse Fezzik arătând spre Inigo.

Pierre îl mai studie pe Westley o clipă înainte de a—şi pierde orice speranţă.

—Probabil că l—au torturat mai mult decât poate suporta un om.

Clătină din cap.

—Măcar dac—aş fi fost cu tine. Aş fi ştiut ce să fac. M—aş fi grăbit să—l duc la Vraciul Max.

Fezzik începu să se legene pe călcâie.

—Dar asta am făcut şi noi. Ne—am dus direct acolo. Pentru o pastilă de reînviere.

Trupul lui Pierre reîncepu să se umple de energie.

—Dacă s—a ocupat Max de el, atunci avem speranţe.

—Avem mai mult decât speranţe, zise Buttercup. Avem dragoste adevărată.

—Prinţesă, zise Pierre. Ocupă—te de partea ta, iar eu o să mă ocup de a mea.

Se uită la Fezzik, căzut pe gânduri. Şi veni următoarea întrebare:

—Max v—a spus cât de mort era?

—„Oarecum mort". Dar pe urmă a trecut la „în cea mai mare parte mort".

Pierre dădu din cap.

—„În cea mai mare parte" nu e ideal, dar mă pot ocupa de el pornind de la aşa ceva. Pastila de înviere a fost nouă, nu una veche pe care—o avea Max prin casă?
—Proaspăt pregătită — eu a trebuit s—adun nămol de holocaust, îl lămuri Fezzik.
Pierre începea să se entuziasmeze. Se uită la Fezzik cu ochi arzători.
—Ultima şi cea mai importantă întrebare: Valerie a avut timp să facă glazura?
—M—a lăsat să ling oala, zise Fezzik încântat, fiindcă ştia că dăduse răspunsul corect. A fost delicioasă.

* * *

O mică intervenţie aici. (Am spus deja, în introducere, că au plecat pe Insula Un Copac ca să—şi recapete sănătatea, aşa că, în ceea ce priveşte supravieţuirea lui Westley, din aer nu pluteşte nicidecum o încordare atât de mare încât să—ţi muşti unghiile.)

Ceea ce nu veţi citi e o secvenţă de şase pagini în care Pierre — şi ne dorim cu toţii cu disperare să ne petrecem timpul în compania lui, nu? — face tot felul de chestii fantastice, care ţin de medicina florineză modernă, ca să—l ajute pe Westley. Şi nimic nu merge, fireşte, pentru că, în acest moment al vieţii sale, Morgenstern a făcut gaze (şi îmi cer scuze dacă acest fapt vi se pare dezgustător, dar i—am promis lui King că o să întreprind cercetări intense şi am depus mari eforturi, care au implicat deplasări, până ce am aflat că dosarul medical al lui Morgenstern se găseşte, în întregime, la Muzeu, dar ceva atât de intim nu poate fi văzut de oricine, trebuie să fiţi interesaţi din punct de vedere academic ca să—l puteţi vedea, şi nici măcar în acest caz nu—lputeţi scoate din incintă). Am uitat unde am început fraza, vă rog să mă scuzaţi, dar, oricum, avea gaze, nu putea scăpa de ele şi l—a plasat pe Pierre în această secvenţă ca să—şi ia revanşa. (Apropo, după ce nimic altceva n—a mers, Fezzik l—a ridicat pe Westley şi l—a coborât peste copastie, ţinându—l de picioare, până când i s—au umplut plămânii cu apă, aceasta fiind o metodă de tratament celebră în Turcia — nu pentru moarte, ci mai degrabă pentru gută, de care suferise tatăl lui Fezzik. Westley a avut un acces de tuse demenţial, dar, ca urmare, a reînceput să vorbească.)

* * *

Când Westley deschise în sfârşit ochii, Inigo era încă inconştient, dar nu mai sângera. Bătea miezul nopţii. Buttercup era întinsă pe punte, alături de el, în timp ce Fezzik veghea asupra tuturor. Pierre se apropie, îngenunche şi spuse cu voce înceată:
—Am cea mai rea veste cu putinţă.
—Aşa ceva nu există, şopti Westley. Privi chipul lui Buttercup.
—Suntem împreună.
Pierre răsuflă adânc, apoi o spune:
—Trebuie să părăsiţi corabia. Şi trebuie să plecaţi în noaptea asta.
Westley duse un deget la buzele lui Buttercup înainte de a apuca ea să—şi exprime indignarea.
—Bineînţeles. înţeleg. Humperdinck e pe urmele noastre.
—întreaga lui armadă. Pentru o vreme, putem înainta mai repede decât ei, dar, mai curând sau mai târziu, atâta vreme cât vă aflaţi aici...
—Nu suntem în cea mai bună formă pentru călătorie, spuse Buttercup. Dă—ne câteva zile. Soţul meu e cel mai puternic om de pe o rază de o mie cinci sute de kilometri. Niciun loc de pe pământ nu oferă adăpost împotriva lui.
—Nu e cu putinţă. Oricât de mult aş vrea. Echipajul s—ar speria, şi nu pot îngădui să—şi piardă încrederea în mine.
Westley dădu din cap. Pe urmă păstră o vreme tăcerea. Apoi rosti numele lui Fezzik. Turcul aşteptă.
—Ţii minte urcuşul pe Stâncile Nebuniei?
—Nu vreau să mă întorc acolo, zise Fezzik. Mi—e frică de înălţimi.
—Fezzik, zise Westley, cu răbdare. Nici eu nu vreau trăiesc acolo. Răspunde—mi doar la o întrebare. Atunci ai cărat trei oameni, şi te rog gândeşte—te bine înainte să—mi răspunzi: *te—ai simţit obosit?*
Fezzik aşteptă până când se convinse că nu greşea. Pe urmă spuse:
—Nu.
—De ce? Vieţile noastre depind de asta, aşa că te rog să te gândeşti fără grabă.
Fezzik n—avea nevoie de timp de gândire.
—Mulţumită braţelor mele, spuse, cu voce scăzută. Westley se mai uită la el doar pentru încă o clipă. Pe urmă se întoarse spre Pierre.

—Avem nevoie de lanţuri şi de o barcă mică. Făcu o pauză. Acum trebuie să mergi repede. Până în zori, trebuie să ne aduci aproape de Insula Un Copac.

Răzbunarea scoase un timp spectaculos, cu toate pânzele întinse şi cu vânt prielnic, şi în curând navigau prin cea mai îndepărtată parte a Mării Florin. înainte de ivirea zorilor, lăsară la apă o barcă mică, şi toţi patru, bine legaţi cu lanţuri de Fezzik, coborâră în ea. Nici Westley, nici Inigo nu erau în stare să facă prea multe mişcări. Fezzik trecu la vâsle şi, când Westley îi făcu semn, începu să vâslească.

—Mă rog să ne revedem, spuse Pierre, de pe punte.

—Fă—o, zise Westley. Buttercup îi sprijini capul în poală.

—A fost atât de frumos din partea lui, comentă ea. Nu pare un om cu convingeri religioase puternice.

—Asta va fi prima lui rugăciune. Şi n—ar putea s—o rostească pentru cineva care să aibă mai multă nevoie.

—De ce spui asta? întrebă Buttercup.

—Să ne mulţumim să ne ţinem în braţe, răspunse Westley. Cât mai putem.

—Ce spui tu sună foarte îngrozitor, nu crezi?

Fezzik îi asculta. Speriat. Dar avea atât de multe întrebări, încât nu ştia de unde să—nceapă. Aşa că se mulţumea să vâslească. Şi, din când în când, îi zâmbea lui Inigo. Care reuşea din când în când să—i răspundă tot cu un zâmbet.

Apoi amuţiră, toţi patru. Pentru ceea ce păru un timp foarte îndelungat. Noaptea n—ar fi putut fi mai frumoasă. Vreme răcoroasă. Apa liniştită. Un vânt blând, mângâietor.

Fezzik continuă să vâslească, intrând într—un ritm excelent. Vâslea pentru o vreme cu mai multă putere şi atunci minuscula lor barcă începea să meargă mai repede. Apoi revenea la ritmul normal şi bărcuţa încetinea. Lui Fezzik îi plăcea să facă asta — îl scăpa de monotonie. Mai tare, mai repede, normal, mai încet, mai tare, mai repede, normal. Mai repede.

„Hmm", se gândi Fezzik, „mă—ntreb ce s—o fi întâmplat."

Vâsli mai tare şi, de data asta, barca păru aproape să—şi ia zborul şi în clipa aceea scoase vâslele cu totul din apă...

...şi barca se înclină, înaintând mai repede decât până atunci.

Mult mai repede decât până atunci. Şi apoi, din depărtare, dar apropiindu—se cu iuţeală, începu să se audă vuietul. Şi Fezzik spuse:

—Oh, Westley, am făcut ceva rău, îmi cer iertare, n—am vrut să mergem atât de repede. Era doar un soi de întrerupere a monotoniei, mai repede, mai încet, ceva de genul ăsta, n—am vrut niciodată să se—ntâmple aşa ceva.

—Nu e vina ta, răspunse Westley, cu cea mai sigură voce de care era în stare, ca să nu înrăutăţească lucrurile pentru însoţitorii lui. Acum ne—a prins cascada.

La auzul cuvântului, Inigo clipi şi se trezi.

—Fezzik... vâsleşte în jurul ei.

—Nu putem face asta, zise atunci Westley. Iar Buttercup dădu glas tuturor gândurilor ei.

—Westley, eroul şi salvatorul meu, despre ce e vorba aici?

—Pe scurt, armada lui Humperdinck e pe urmele noastre. Trebuie să ne facem nevăzuţi şi să ne însănătoşim. Din câte am auzit, Insula Un Copac poate fi, pentru noi, cel mai potrivit loc de pe pământ.

—Şi ce—o face atât de specială? întrebă Buttercup, cu voce mai puternică, fiindcă bărcuţa lor zbura acum ca vântul şi *vuietul* era tot mai zgomotos.

—Nu pot să—ţi spun exact, pentru că n—am fost niciodată acolo, îi explică Westley, pe jumătate strigând şi ţinându—se zdravăn de margine, ca să nu fie aruncat în apă... Nimeni n—a fost vreodată. E învăluită de ceaţă şi deasupra ei, nu se vede decât vârful unui singur copac. Ceaţa este un efect al cascadei. Insula e înconjurată de cascadă. Şi de stânci. Niciun vas nu poate naviga până la ţărm — se striveşte de stânci, sau îl trage apa la fund. Acum înţelegi de ce perfectă pentru noi? Humperdinck nu poate ajunge acolo şi o să—şi piardă în scurt timp şi interesul faţă de orice încercare în privinţa asta.

—Am să vorbesc fără ocolişuri, zise Buttercup. întreaga armadă nu poate ajunge pe insulă, dar *noi* putem?

—Asta e convingerea mea.

—Nu vreau să fiu prea insistentă, dar nu sunt dornică nici să fiu strivită, nici să mă înec. Westley, ce anume, din toată lumea asta, avem noi şi n—au ei?

—Îl avem pe Fezzik, răspunse el, simplu.
—Categoric, strigă turcul, încântat că răspunsul era atât de la—ndemână. E chiar aici, în pielea mea.
—Dar, iubitule, ce poate să facă Fezzik?
—Păi, poate înota cu noi prin cascadă, firește.

Pe moment, nu răspunse nimeni, fiindcă, exact în clipa aceea, mica lor barcă începu să crape din cauza presiunii apei, iar vuietul cascadei îi înconjură, însemnând că se afla foarte aproape. Westley verifică lanţurile lui Buttercup, pe ale lui Inigo şi pe ale sale, asigurându—se că erau bine legate în jurul lui Fezzik. Barca nu—i mai putea ajuta prea mult. îi adusese destul de aproape, dar stâncile începeau deja să fie vizibile şi Westley strigă, prin întregul vacarm:
—Salvează—ne, Fezzik, salvează—ne, sau murim!

Ei, după cum ştie întreaga lume, Fezzik era un caz cumplit de lipsă de încredere în sine. Aşa că aproba întru totul teoria din spatele cuvintelor lui Westley. Să salveze oameni! Ce minunat! Pe lumea asta, ce altceva putea fi mai bun decât să salvezi oameni, şi mai ales pe cei trei care—l însoţeau în clipa aceea? Nimic. Prin urmare, teoretic, ar fi trebuit să fie gata să se—arunce în apă. Practic, stătea pe fundul bărcii, tremurând.
—Fezzik, acum! strigă Westley. Turcul începu să tremure şi mai tare.
—Are nevoie de o rimă, îi explică Inigo lui Westley. Apoi, către uriaş: Fezzik nu e *neînsemnat.*

Fezzik continuă să tremure.
—Vrei un indiciu? strigă Inigo, cu voce ascuţită, în timp ce barca începea să se despice.

Acelaşi tremurat.
—E un erou *adevărat,* continuă Inigo.

Părând să nu fie interesat de nimic, turcul îşi prinse capul în mâini.
—De ce anume ar putea să se teamă? strigă Buttercup.
—Fezzik! urlă Westley în urechea uriaşului. Ţi—e frică de rechini?

Tremuratul se înteţi. însoţit de o clătinare a capului. Cascada începu să—i rotească.
—E vorba de calmarul—vampir?

Tremurături mai cumplite. Şi o altă clătinare din cap.
—De monştrii mării? Tremurat, clătinare a capului.

Şi Westley, dându—şi seama că, aşa cum stăteau lucrurile, n—aveau aproape nicio şansă să supravieţuiască, strigă:
—Spune—mi!
Fezzik îşi îngropa capul în mâini. Şi apoi un alt strigăt al lui Westley, cel mai puternic dintre toate:
—Nu există nimic mai rău decât monştrii mării. *De ce ţi—e frică ?*

Turcul îşi săltă capul uriaş şi reuşi să—i privească.
—C—o să—mi intre apă în nas, şopti el. Detest aşa ceva atât de mult.

Şi îşi afundă din nou capul în palme.

De data asta, barca se cutremură. Se agăţară de resturile ei în ultima clipă şi Westley zise:
—Sunt prea slăbit pentru aşa ceva, fă—o tu, Inigo. Iar Inigo spuse:
—Eu sunt spaniol — nu ţin pe altcineva de nas.

Şi, nu pentru ultima oară, Buttercup se auzi spunând:
—Voi, bărbaţii.

Apoi, în vreme ce cascada îi lua sub stăpânirea ei, îşi întinse amândouă mâinile şi—l strânse nările lui Fezzik.

Cascada ştiu de la bun început că îi domină, nu pierduse nicio luptă de secole, de când un oştean care se întorcea acasă de la Cruciade o prinsese într—un moment de un calm remarcabil şi reuşise să se strecoare aproape până dincolo de ea, ajungând până la mai puţin de doi metri de ţărmul Insulei Un Copac înainte de a cădea, istovit, pe spate, şi cascada nu mai făcuse de data asta nicio greşeală, îl ţinuse la fund mai mult decât mai ţinuse vreodată pe oricine altcineva înainte de a—şi slăbi strânsoarea, lăsându—l să plutească spre suprafaţă, unde—l aşteptau rechinii.

Rechinii aşteptau şi acum, entuziasmaţi, patru prăzi de sfâşiat, înotau chiar la marginea cascadei, privind trupurile care se scufundau. Fezzik nu opuse niciun fel de rezistenţă, nu făcu absolut nimic până ce nu se convinse că strânsoarea lui Buttercup era temeinică. Cascada îi duse sub apă, îi purtă cu viteză tot mai mare pe drumul lor către adânc, şi Fezzik lăsă lucrurile să se petreacă astfel, sperând doar că toţi

ceilalţi îşi puteau ţine răsuflarea mai mult decât o mai făcuseră vreodată, şi simţi în curând fundul mării. În locul acela apa nu era adâncă, apa adâncă nu e pe placul cascadelor, şi Fezzik îşi strânse grămadă trupul uriaş şi *împinse* în jos cu picioarele lui puternice, împinse cu mai multă forţă decât o mai făcuse vreodată până atunci. Imediat ce trupul lui îşi începu urcuşul spre suprafaţă, prinse să—şi mişte braţele — braţele lui imense, neobosite — rotindu—le cum se rotesc morile de vânt, cu o ferocitate pe care cascada n—o mai întâlnise niciodată, aşa că făcu tot ce putea — îşi înteţi vuietul, se învolbură cu mai multă sălbăticie — dar braţele nu voiau să se oprească, nimic nu le putea opri, şi lanţurile rezistau, şi ceilalţi nu—şi dădeau seama ce luptă se purta, dar, imediat ce ieşiră la suprafaţă în capătul opus al cascadei, Fezzik ştiu că Inigo avusese dreptate cu rima, el nu era nicidecum neînsemnat, nu în acea zi...

Încă mai erau legaţi cu lanţurile când ajunseră pe ţărmul Insulei Un Copac, şi rămaseră astfel vreme de încă două zile, cu toţii neclintiţi, aproape morţi din cauza rănilor, a torturii şi a oboselii. Pe urmă se dezlegară şi, fără să se îndepărteze unii de alţii, începură să—şi exploreze noul cămin.

* * *

Din nou eu, evident, şi îmi cer scuze, dar nu cred că vreţi să citiţi zece pagini despre vegetaţie. (Obsesia lui Morgenstern în privinţa copacilor obţine o nouă victorie. Aici susţine că acea insulă numită Un Copac, extraordinar de asemănătoare cu Paradisul, e aşa cum ar putea fi întreg Florinul dacă oamenii n—ar mai doborî arborii.) Cei patru îşi recapătă puterile încetul cu încetul. Buttercup îi îngrijeşte şi Fezzik se ocupă de mâncare, curăţă şi găteşte peştele, care reprezintă cea mai mare parte a hranei lor. (Într—o zi, neavând nimic special de făcut, Buttercup îi pregăteşte un dar, util pentru nasul lui — un cârlig de rufe. Uriaşul e atât de încântat, încât pare gata să—şi piardă minţile. I se potriveşte de minune, nu se mai desparte de el niciodată etc. etc. şi, înarmat cu aşa ceva, devine o calamitate a zonei, înoată peste tot, se luptă cu rechinii şi cu calmarii—vampiri — au gust de carne de pui, m—am gândit că aceia dintre dumneavoastră care sunt mai pretenţioşi la mâncare s—ar putea bucura primind această informaţie — şi—şi aduce captura zilei la mal, ca hrană.) Oricum, fragmentul se încheie într—o noapte perfectă, cu luna sus pe boltă, foarte romantică, şi tot restul. Inigo şi Fezzik dorm în corturile lor, iar Buttercup şi Westley sunt singuri lângă focul care pâlpâie.

* * *

—Ştii, n—am făcut altceva decât să ne sărutăm, spuse Buttercup, fixând tăciunii cu privirea.

—Bineînţeles, zise Westley.

Neprimind răspunsul la care se aşteptase, ea încercă din nou.

—Am avut parte, cu siguranţă, de mai multe aventuri decât ar fi trebuit să avem, nimeni n—o poate nega. Şi dragostea adevărată... o avem, suntem probabil cele mai binecuvântate făpturi.

—Cu siguranţă cele mai binecuvântate, încuviinţă Westley.

—Dar, adăugă Buttercup, încercând să fie frivolă, până acum, un adevăr pur eclipsează totul: *n—am făcut altceva decât să ne sărutăm.*

—Ce altceva ar mai fi? întrebă Westley. Îşi atinse uşor buzele de obrazul ei, oftând. Cu siguranţă, nu mai poate fi şi altceva.

Ceea ce era, cumva, nesincer din partea lui, pentru că fusese Regele Mării vreme de câţiva ani şi, ei bine, se întâmplaseră tot felul de lucruri.

—Flăcău prost, îi spuse ea, zâmbind. Ştiu eu destule pentru noi amândoi. Şi bineînţeles că trebuie să ştiu, având în vedere cursurile de făcut dragoste pe care le—am urmat la Şcoala Regală.

Fusese la cursuri, dar, fiindcă Humperdinck le ceruse profesorilor ei să n—o înveţe oricum nimic, Buttercup, deşi zâmbea, era îngrozită.

—Aştept cu nerăbdare să—ncepi să mă—nveţi.

Ea se uită la chipul lui fără cusur. Se gândi că—şi dorea ca asta, mai mult decât orice altceva, să meargă aşa cum o simţea în inima ei. Dar dacă dădea greş? Dacă totul nu era decât un alt caz în care vorbeşti mult şi faci puţin şi, până la urmă, el se plictisea de ea şi o părăsea?

—Ştiu atât de multe, încât e greu să fiu sigură cu ce—ar fi mai bine să—ncep. Dacă merg prea repede, să ridici mâna.

El aşteptă şi, când îi văzu neajutorarea oglindită în ochi, îşi dădu seama că n—o iubise niciodată atât de mult şi atât de profund.

—O să te străduieşti să nu râzi de mine?

—N—aş pune niciodată un începător, cum eşti tu, într—o situaţie jenantă. Ar fi o cruzime să—mi bat joc

de lipsa ta de cunoaştere, când eu sunt, firește, atât de înţeleaptă.
—Începem stând în picioare, sau culcaţi?
—O întrebare foarte bună, se grăbi Buttercup să comenteze, neavând idee ce altceva era de spus. In privinţa asta, există o mare controversă.
—Păi, poate—ar fi bine s—acoperim ambele împrejurări. Ce—ar fi s—aduc o pătură, pentru cazul că iese învingătoare varianta în care trebuie să stăm culcaţi?

Pătura pe care—o aduse şi o întinse pentru ei era moale, iar perna era şi mai moale.
—Şi dacă ne întindem aici, jos, zise Westley, întinzându—se, ar trebui să—ncepem stând unul lângă altul, sau la distanţă unul de altul?
—Aici apare din nou o controversă de mari proporţii, răspunse ea. înţelegi tu, când ştii atât de multe, una dintre probleme e faptul că vezi ambele laturi ale situaţiei aflate în discuţie.
—Ai foarte multă răbdare cu mine, şi apreciez asta. întinse braţul către ea.
—Uite ce—am putea face: să încercăm să ne întindem unul lângă altul pe pătură şi să experimentăm, mai mult sau mai puţin.

Buttercup luă mâna lui puternică.
—Toţi profesorii mei erau în favoarea experimentelor. Acum stăteau pe pătură, foarte aproape unul de altul.

Văzând asta, şi ştiind prin ce trecuseră ca s—ajungă într—un asemenea moment, vântul se gândi că trebuia să fie blând şi să—i mângâie. Iar stelele, zărindu—i, cugetară că ar fi fost frumos să pălească puţin. Luna se alătură întregii acţiuni, alunecând pe jumătate în spatele unui nor. Buttercup continuă să—l ţină pe Westley de mână. Pentru o clipă, se întrebă dacă n—ar fi fost înţelept să se oprească, să spună adevărul, să—ncerce din nou într—o altă seară. Când era pe punctul să sugereze asta, se uită în adâncul ochilor lui. Aveau culoarea mării dinainte de furtună şi ceea ce citi în ei îi dădu puterea să continue...

* * *

Vreţi s—aveţi un şoc? Lui Willly i—a plăcut *scena asta. îmi amintesc că, pe vremea când îmi citea mie tata* Mireasa Prinţului, *detestam toată partea cu sărutări. Nepotului meu i—am spus, înainte de lectură, că fragmentul i s—ar fi putut părea oarecum lipsit de fapte cutezătoare, aşa că poate era bine să fie avertizat. Băiatul nu mi—a pus decât o singură întrebare, vrând să ştie ce „lucruri" se întâmplaseră când era Westley Regele Mării. I—am răspuns că, dacă Morgenstern ar fi vrut să ştim, ne—ar fi dezvăluit. (Şi el a crezut. Asta—i bună!)*

Oricum, probabil că nu veţi fi surprinşi să aflaţi că toate cele nouă luni obligatorii au zburat destul de repede şi...

* * *

—Cred că apusul soarelui va fi un moment încântător, spuse Buttercup. Cred că lui i—ar plăcea asta, să deschidă ochii către lume într—o asemenea clipă. Da, va fi la apusul soarelui.

Luau micul dejun, şi ea le vorbea celorlalţi, care se declarară de acord. De fapt, fiindcă niciunul dintre ei n—avea niciun fel de experienţă în materie de naşteri, le—ar fi fost greu s—o contrazică. Ea înflorise în cele nouă luni scurse de când făcuse pentru prima oară dragoste cu Westley, privise situaţia în care se afla cu o seninătate remarcabilă pentru cineva atât de tânăr. E adevărat, primele luni îi aduseseră puţină greaţă dimineaţa şi, da, era stânjenitor. Dar, ca să—şi alunge senzaţia neplăcută, era suficient să se uite la Westley şi să—şi spună că avea s—aducă în Univers pe altcineva ca el. Şi, *bang!* greaţa bătea în retragere.

Ştia că primul lor născut avea să fie un băiat. în prima lună, avusese un vis care i—o spusese. Visul se repetase de încă două ori. Şi pe urmă ea nu se mai îndoise niciodată. Şi se purtase tot timpul ca şi cum s—ar fi aflat în cea mai normală stare în care se poate găsi un om. Te umflai, firește, dar asta nu te împiedica să—ţi continui viaţa obişnuită, ceea ce, în cazul ei, însemna să—l ajute pe Fezzik să gătească şi pe Inigo să—şi vindece inima, să se plimbe şi să stea de vorbă cu Westley despre viitor, despre locul unde aveau să se stabilească şi despre ce puteau face în anii care aveau să urmeze, având în vedere că dorinţa celui mai puternic om de pe pământ era să—i ucidă.

După masă, se simţi pregătită. Westley îi făcuse pentru naştere un pat special, din cele mai moi paie şi cu perne încă şi mai moi. Era îndreptat cu faţa spre vest, şi el aprinse alături un foc, şi avea oale în care fierbea apă limpede. Cu o oră înainte de apusul soarelui, când clipa cea mare părea din ce în ce mai

aproape, o duse către pat şi o aşeză cu delicateţe, şi se întinse alături de ea, masând—o. Buttercup era atât de fericită, aşa cum era şi el, şi, când soarele începu să apună, ştiau că nu mai era mult.

Ea se uită la soare şi zâmbi, şi luă mâna lui Westley şi îi şopti:

—Asta e tot ce mi—am dorit cel mai mult pe pământ, să—l aduc pe lume pe fiul tău într—un asemenea moment, şi tu să fii lângă mine.

Erau amândoi atât de fericiţi, şi Westley îi spuse:

—Suntem o singură inimă. Iar ea îl sărută uşor şi zise:

—Şi vom fi întotdeauna.

În tot acest timp, Inigo se duela cu umbrele, un exerciţiu excelent atunci când nu ai un adversar potrivit pentru antrenament. Westley era minunat, fireşte, şi îşi petrecuseră multe ore fericite încrucişându—şi săbiile. Dar în clipa aceea, când amurgul se apropia de sfârşit, Inigo se opri ca să întâmpine copilul.

Fezzik se uita de obicei la ei, sau numai la Inigo, când era cazul. Dar nu şi în seara aceea. Se ascundea în partea opusă a singurului copac de pe Insula Un Copac, copacul care sprijinea cerul. Şi se ţinea cu mâinile de stomac şi se străduia să nu geamă, ca să nu devină o belea, dar iată adevărul: pentru cel mai puternic om de pe pământ, pentru un om care—şi câştiga existenţa provocând durere, Fezzik era foarte sensibil. Aşa cum făcea faţă oricând unui al doilea luptător, putea să—i facă faţă şi sângelui, dacă provenea de la un adversar. Dar îi întrebase pe Westley şi pe Inigo cum avea să fie la naşterea fiului lui Buttercup şi, cu toate că niciunul dintre ei nu era expert, amândoi îi spuseseră ca ar fi putut fi vorba de sânge şi de altele.

Atunci când se gândea la „altele", Fezzik se rostogolea pe pământ. în limba turcă exista un cuvânt care descria aşa ceva — *byuk.* Fezzik se ţinea de stomac şi repeta în gând *byuk,* iarăşi şi iarăşi. Uitându—se la stelele de deasupra capului, ştia că până la sosirea băieţelului nu mai era mult timp.

Dar, la miezul nopţii, îşi dădură seama că se întâmpla ceva rău. Când priveau lumina crepusculului, contracţiile se repetau din minut în minut — dar aşa rămaseră. La ora zece erau ca şi mai înainte, şi Buttercup le—ar fi suportat în tăcere, aşa cum le suportase şi în orele trecute...

...dar, la miezul nopţii, spatele îi fu cuprins de durere. Putea să le îndure. Westley se afla alături de ea, ce erau spasmele? Se pregătea să facă faţă vizitei lor îndelungate...

...până când durerea i se strecură în şolduri, îi găsi un picior, apoi pe celălalt, i le trimise în foc...

...dogoarea din picioare era începutul chinului ei.

Culoarea din obraji îi păli, dar era încă Buttercup, şi era luminată de strălucirea flăcărilor. încă mai oferea vederii ceva demn de văzut.

Abia în zori îşi dădură seama ce—i făcuse durerea.

Westley stătea lângă ea, îi freca spatele, îi masa picioarele, îşi ştergea cu un prosop faţa asudată. Era minunat.

Pe la amiază, îşi dădură seama că se petrecea ceva foarte rău.

Fezzik mormăi, aruncă o privire, alergă înapoi şi se ascunse, neajutorat, în cotlonul lui. Inigo îşi înşfacă sabia pentru şase degete şi se luptă cu palele de vânt până când observă că soarele apunea iarăşi şi că intrau în a doua zi.

—Nu vreau să—ţi faci griji, îi şopti Buttercup iubitului ei.

—Până acum nimic nu e neobişnuit, răspunse Westley. Din câte am auzit, să dureze treizeci de ore e perfect normal.

—Bine, mă bucur să aflu asta.

Când se iviră iarăşi zorii şi ea începu să fie evident slăbită, reuşi să întrebe:

—Ce altceva ai mai auzit?

Şi Westley zise:

—Toată lumea e de acord cu un lucru: cu cât durează mai mult travaliul, cu atât mai sănătos e bebeluşul.

—Ce noroc c—o s—avem un băiat sănătos.

La al doilea apus de soare, nu se mai gândeau decât la supravieţuire.

Fezzik scâncea în spatele copacului, în timp ce Westley se sfătuia cu Inigo. Vorbeau cu voci egale — dar spaima începea să le dea târcoale.

—Nu ştiu nimic despre astfel de lucruri, zise Inigo.

—Nici eu.

—Am auzit de o tăietură care poate salva viaţa. Tai cumva femeia.
—Şi să—mi omor iubita? Aş omorî pe oricine ar încerca. Chiar în clipa aceea, Buttercup scoase un ţipăt şi Westley alergă la ea, se lăsă să cadă lângă ea.
—Îmi pare rău că sunt... o asemenea pacoste...
—Ce te—a făcut să ţipi?
Buttercup se întinse după mâna lui, i—o strânse atât de tare...
—...am şira spinării în flăcări... Westley zâmbi.
—Ce norocoşi suntem. Odată ce se întâmplă asta cu şira spinării, ei bine, e un semnal clar că fiul nostru e pe punctul să se nască.
—Şira spinării nu e nimic, nu şi după ce te obişnuieşti cu ea. Am simţit durere adevărată când am auzit că te—a ucis Roberts. Aceea a fost greu de suportat. Atunci am suferit. Dar asta... încercă să pocnească din degete, dar trupul n—o ascultă. Asta nu—i nimic.
—Eu şi Inigo tocmai stăteam de vorbă, întrebându—ne unde să mergem odată ce vom fi o familie. Ţii minte că, înainte de a pleca de la ferma tatălui tău, mă gândeam la America? Ideea încă mi se pare bună, ce părere ai?
—America? şopti ea.
—Da, undeva, dincolo de ocean, şi ştii când am simţit prima oară că te iubeam?
—...povesteşte—mi...
—Păi, eram tineri şi tu tocmai mă ocărâseşi teribil de tare, mă făcuseşi nătâng şi prost, aşa cum obişnuiai pe vremea aia: „Băiete, de ce nu eşti în stare să faci niciodată nimic ca lumea? Băiete, eşti inutil, inutil şi leneş şi n—o să fii niciodată în stare de nimic."
Buttercup reuşi să zâmbească:
—Eram groaznică...
—În zilele tale bune erai groaznică, dar puteai să fii mult mai rea decât atât, iar când au început băieţii să vină după tine ai devenit mai rea ca niciodată. într—o seară, când plecaseră cu toţii şi eu eram în şopron şi—l periam pe Calu, tu ai ieşit, fredonând frivolă, şi ai spus: „Pot să am orice băiat din sat şi din nobilime", şi eu m—am dus la lopata mea şi mi—am zis: „Bine, din partea mea n—ai decât să—i păstrezi pe toţi idioţii ăia, eu unul plec", şi mi—am împachetat lucrurile şi am pornit—o spre poarta fermei şi m—am uitat în sus, la fereastra ta, şi m—am gândit: „O să—ţi pară atât de rău că m—ai umilit, pentru c—o să mă—ntorc într—o bună zi cu toate bogăţiile din Asia, adio pentru totdeauna."
—...chiar m—ai părăsit...?
—Asta era teoria. Dar realitatea a fost alta: m—am întors cu spatele şi am făcut un pas spre poartă şi m—am gândit: „Ce valoare au toate bogăţiile Asiei fără zâmbetul ei?" Şi am mai făcut un alt pas şi mi—am spus: „Şi dacă zâmbetul ei apare şi tu nu eşti aici să—l vezi?" M—am oprit lângă fereastra ta şi mi—am dat seama că trebuia să fiu acolo în caz că se—ntâmpla să zâmbeşti. Pentru că eram aşa de neajutorat când îţi apărea surâsul pe chip, eram aşa de îmbătat de splendoarea ta, eram aşa de încântat când mă aflam lângă tine, chiar dacă nu făceai nimic altceva decât să mă insulţi. N—am putut niciodată să plec.
Ea îi dărui cel mai dulce zâmbet de care se simţea în stare.
Westley îi făcu semn lui Inigo să se apropie.
—Cred că pericolul cel mai mare a trecut, şopti el.
—Văd şi eu, răspunse spaniolul, tot în şoaptă.
Dar se hrăneau cu speranţe şi ştiau amândoi că asta făceau, şi Westley o luă pe Buttercup cu toată gingăşia în braţe în timp ce răsuflarea ei devenea tot mai slabă. Inigo îl bătu pe Westley pe umăr, aşa cum baţi pe umăr un camarad, sugerând, cu o înclinare a capului, că eşti convins că totul o să fie bine. Şi Westley îi răspunse cu acelaşi gest. Dar, în inima lui, Inigo ştia că sfârşitul avea să vină în curând.
Iar Fezzik, singur în spatele copacului, icni, fiindcă ştiu că, dintr—odată, nu mai era singur. începu să se străduiască să lupte, pentru că îl invada ceva, îi invada creierul, şi Dumnezeu ştia că, pentru creierul lui, un strop de ajutor ar fi fost de folos, însă el se împotrivea fiindcă, atunci când eşti invadat, nu ştii niciodată cine vine pentru o plimbare în trupul tău, dacă e un ajutor sau vătămător, dacă e cineva bun din fire, sau, mai înspăimântător, cineva care vrea să provoace suferinţă. Mama lui Fezzik fusese invadată în ziua când îl cunoscuse pe tatăl lui, pentru că era mult prea sfioasă ca să se apropie de el şi să flirteze precum se aştepta toată lumea să facă tinerele turcoaice pe vremea aceea, aşa că stătea pur şi simplu

deoparte şi se uita, în timp ce alte fete din sat tăbărau asupra lui. Şi îl dorea pe tatăl lui Fezzik, voia să—şi petreacă toată viaţa alături de el, ştia asta, dar era neajutorată şi se îndepărta târşâindu—şi picioarele, lăsând câmpul de bătaie la dispoziţia fetelor mai curajoase. Dar pe urmă se petrecuse invazia şi mama lui Fezzik devenise brusc obraznică, şi noul ei locatar provizoriu îi dăduse încredere în sine, ca să poată face lucruri minunate, şi se întorsese să se alăture celorlalte fete din sat care flirtau, şi o făcuse mai bine decât oricare dintre ele, cu zâmbetul ei falnic şi cu mişcările nespus de frumoase ale trupului ei, şi tatăl lui Fezzik se îndrăgostise fulgerător de ea şi, cu toate că invadatorul plecase în seara aceea, se căsătoriseră şi mama lui fusese atât de fericită, iar tatăl lui nu se întrebase, pe măsură ce se scurgeau anii, decât ce se întâmplase cu acea făptură superb de neobrăzată care—i cucerise inima...

Fezzik îşi simţea puterea părăsindu—l în timp ce invadatorul prelua controlul. Ultimul său gând fu, de fapt, o rugăciune: te rog, orice ai fi, dacă vrei să—i faci rău copilului, ucide—mă pe mine mai întâi.

Iar lângă foc, Westley o strângea pe Buttercup tot mai tare în braţe şi îi spunea cuvinte încurajatoare, şi Inigo răspundea întotdeauna pe acelaşi ton.

Până în acel al cincizecilea ceas al travaliului ei, când Inigo nu mai putu să mintă şi rosti cuvintele înspăimântătoare:

—Am pierdut—o.

Westley se uită la faţa ei neclintită, şi era adevărat, şi el nu făcuse nimic ca s—o salveze. Niciodată în viaţa lui, în afară de momentele când se aflase în Maşină, nu lăsase lacrimile să se abată asupra lui, nici măcar când îi văzuse pe iubiţii săi părinţi torturaţi în faţa lui, nu, nici măcar o singură dată, absolut niciodată.

Acum lacrimile nu i se mai opreau. Se prăbuşi alături de ea, şi Inigo nu putu decât să—l privească neputincios. Şi Westley se întrebă ce avea să facă el însuşi până la moarte, fiindcă să meargă mai departe singur nu era cu putinţă. Se luptaseră în Mlaştina de Foc şi supravieţuiseră. Dacă ar fi ştiut atunci cum avea să se termine, se gândi Westley la momentul acela, nu s—ar fi împotrivit morţii lor acolo. Măcar ar fi putut fi împreună.

Şi apoi, din spatele lor, se auzi un sunet mai straniu decât orice mai auziseră până atunci, un sunet nelegat de vreun trup, ca şi cum ar fi glăsuit un cadavru, şi sunetul bubui, vorbindu—le lor:

—Avem trupul.

Inigo se răsuci în loc şi ţipătul lui răsună în noapte. Iar Westley, în disperarea lui, fu atât de surprins de sunetul scos de Inigo, încât se răsuci şi el, şi trimise, la rândul lui un alt strigăt în negura nopţii.

Ceva ieşea din întuneric, îndreptându—se spre ei.

Amândoi îşi îngustară ochii, ca să fie siguri. Nu—i înşela vederea.

Fezzik ieşea din întuneric, îndreptându—se spre ei. Dar avea ochii strălucitori, şi pasul iute. Şi vocea lui — nu mai auziseră niciodată alta la fel. Atât de profundă, de răsunătoare şi de echilibrată. Şi accentul era unul pe care nu—l mai auziseră vreodată. Nu înainte de a ajunge în America. (Sau, mai exact, nu înainte de a ajunge acolo cei rămaşi în viaţă.

—Fezzik, spuse Inigo. Nu e momentul potrivit.

—Avem trupul, repetă Fezzik. înăuntru avem un copil minunat, robust. O fetiţă care aşteaptă de prea multă vreme.

Şi uriaşul îngenunche lângă femeia neclintită, îi făcu semn lui Westley să se dea la o parte, îşi lipi urechea de ea, bătu scurt din palme.

—Tu, spuse, arătând către Inigo, adu—mi apă şi săpun, să—mi dezinfectez mâinile.

—Unde—a auzit cuvântul ăsta? se întrebă Westley.

—Nu ştiu, dar cred că e mai bine să—l ascult, răspunse Inigo, apropiindu—se grăbit de foc.

Şi Fezzik arătă acum către măreaţa sabie.

—Sterilizeaz—o în flăcări.

—De ce? întrebă Inigo, aducându—i lui Fezzik săpun şi apă.

—Ca să fac tăietura.

—Nu, spuse Westley. *N—o să—l las să—ţi dea sabia.*

Şi vocea căpătă acum o forţă mai înspăimântătoare ca oricând.

—Copilei îi place tărăgăneala. Aşa numim noi o treabă prelungită mai mult decât ar trebui. Dar cu ea se mai întâmplă şi altceva — e cu spatele înainte. Şi are cordonul ombilical înfăşurat în jurul gâtului. Acum, dacă vrei să—ţi trăieşti viaţa de unul singur, păstrează sabia. însă dacă vrei un copil şi o nevastă, fă

ce—ţi spun.
—Să—ţi dai toată silinţa, zise Westley, şi—i făcu semn lui Inigo să—i dea uriaşului sabia.

Fezzik o ţinu în foc, lăsă vârful să—i sfârâie, înroşindu—se, se întoarse lângă femeie. Îngenunche.
—Cordonul ombilical e acum foarte strâns. A mai rămas foarte puţin loc pentru răsuflare. Şi foarte puţin timp.

Şi, pentru o clipă, Fezzik închise ochii, respiră adânc. Apoi se mişcă.

Şi mâinile lui mari erau atât de delicate, degetele lui imense atât de abile, şi, ţintuite de privirile lui Westley şi ale lui Inigo, făcură ceea ce aveau de făcut, sabia atinse pielea lui Buttercup, și apăru tăietura, lungă dar de o mare precizie, şi era sânge, dar strălucirea din ochii lui Fezzik devenea doar din ce în ce mai puternică în timp ce degetele îi valsau, şi—şi întinse mâinile înăuntru şi scoase bebeluşul cu gingăşie — o fetiţă. Buttercup se înşelase, era fată, şi apăru în sfârşit, rozalie şi albă ca o acadea... ...*Se născu Waverly...*

4. CĂDEREA LUI FEZZIK

La început, ea se afla cu mult mai jos decât el, învârtindu—se şi răsucindu—se, purtată de propriul avânt şi de curent. Fezzik nu mai văzuse niciodată lumea astfel, de la o asemenea înălţime, patru mii şase sute de metri, fără nimic mai jos de el pentru a—i opri căderea, nimic în afara stâncilor îndepărtate.

O strigă, dar, fireşte, ea nu putea să—l audă. Se uita lung în urma ei, dar, fireşte, nu câştiga teren. Ştiinţa explică de ce cad toate corpurile cu aceeaşi viteză, indiferent de mărimea lor. însă cei care—au formulat aceste legi n—au încercat niciodată să—l explice pe Fezzik, fiindcă picioarele lui, atât de inutile când era vorba să—şi găsească locuri de sprijin pe coastele abrupte ale muntelui, erau fără de pereche când fâlfâiau, lovind aerul în cădere. Îşi strânse degetele cupă, astfel încât mâinile lui păreau nişte mănuşi de baseball goale perfecte şi apoi trecu la treabă, învârtindu—şi braţele şi fluturându—şi picioarele astfel încât, dacă voiai să le vezi, nu puteai, şi apoi se forţă tot mai tare...

...şi distanţa dintre ei începu să se micşoreze. De la treizeci de metri, scăzu la jumătate, apoi se înjumătăţi iarăşi şi, când deveni atâtica, Fezzik strigă la ea, strigă cuvântul lui:

—Puştoaaaaaaico!

Ea îl auzi şi se uită în sus îndelung şi, când îi întâlni ochii, Fezzik făcu strâmbătura ei preferată — cea în care vârful limbii atingea vârful nasului — şi ea o văzu, fireşte, şi apoi, fireşte, râse zgomotos, încântată.

Fiindcă acum ştia ce era totul, doar un alt joc de—al lor, unul dintre jocurile lor minunate, care se încheiau întotdeauna aducând atâta fericire...

Avuseseră ceva neobişnuit încă de la început. Uneori, când ea era încă foarte mică şi moţăia şi Fezzik o ajuta pe Buttercup, el spunea:

—Vrea să facă pipi.

Iar Buttercup răspundea:

—Nu, se simte...

Şi se oprea înainte de a spune şi „minunat", pentru că Waverly îşi sălta pleoapele şi se trezea udă leoarcă şi, în astfel de clipe, Buttercup se uita la Fezzik cu o asemenea uimire...

Sau, alteori, Waverly şi Buttercup se jucau fericite, cu Fezzik urmărindu—le din priviri, urmărindu—le cu atâta atenţie, şi Buttercup spunea:

—Fezzik, de ce te uiţi cu atâta tristeţe? Iar uriaşul răspundea:

—Nu—mi place când e bolnavă.

Şi, în noaptea aceea, copila făcea febră.

Fapt care, în mintea lui Buttercup, îl preschimba pe turc în dădaca perfectă, căci ce anume ai mai fi putut perfecţiona, când el ştia ce urma să se întâmple? Aşa că Fezzik îi purta de grijă fără întrerupere şi, când Waverly dormea, se aşeza între ea şi soare, şi din acest motiv îi spunea ea „Umbră" de când începuse să vorbească — fiindcă asta era, umbra aşternută peste ea în acele zile de început.

Mai târziu, după ce învăţase jocuri, nu trebuia decât să clipească uitându—se la el şi Fezzik ştia, nu că ea voia să se joace, ci ce joc voia să se joace. Westley era de acord cu Buttercup că, totuşi, da, relaţia lor copil—dădacă era neobişnuită, că era o binecuvântare, pentru că—i oferea ei timp să se vindece, să—şi revină, şi încă şi mai bine, le oferea amândurora timp în care să fie împreună. Aşa că Fezzik şi Waverly învăţau unul de la altul şi se bucurau unul de altul. Din când în când, aveau parte şi de câte—o scurtă ciorovăială, fireşte, dar asta, după cum îi explică într—o bună zi Buttercup, ţinea de îngrijirile materne.

—Waverly se poate juca în cascadă, împreună cu mine? întreba întruna uriaşul.

Buttercup ezita.

—O oboseşte foarte mult, Fezzik.

—Te rog, te rog, te rog.

Buttercup ceda, desigur, şi ei plecau, oprindu—se mai întâi ca să prindă cârligul de rufe şi intrând apoi în apă, cu Waverly stând în siguranţă pe capul lui, cu mâinile lui ţinând—o strâns de picioare, şi *vaaăj.* Era cu adevărat magic să—i priveşti, aşa cum făceau adesea Inigo şi părinţii ei. Pentru că Fezzik, odată ce înfrânsese cascada, se împrietenise cu ea. Zvâcnea din picioare ca să prindă viteză, apoi înota până în vârtej şi îl lăsa să—i poarte, şi Waverly scotea ţipete ascuţite şi Fezzik păstra echilibrul în vreme ce călăreau apele împreună, jocul lor preferat, care se sfârşea întotdeauna cu atâta încântare...

Fezzik ajunsese acum destul de aproape ca să fie de—ajuns să—ntindă mâna, şi asta şi făcu, luă

copilul în braţe, se strâmbă din nou, îi alungă spaimele.
—Umbră, spuse ea, în culmea încântării. Mai erau nouă sute de metri.

Pe urmă o trase aproape de el. Şase sute.

Ştia că stâncile zburau în sus, către el, şi că pe sine însuşi nu se putea salva cu niciun chip. Dar, dacă o putea strânge ghem lângă trupul lui, dacă el se putea întinde pe spate în aer, ţinând—o în braţe astfel încât spatele lui puternic să primească prima lovitură, atunci era foarte posibil ca ea să fie zguduită, da, zguduită cumplit de tare.

Dar ar fi putut să supravieţuiască.

Îşi întinse trupul contra vântului. O trase pe Waverly spre el, cu toată puterea lui încântătoare.
—Puştoaaaico, îi şopti, în cele din urmă, dac—o să ai vreodată nevoie de umbră, să te gândeşti la mine. O ultimă strâmbătură. Un râset binecuvântat drept răspuns. Pe urmă Fezzik închise ochii, rămânând cu un singur gând: „La urma urmelor, slavă Domnului că am fost uriaş..."

* * *

Willy n—a scos nici o vorbă când am terminat. Şi—a luat bâta de baseball şi discul zburător Frisbee, a apăsat pe butonul liftului. Se apropia ora cinei şi trebuia să—l duc acasă. N—a mai vorbit până când am ajuns pe stradă.
—Nici gând să moară Fezzik, puţin îmi pasă cum se numeşte capitolul.

Am dat din cap. Ne—am continuat drumul în tăcere, şi ştiţi cum putea Fezzik să spună ce—avea să se—ntâmple cu Waverly? Ei bine, eu pot să fac asta când vine vorba de Willy, cel puţin în zilele mele bune, şi am ştiut că avea să—mi pună o întrebare importantă.
—Bunicule ? a zis, în cele din urmă.

Credeţi că—mi place asta? V—aduceţi aminte cât de mulţi bani ar fi urmat să câştige Westley când s—a hotărât s—o părăsească pe Buttercup după ce—l chinuise mult prea mult vorbindu—i despre băieţii din sat? Iată cât de mulţi.
—Vorbeşte în microfon, am spus, transformând mâna mea într—unui.
—Bine — creatura aia care l—a invadat pe Fezzik ? Uite ce nu înţeleg: de unde—a ştiut că era bine să—l invadeze exact atunci ? Adică, dacă ar fi venit cu o zi mai devreme, n—ar fi avut încotro şi ar fi trebuit s—aştepte ca proasta, rămânând în el douăzeci şi patru de ore.

I—am spus că mă—ndoiam că întrebarea aia mai fusese pusă vreodată pe Pământ.

Jason şi Peggy ne aşteptau la uşă.
—A fost bine, tată, a povestit Willy. Am răsucit totul pe toate părţile o grămadă.
— Avem într—adevăr nevoie de încă un romancier în familie, a zis Jason, iar eu am râs, am îmbrăţişat pe toată lumea şi am pornit—o înapoi, către casă.

Era o seară de primăvară superbă, aşa că m—am lăsat cucerit de parc pentru o vreme, mergând pur şi simplu în tăcere, dus pe gânduri.

Primul lucru care trebuia spus: Morgenstern nu—şi pierduse cu totul îndemânarea. Era evident vorba de o lucrare cu totul diferită de Mireasa Prinţului, *dar o scrisese când era mult mai bătrân.*

Şi, fiindcă probabil de acum înainte nu mă mai implic, iată câteva concluzii.

Ca şi Willy, nu cred nici eu că Fezzik o să moară aici. Fac pariu că Morgenstern îl salvează. Aşa cum l—a salvat de săgeata lui Humperdinck cu mantia de holocaust, o să găsească şi acum ceva.

Inexplicabilul Fragment Inigo. Ce—a fost cu el? N—ar fi, putut să ne dea măcar vreo două indicii ca să ştim de ce l—a introdus? O să capete totul sens mai târziu?

Cine era nebunul de pe munte? Se născuse fără piele? Cum a ajuns la Waverly? Era un răpitor, sau făcea parte dintr—o bandă? Şi, mai ales, cine era şeful lui?

Şi cine l—a invadat *pe Fezzik ?*

În clipa aceea, pe lângă mine a trecut o pereche de tineri frumoşi. Ea era gravidă, se vedea clar, şi i—am dorit o Waverly. Şi am înţeles ceva, şi iată ce anume:

Am bătut cale lungă, eu şi dumneavoastră, din momentul când Buttercup nu era decât una dintre cele mai frumoase douăzeci de femei din lume (mulţumită potenţialului ei), călărea pe Calu şi îl tachina pe Argat, iar Inigo şi Fezzik erau angajaţi ca s—o ucidă. Aţi scris scrisori, am ţinut legătura, şi n—o să ştiţi niciodată ce mult apreciez asta. La un moment dat, cu ani în urmă, mă aflam pe plaja din Malibu, şi am văzut un tânăr care—şi cuprinsese iubita cu braţul, şi purtau amândoi tricouri pe care scria WESTLEY NU MOARE NICIODATĂ. Mi—a plăcut asta.

Şi ştiţi ce? îmi plac aceştia patru. Buttercup şi Westley, Fezzik şi Inigo. Au suferit cu toţi, au fost pedepsiţi, n—au primit nimic de—a gata. Iar acum pur şi simplu simt că împotriva lor se aliază forţe cumplite. Ştiu că pentru ei va fi mai rău decât a mai fost vreodată. Măcar vor supravieţui cu toţii? Subtitlul capitolului e Moartea inimii. *A cui moarte? Şi, poate cu mult mai important, a cui inimă? Morgenstern nu le—a oferit niciodată o doză de fericire dobândită cu uşurinţă.*

De data asta sper din tot sufletul că—i va lăsa s—o primească...

Florin/New York
16 aprilie 1998